

[Thất Nguyên Giải Ách Hệ Liệt] Thiên Mục Cùng

Contents

[Thất Nguyên Giải Ách Hệ Liệt] Thiên Mục Cùng	2
1. Quyển 1 - Chương 1: Tiết Tử	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2	5
3. Quyển 1 - Chương 2	10
4. Quyển 1 - Chương 3	17
5. Quyển 1 - Chương 4	22
6. Quyển 1 - Chương 5	29
7. Quyển 1 - Chương 6	35
8. Quyển 1 - Chương 7	40
9. Quyển 1 - Chương 8	46
10. Quyển 1 - Chương 9	52
11. Quyển 1 - Chương 10	59
12. Quyển 1 - Chương 11	64
13. Quyển 1 - Chương 12	71
14. Quyển 1 - Chương 13	78
15. Quyển 1 - Chương 14	84
16. Quyển 1 - Chương 15	92
17. Quyển 1 - Chương 16	98
18. Quyển 1 - Chương 17: Kết Thúc	104
19. Quyển 2 - Chương 1: Tiết Tử	109
20. Quyển 2 - Chương 1-2	113
21. Quyển 2 - Chương 2	120
22. Quyển 2 - Chương 3	126
23. Quyển 2 - Chương 4	132
24. Quyển 2 - Chương 5	138
25. Quyển 2 - Chương 6	144
26. Quyển 2 - Chương 7	150
27. Quyển 2 - Chương 8	156
28. Quyển 2 - Chương 9	163
29. Quyển 2 - Chương 10	168
30. Quyển 2 - Chương 11	175
31. Quyển 2 - Chương 12	181
32. Quyển 2 - Chương 13	188
33. Quyển 2 - Chương 14	195
34. Quyển 2 - Chương 15	200
35. Quyển 2 - Chương 16	206
36. Quyển 2 - Chương 17	213
37. Quyển 2 - Chương 18	219
38. Quyển 2 - Chương 19	227
39. Quyển 2 - Chương 20	234
40. Quyển 2 - Chương 21	240

41. Quyển 2 - Chương 22	244
42. Quyển 2 - Chương 23: Kết Thúc	253

[Thất Nguyên Giải Ách Hệ Liệt] Thiên Mục Cùng

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, huyền huyễn, 1vs1, thần tiên x yêu tinh, lãnh tinh công x nhiệt huyết thụ, sủng công mỹ cường thụ, H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-nguyen-giai-ach-he-liet-thien-muc-cung>

1. Quyển 1 - Chương 1: Tiết Tử

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Từ khi mới quen đã kết thù kết oán

Thiên Nhân cùng Tinh Quân xa xa.

Hắn ngồi trên Thiên Phong sơn nhìn đã ngàn năm, trăm ngàn năm qua, nhân thế thay đổi, thương hải tang điền [1], toàn bộ đều không thoát khỏi đôi mắt hắn. Hắn cũng không biết bản thân đã ngồi nhìn bao lâu, nhưng chắc đã lâu lắm, đương nhiên, cũng sẽ cảm thấy chán nản.

Đến khi khép lại hai mắt, nhất thụ bách niên[2], đến lúc tỉnh lại, nhìn xuống mảnh đất bằng dưới núi, lại gặp cuộc chiến giữa đám thần nhân.

Hắn có chút giật mình, tận đến khi một nam tử oai hùng phi phàm đứng trên chiến xa thiên hỏa dừng trước mặt hắn, tự xưng là Hiên Viên hoàng đế. Hắn cũng không nghĩ gì, cứ thế thuận lợi gia nhập.

Vùng đất bằng phẳng dưới chân Thiên Phong sơn, không biết từ khi nào, đã được đặt tên gọi là Trục Lộ.

Hai mắt hắn, từ khi sinh ra, đã có thể nhìn xa ngàn dặm, mặc dù pháp lực yếu ớt, nếu so với đám Thương Hiệt, Phong Hậu, Thần Hoàng, Lục Mục ngang hàng trong quân căn bản không thể bằng, thế nhưng cổ tình lại rất được Hiên Viên Đế Quân coi trọng.

Chấn động bên tai là âm hưởng tiếng trống làm bằng da Quỷ[3], mắt thấy hai bên thần nhân đang nỗ lực thi triển pháp lực bản thân, đánh thành một đoàn, đáng tiếc pháp lực của hắn còn không bằng một thiên tốt, chỉ có thể đứng trong hậu quân, từ xa nhìn tới. Đám Xi Vương thú [4] đối địch diện mục dữ tợn miệng phun mây đen, dù có là thần nhân một khi đã xông vào trong mù mịt đó cũng khó xác định phương hướng, với khả năng của đôi mắt hắn, vốn dĩ cũng có thể đối phó, nhưng mà lúc này hắn lại ở rất xa ngoài trận, hoàn toàn không giúp được gì.

Ngay trong thời khắc nguy cấp, chợt thấy chòm sao Thất Huyền trên trời lóe sáng rực rỡ, chùm sáng rơi xuống, hiện hình thành một người thanh niên. Trên người hắn có nghìn vạn tinh mang bao phủ, tay chỉ về hướng bắc, chỉ dẫn tiên quân tránh khỏi mê đạo [5]. Sau đó, đương nhiên là Hiên Viên quân đại thắng.

Hắn đối với chiến thắng lần cũng không có nhiều ấn tượng, chỉ mơ hồ nhớ rõ, chính là tinh mang xuất hiện trong hắc ám kia, cùng với nụ cười tràn đầy ngạo khí trên khuôn mặt người thanh niên ấy.

Lại qua mấy lần đại chiến nữa, đám ô hợp Xi Vương thú cuối cùng bại trận, cục diện cuối cùng ra sao, hắn cũng không có ý muốn biết, dù sao lúc đó, hắn đã sớm từ biệt Hiên Viên Đế Quân, trở về Thiên Phong rồi.

Liên như trước kia, hắn lại ngủ mấy trăm năm.

Đến lúc lại mở mắt ra, không khỏi nhú mày, một đám thần nhân, lại đang có chiến tranh.

Mà người đầu tiên hắn nhìn thấy, lại là một phạm nhân tên Trạ. Hắn được mời, liền gia nhập dưới trướng người kia.

Hắn gặp được một dị nhân giống hắn, có thể nghe thanh âm ngoài ngàn dặm, tự cho mình là “Thuận Phong Nhĩ”, vì tên này nghe rất thuận tai, cho nên Trạ liền gọi hắn là “Thiên Lý Nhân”. Một lần mở mắt nhìn ngàn dặm, nguyên lai cũng không sai.

Tham gia trận chiến lần này đều là một số thần nhân còn trẻ, pháp lực lại cao cường, so sánh với trận chiến dưới thời Hiên Viên lại càng phức tạp hơn, binh pháp, chiến lược, pháp bảo liên tục xuất ra không ngừng, hắn cho dù muốn nhìn hết thấy cũng là không kịp.

Nhưng thiên mệnh đã định sẵn, Trạ là bị đánh bại.

Một quyền Phong Thần Bổng, đem hắn – một dị nhân vốn đứng ngoài tam giới phong lên thiên đình, đứng hàng tiên ban.

Thiên đình không thể so với thế gian tiêu dao, phải thực thi chức trách, phải thừa bảm.

Thế là, hắn lại ở trên thiên giai ngồi mấy ngàn năm.

Hắn chẳng qua chỉ là một gã dị tiên, không có pháp lực vô lượng, chỉ có dị năng mắt nhìn được ngàn dặm, lại đứng hàng tiên ban, chúng tiên trên trời lòng tự tôn vốn rất cao, luôn khinh thường cùng hắn – loại binh tướng hạ đẳng này – làm bạn, nhưng dù sao vẫn phải e ngại đôi mắt nhìn ngàn dặm của hắn, e sợ một ngày mình mắc sai lầm hắn sẽ ở bên tai Thiên Đế thổi gió, vì vậy, hắn vẫn luôn một mình lẳng lặng ngồi trên thiên giai, giống như ngàn vạn năm trước, đem hết chúng sinh phạm nhân xem vào trong mắt.

Không biết là năm nào tháng nào ngày nào, hạ giới vốn yên bình lại xuất hiện một mặt ánh sáng rực rỡ, vốn muốn mượn dịp Thiên Đế đang phiền muộn việc yêu long dưới hạ giới tác loạn mà không rảnh triệu hắn vào điện, đang cảm thấy hơi buồn ngủ, thế nhưng hào quang kia lại quen thuộc đến mức khiến hắn không nhận được mà mở ra pháp nhãn, nhìn xuống ngàn dặm bên dưới.

Nhìn đến bên bờ Vị Thủy, quang mang tụ lại, hiện ra một người thanh niên.

Hắn nhìn qua có vẻ nhỏ tuổi yếu ớt, nhưng chính là một thân hà quang còn chưa kịp thu lại, đây không phải là ánh sáng mà phạm nhân có thể có, chỉ có ngôi sao trên trời, mới có thể sáng đến như vậy.

Hắn nhớ rõ người thanh niên này ngày đó đứng trước xa giá của Hiên Viên dẫn đường, lên thiên đình rồi cùng ngẫu nhiên gặp qua mấy lần, lại nghe Thuận Phong Nhĩ nói, hắn tên là Khai Dương, chính là Vũ Khúc Tinh Quân trên trời.

Khó trách, hắn có thể cười đến kiêu ngạo như vậy.

Nhưng mà, người kia vì sao lại hạ giới? Hắn biết Tham Lang Tinh Quân chịu thiên mệnh hạ giới bắt yêu long phản nghịch, nhưng từ Vị Thủy tới hang ổ của yêu long ở nam man xa đến mười vạn tám nghìn dặm, nếu nói đến giúp đỡ, lại cảm thấy không giống.

Hắn nhìn thanh niên giấu đi quang hoa, hóa thành bộ dáng của phạm nhân, chui vào thị trấn, vui vẻ tới mức đông chui tây lui.

Không khỏi nhíu mày, Vũ Khúc Tinh Quân, chắc không phải..... thừa dịp Tham Lang Tinh Quân không ở, lên đến thế gian du ngoạn đi?

Thiên giai trong sáng như gương, phản chiếu khuôn mặt của vị Thiên Lý Nhân thần tướng, không biết có phải ngàn năm qua chưa từng cười qua hay không, độ cong nơi khóe miệng khi nhếch lên thế này, vô luận có nhìn như thế nào, đều thấy thật..... tâm nhân(cái này ta tìm k được nghĩa:()).

Thù này hắn nhớ kỹ!!

Thanh niên một quyền nện xuống thạch bàn bên dưới, từng kinh qua trui rèn tại thiên vực thế nhưng loại đá thanh hoa tối cứng rắn này cũng không chịu nổi một kích của hắn, nháy mắt vỡ thành mấy khối rầm rầm rơi xuống đất.

Thanh niên có chút ngạc nhiên, hần hiển nhiên không ngờ cơn giận dữ của mình lại để lại hậu quả, chiếc bàn hần từng thích nhất giờ biến thành mấy khối rơi rụng, đám đào tiên được tắm trong nước Thiên Hà ngàn năm khi được bày trên chiếc bàn đó từng đáng yêu làm sao.

Khuôn mặt anh khí càng thêm lệ khí, quyết đem mối thù hủy bàn yêu này trực tiếp tính lên đầu cái tên tiểu nhân lắm miệng nhiều chuyện kia.

Ngày thường trên trời phải an phận thủ thường, khó có được một lần tên Thiên Xu tối nghiêm khắc kia bị Thiên Đế sai hạ phạm, hần liền nhân cơ hội chạy đến bờ Vị Thủy, chẳng qua là muốn tự mình thể nghiệm cảnh sắc Ngũ Lăng Hoa nở rộ khắp Tần Xuyên cùng Vạn Hộ Lâu gần Vị Thủy một lần mà thôi. Chỉ ngồi trên trời nhìn xuống, mơ hồ một đoàn, làm sao khoái hoạt bằng đích thân xuống thế gian, tự mình thể nghiệm?

Trên khóe miệng còn lưu lại hương vị của món hương tộ, yết hầu vẫn còn vương vấn dư vị miên ngọt thuần hậu của rượu trắng, còn chưa kịp thử nghiệm thêm một hồi, thiên binh thiên tướng đã tóm hần trở về.

Trên Thiên Điện, vẻ mặt Đế Quân nén giận mà cười, mà cái tên Thiên Lý Nhân đứng bên cạnh, người vừa cao vừa gầy, sắc mặt giống như cương thi tái nhợt bột bột, hần không cần đoán cũng biết, chắc chắn là bị tên tiểu nhân này chọc gậy sau lưng.

Chỉ hung hăng liếc hần trừng một cái, liền bị Thiên Đế hạ lệnh cấm túc ba trăm năm.

Ba trăm năm?! Hần cũng không giống Thiên Tuyền Tinh Quân, có thể mấy ngàn mấy vạn năm chỉ ở trong điện uống nước chè xanh nguội lạnh, lại một vấn đề mà hạ mãi vẫn chưa kết. Nếu ba trăm năm không được ra khỏi điện phủ, hần chỉ sợ sẽ buồn chết mất.

Cổ tình, lại là lệnh của Đế Quân, ngỗ nghịch không được.

Ba trăm năm này, hần chịu đủ rồi.

Nhớ tới cái tên tiểu nhân một tia biểu tình cũng không có kia, cư nhiên dám hoàn toàn coi hần như không hề tồn tại, cơn tức của thanh niên như càng trưởng lớn, tinh mang trên người hóa thành liệt diễm hừng hực.

Chỉ nghe hần tiếng gầm rống nghiêng rằng: “Thiên Lý Nhân!! Người nhớ kỹ cho ta!!!”

※※※※※※※※※※

Trên thiên giai, lỗ tai có thể nghe ngàn dặm của Thuận Phong Nhĩ mập mạp thấp bé bỗng nhiên giật giật, cúi đầu nói với Thiên Lý Nhân đang ngồi gần người: “Thiên Lý Nhân lão huynh, người gần đây có đặc tội với vị thần tiên nào không?”

Thần tướng cao gầy mặt không chút thay đổi nhìn hần một cái, mặc nhiên [7] lắc đầu.

Thuận Phong Nhĩ nghi hoặc đào đào lỗ tai, lẩm bẩm một mình: “Chẳng lẽ là ta nghe lầm rồi?..... Kỳ quái.....”

Đôi mắt nhìn xa vạn dặm lướt qua một tia dị sắc, đôi môi rõ ràng xuất hiện một độ cong quỷ dị không thể nhìn rõ, da mặt vốn xám trắng cũng lộ ra chút vui mừng không thể tưởng tượng được.

“Có lẽ không phải nghe lầm đâu.”

Thuận Phong Nhĩ có điểm mao cốt ứng tiên[8], thân thể béo lùn chắc nịch cũng run lên, nhin không được nói: “Thiên Lý Nhân lão huynh, người vẫn là không cười thì tốt hơn.....”

=====

Chú thích

[1] Thương hải tang điền: chỉ những sự thay đổi lớn lao như ruộng dâu biến thành biển xanh.

[2] Nhất thụ bách niên: Một lần ngủ đã là trăm năm.

[3] Quỷ: Theo truyền thuyết là một loài quái, thường được khắc trong gỗ đá, giống như rồng có một chân. đây là Quỷ văn

- [4] Xi Vưu thú: Hình cổ xưa và đồ họa hiện đại
- [5] Mê đạo: con đường sai trái
- [6] Thiên giai: bậc thềm thiên đình
- [7] Mạc nhiên: đậm mạc thảo nhiên – lặng lẽ thảo nhiên
- [8] Mao cốt ủng tiên: nổi da gà.

2. Quyển 1 - Chương 1-2

Bách niên giám mã nan thu tâm

Khởi dung tiểu nhân đắc thanh nhàn

(Trăm nam coi ngựa khó hồi tâm

Há để tiểu nhân được thanh nhàn)

Ba trăm năm, bất quá cũng chỉ trong nháy mắt.

Thiên đình hết thấy vẫn như cũ, dưới nhân gian triều đại liên tiếp thay đổi, tranh chấp liên tục không ngừng.

Tinh Quân nhận thụ phong trách phạt của Thiên Đế, từ trong Tinh Điện đi ra. Hít sâu một hơi, hắn lại nhìn về phía Thiên Điện, khóe miệng tuần mỹ nổi lên một nụ cười cực kỳ xảo quyệt.

Sau đó, những ngày nhàn nhã của Thiên Lý Nhân, bắt đầu trở nên không dễ chịu lắm.

Không nói đến sáng sớm xuất môn luôn đạp phải “một số” hồ nước sâu hoắm tự nhiên xuất hiện như từ trên trời rơi xuống, đáp mây đến Thiên Điện thì bị một đàn tiên hạc đột nhiên bay qua khiến hắn chật vật khôn kể, một thân dính đầy lông chim, còn có khi trên điện bẩm báo thì bị người ta ngằm ngàng chân một cái, Thiên Lý Nhân tin tưởng, hắn đã đắc tội Vũ Khúc Tinh Quân.

Đến lúc hắn trở về trạch viện của mình, nhìn đến ngôi lăng trên nóc nhà đều bị đốt thành tro tẩn, chỉ còn lại mấy vách tường bên dưới trụ lủi, hắn cũng không có nửa phần kinh ngạc, vẫn như bình thường, đẩy cửa, đi vào.

Dù sao, thiên đình trời trong nắng ấm, cũng sẽ không có sương lạnh mưa rét.

Người bị tức giận đến giờ chân ngược lại chính là vị Vũ Khúc Tinh Quân tính tình không ai chịu nổi kia. Vô luận hấn hạ dùng chiêu thức ám hại gì, cái tên cao gầy khuôn mặt không bao giờ thay đổi kia vẫn thản nhiên chịu trận, cho dù có bị thiên long “vô tình” quăng cho một thân ướt đầm nước mưa, bị túi gió của Phong Bà “bất cần” thất không chặt thổi bay ngàn dặm, cứ nhiên vẫn có thể không vội không giận, cũng không hề nghe nói hấn ở trên Thiên Điện cáo trạng điều gì với Đế Quân.

Ngược lại khiến cho Đế Quân trên thượng vị nghe được đồn thổi xung quanh, nhắc nhở hấn đừng có làm gì thái quá.

Giống như nắm tay đánh vào bông, bông thì chẳng hề hấn gì mà ngược lại là khí lực bản thân bị uổng phí, cửu nhi cửu chi (dần dần), Vũ Khúc Tinh Quân cũng phiền chán, nghĩ rằng tên tiểu nhân kia là sợ mình nên mới không dám lên tiếng, hấn khinh thường kiêu người này, thế nên cũng không thèm tốn tâm tư đi để ý ám hại nữa. Vội vàng xem xem có cơ hội, lại chuồn êm trốn khỏi tiên giới hạ phàm.

Nhân gian như mộng, phồn hoa như cỏ, hấn vừa đến, tự nhiên lại vui đến mức quên cả trời đất.

Khó có được một lần hấn động tâm cứu người, cứu một nữ tử sắp sửa bị bán đi, vừa mới đem nàng cứu khỏi hố lửa, chưa kịp nghe bất kỳ lời cảm kích nào, trên đầu đã sấm nổi mây bay, thiên binh thần tướng, lại tới nữa.

Trên Thiên Điện, Đế Quân tựa tiểu phi tiểu (như cười như không), cả đám tiên gia thần thần cũng một bộ biểu tình như xem kịch vui, chỉ có cái tên Thiên Lý Nhân kia như thân cây khô đứng thẳng tắp một chỗ, có vẻ càng thêm đơn bạc.

“Trẫm vẫn nhớ rõ, Vũ Khúc Tinh Quân hình như cũng kết thúc ba trăm năm cầm tù chưa lâu, chẳng lẽ là ngại ba trăm năm quá mức ngắn ngủi hay sao, lại muốn thử một lần ngàn năm xem sao?”

Vốn đang dùng cặp mắt lợi hại của mình muốn trừng chết nam nhân bạc gầy kia, nghe thấy Thiên Đế nói như vậy, Vũ Khúc Tinh Quân mạnh hoàn hồn, vội vàng xua tay nói: “Đương nhiên không phải!”

“Vậy là vì sao??”

Con người linh động đen như mực vừa chuyển, hì hì cười nói: “Bẩm bệ hạ, chỉ vì lò luyện đan của Lão Quân hôm trước bị mẻ mất một góc, liền định đến vùng trung hoang vì Lão Quân tìm tả của Thiết bổ lô (trùng tu lại lò).” (=) tả của Thiết là phân của con Thiết ấy đấy)

“Nga? Lão Quân, có việc này sao?”

Thần nhân râu dài bạc trắng bước ra khỏi hàng gập đầu, bẩm báo: “Thưa xác thực có việc này.” Lại hướng Vũ Khúc Tinh Quân chấp tay lễ tạ ơn, “Làm phiền Tinh Quân lo lắng, đan lô tu bổ xong đã dùng được, không phiền Tinh Quân lo lắng nữa.” Vùng trung hoang có một con thiên thú tên Thiết, mình như trâu, sừng rất lớn, da lông đều đen sì, lấy sắt làm thức ăn, bài tiết ra thứ còn cứng rắn hơn cả vật cứng rắn nhất. Nhưng mà có cứng hơn bền hơn đến đâu, hấn chắc cũng không định lấy cái thứ mà thiên thú bài tiết ra đi

bổ lô luyện đan uống chứ?

Thượng Đế nhìn Lão Quân vẻ mặt dở khóc dở cười, liền sáng tỏ vài phần, ha hả cười nói: “Nếu Vũ Khúc Tinh Quân đã có hảo ý, trăm sẽ xét lại.”

Khuôn mặt trẻ trung vừa lộ ra bộ dáng thả lỏng, lại nghe Thượng Đế nói: “Vậy để ngươi đến Thiên Hà trông ngựa một trăm năm, phạt nhỏ nhớ lâu, cứ như thế đi!”

“Bệ hạ!!”

Thượng Đế ồng tay áo vung lên: “Ngay hôm nay đến Ngự Mã Giám nghe phân phó.”

Nhìn ánh mắt nín cười của đám tiên gia xung quanh, Vũ Khúc Tinh Quân gần như nghiêng răng nghiêng lợi trườn cái tên mặt báo vẫn như cũ hoàn toàn diện vô biểu tình kia, nếu không nhanh siết lại, chỉ sợ bản thân liền ngay tại trận xông lên đánh người.

Đám tiên gia đã sớm biết Vũ Khúc Tinh Quân tướng mạo mặc dù tuấn, nhưng tính tình lại như hỏa, hiện giờ mới thấy sắc mặt hắc cực khó coi đen đến như Táo quân thế kia, liền vội vàng rời đi, miễn cho cơn tức của hắc chấy lây sang người vô tội.

Ngược lại Thiên Lý Nhân kia, chỉ thần nhiên xoay người, cất bước ra khỏi điện, lúc đi ngang qua Vũ Khúc Tinh Quân đang cơ hồ sắp bốc hỏa, lại không hề quan tâm, không nhìn liền đi qua.

Mới được năm bước, chợt nghe tiếng bước chân rầm rập đuổi đằng sau, mới quay đầu lại, vạt áo liền bị tóm lấy, lực mạnh đến mức như muốn quăng đi thân hình bạc gầy của hắn, xoay nửa vòng nện lên trụ bàn long trong điện.

Não bị chấn động đau đớn đến mức hai mắt biến thành màu đen, cho dù số thần nhân bất mãn việc hắn ở bên tai Thượng Đế nói dài nói ngắn cũng không ít, nhưng ít ra cũng không bạo gan đến mức dám trực tiếp thi bạo với hắn, lần quăng hung hãn này, trăm ngàn năm qua, chính là lần đầu tiên.

Thật vất vả định thần lại, đối diện là cặp con ngươi đen lạnh như băng, lại nóng cháy như liệt hỏa của người kia.

Tùy tay xách lấy cổ áo hắn, tức giận như muốn lóc xương người: “Ta đắc tội ngươi lúc nào?!”

Rõ ràng thân thể gầy gò của hắn so với bộ dáng nhược quán của thanh niên kia cao hơn nửa cái đầu, lại dễ dàng bị nhấc lên, đủ thấy sức mạnh hai bên chênh lệch đến mức độ nào.

Vũ Khúc Tinh Quân cá tính kiêu căng như thế, lại có thể được chúng tiên kính phục, sức mạnh tự nhiên không tầm thường, loại dị tiên pháp lực thấp kém như hắn làm sao dám so sánh?

Nhưng dù vậy, da mặt cứng ngắc vẫn chưa lộ ra nửa phần hoảng sợ, càng không hề nói ra lời cầu xin tha thứ yếu thế, thản nhiên trả lời: “Tinh Quân nói quá lời. Mặt tướng chẳng qua làm hết trách nhiệm của mình, thượng bầm sự thật mà thôi.”

“Người ”

Bàn tay nắm lấy cổ áo càng thêm siết chặt, thậm chí hiện ra cả gân xanh.

Vũ Khúc Tinh Quân tức giận không nhẹ.

Chuyện đã đến nước này, cho dù hắn có tức giận hơn nữa, cũng không làm gì được cái tên Thiên Lý Nhân này.

Giằng co một lúc, cuối cùng buông nắm tay, thả nam nhân cao gầy rơi xuống.

Vốn tưởng rằng hắn sẽ so đo với mình một trận, lại không ngờ Thiên Lý Nhân kia lại chỉ chỉnh qua y quan, sửa lại vạt áo, xoay người bước khỏi điện.

Vũ Khúc Tinh Quân sửng sốt, nửa ngày mới quay được người lại, phun ra một câu: “Đi được lắm!”

※※※※※※※※※

Trăm năm sau đó, Vũ Khúc Tinh Quân cũng thật ngoan ngoãn đến Thiên Hà chặn thả, cười thuận tuấn thiên mã ngao du chân trời, rất là tự tại. Đương nhiên, cũng thiếu bớt chút thời gian đi trêu đùa cái tên Thiên Lý Nhân khiến người ta chán ghét kia.

Thiên Lý Nhân này mặc dù có thể nhìn xa ngàn dặm, nhưng pháp lực so với trĩ kê còn yếu hơn, ngay cả Tán tiên tu luyện nơi hạ giới cũng mạnh hơn hắn gấp trăm lần, muốn cho hắn nan kham xấu mặt, quả thực dễ như trở bàn tay.

Ở Thiên Hà thả ngựa mà cảm thấy buồn, liền xua ngựa đến gần trạch viện của Thiên Lý Nhân chạy rong. Thiên mã chính là súc vật, làm sao quản là trạch viện hay là bãi chăn, chỉ cần được thả ra, đều bầy bạ khắp nơi trên mặt đất, đem trạch phủ nháo thành loạn thất bát tao.

Hắn thật ra cũng không sợ tên tiểu nhân kia đến trước mặt Đế Quân cáo trạng, dù sao hắn cũng không giới chặn thả, ngẫu nhiên đi nhầm phương hướng hoặc dẫn ngựa đến nhầm nơi cũng là chuyện thường tình, trách không được hắn. Ngược lại đám thiên mã kia lại dần dần ngựa quen đường cũ, vừa thả ra một cái liền hướng thẳng đến trạch viện của Thiên Lý Nhân mà chạy.

Mỗi một lần đến, đều là nhà cửa sạch sẽ gọn gàng, chạy qua một lần, liền trở thành loạn phần đất hoang bờ bãi, hắn thì càng lúc càng tự tại tiêu sái, lại không biết Thiên Lý Nhân khổ không thể tả, hắn không

giống những tiên nhân khác, chỉ cần vung tay áo thi pháp liền có thể khôi phục như lúc đầu, chỉ có thể tốn thời gian cố sức vất vả tự mình thu thập.

Vì thế, liền chậm trễ tu luyện, đương nhiên sẽ không tránh khỏi sơ xuất, một lần không cẩn thận, liền biến thành công cốc.

Một ngày Tinh Quân lại điều khiển đàn thiên mã chạy đến, thấy nơi bị phá hỏng phía trước vẫn chưa được sửa sang lại, so với lúc hần rời khỏi vẫn giống như đúc, không khỏi sững sốt, chẳng lẽ tiểu nhân kia đã chán ngán loại quấy rầy này, dọn đến nơi khác ở rồi sao?

Tìm không thấy đối thủ, Vũ Khúc Tinh Quân liền không còn hưng thú, đành phải điều khiển đoàn thiên mã xoay trời chuyển đất rời đi.

Trở về suy nghĩ lại, dần dần đắc ý, tiểu nhân kia chắc đã biết lợi hại, từ nay về sau đại khái cũng không dám lại ở trước mặt Đế Quân hạch tội hần nữa! Không có cặp mắt suốt ngày ở trên thiên đình nhìn trộm kia, ngày sau có tới thế gian, tự nhiên càng thuận tiện hơn rất nhiều.

Trăm năm chỉ trong nháy mắt, Vũ Khúc Tinh Quân cùng đám ngựa đã bồi hần trăm năm kia lưu luyện chia tay, xoay người lại chuẩn êm xuống phàm. Lần này hần tìm được người nhà của nữ tử được hần cứu giúp trăm năm trước kia, nữ tử đã sớm qua đời, nhưng con cháu của nàng cũng giàu có một phương, gia cảnh cũng coi như không tồi, ở nhà cũng lập từ đường trưng phụng đèn hương, kính tế thần quân từ bi trên trời.

Thiện nhân thiện quả, Vũ Khúc Tinh Quân làm được việc tốt, tâm tình cũng hảo lên, nhịn không được hóa thành một gã đạo sĩ tha phương, tính toán chỉ điểm người nhà này một chút, khiến họ có thể giàu có mười đời, giúp người thành đạt. Vừa mới được đón vào phòng khách, đang muốn mở miệng, không trung lại vang lên tiếng sấm, thiên binh thần nhân từ trên trời giáng xuống, mây vừa thu lại, đã đưa hần từ dưới hạ giới trở về thiên đình.

Lần này ở trước điện không nhìn thấy thân ảnh cao gầy kia, Vũ Khúc Tinh Quân ngược lại ngáy ngẩn cả người. Chẳng lẽ lần này không phải là tên tiểu nhân kia cáo trạng sao?

Thượng Đế thấy hần không yên lòng, cười hỏi: “Vũ Khúc Tinh Quân, ngươi đang tìm gì vậy?”

Thanh niên vội vàng hoàn hồn lắc đầu: “Không có gì! Bệ hạ thứ tội!”

“Ngươi cũng biết xin tha à? Xem ra một trăm năm nuôi ngựa là mất công rồi.” Đế Quân có chút bất đắc dĩ, phạt là muốn phạt, nhưng có thể giữ hần được mấy trăm năm, để hần ngồi quạt lò luyện đan của Lão Quân mấy trăm năm thì cũng có ích lợi gì? Quay đầu lại hần vẫn là trốn xuống trần.

Nhìn hần một bộ dáng hoàn toàn không biết tự hối cải, Thượng Đế lạnh nhạt nói: “Ngươi đã thích thế gian như thế, không bằng trăm cho ngươi trực tiếp nhập vào luân hồi!” Đế Quân nhìn Diêm La điện chủ khó có được một lần cơ hội bước lên, hỏi: “Có thể vị trí nào thích hợp với Vũ Khúc Tinh Quân không?”

Diêm La điện chủ một thân hắc bào thêu chỉ vàng, hoành tu thô mi không giận mà uy, chỉ thấy hắc không chút bối rối, lấy ra một quyển sách sinh tử, lật vài tờ, dùng thanh âm khàn khàn trầm thấp bẩm báo: “Nhân thể luân hồi đã sớm định, không thể dễ dàng thay đổi, hiện giờ chỉ có súc sinh là vẫn còn chỗ mà thôi.”

Nhẹ liếc mắt nhìn Vũ Khúc Tinh Quân đầu đã đầy mồ hôi, Thượng Đế lại hỏi Diêm Quân: “Con gì?”

“Trư.”

“.....”Đế Quân phiêu mắt liếc Vũ Khúc Tinh Quân một cái, trên khuôn mặt tuần tú vẫn sót một chút non nớt của tiểu hài tử béo béo, liền gật đầu nói, “Đi đi.”

Vũ Khúc Tinh Quân rốt cuộc nhịn không được, vội vàng xin khoan dung: “Bệ hạ tha ta đi!”

“Hừ.”Thượng Đế cũng không phải thật muốn đẩy hắc vào luân hồi, bất quá chỉ muốn hắc biết điều một chút, miễn cho từ nay về sau càng kiêu ngạo.

Thấy Vũ Khúc Tinh Quân đã không còn dám lơ mãng, ngoan ngoãn khoanh tay đứng thẳng trên điện, mục đích đã đạt được, Đế Quân cũng không tiếp tục làm khó, phân phó nói: “Nếu Vũ Khúc Tinh Quân lần này đã nhận ra sai lầm, liền tạm thời miễn phạt. Nhưng nhớ, nếu còn có lần sau, liền trực tiếp đầu nhập luân hồi!! Đã nghe rõ rồi chứ?”

3. Quyển 1 - Chương 2

Đại náo phủ trạch tao ngôn phúng

Lộ ngộ Diêu Quang tặng mặc thảo

(Đại náo phủ trạch bị chậm biếm

Giữa đường gặp Diêu Quang tặng cỏ đen)

Vũ Khúc Tinh Quân chán nản bước khỏi Thiên Điện.

Lần này dù chưa bị Đế Quân nghiêm trị, nhưng tai hại nhất là đã bị ép hứa, nếu còn muốn hạ giới, chỉ sợ càng khó thực hiện. Mới vừa rồi ở trên điện không nhìn thấy Thiên Lý Nhân kia, bất quá chẳng nghĩ cũng biết, trừ bỏ tên tiểu nhân kia, chúng tiên trên trời ai dám chọc gậy sau lưng hắc?! Nhất thời lửa giận bốc lên, quay đầu hướng phủ trạch của Thiên Lý Nhân chạy đi.

Nhà cửa bị thiên mã tàn sát bừa bãi một phen lại qua hoang phế lâu ngày, lúc này cây cối mọc so với người còn cao hơn. Ngay tại cửa, quả nhiên gặp nam nhân cao cao vóc dáng gầy như cành khô đang ngồi xổm trên mặt đất, cẩn thận dọn dẹp cây cỏ.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân gấp gáp, Thiên Lý Nhân quay đầu, bắt gặp Vũ Khúc Tinh Quân đang ùng ùng nổi giận, khuôn mặt anh tuấn vẫn trước sau như một, đen tựa Táo quân.

Thiên Lý Nhân đứng thẳng người, nhìn vị Tinh Quân trước mặt như sắp bốc hỏa kia, vẫn nhất phái lạnh lùng nói: “Xin hỏi Tinh Quân đến chỗ của mặt tướng là có gì chuyện quan trọng sao?”

Vị Tinh Quân trẻ tuổi không thêm tổn hơi thừa lời, câu chữ như từ kẻ răng nghiến ra: “Ta rốt cuộc làm sao đắc tội ngươi?! Thiên hạ to lớn, thiên vực rộng rãi, chẳng lẽ không còn ai khác hay sao?! Cố tình phải chính chết ta mới được?”

Thiên Lý Nhân chỉ là sững sốt, không nói.

Đúng vậy, trên trời dưới đất nơi nào chẳng rộng lớn, mỗi ngày những việc nhìn thấy đều là đếm không xuể, thế nhưng cố tình ánh mắt lại luôn đuổi theo hào quang của vì sao xa xôi mà cao ngạo kia, nhất cử nhất động, đều không muốn bỏ qua.

Như thế, có phải đã quá mức quái dị rồi không?

Thấy hần lặng yên không nói, Vũ Khúc Tinh Quân lập tức nhận định đối phương sợ tội nên không dám phản bác, nhớ tới vừa rồi suýt nữa bị Thượng Đế hạ phán làm súc sinh, suýt nữa thì bị biến thành một đầu trư tai to mặt lớn, hần ăn lừa uống chỉ đợi làm thịt, hần lại giận để đâu cũng không hết.

“Ầm vang!!” Một tiếng nổ đem Thiên Lý Nhân giật mình đánh tỉnh, nâng mắt liền thấy, vị Tinh Quân đang phẫn nộ đã đứng giữa một đồng tro bụi, cả bức tường trong viện chịu không nổi một quyền của hần, ầm ầm sập xuống.

Thiên Lý Nhân có chút mặc danh kỳ diệu (kỳ quái), không thể phủ nhận trước đây vì mình bóc trần việc Vũ Khúc Tinh Quân trốn xuống trần gian, quả thật đã khiến vị Tinh Quân trẻ tuổi này ăn đủ đau khổ, cho nên dù nhiều lần bị hần hướng mình quấy rầy bản thân cũng chỉ xem như vô sự, nhưng bốn trăm năm phạt tội đã qua, hiện giờ hần đã khôi phục một thân tự do, lại còn tìm mình phiền toái, cũng không khỏi quá mức rồi đi!

Mặc dù pháp lực có thể không mạnh, nhưng không có nghĩa tính tình của hần cũng là yếu đuối.

Con người lợi hại như điện hiện lên một tia giận dữ, nhìn tường viện vô tội trên mặt đất bị đánh thành từng mảnh nhỏ, không biết phải mất bao nhiêu công phu mới có thể phục hồi, Thiên Nhân thần tượng khuôn mặt đông lạnh, ngữ khí trở nên cứng rắn: “Tinh Quân quấy rối nơi ở của mặt tướng, lại đánh sập tường viện là vì sao?”

“Biết rõ còn hỏi!!” Vũ Khúc Tinh Quân lửa giận nóng ruột, liếc chết trừng khuôn mặt cương thi của người kia, quát, “Người trước mặt Đế Quân hạch tội ta, đánh đổ tường này của người còn tính là nhẹ! Nếu còn dám nói hươu nói vượn, ta liền đem cả nơi này của người thiêu trụi!”

“Mặt tường là thuận theo sự thật bẩm báo, bắt quá chỉ là tận trung với chức trách của mình. Trái lại Tinh Quân một mình hạ phạm, phạm vào giới luật của thiên đình, hiện giờ lại làm như bản thân làm chuyện đúng lý hợp tình.”

“Người ”

“Còn nữa, nhẹ thì đánh đổ tường, nặng thì đốt trạch phủ, đường đường là một Tinh Quân thiên đình so với bọn du côn lưu manh luôn hoành hành ngang ngược nơi hạ giới, có gì khác nhau?”

Thiên Lý Nhân nói chuyện bình thản, nghe thì giống như đang kể chuyện, nhưng trong ngữ điệu mỗi câu chữ đều hàm chứa ý vị nói móc, nói đến Tinh Quân cả người khó chịu, nhưng cố tình lại cực hợp tình hợp lý, không thể nào cãi lại, nhất thời khiến Vũ Khúc Tinh Quân lời mắng đã lên đến miệng chỉ đành tức giận nuốt lại xuống hầu.

“Tường viện bị sập, làm phiền Tinh Quân tu bổ lại thích đáng.”

“Vô nghĩa!!” Vũ Khúc Tinh Quân không thể ngờ gia hỏa lúc nào cũng vô thanh vô tức cứ nhiên lại là một khối xương cứng, không kiêu ngạo không siểm nịnh, mồm mép lại còn thật sự lợi hại. Trơ mắt thấy mình chiếm không được lợi thế, giận dữ, phẩy tay áo bỏ đi.

Nhìn thân ảnh người kia đáp mây mạnh mẽ rời đi, Thiên Lý Nhân không khỏi cười khổ.

Chẳng lẽ hắn có khả năng cường ngạnh giữ Vũ Khúc Tinh Quân ở lại, bắt hắn tu bổ tường viện cho mình sao?

Nam nhân cao gầy bắt đắc dĩ lại ngồi xổm xuống, trong đồng tro bụi đang chậm rãi lắng lại, lục tìm những mảnh tường vẫn còn nguyên vẹn.

※※※※※※※※※※

Cái tên Thiên Lý Nhân đáng giận!!

Vũ Khúc Tinh Quân đăng vân giá vũ bay thẳng trở về phủ đệ của mình.

Hắn từ trước đến nay tiêu dao tự tại, cho dù có ở thiên giới, quy điều có hơi nhiều một chút, cũng không vậy được hắn, lui tới thế gian là chuyện bình thường dễ dàng, thế nhưng giờ mạo danh kỳ diệu lại có thêm một đôi thiên lý nhân lúc nào cũng nhìn chăm chăm mình, giống như con diều đang ngao du chân trời, đột

nhân phát hiện trên chân không biết lúc nào bị buộc một sợi dây xiềng xích, tùy thời liền bị túm trở về.

Đồ tiểu nhân lắm miệng! Hôm nay cũng không biết có bao nhiêu tiên gia trốn xuống nhân gian, ở nhân thế lưu lại đủ loại giai thoại, cố tình gia khóa kia coi như không biết không thấy, chỉ chăm chăm kể tội hần.

Vừa nghĩ đến cái mặt vô sắc xám trắng hoàn toàn không có biểu tình rồi đến miệng lúc nào cũng chỉ biết nói bậy đâm người sau lưng kia, hần chỉ muốn động thủ đâm tên đó một quyền cho thống khoái, khiến tên kia không thể tác quái được nữa.

Thế nhưng người nọ pháp lực mặc dù kém, dù sao cũng là tâm phúc bên người Đế Quân, nhất cử nhất động trong thiên địa Thiên Đế chỉ cần đóng hai mắt mà nghe Thiên Lý Nhân kia bẩm báo là đủ rồi.

Đồ cáo mượn oai hùm.

Vũ Khúc Tinh Quân trong lòng thầm mắng một câu, nếu không phải có Đế Quân đứng sau bảo hộ, tiểu nhân kia sớm không biết đã bị đánh bay đến đâu rồi.

Lúc hần còn đang nghiêng răng nghiêng lợi, bỗng nhiên nghe được thanh âm như chuông bạc từ phía sau vang lên: “Khai Dương, người vội vội vàng vàng đi đâu đấy?”

Rõ ràng giọng nói nhu hòa như một cơn xuân phong, rơi vào trong tai Vũ Khúc Tinh Quân, lại giống như quỷ quái tê mình (kêu gào thê lương), hần muốn bước nhanh hơn nữa, thế nhưng lần này Tinh Quân dù có muốn chạy, cũng chạy không được, đành phải quay đầu.

Chỉ thấy trên một cây thiên quế, một vị thần nhân toàn thân tuyết bào đang ngồi. Hần tóc dài quá eo, giống như thác nước chảy xuôi trên lưng, y phục vô cùng (không hề có một đường may) trên người như tuyết sa khoác lên thân hình mảnh khảnh thon dài của hần, lại nhìn dung mạo kia, môi như hoa anh, mắt mang phi mị (mê hoặc như muốn bay lên), mũi hơi cong tinh xảo, làn da còn hơn cả ngưng chi (dầu mỡ đông). Hình dung da thịt trắng trẻo mịn màng). Thiên nhân tuyết mĩ như vậy, thật khó có bút mực nào có thể hình dung. Một đôi bàn chân trắng nõn như tuyết trên cành cây quế nhẹ nhàng đong đưa, ánh mây mờ mịt theo gió bay bay, tiên nhân trong tưởng tượng của người phạm chắc đều xuất hiện như vậy đi.

Đáng tiếc, đến khi rơi vào trong mắt Vũ Khúc Tinh Quân, lại chỉ thấy sau gáy lạnh một đường.

Thật vất vả mới nặn ra được một nụ cười tươi: “Diêu Quang, đã lâu không gặp.”

Thần nhân kia đúng là Phá Quân Tinh Quân – Diêu Quang, hần ngồi trên một cành thiên nguyệt quế phi thường to lớn rắn chắc, hướng Vũ Khúc Tinh Quân đuổi tay.

Thấy thế, thanh niên tuấn tú anh khí Tinh Quân đành phải bước lại, tiếp lấy người từ trên nhánh cây nhảy xuống. Rõ ràng nhìn thân thể nhẹ nhàng tựa mây, nhưng rơi xuống tay rồi lại nặng tựa Thái Sơn, hại hần suýt nữa ngã lăn ra.

May mà hắn đã sớm có phòng bị, sống lưng gắng gượng một trận, an toàn đứng vững.

Vũ Khúc Tinh Quân có thể nâng ngàn quân (30 cân gọi là 1 quân, tóm lại là Dương Nhi nhà ta nâng được 3 vạn cân=))), một Thái Sơn nho nhỏ cũng không làm khó được hắn.

Kẻ hại người khác giết mình lại như không hề phát hiện, trên mặt ý cười dạt dào, tùy thân rơi xuống đất, tinh tế nhìn sắc mặt tiu ngầu của hắn, hỏi: “Là ai không dài mắt như vậy, dám đắc tội Khai Dương ngươi?”

Khai Dương Vũ Khúc Tinh Quân vừa nghe hắn nói như thế, lập tức lại nhớ tới khuôn mặt tên tiểu nhân Thiên Lý Nhân kia, không khỏi thốt nhiên cả giận nói: “Ai?! Còn không phải cái tên lẩm mồm Thiên Lý Nhân kia sao!!”

“Thiên Nhân thần tướng?” Diêu Quang hơi hơi nghiêng đầu, suy nghĩ một chút, “Kỳ thật hắn cũng thú vị mà, bắt quá đôi mắt có hơi sáng quá, khiến người ta cảm thấy phiền phức.”

“Nói trúng rồi!!” Bỗng nhiên cảm thấy như tìm được người có cùng chung một mối thù, Khai Dương kéo Diêu Quang lại, một trận phun nước miếng, đem vài lần Thiên Lý Nhân ở trước mặt Thượng Đế cáo trạng hắn, hại hắn bị cầm tù bị bắt đi chăn ngựa đến bốn trăm năm, còn có suýt nữa bị đá xuống nhân gian làm súc sinh, nhất nhất ác sự đều nói ra, cuối cùng, còn lớn tiếng mắng: “Cư nhiên còn muốn ta thay hắn tu bổ lại tường viện?! Ta phi!!”

Diêu Quang nghe thấy hì hì cười: “Không thể ngờ được một gã tiên nhân nho nhỏ như thế, cư nhiên lại có thể khiến người ăn nhiều đau khổ nha, ha ha.....”

“Hừ.”

Khai Dương trừng mắt liếc hắn một cái.

Diêu Quang vừa chơi đùa ngón tay tuyết trắng của mình, mềm nhẹ nói: “Nếu ngươi thật sự tức giận, phế đi đôi mắt kia không phải được rồi sao? Hắn bắt quá cũng chỉ có chút năng lực này, nếu không còn nữa, để xem có còn dám kiêu ngạo nữa không?”

Lời nói tàn nhẫn lại từ đôi môi xinh đẹp kia thoát ra, Khai Dương không khỏi có điểm mao cốt từng nhiên, hắn làm sao lại quên mất, cư nhiên kéo tên sát tinh này ngồi xuống nói này nói nọ, chắc bản thân thật sự bị tên Thiên Lý Nhân kia chọc tức đến điên rồi.

Nhưng bị Diêu Quang nói một hồi, thật cũng hơi tỉnh táo lại, Khai Dương lắc đầu, nói: “Thôi, nói rồi coi như xong, hắn bắt quá cũng là tận tâm với chức trách, ta cũng không thèm cùng hắn so đo.”

Diêu Quang cười đến diễm lệ, đưa tay sờ sờ tóc mai khô mát của Khai Dương: “Khai Dương, ngươi thật sự là tốt bụng.....”

Khai Dương ho khan hai tiếng có điểm xấu hổ.

“Thế nhưng lần sau ngươi muốn xuống nhân gian cũng không tiện nữa.....” Diêu Quang nghĩ nghĩ, liền từ trong ống tay áo lấy ra một cây cỏ màu đen, nhét vào tay Khai Dương, “Như vậy đi, nếu ngươi muốn đi thế gian, trước tiên đem thứ này cho Thiên Nhân thần tướng ăn, hết thấy đều sẽ thuận lợi.”

“Đây là cái gì?” Khai Dương mở tay ra một chút, thấy thứ cây đó màu tối như mực, thật sự chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Diêu Quang cười nói: “Vật này có thể khiến hắc vài ngày cũng không nhìn thấy bất cứ thứ gì!”

Khai Dương nhíu mày: “Diêu Quang, ngươi từ đâu lấy được thứ đồ hại người này, nếu để Thiên Xu biết, chắc chắn sẽ nổi giận.”

Đôi mắt như ngọc lưu ly đột nhiên cứng lại, toát ra sát khí khiến người ta sợ hãi, khuôn mặt vốn đang điềm lệ đột nhiên biến thành Tu La: “Ngươi dám nói cho Thiên Xu?”

Chọc vào sát tính này rồi!

Khai Dương nhất thời thối lui ba thước, lắc đầu đầu xua tay: “Sẽ không! Chắc chắn không dám!”

Miệng lại cười như hoa nở, sắc mặt biến hóa nhanh như trở bàn tay, Diêu Quang đã biến trở về thành tiên nhân tuyệt diệu thoát tục trước đó.

“Yên tâm, vật này cũng không hại đến tính mạng, cũng không tổn hại tu vi, mất vài ngày công phu liền có thể khôi phục như ban đầu, ngươi cứ yên tâm dùng đi, tốt lắm!”

Khai Dương trong miệng nói thầm: “Gia hỏa kia cũng không phải đứa ngốc, làm thế nào cho hắc ăn vật này được a?”

Diêu Quang nở nụ cười: “Chỉ cần ngươi làm bộ như không nhớ chuyện trước đây, cùng hắc kết thân, đến lúc đó đem thứ này hạ vào nước trà, thứ này vô sắc vô vị, dễ dàng có thể lừa hắc uống rồi.”

“Lôi kéo kết thân?”

Khai Dương nhớ tới khuôn mặt mà mọi biểu tình gần như tuyệt tích kia, này..... cũng quá khó khăn đi?

※※※※※※※※※※

Ngày hôm sau, Thiên Lý Nhân vừa đẩy cửa phòng định đến Thiên Điện hoàn thành chức trách, lại không khỏi sững sờ tại chỗ.

Tường viện vốn bị sập một mảng lớn giờ đã được tu sửa đứng ngay ngắn trước cửa viện, nơi bị thiên lý mã phá đến loạn thất bát tao cũng đã được thu thập, ngay cả cỏ dại cũng đã được nhổ sạch sẽ.

Này chắc chắn là tác phẩm của một vị tiên gia nào đấy, chỉ trong một đêm lại có thể đem nơi loạn như hoang trạch này biến về nguyên trạng kỳ thật cũng có chút cổ sức.

Đang còn cảm thấy kỳ lạ, liền bắt gặp từ sau tường viện có bóng dáng một người bước ra.

Thanh niên hôm trước then quá thành giận phẩy tay áo bỏ đi, lúc này lại mang vẻ mặt xấu hổ đứng cách đó không xa.

Hắn dường như có chuyện muốn nói, lại như đang do dự tìm từ.

Hồi lâu, thật vất vả mới nói được một câu: “Cái kia..... Tường viện ta đã sửa hảo rồi.”

Là hắn làm?

Thiên Lý Nhân lại càng kỳ quái, căn cứ cá tính dữ dằn của Vũ Khúc Tinh Quân, chẳng phải nên đến đốt trạch viện của hắn chứ không phải đi tu sửa tường bao hay sao?

Đối phương không nói gì, Khai Dương liền cảm thấy có chút chân tay luống cuống. Dù sao hắn trăm ngàn năm qua cũng chưa từng đi lấy lòng người khác, bây giờ lại cố ý cùng tiểu nhân này thân thiện hữu hảo, nhất thời vẫn chưa nghĩ ra được biện pháp nào hay.

Trạch viện nho nhỏ này so với tinh điện của hắn đơn giản hơn rất nhiều, chỉ hơi thi pháp một chút liền có thể trở về nguyên trạng, cũng bởi vì hắn trước đây đại não mới biến thành một mảnh hỗn độn, nói vậy đối phương chắc sẽ không thừa nhận phần ân tình này.

Quả nhiên, liền thấy nam nhân cao gầy kia bước ra khỏi phòng, thế nhưng trên khuôn mặt tái nhợt ấy, Khai Dương vẫn thấy chung nhìn không ra tình tự gì của hắn.

Lúc nghiêng người định đi, chợt nghe thấy thanh âm trầm thấp lạnh nhạt của người nọ: “Làm phiền Tinh Quân lo lắng.”

Khai Dương sững sờ, vốn tưởng rằng Thiên Lý Nhân chắc chắn sẽ mượn cơ hội này lên mặt một phen, lại không ngờ đối phương thật sự hướng hắn nói lời cảm tạ, nhất thời không kịp phản ứng, bản năng đáp lại một câu: “A! Không cần khách khí!”

4. Quyển 1 - Chương 3

Bách bàn thảo hiếu hư giả ý

Dược hoặc thiên mục hạ phàm trần

(Trăm cách lấy lòng đầy giả dối)

Làm mù thiên mục xuống phàm trần)

Thiên Lý Nhân hoang mang nhìn thanh niên trước mặt, nghĩ, mình không phải đã đắc tội hắn sao? Ăn đủ trái đắng trong mấy trăm năm đã khiến hắn hoàn toàn hiểu rõ vị này Vũ Khúc Tinh Quân hữu thù tất báo như thế nào, nhưng mà hiện giờ, hắn lại thản nhiên ngồi tại trước mặt mình, đun nước pha trà, còn ôm một đồng lớn tiền quả điểm tâm từ điện của hắn tới.

Hành động này, so với các loại hành vi chính người trả thù của hắn trước đây càng khiến kẻ khác không thể tưởng tượng.

Nam nhân khuôn mặt không chút thay đổi, nếu đem so sánh với khuôn mặt ý cười sáng lạn của người thanh niên ngồi đối diện thì lại càng đối lập, hắn giơ tay nhẹ nhàng thi pháp một chút, ngọn lửa trong lò đột nhiên bùng lên, không được một lát đã đem nước sôi đun sôi, đổ nước vào trong ấm, ba phao ba tủy, động tác thuần thục lưu loát, rồi mới châm ra hai chén, đưa tới trước mặt nam nhân: “Được rồi! Ném thử xem thế nào?”

Thiên Lý Nhân cầm chén trà phẩm (uống) một ngụm, trà hương thanh đậm, quả nhiên không giống bình thường hay uống, không khỏi hơi híp mắt, tinh tế nhâm nhi thưởng thức.

Tuy mới có mấy ngày ở chung, Khai Dương vốn nhanh mắt sáng ý, lại cố tình quan sát người kia, dần dần đã có thể từ khuôn mặt trương đến cứng ngắc này nhìn ra một chút cảm xúc, tỷ như hiện tại, cho dù hắn ngay cả da mặt cũng không run một tắc, nhưng khi mi mắt hơi hạ xuống, chứng tỏ hắn đang thả lỏng cùng rất thoải mái, tức là nói, trà này rất hợp khẩu vị của hắn.

Trong lòng liền có cảm giác thành công, tay cũng nhanh nhẹn lấy một quả cam bên cạnh bóc vỏ, đặt trước mặt Thiên Lý Nhân: “Đây là Hải Lê cam, hương vị không tồi, ném thử chút xem!”

Thiên Lý Nhân cũng không thoái thác, cầm đưa vào miệng, quả thật nước như mật ngọt, ngon miệng mà không ngán.

Hắn giương mắt nhìn Vũ Khúc Tinh Quân đang thu xếp một bàn đầy hoa quả tươi, mấy ngày qua người kia không có việc gì lại chạy đến phủ hắn ngồi, mang theo không ít điểm tâm quả vật của tiên gia, ý lấy

lòng cũng tương đương rõ ràng. Đối với một người địa vị trên thiên đình so với bản thân thấp kém hơn nhiều này, hành động của Tinh Quân hiển nhiên hơi quá mức. Càng không nói tới việc kẻ ấy đã hai lần phá đám hấn hạ phạm.

Chính là Thiên Lý Nhân tuy trong lòng có nghi hoặc nhưng lại theo bản năng cự tuyệt suy nghĩ nhiều, dù sao tinh mang (ngôi sao) mà hấn chỉ có thể dùng mắt đuổi theo hiện giờ đã dừng lại ngay trước mặt hấn.

Hấn mặc dù có thể nhìn ngàn dặm nhưng làm sao có không thể khước từ cảm giác chân thật đến mức chỉ cần vươn tay là có thể chạm vào này?

Cho dù đối phương có là tâm huyết dâng trào, nhưng từng giây từng phút được ở chung này hấn vẫn luyện tiếc không muốn bỏ qua.

Khai Dương bóc xuống vỏ cam, khoe mắt cũng không quên trộm liếc Thiên Lý Nhân, gia hỏa này tuy nói không nhiều lắm, nhưng cũng không phải loại người cố chấp, mấy ngày qua mình với hấn hấn cũng tạo được chút giao tình đi, Thiên Lý Nhân chắc cũng sẽ không nhìn đến chút giao tình này mà không giúp hấn chứ? Kỳ thật hấn cũng không muốn sử dụng ám chiêu nham hiểm kia của Diêu Quang.

Hạ quyết tâm, giả như nhân tiện nói: “Mấy ngày gần đây thiên giới tĩnh lặng thật a.....” Hấn cũng không nghĩ đối phương sẽ tiếp lời hấn, vì vậy lại nói, “Không biết nhân gian có việc quái dị nào phát sinh hay không?”

Thiên Lý Nhân nghe hấn nói thế, liền biết vị Tinh Quân không hề an phận này đại khái lại cảm thấy nhàm chán, nghĩ nghĩ rồi nói: “Hạ giới khắp nơi loạn lạc. Chia năm xẻ bảy, không nước nào có thể thống nhất giang sơn, chúng sinh chịu đủ họa chiến tranh trôi giạt khắp nơi.”

Khai Dương đôi mắt màu (con ngươi) tối đen như đêm mạnh sáng ngời: “Nhân thế nhất loạn, yêu ma hoành hành, khó trách Thiên Xu lại bị Thượng Đế sai phái hạ phạm hàng yêu!”

Thiên Lý Nhân cảnh giác, hấn tự nhiên biết vị Vũ Khúc Tinh Quân này cực thích trò vui, lập tức im miệng không muốn nói tử tử tử nữa, nhưng Khai Dương đã kiềm chế không được, đá đá đám mây tía mờ mịt dưới chân: “Một khi đã như vậy, ta nên đi hỗ trợ mới đúng, miễn cho Thiên Xu quá mức mệt nhọc!”

“Tinh Quân không thể.”

Thiên Lý Nhân buông chén trà, thần sắc nghiêm túc, “Chưa được Đế Quân ngự chỉ, lén xuống thế gian là phạm trọng tội.”

Khai Dương nhú mày, có chút không hờn giận nhìn hấn: “Ta nói Thiên Lý Nhân a, ngươi không thể bán một chút nhân tình sao? Ta chỉ đi xuống đó một lát, tuyệt không dây dưa lâu lắc!”

“Thiên quy không thể trái.”

“Người ”Khai Dương tính nóng nổi lên, đập bàn đứng dậy, trừng nhìn Thiên Lý Nhân, “Thật không thể sao?”

Trả lời hần là lời khẳng định chém đĩnh chặt sắt: “Không thể.”

Vốn tưởng thanh niên sẽ lại giận dữ phẩy tay bỏ đi, nhưng hần lại chỉ trừng con người nhìn mình một lát, lại một lần nữa ngồi xuống, hừ một tiếng, coi như từ bỏ.

Thiên Lý Nhân cảm thấy hơi có lỗi, vốn đang ở chung hòa hợp, tự nhiên không khí lại có điểm xấu hổ.

Hần chọn một tiên đào đã chín mọng, tinh tế mài đi nhung mao trên vỏ quả, đưa đến trước mặt Khai Dương: “Là chức trách của mặt tướng, nơi.....”

“Đã biết.” Khai Dương tức giận giơ tay tiếp nhận quả đào kia, tay áo không cẩn thận va vào chén trà bên dưới, “Đĩnh đương” một tiếng, Thiên Lý Nhân thấy thế vội vàng xoay người cúi xuống tìm, vì bị bàn đá che mắt, lại chỉ lo tìm kiếm chén trà, hần tự nhiên nhìn không thấy trong mắt Khai Dương xẹt qua một tia quý ý, cùng với động tác mở nắp ấm trà bỏ vào thảo mộc màu đen.

Khi hần một lần nữa ngồi thẳng lên, cẩn thận đem chén trà đã lau khô để lại chỗ cũ, chỉ thấy Khai Dương vươn tay lấy ấm trà, thay hần châm lại một chén, thanh âm cũng không còn tức giận lúc trước: “Uống trà đi.” Chính mình thì há mồm cắn xuống má quả tiên đào kia.

Thiên Lý Nhân tinh tế nhìn thần sắc của hần, thấy đã dịu đi rất nhiều, lại cảm thấy kỳ quái, người kia thể nhưng thật sự không tức giận.

Hần nhắc chén trà, nước trà sóng sánh bên trong phản chiếu khuôn mặt xám trắng cùng đôi mắt hơi mở của hần, đưa đến bên miệng, một hơi cạn sạch.

Nước chè xanh vừa vào bụng, đột nhiên bốc lên một cỗ nhiệt cường liệt, thẳng hướng xông lên đôi mắt.

“A! ”Thiên Lý Nhân nhện không được kêu thảm một tiếng, chỉ cảm thấy con người một trận liệt đau, giống như bị trăm ngàn ngàn châm đâm vào! Nâng tay đè lại hai mắt, nhưng cơn đau này là từ bên trong phát ra, căn bản không thể ngăn cản, trước mắt lập tức loạn sáng lướt qua.

Dần dần đau đớn cũng lui đi, hần buông xuống đôi tay, mở ra hai mắt, nhìn thấy lại là một mảnh tối đen.

Thần nhân có thể nhìn ngàn dặm, cự nhiên đã mù.

Hần mờ mịt ngồi trên ghế, không hiểu làm sao.

Thấy hấn khác thường như vậy, Khai Dương đang ngồi trước mặt lại hoàn toàn không có nửa điểm phản ứng, cũng không hề hỏi thăm, thời khắc này, Thiên Lý Nhân dĩ nhiên sáng tỏ.

Con người vẫn hơi hơi đau đớn, hấn nhìn không thấy vẻ mặt của đối phương, chỉ hướng về nơi Khai Dương đang ngồi, nói: “Để làm mặt tướng hai mắt nhìn không thấy, thật đã khiến Tinh Quân đã hao tâm tổn sức rồi.”

Nghe không thấy câu trả lời của Khai Dương, Thiên Lý Nhân cúi đầu, khóe miệng cứng ngắc khó có được một lần nhếch lên nụ cười chua xót.

Hồi lâu, mới nghe thấy thanh âm dè nén của Khai Dương: “Người..... thật sự nhìn không thấy sao?”

Thiên Lý Nhân nhắm lại hai mắt, hiện giờ dù mở hay nhắm cũng có khác gì nhau đâu.

“Đúng như Tinh Quân sở liệu.”

Ghế đá đột nhiên bị thô bạo đá bay, một trận gió phất qua khuôn mặt Thiên Lý Nhân, hấn mặc dù hai mắt nhìn không thấy, nhưng cũng nhận ra, Khai Dương đã đi rồi.

Sân nhà đã nhiều ngày luôn vang dội thanh âm kể chuyện cười trong suốt của Khai Dương, giờ đây yên tĩnh đến mức một phiến âm thanh cũng không có, Thiên Lý Nhân vẫn ngồi, lại chậm rãi nâng tay, che đi đôi mắt giờ đã mất đi tác dụng.

Cái gọi là tâm huyết dâng trào, quả nhiên, tới cũng nhanh, mà.... đi,... cũng nhanh.....

※※※※※※※※※※

Hiện giờ hấn có thể ngông nghênh hạ phàm rồi!

Không có cặp thiên nhân như gai đâm sau lưng kia nữa, hấn ở nhân gian có chơi đùa thế nào, cũng không lo sẽ bị thiên binh thiên tướng bắt lại nữa.

Một khi đã như vậy, hấn nên phi thường đắc ý cùng cao hứng mới đúng. Thế nhưng.....

Khai Dương ngồi trên cự thạch đứng sừng sững nơi thiên nhai hải giác (chân trời góc biển), nhìn từng đợt xô nhau vào bờ, từng con sóng nơi xa, trong lòng cứ nhiên lại dậy không nổi một tia hứng trí.

Cuối cùng cũng đã khiến tên Thiên Lý Nhân không biết thức thời kia ăn khổ rồi, nhìn bộ dáng hấn lúc ấy đau đến toàn thân run rẩy, chứng tỏ được tính của hắc thảo Diêu Quang đưa kia cũng thực lợi hại.

Tên tiểu nhân trước kia còn mấy lần cáo trạng hấn, còn dám chế nhạo hấn, cũng nên để hấn chịu chút giáo huấn đi! Nếu không chẳng lẽ trở thành Vũ Khúc Tinh Quân này là người dễ bị khi dễ hay sao.

Một khi đã như vậy, hấn nên vỗ tay sung sướng cười to mới đúng. Nhưng.....

Cho dù nhìn trời biển xanh ngắt phía xa, trước mắt vẫn thỉnh thoảng hiện lên cặp đồng tử màu xám không hề có tiêu cự kia, sau đó, ngay cả xúc động muốn ngay lập tức hạ phàm cũng chẳng còn.

Nghe Diêu Quang nói, đại khái chỉ là gây sức ép vài ngày liền có thể khôi phục lại, gia hỏa kia, chắc cũng không đến nỗi chịu quá nhiều đau khổ đi?

Sách, là gia hỏa kia đáng bị thế, hấn ở đây buồn bực cái gì a??!

Khai Dương vực dậy tinh thần, xoay người nhảy lên, ngoài miệng nói trên này một ngày bằng trăm năm nhân gian, Thiên Lý Nhân hai mắt không nhìn thấy cũng phải mất vài ngày, hấn có thể ở thế gian nghỉ ngơi vài cái trăm năm đi!

※※※※※※※※※※

Có tên Vũ Khúc Tinh Quân này xuống trần gian, thế gian từ đó đẻ ra thật nhiều chuyện, đây cũng không phải trọng điểm, quan trọng là trong mấy trăm năm này, triều đại thay đổi liên tục, lần lượt có Lương, Đường, Tấn, Hán, Chu. Lại còn loạn cát quân cát cứ, phân thành Tiền Thục, Hậu Thục, Ngô, Nam Đường, Ngô Việt, Mân, Sở, Nam Hán, Kinh Nam, Bắc Hán, có đến hơn mười nước. Trung Nguyên lung tung hỗn loạn, họa chiến tranh liên tiếp, thậm chí khi vào trong sách sử của hậu thế rồi, còn được gọi là "Thời Ngũ Đại Thập Quốc".

Tháng giêng, mừng một vừa qua được mấy ngày, đêm qua mới vừa hạ một trận tuyết lớn trắng toát, phủ lên trần nhỏ thành lớn một tầng ngân trang.

Kiều Dịch trấn xưa nay vốn an phận, lại bởi vì có trại ngựa dừng trong quân đội mà trở nên có chút áp bách.

Một thanh niên tuấn mỹ ngồi trên nóc nhà, nhìn binh lính dưới mặt đất từ sáng sớm đã hỗn loạn. Hấn trên thân không có chiến giáp, mà nhìn mặt cũng không giống binh lính, nhưng trong ánh mắt lại ẩn dấu ngạo khí kiêu nhân.

Một gã nam tử cao lớn đứng ở trung tâm đoàn quân, có người hầu cận tiến lên vì hấn phủ thêm một tầng cấm bào vàng óng ánh, rồi trong quân nổi lên một trận hô to, vang đến trời xanh.

Thanh niên ngáp một cái, tay chống hàm, nghĩ thầm, lại tới nữa.

Ngắn ngủi chỉ trong vòng có một trăm năm, hoàng đế lên ngôi so với thay y phục còn muốn nhanh hơn, cơ hồ là buổi sáng vừa đăng quang, buổi trưa đã chết, lúc hoàng hôn về, lòng người càng loạn, yêu nghiệt cứ theo đà sinh sôi, vài chục năm này hắc cũng chẳng nhân nhĩ được mấy ngày, trà trộn trong đám loạn quân, trừ yêu phục ma triền miên không dứt.

Bất quá, mấy ngày nay, cũng đến lúc rồi.

Hắn nhìn nam tử khoác hoàng bào xa xa, người này trên thân có thực long quý khí, giống như mặt trời ban trưa.

Loạn thế cũng phải kết thúc rồi.

Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời sau trận tuyết xanh thăm, thở ra một hơi, rồi biến mất vô hình!

Trên nóc mái ngói nghiêng nghiêng phủ tuyết, thế nhưng chỗ thanh niên vừa ngồi, lại không hề lưu nửa điểm dấu vết bất thường, giống như trên đời này căn bản chưa từng tồn tại một người như thế.

5. Quyển 1 - Chương 4

Trọng phản thiên đình yết chân tướng

Khai Dương tri tội hồi dương sơ

(Trở về thiên đình biết chân tướng

Khai Dương biết tội hồi hận ban đầu)

Khai Dương trở lại thiên đình, hết thấy vẫn như cũ, lần hắn hạ giới trăm năm này tựa hồ vẫn chưa bị tiên gia phát hiện.

Càng không khỏi cười đắc ý, Thiên Xu tối nghiêm khắc vẫn đang ở hạ giới chưa về, hơn nữa cái giả khảo lắm miệng khiến người ta chán ghét kia cũng đã nhìn không thấy, tự nhiên quay trở về lúc ban đầu, tiêu dao khoái hoạt.

Gia hỏa kia cũng chỉ có mỗi đôi mắt là có thể khoe khoang mà thôi, hiện giờ đã mất, đại khái chắc cũng ăn đủ đau khổ.

Nghĩ đến đây, không khỏi sinh ra chút áy náy.

Dù sao bây giờ cũng không có chuyện gì làm, đi xem gia hỏa không hay ho kia chút đi!

Khai Dương vòng vo một hồi, liền hướng phủ trạch Thiên Lý Nhân bay tới.

Bước xuống hành vân đi vào trong trạch viện, thấy tình trạng bên trong liền sửng sốt, chỉ thấy trên bàn đá trước sân, điểm tâm cùng trái cây rơi rụng, ẩm chén hỗn độn, căn bản vẫn là nguyên trạng bộ dáng ngày ấy hắn rời đi, tuy nói hắn đã ở thế gian đến trăm năm, thiên giới bất quá cũng chỉ mười ngày, Thiên Lý Nhân này không phải nên phục hồi thị lực rồi sao?

Vừa nghĩ đến đây, liền nghe thấy trong phòng có tiếng vật nặng rơi xuống, vội vàng đẩy cửa đi vào, vừa nhìn, lại càng sửng sốt hơn.

Thân thể người kia vốn đã đơn bạc lúc này lại càng đơn bạc hơn, vừa rồi Thiên Lý Nhân không biết vì sao lại té ngã trên đất, đưa tay sờ soạng một hồi mới tìm được mép giường, gian nan giãy dụa bò được lên trên, lại tùy tiện giữ giữ chân đơn đem cả người bao lại, chớp chớp đôi mắt giờ đã bụi trần vô quang (phủ bụi không có ánh sáng), thở dài, nhắm mắt lại, ngủ.

Ánh sáng từ cửa sổ len vào như vô pháp chiếu được đến khuôn mặt hắn, sắc mặt vốn dĩ đã xám trắng hiện giờ lại càng khô vàng suy kiệt, đôi môi khô nứt, cũng không biết mấy ngày qua có ăn uống được gì không. Trên mặt đất là một ấm trà sứ men xanh đã vỡ nát, chút nước bên trong còn sót lại không nhiều lắm sớm đã đổ hết xuống nền đất.

“Người.....”

Yết hầu Khai Dương cự nhiên siết lại khô đến khó chịu.

Nghe được tiếng động, Thiên Lý Nhân mở ra hai mắt.

“Người... có khỏe không?”

Khai Dương thật vất vả mới nói được một câu, lại suýt nữa cắn phải đầu lưỡi.

Dường như cũng nhận ra người đến là ai, Thiên Lý Nhân chậm rãi ngồi dậy, tấm lưng bạc gầy cứ nhiên có cảm giác hơi cong lại.

“Phiền Tinh Quân quan tâm.” Hắn nói chuyện vẫn là thản nhiên, không hề có chút phần nộ vì bị người gia hại, cũng không có vẻ bối rối của người mù, vẫn bình tĩnh trước sau như một, “Mặt tướng hai mắt không nhìn được, không thể hành lễ, mong Tinh Quân thứ tội.”

Khai Dương chỉ cảm thấy trong lòng tê đến khó chịu, nhin không được mạnh tiến lên vài bước đến bên giường, gơ tay muốn chạm vào đôi mắt mờ mịt của Thiên Lý Nhân. Nhưng Thiên Lý Nhân mắt tuy mù

nhưng cảm giác vẫn còn mẫn tuệ, trước khi người kia kịp chạm đến làn da mình, đã bị hấn né đi.

Khai Dương xấu hổ thu tay, trầm mặc một lát, lại nhịn không được nói: “Vì sao còn chưa nhìn thấy? Hấn chỉ mất mấy ngày công phu là đã khôi phục rồi mà.”

Thiên Lý Nhân nghe vậy cũng sửng sốt, thở dài, nói: “Chẳng lẽ Tinh Quân không biết người cho mặt tướng uống là loại thảo nào, thảo này tên là Mặc Hoắc, sinh trưởng ở minh thổ (đất địa ngục) của đệ tam điện Hắc Thăng Địa Ngục, lại hấp thu oán khí của quỷ bị móc mắt, có thể khiến người ta mất thị lực.”

Khai Dương thật sâu hít vào một hơi, thì thào tự nói: “Ta, ta thật sự không biết..... Nếu biết, sẽ không.....” Hấn vốn nên biết, đồ trong tay Diêu Quang đều không phải thứ tốt lành gì, lúc ấy lại bị lửa giận làm mờ mắt, khinh suất động thủ, cặp nhân thần kia của Thiên Lý Nhân cũng không biết phải đến khi nào mới hồi phục trở lại được.

Bây giờ cho dù hấn có giải thích, cũng là vô dụng.

Chợt nghe ngoài trạch truyền đến thanh âm: “Thiên Lý Nhân lão huynh, Đế Quân truyền hỏi, người vì sao không đến Thiên Điện lĩnh mệnh hành sự?”

Người hỏi là Thuận Phong Nhĩ, Khai Dương vừa nghe, lại thấy thất thố. Hấn đã quên Thiên Lý Nhân còn phải phụng mệnh hành sự trong điện Đế Quân, không thấy đôi mắt nhìn ngàn dặm này bên cạnh, làm sao có thể khiến Đế Quân không chú ý?!

Hủy đi mắt này, tội trạng so với lén hạ trần còn nặng hơn gấp ngàn lần! Giờ mà khiến Đế Quân nổi giận thật..... Chỉ sợ sẽ đã xuống hạ giới làm súc sinh.

Còn đang lo lắng, liền nghe thấy Thiên Lý Nhân đáp: “Phiền người hỏi bẩm Đế Quân, Thiên Lý Nhân vô ý nhầm lẫn thực vật ở Tương Liễu Cốc cho nên không thể lên điện hành sự, mong Đế Quân thứ tội.”

“Đã biết.” Bên ngoài Thuận Phong Nhĩ đáp lời, lại quan tâm hỏi, “Người không sao chứ?”

Thiên Lý Nhân liền đáp: “Qua mấy ngày là hảo. Đa tạ quan tâm.”

“Nga! Vậy ta trở về hồi bẩm bệ hạ! Cáo từ!”

Thanh âm xa dần, Khai Dương lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, không khỏi nhìn nhìn Thiên Lý Nhân, lại thấy kỳ quái, tiểu nhân này vì sao không vạch trần hấn, ngược lại phải che dấu giùm mình, hơn nữa.....”Người lúc nào đến Ngũ Đế Đài?”

Thiên Lý Nhân nghe thấy câu hỏi liền quay đầu về phía hấn, không trả lời.

Cho dù hắn không trả lời, Khai Dương cũng đoán được: “Chính là khi ta ở Thiên Hà thả ngựa kia sao?”

Ngày xưa khi Đại Vũ trị thủy, giết một nghiệt súc là Tương Liễu, tên này trong máu có độc, lại thấm vào trong đất khiến ngũ cốc không thể mọc được, Cổ Vũ liền đào đất làm đài, cao ba nhận (đvị đo 8 thước = 1 nhận) ba tự, tên là Ngũ Đế Đài. Ngàn năm sau, nơi này mặc dù vẫn có cây có thể mọc lên, nhưng vì chịu huyết độc làm ô uế, nếu dùng để ăn chắc chắn sẽ bị tả nhiều ngày, đặt tên là Tương Liễu cốc.

Thiên Lý Nhân than nhẹ một tiếng, đáp: “Thất trách trên điện, Đế Quân phạt mặt tướng tới Ngũ Đế Đài trông coi thủy đạo Hoàng Hà.”

“Thất trách? Không phải nói cái gì chọc Đế Quân tức giận à?”

Khai Dương nhin không được mở miệng châm chọc, lại cũng nhớ ra, nếu người này bị Đế Quân phạt đi trấn thủ Ngũ Đế Đài, vậy kẻ chọc hắn sau lưng lần trước không phải tiểu nhân này?

Nghĩ như vậy, trong lòng lại áy náy, xấu hổ thêm vài phần.

Chợt thấy Thiên Lý Nhân động động, tựa hồ định xuống giường, vội vàng bước qua đỡ lấy hắn: “Người muốn cái gì, ta giúp người lấy cũng được!”

Thiên Lý Nhân ngẩng đầu, dùng cặp mắt xám trắng hướng hắn nhìn chăm chú, biết rõ người kia là nhìn không thấy mình, lại bị đôi mắt nhìn không thấy đường kia nhìn chăm chú, hắn thế nhưng không hiểu sao lại chợt dạ.

“Không dám phiền Tinh Quân đại giá, mặt tướng vẫn còn nhớ rõ giáo huấn.”

Khai Dương lưng cứng đờ, không khỏi vừa thẹn vừa giận, tính hắn như liệt hỏa, không chịu nổi bị người chế ngạo, phải tay đẩy một cái khiến Thiên Lý Nhân ngã quay về giường.

“Khụ, khụ ” Thiên Lý Nhân lưng cùng eo đập mạnh vào tường, một trận đầu vụng mắt hoa, ghé vào trên giường liên tục ho khan.

Khai Dương không ngờ mình ra tay nặng như thế, nhưng hắn lại không muốn giải thích, chỉ hừ đại một tiếng: “Không biết thức thời!” Xoay người rời đi.

Ho khan liên tục hồi lâu, may mà dần dần cũng chậm lại, Thiên Lý Nhân nghiêng tai nghe ngóng, trong phòng đã không còn động tĩnh nào nữa, lại chậm rãi dựa vào tường ngồi xuống, nâng lên cánh tay, dùng tay sờ lên nơi vừa được Khai Dương đỡ lấy.

Khóe miệng nhẹ nhàng tạo thành nếp uốn khi cười, tuy chỉ là nụ cười cứng ngắc, nhưng bởi vì hai mắt đều nhắm mà có vẻ nhu hòa đi rất nhiều.

Nguyên lai tình mang nóng cháy mà mắt đã từng nhìn thấy kia, là thực sự tồn tại.....

※※※※※※※※※※

Thân ảnh như lốc xoáy đập vùn hướng thẳng Phá Quân Tinh Điện, vừa nhảy xuống khỏi mây liền xông thẳng vào trong, lớn tiếng chất vấn: “Diêu Quang!! Cái hắc thảo người đưa ta là cái gì vậy?! Thiên Lý Nhân đã mù vài ngày rồi, sao vẫn chưa thấy hồi phục?!”

Diêu Quang Tinh Quân lúc này đang ngồi trong điện, không biết vì sao mà hắc đột nhiên biến sắc, liên tục dùng mắt ra dấu, thế nhưng Khai Dương kia vừa mới vọt vào liền ồn ào một trận, Diêu Quang nghe hắc hô hoán, cũng không biết là sợ hay là giận mà cả người phát run.

Khai Dương còn tâm trí đâu xem sắc mặt hắc thế nào, tóm lấy hai bả vai mảnh khảnh của người kia, kêu to: “Có cách nào khôi phục hay không? Người nói mau! Diêu Thập ma đầu này!”

Khóe miệng xinh đẹp của Diêu Quang run run, cự nhiên một câu cũng không nói, Khai Dương cuối cùng cũng nhận ra vẻ mặt hắc quái dị, đang muốn hỏi, chợt nghe sau lưng một giọng nam trầm ồm vang lên: “Xem ra trong mấy trăm năm ta không ở thiên đình này, các người lại làm thật nhiều chuyện tốt a.”

Lúc này không chỉ Diêu Quang, ngay cả Khai Dương sắc mặt đều biến xanh.

Hắc chưa dám quay lại nhìn, chỉ liếc sang Diêu Quang, thấy hắc trước nay trang phục tùy ý phiêu diêu giờ lại chỉnh tề không dám qua loa, mái tóc dài luôn xoa tung cũng được buộc gọn thành búi trên đầu. Có thể khiến Phá Quân sát tinh hạ mi thuận mắt như thế, còn ai khác ngoài vị kia, người khác thì khỏi phải bàn. Cuối cùng, Khai Dương không còn ôm một chút hy vọng nào, quay đầu lại.

Phía sau hắc, một vị thần nhân đang ngồi trên tọa kỷ chậm rãi đứng dậy. Chỉ thấy người đó hai mắt như sao sáng, tướng mạo nghiêm khắc, ánh mắt ẩn chứa sát khí, hơn nữa thân hình cao lớn lại mơ hồ tỏa ra khí thế áp bách người khác. Cũng không biết vì nguyên cớ gì, vị thần nhân ngày cả người đều tràn ngập hơi thở giết chóc lạnh thấu xương, bá đạo mà sắc bén hoàn toàn bất đồng với tiên gia nơi tiên giới vô dục vô tranh.

Khai Dương miễn cưỡng nở nụ cười: “Thiên Xu, người đã trở lại a.....”

Trước mặt hắc, đúng là Thiên Xu – Tham Lang Tinh Quân, trăm năm trước được Thượng Đế sai hạ phạm cầm yêu, giờ đây, chắc đã đại công cáo thành trở về.

Hắc lạnh lùng nhìn Khai Dương, dưới ánh mắt nghiêm khắc cơ hồ muốn quã (lăng trì, lóc thọt) người kia, Khai Dương không ngừng cảm thấy lạnh cả người. Tham Lang mặc dù được phong là Tinh Quân, nhưng năng lực lại rất cao cường, thêm vào là người mang mệnh sát tinh, mỗi lần hạ phạm thu yêu, đều không hề lưu đường sống, nếu còn ngoan cố chống lại, toàn bộ giết hết không tha. Thủ đoạn quá tàn nhẫn, thế nhưng tiên nhân thiên đình cũng chỉ dám ngậm trong miệng nói sau lưng. Hơn nữa tính tình hắc cực kỳ ngay thẳng, mình lại phạm vào thâm ác, nghịch lại thiên đạo, nếu để hắc biết mình hại Thiên Lý Nhân,

chỉ sợ tuyệt không dễ sống.

Khai Dương nhin không được lúi lúi về đằng sau, đứng ngang với Diêu Quang.

Diêu Quang vốn đã tức giận hấn xông vào nói lung tung một mạch, lây họa sang cả mình, đôi mắt đẹp liếc ngang một cái, ngằm đá hấn một cước. Khai Dương ăn đau lại cũng không dám kêu một tiếng.

Thiên Xu hừ lạnh: “Ta sớm nghe nói người mấy lần giở trò trêu chọc Thiên Nhân thần tướng, lần này trở về là muốn cảnh cáo người, không ngờ người còn thi độc gia hại người ta, có biết tội mình nặng bao nhiêu không?!”

Khai Dương biết dù sao cũng chết, thẳng lưng, cứng đầu nói: “Ta thừa nhận hạ độc là sai, ai bảo hấn ba lần bốn lượt cáo trạng ta với Đế Quân? Khiến ta khó chịu!”

“Hừ, người có biết nghĩ hay không?” Thiên Xu mắt sáng như đuốc, nói, “Lén xuống thế gian vốn đã phạm vào giới luật của trời, can dự càng nhiều, tội tiết lộ thiên cơ người phạm càng nặng, một khi làm thay đổi thiên đạo tuần hoàn, đến lúc đó tội nghiệt chỉ sợ đã quá nặng!”

“Ta bắt quá chỉ xuống hạ giới du ngoạn mấy ngày, sao lại phá hoại thiên đạo?”

“Ăn nói hồ đồ, hảo, ta để người xem cho rõ ràng!” Nói xong, Thiên Xu ống tay áo vừa lật, liền thấy một bức thủy kính từ thinh không hiện lên, chiếu ra quang cảnh nhân gian, đập vào mắt một trang viện lụi bại trong gương, Khai Dương liền cảm thấy quen mắt, lập tức nhận ra đây là trạch viện của con cháu người nữ tử đã được mình cứu giúp trước đây, trong trí nhớ vẫn là xa hoa phi thường mà, sao giờ đã lụi bại thế này?!

Lại nghe Thiên Xu nói: “Lí thị tại Trường An theo thiên mệnh phải làm kĩ nữ, nàng mệnh đồ tụy rằng sống gió, nhưng đứa con lại biết tự lập trong nghịch cảnh, gian khổ làm ăn, sẽ thành phú nghiệp, vang danh mười đời. Nhưng vì người ngày đó cứu trợ, nữ tử kia được miễn kiếp làm kĩ, đứa con mặc dù cũng thừa theo thiên mệnh trở thành phú hộ, nhưng tính cách không tốt, vì phú bất nhân, họa truyền hậu đại, con cháu không kế thừa được gia nghiệp, bất quá chỉ năm đời đã mất hết phú sản. Lại trải qua loạn thế, hiện giờ gia đạo sa sút, nam tử bị sung quân, nữ tử nhập xướng (vào kỹ viện).”

“Này..... Tất cả đều tại ta sao?”

“Thiên lí tuần hoàn, luân hồi quả báo. Người làm nhiều loạn mệnh số phạm nhân, Đế Quân phạt người giam lại đã tính là nhẹ. Người lẽ ra nên cảm tạ Thiên Nhân Thần Tướng đã giúp người không gây ra quá nhiều tội nghiệt!”

Khai Dương cũng biết tốt xấu, không ngờ mình chỉ là nhất thời hảo y thể nhưng lại phá hủy thiên đạo, quả thật nếu không có Thiên Lý Nhân khiến hấn phải sớm trở về thiên đình, lần này chỉ sợ việc hỏng càng nhiều.

Hắn tuy đuối lý, nhưng vẫn không phục nói thêm: “Ta chỉ trêu cợt hắn một chút thôi mà....”

“!!!”

Một quyền đánh xuống bàn, lần này không phải thành khối, bàn đá màu xanh nháy mắt liền hóa thành bụi tro bụi!

“Làm càn!!” Thiên Xu Tinh Quân giận tím mặt, “Đồng điện vi thần, đồng giới vi tiên (cùng điện đều là thần, cùng giới đều là tiên), há lại đến lượt ngươi khinh miệt?!”

Lời nói thâm nghiêm, như một gáo nước lạnh đổ xuống đầu Khai Dương, khiến hắn đột nhiên chấn động, không khỏi hé miệng cắn môi.

Đúng vậy, hắn luôn miệt thị tiểu nhân kia, lại quên Thiên Lý Nhân vốn là tiên gia thiên giới, được thể nhân kính ngưỡng, lại được Đế Quân coi trọng, vô luận thế nào, cũng không phải chịu hắn tu nhục (chế giễu sỉ nhục).

Nhưng giờ, hắn không những tìm mọi cách khinh thường ép uống, lại còn hại người ta mù mất hai mắt....

Khai Dương cùng không phải người ác độc, hắn lòng dạ ngay thẳng, yêu ghét rõ ràng, lần này biết mình sai, càng tự trách không thôi. Lập tức không còn sợ trách phạt xuống đầu, vội vàng tiến lên giữ chặt tay Thiên Xu, kêu lên: “Thiên Xu! Ngươi có biện pháp cứu Thiên Lý Nhân kia không? Hắn ăn phải Mặc Hoắc thảo, hiện giờ hai mắt đã mù, ta xem sắc mặt hắn rất khó coi, không biết thứ cây kia đối với bản thể của hắn có thương tổn hay không?!”

“Mặc Hoắc thảo?”

Thiên Xu hơi nâng mắt, nhìn về phía Diêu Quang sau lưng Khai Dương.

Diêu Quang liền có chút kích động rụt rụt vai, tuy không nói câu nào, nhưng đã khiến Thiên Xu sáng tỏ mọi việc.

Khai Dương vẫn đang lo lắng không thôi, một mực lôi kéo hắn hỏi cách chữa.

Thiên Xu cũng biết chuyện không thể trì hoãn, liền hỏi: “Thiên Nhân thần tướng hiện ở nơi nào?”

Khai Dương nói: “Hắn đang ở trạch viện của hắn! Chúng ta đi thôi! Đi nhanh đi!” Nói xong, dẫn đầu chạy ra khỏi điện đằng vân bay đi.

Thiên Xu xoay người đang muốn rời đi, Diêu Quang phía sau lại vội vàng đuổi theo hai bước, trong giọng

nói có chút lo âu: “Thiên Xu, người còn đến đây nữa không?”

Thiên Xu cũng không xoay người, lạnh nhạt nói: “Đương nhiên còn đến.”

“Thật không?”

Khuôn mặt diễm lệ hiện lên nụ cười sáng lạn như hoa, lại bị lời nói lạnh như băng của Thiên Xu đánh nát.

“Còn việc Mặc Hoắc thảo kia, ta thật muốn xem người giải thích chuyện này như thế nào.”

Diêu Quang thẳng tắp đứng nhìn nam tử cao lớn uy nghiêm kia cất bước rời đi, lên đám mây dần dần không còn thấy bóng dáng, trên mặt không khỏi lộ ra thần sắc phức tạp.

6. Quyển 1 - Chương 5

Cự thi vân lộ duy oan mục

Kiếp hậu tiểu nhan tại mộng trung

(Không dùng vân lộ chọn khoét mắt

Đại nạn qua rồi cười trong mơ)

Khai Dương dẫn Thiên Xu đến trước trạch viện của Thiên Lý Nhân, vừa xuống mây đã đẩy cửa chạy vào, chỉ thấy Thiên Lý Nhân vẫn nằm trên giường, sắc mặt khô vàng hai mắt nhắm nghiền, gian phòng yên tĩnh càng khiến người trên giường toát ra vẻ cô tịch.

Tiếng đẩy cửa cự nhiên lại không thể đánh thức hắn, chỉ nằm im lặng trên giường, trông như đã chết.

Khai Dương bất giác hốt hoảng, bỏ nhào lên giường ôm lấy bả vai Thiên Lý Nhân, dùng sức lay động, hét lớn: “Uy!! Thiên Lý Nhân!! Uy!!”

Đối phương bị rung lắc một trận, cuối cùng cũng nhúc nhích, chậm rãi mở miệng, thanh âm khàn khàn đến dọa người vang lên: “Xảy ra chuyện gì?”

Khai Dương lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, hạ xuống khăn trương không hiểu nơi đáy lòng.

“Ta mang Thiên Xu tới xem mắt cho người.”

Thiên Xu cất bước tiến lên, nói: “Thiên Nhân thần tướng, Khai Dương làm việc lỗ mãng, khiến thần tướng gặp phải tai bay vạ gió, xin thần tướng thứ lỗi.”

Thiên Lý Nhân theo tiếng hướng tới, nâng tay hành lễ, nói: “Tinh Quân quá lời, Vũ Khúc Tinh Quân chỉ là nhất thời hứng trí, nếu là tai bay vạ gió, mặt tướng cũng không để trong lòng.”

Một người sắc mặt đông lạnh, một vị vẻ mặt cứng ngắc, Khai Dương đứng bên cạnh chỉ cảm thấy buồn bực, xen vào: “Các người đừng nhiều lời nữa! Thiên Xu, người mau giúp hấn xem mắt đi!”

Thiên Xu liếc ngang nhìn hấn một cái, quát: “Câm miệng! Nơi này lúc nào đến lượt người nói chuyện?!”

Khai Dương nhất thời câm nín, khép lại đôi môi, lui về phía sau vài bước, khoanh tay đứng bên giường.

Cũng là Thiên Lý Nhân biết hợp thời mở lời: “Không biết Tinh Quân đến là có chuyện gì?”

Thiên Xu hừ một tiếng, cũng không tiếp tục giáo huấn nữa, phân phó nói: “Khai Dương, người đem chút nước đến đây.”

“Biết rồi!”

Khai Dương đang muốn rời đi, vừa nghe xong sai khiến liền nhanh chân chạy ra ngoài. Gần đây cũng không có giếng nước, nghĩ nghĩ một lát, liền đáp mây bay đến Thiên Hà, lấy một dũng (thùng) nước trong, liền bay trở về.

Trở lại trạch gia Thiên Lý Nhân, đang muốn đẩy cửa đi vào, lại nghe thấy câu nói của Thiên Xu, không khỏi đột nhiên dừng lại.

“Vì sao không muốn dùng Vân Lộ rửa mắt?”

Lại nghe Thiên Lý Nhân nói: “Vân Lộ là nước mắt của Đế Quân, nếu muốn dùng, tất sẽ kinh động bộ hạ.”

Trong phòng liền trầm mặc một lát, chợt nghe Thiên Xu lại hỏi: “Khai Dương thi độc hại người, lại không bị trách phạt, không lẽ thần tướng định thay hấn giấu diếm sao?!”

Khai Dương trong lòng căng thẳng, lại thủy chung không nghe thấy Thiên Lý Nhân trả lời.

“Ngoại trừ Vân Lộ, Tinh Quân có cách nào khác không?”

Thiên Xu nói: “Thật ra còn một cách khác, có thể thử một lần, chính là.....” Ngay cả Tham Lang Tinh Quân cũng nghi ngờ lo lắng, có thể thấy biện pháp này chắc chắn rất hung hiểm.

“Tinh Quân cứ nói đừng ngại.”

“Khoét mắt tẩy độc.”

“Không được!!” Khai Dương rớt cuộc nghe không được nữa, một cước đá văng ván cửa, vọt vào trong phòng, cũng không quản thùng nước trong tay liền gào lên, “Nếu để người phải chịu nỗi đau khoét mắt, ta thà đến trước mặt Đế Quân chịu tội còn hơn!!”

Hai vị còn đang thương lượng trong phòng liền sững sốt, Thiên Xu nhíu mày nói: “Biện pháp này quả thật rất hung hiểm, vẫn là nên hướng Đế Quân cầu Vân Lộ có điều thỏa đáng hơn.”

Khai Dương bước vội qua kéo lấy Thiên Lý Nhân, la lên: “Sai cũng đã sai rồi, ta không muốn trốn tránh nữa, cùng lắm nếu Đế Quân hỏi đến, ta sẽ đi thỉnh tội!”

Thiên Lý Nhân lại không hề cảm kích, chỉ nhìn về hướng hắc đang đứng: “Mặt tướng không phải vì muốn Vũ Khúc Tinh Quân được thoát tội, chỉ là việc này ta cũng không muốn tiên chúng thiên đình biết được, có thể sẽ rước lấy trào ngôn phúng ngữ.”

Khai Dương vẫn không chịu bỏ cuộc: “Việc này là ta gây ra, nếu có người dám đùa cợt nói xấu người, ta chắc chắn sẽ không buông tha!”

“Không buông tha thì như thế nào? Hay là Vũ Khúc Tinh Quân lại định biến họ thành cam thành điếc sao?”

“Ta ” Khai Dương nghẹn họng không nói được nữa.

Thiên Lý Nhân đẩy tay hắc ra, hai mắt đã vô thần lại càng trở nên vô tình: “Xin hỏi Vũ Khúc Tinh Quân, đôi mắt này là của ai?”

“..... Là của người.” Khai Dương cắn răng.

“Đã thế, liền không nhọc Tinh Quân lo lắng, mặt tướng có thể có cũng có thể bỏ.”

“Người.... cái tên gia hỏa này!!” Khai Dương bị hắc chọc đến giận sôi lên, gần như không khống chế được muốn đánh hắc một quyền, lại đành nén giận, mắng một câu: “Không biết phân biệt!” Liền đá cửa rời đi.

Thiên Xu vẫn đứng một bên nhìn, lúc này mới hỏi: “Thần tướng thật không muốn dùng Vân Lộ sao?”

Thiên Lý Nhân vẫn nhìn về phía thanh âm Khai Dương rồi đi vọng lại, tầm mắt hư không chưa động nửa phần, chỉ lạnh nhạt trả lời: “Chuyện khoét mắt, đành nhờ Tham Lang Tinh Quân giúp cho.”

Biết ý hẩn đã quyết, Thiên Xu cũng không miễn cưỡng nữa: “Khai Dương tính tình bộc trực, luôn gặp rắc rối, lần này đành phiền Thiên Nhân thần tướng thông cảm.”

Khóe miệng bình lặng lại hiện lên độ cong, có chút bất đắc dĩ... cũng có chút chua xót.

“Đâu có.”

Thiên Xu từ trong tay áo lấy ra chút dược thảo, đưa tới trên tay Thiên Lý Nhân, nói: “Thảo dược này có thể tạm hoãn đau đớn, xin thần tướng ngậm vào, mới có thể vượt qua được cơn đau của việc khoét mắt.”

※※※※※※※※

Cũng không biết đã qua bao nhiêu canh giờ, chỉ biết ngày đã hóa đêm, đêm đã lại chuyển sang ngày, mặt trời vừa hiện, chỉ nghe cánh cửa “chi nha” một tiếng, Thiên Xu từ bên trong đẩy cửa bước ra.

Bên cạnh cửa lại có một người đang ngồi, là Khai Dương.

Khai Dương ôm gối ngồi dựa vào tường, đầu chôn trong hai cánh tay, không biết rốt cục đã ngồi đây bao lâu.

Hắn vừa nghe tiếng cửa bị đẩy ra liền ngẩng đầu, thấy Thiên Xu liền vội vàng nhảy người lên hỏi: “Hắn thế nào rồi?”

Thiên Xu liếc ngang hẩn một cái, lạnh nhạt nói: “Đã biết thế này, lúc trước còn dám làm?”

Khai Dương bất chấp lời chế nhạo của hẩn, thăm dò muốn thò đầu vào bên trong nhìn xung quanh, Thiên Xu một tay ngăn hẩn bên ngoài, thuận tay đóng cửa lại nói: “Ba ngày sau liền có thể khôi phục thị lực.”

“Thật sẽ không còn việc gì?”

Tuy biết Thiên Xu pháp lực vô biên, Khai Dương vẫn nhịn không được lo lắng, hẩn bị Thiên Lý Nhân chọc tức bỏ đi rất nhanh lại quay trở về, ở bên ngoài bồi hồi không dám đi vào, ngồi tròn một ngày một đêm. Từ trong phòng thỉnh thoảng truyền ra tiếng rên, biết rõ đó là do Thiên Lý Nhân đang cố gắng ấn nhặn đau đớn, nhưng cái kẻ khờ xướng là hẩn lại chỉ có thể ở bên ngoài bất lực, gần như muốn phát tiết mà siết chặt nắm tay, cuối cùng chỉ có thể suy sụp ngồi xuống chờ.

Bây giờ dù Thiên Xu đã bước ra, lại chưa thể nhìn thấy Thiên Lý Nhân bình yên vô sự, trong lòng vẫn là

bất ổn cùng hoảng hốt.

Hắn do dự hỏi: “Ta, ta có thể vào xem hắn không?”

Thiên Xu nói: “Mặc Hoắc thảo âm khí rất nặng, vào trong cơ thể nhiều ngày đã tổn thương đến nguyên thần của hắn, người đi vào cũng được, nhưng không được quấy nhiễu hắn nghỉ ngơi.”

“Đã biết.”

Khai Dương thật cẩn thận đẩy cửa ra, rón ra rón rén bước vào trong phòng.

Thiên Xu không khỏi nhẹ thở dài, đóng cửa xoay người đang muốn rời đi, bất ngờ khựng lại, không biết từ khi nào vị Đế Quân trẻ tuổi đã im lặng đứng sau lưng hắn.

Thiên Xu vội vàng thi lễ: “Bái kiến Bệ Hạ!”

Thượng Đế cười nói: “Chưa tới tiền điện phục mệnh đã vội chạy khắp nơi. Thiên Xu, người thật sự quá mức dung túng bọn họ.” Hắn tươi cười sáng lạn, lại càng khiến Thiên Xu sợ hãi tận đáy lòng.

Tự biết mọi chuyện đã lộ, Thiên Xu đành phải thành thật nói: “Khai Dương nhất thời lỗ mãng, Thiên Xu trông giữ bất lực, Thiên Xu nguyện nhận gánh trách nhiệm, mong bệ hạ khai ân.”

Thượng Đế phát tay bảo dừng, tuần nhan không hề vừa lòng: “Thiên Xu, vì người lúc nào cũng đứng ra nhận trách nhiệm, bọn Khai Dương Diêu Quang mới có thể làm càn như vậy.”

“Bệ hạ thứ tội.”

Thượng Đế nhìn nam nhân cao lớn trước mặt, sát khí trên thân mặc dù có nặng nhưng lạnh lùng trong mắt đã tan, đành phải thở dài: “Thôi, coi như Thiên Lý Nhân gặp phải một lần kiếp nạn đi, lần này trầm tha cho Khai Dương.” Chưa đợi Thiên Xu thở ra một hơi, Đế Quân đã lại thêm một câu, “Nếu còn tái phạm, chớ trách thiên uy vô tình.”

※※※※※※※※※※

Khai Dương trong phòng hoàn toàn không biết đến sấm rền gió dữ bên ngoài, trong mắt hắn chỉ còn nam tử cao gầy đang nằm trên giường trầm trầm ngủ kia.

Trên hai mắt Thiên Lý Nhân quấn một tầng băng vải thực dày, tuy có Thiên Xu dùng tiên thuật trợ giúp, Khai Dương cũng biết, quá trình khoét mắt này cũng tuyệt không đơn giản. Năm tay người kia đều gắt gao siết chặt, Khai Dương đến gần cẩn thận tách ra, không hề muốn đánh thức đối phương, nhưng móng

tay trắng bạc của hắn đã đâm vào da thịt thật sâu, tơ máu hơi mỏng đã bắt đầu ngưng kết, nhìn thấy mà ghê người.

Là hắn làm hại.

Hắn nhất thời hứng trí, khiến Thiên Lý Nhân hai mắt bị mù, lại còn phải chịu thống khổ khoét mắt, chuyện hắn đã làm, không phải chỉ một hai câu giải thích xin lỗi là xong chuyện.....

Khai Dương lẳng lẳng ngồi bên giường, bỗng nhiên chú ý tới nam nhân vốn đang ngủ sâu lại hơi hơi run rẩy, không khỏi vươn tay xoa lên làn da của hắn, lại kinh giác phát hiện nơi đó đông lạnh như hàn băng. Lại nghĩ ra, Mặc Hoắc thảo kia đều sinh trưởng nơi địa ngục tầng thứ ba, lấy dính u hàn muôn đời, mới nghe Thiên Xu nói, nguyên thần của Thiên Lý Nhân đã bị âm khí thương tổn, chắc là muốn nói đến cỗ hàn khí này.

Chỉ trong khoảng nửa khắc hắn lâm vào trầm ngâm suy tư, ngay cả đôi môi dài mảnh kia cũng đã bắt đầu run rẩy, Khai Dương nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cười hài miệt, lại thoát áo ngoài, thuận tay nhấc lên đệm chăn chui vào trên giường. Nếu luận về thuật điều khiển lửa, thiên đình bây giờ ngoại trừ Hỏa thần Chúc Dung thì không còn tiên gia nào có thể so sánh với Khai Dương, hắn liền khống chế ngọn lửa trong cơ thể, biến nó trở nên ôn hòa, biến bản thân thành một noãn lô hình người.

Ổ chăn được nhiệt lực trong cơ thể hắn sưởi qua liền ấm áp như mặt trời ban trưa, rất thoải mái, lại chỉ qua thời gian uống một chén trà nhỏ, Thiên Lý Nhân thân hình cuộn chặt vốn lạnh như băng cuối cùng cũng chậm rãi thả lỏng, không còn run rẩy không ngừng nữa.

Khai Dương lúc này mới hơi chút yên tâm, đang định nghiêng người xuống giường, lại đột nhiên bị một cánh tay ôm lấy, nháy mắt bị kéo sát vào một khuôn ngực cứng rắn lạnh như băng.

Hắn bản năng muốn giãy dụa, thế nhưng cánh tay kia tuy không phải thực cường tráng lại dị thường hữu lực, hắn cứ nhiên không thể thoát ra.

Khai Dương ngẩng đầu muốn đẩy đối phương ra, lại càng thêm sưng sốt.

Con người như mặc lịch (giọt mực) nhìn thấy khuôn mặt khê cười của nam nhân.

Đó là một nụ cười cực kỳ thư thái, cực kì thả lỏng, hai mắt Thiên Lý Nhân bị che đi, thiếu mất vài phần âm trầm thường ngày khiến người ta chán ghét cùng với nỗi cô độc ngàn vạn năm đã tập mãi thành quen.

Nam nhân đang ôm hắn, giống như chiếm được cả bầu trời rộng lớn trải dài khắp thiên địa.

Nếu so với ngày thường, ai dám đối đãi như thế với Vũ Khúc Tinh Quân đã sớm bị hắn đá đến chân trời góc biển rồi. Nhưng hôm nay, hắn lại dị thường không hề giãy dụa, thậm chí còn không dám có động tác quá lớn, miễn cho nam nhân làm càn khi ngủ kia bị đánh thức.

Nếu có thể, hẳn thật sự hy vọng đem nụ cười cong cong trên khóe miệng người kia bảo lưu càng lâu càng tốt....

7. Quyển 1 - Chương 6

Nhân gian tác loạn hữu Kim Bằng

Đế Quân nhất chỉ khiến hạ phạm

(Kim Bằng làm loạn chốn nhân gian

Đế Quân xuống chỉ hai người hạ phạm)

Thượng Đế ngồi trên đế tòa, đau đầu nhìn Khai Dương quỳ gối dưới điện.

“Vũ Khúc Tinh Quân, ngươi lại muốn nháo cái gì?”

Khai Dương lại chỉ thản nhiên đáp: “Bệ hạ, Khai Dương đã lén xuống thế gian, lại dùng Mặc Hoắc thảo gia độc hại Thiên Lý Nhân vì vậy mới đến xin giảng tội! Cầu bệ hạ trách phạt!”

Hắn một lời nói ra, liền rước lấy tiếng ồ lên của đám tiên chúng.

Thiên đình quy định nghiêm cẩn, cho dù có là tiên gia pháp lực cao cường cũng không dám xem nhẹ mà vi phạm, chỉ riêng việc trốn xuống phạm trần đã tính là trọng tội, lại càng không nói tới gia độc ám hại đồng điện tiên gia. Khai Dương làm như thế, quả thực không biết sống chết.

Thượng Đế liếc mắt nhìn Thiên Xu Tinh Quân đứng giữa tiên chúng, thấy hắn vẫn một bộ biểu tình không chút thay đổi, tựa hồ đã sớm đoán trước hết thảy, đành phải thở dài nói: “Nếu khanh gia đã thẳng thắn thành khẩn nhận tội, trẫm có thể tha thứ lần.....”

“Không cần! Bệ hạ! Khai Dương tự biết mình nghiệp chương nặng nề, nguyện gia nhập luân hồi xuống phạm trần làm kiếp súc sinh, có vậy mới chuộc được tội lỗi này.”

Trên đế tòa, khóe miệng Đế Quân nhẹ co rút một cái, bản thân đã cố ý cấp cho hắn một bậc thang leo xuống, cũng vì không muốn khiến hắn quá mức khó coi, không ngờ Khai Dương lại thật sự cố chấp, không được nhận phạt tuyệt không buông tha.

“Vũ Khúc Tinh Quân nghe chỉ! Gia độc hãm hại tiên gia, phạm vào hành vi cực ác, nay phạt ngươi đến Trảm Yêu Đài chịu năm trăm lôi tiên coi như răn đe!!” Đế Quân sắc mặt sương lạnh, ống tay áo vung lên,

“Dẫn đi!!”

“Khoan đã!”

“Lại thế nào?” Đế Quân lại càng không hiểu.

Chỉ nghe thấy Khai Dương nói: “Khai Dương còn một thỉnh cầu.”

“Nói đi.”

“Thỉnh Đế Quân không đem chuyện Khai Dương xin chịu tội nói cho Thiên Lý Nhân biết.”

Đế Quân nghe thấy yêu cầu này cũng không khỏi sửng sốt, trên mặt thần sắc cũng dần dịu xuống, gật đầu nói: “Hảo, trăm đáp ứng.”

Khai Dương đứng lên, lại hướng về phía chúng tiên toàn diện, chấp tay nói: “Cũng thỉnh các vị tiên gia nhất định cùng giữ bí mật này, Khai Dương cũng không muốn tái phạm thiên quy nữa.”

Chúng tiên trong lòng nói thầm, Vũ Khúc Tinh Quân đâu phải đang cầu bọn họ, căn bản là cố tình lấy cớ uy hiếp. Thế nhưng nếu Đế Quân đã không nói, bọn họ cũng chỉ còn cách liên tục gật đầu.

Khai Dương được sự đảm bảo của chúng tiên, xoay người, cũng không hề quay lại, thẳng hướng Trảm Yêu Đài đi tới.

※※※※※※※※

Cho dù phải chịu nỗi khổ khoét mắt, Thiên Lý Nhân cũng không khỏi cảm kích Thiên Xu Tinh Quân pháp thuật cao minh, quả nhiên như lời hắn nói, đến ngày thứ ba, bụi xám trên đồng tử đã tán đi, đôi mắt lại trở về quang minh.

Hắn đứng trong phòng mở mắt ra nhìn, ngàn dặm xung quanh đều có thể thu hết vào trong mắt, hoàn toàn không khác với khi xưa.

Nhẹ nhàng thở ra, nhện không được lại di động nhãn thần, đi tìm tinh mang tối chói mắt kia. Kỳ quái, lần lượt phóng khắp thiên địa bốn cõi, thế nhưng lại hoàn toàn không thấy vị Vũ Khúc Tinh Quân kiêu ngạo ương ngạnh, luôn thích thượng lủi hạ khiêu kia, thật sự kì quái, chẳng lẽ chuyện này lại có thể khiến vị thanh niên Tinh Quân tràn đầy ngạo khí kia trở nên lặng lẽ, thu liễm cá tính bốc đồng rồi? (thượng lủi hạ khiêu: trên lủi dưới chui, ý chỉ anh ấy hay nhảy ngót lưng tung)

Nghĩ cũng biết làm sao có thể.

Thiên Lý Nhân đang muốn thu pháp nhãn lại, đột nhiên nhìn thấy một dị tượng nơi hạ giới, liền mạnh cả kinh, lập tức bỏ qua gia trạch bữa bộn chưa thu dọn, vội gọi mây, hướng Thiên Điện nhanh nhất bay tới.

Lúc này Thượng Đế còn đang đánh cờ, thấy Thiên Lý Nhân đang vội vàng đi tới, liền cười nói: “Ly Lâu, người không phải ăn nhảm đồ vật ở Tương Liễu Cốc sao? Nhanh như thế đã khỏi rồi?”

Ly Lâu là tên thật của Thiên Lý Nhân, nghe thấy Đế Quân gọi thẳng tên mình Thiên Lý Nhân cũng không khỏi giật mình, lại nhớ tới lần trước nói dối mình ở Ngũ Đế Đài ăn nhảm độc vật, hẳn cũng không phải người giỏi che giấu, chỉ đành gượng nói mấy câu: “Tạ ơn bệ hạ quan tâm..... đã muốn tốt lắm.”

Thượng Đế khó có được một lần nhìn thấy thần sắc khốn quẫn trên khuôn mặt cương thi cứng ngắc ngàn năm của người này, cũng không muốn chọc hấn nữa, nhưng vẫn ung dung hỏi han: “Không sao là tốt rồi. Đã nhiều ngày không có người lải nhải bên tai, lỗ tai trĩu thật sắp nhàn đến nhũn rồi.”

Thiên Lý Nhân bẩm: “Mặt tướng vừa nhìn xuống phạm thế, đã gặp trên địa giới Quỷ Châu có Kim Sí đại bàng hiện đang tác loạn. Lúc này thiên hạ sáu nước đã hợp thành một, chiến loạn vừa tạm yên, dân chúng lại gặp phải yêu kiếp, khổ không nói hết.” (sì: cánh, kim sí bằng yêu: Yêu quái đại bàng cánh vàng)

Thượng Đế đặt xuống một quân cờ đen, đùa bỡn nói: “Bằng yêu kia vốn là thiên thú Phật giới, lại không an phận ở yên một chỗ, mấy lần trở mình xuống hạ giới tác loạn vẫn chưa hồi tâm, giờ liền muốn làm yêu sao?”

Lại nhìn về phía Thiên Lý Nhân: “Ly Lâu, trầm nhớ rõ người cùng bằng yêu kia từng cùng đứng dưới trướng phò trợ Trụ Vương, trầm hỏi người, người cảm thấy nên xử lý bằng yêu này thế nào?”

Xử trí yêu nghiệt vốn không cần phải hỏi ý kiến hấn, Thiên Lý Nhân trong lòng mặc dù cảm thấy kỳ lạ lại vẫn đáp: “Kim Sí đại bàng chỉ biết bản thân, lại gây họa đến mấy ngàn sinh linh, tội này đáng tru (giết).”

Trong mắt Thượng Đế liền hiện lên một tia quyết ý, quân cờ đen trong tay xoay lại xoay: “Trầm cũng có ý này. Chính là bằng yêu kia dù sao cũng là thiên thú, yêu lực phi phạm, vỗ cánh một lần liền bay xa tới chín ngàn dặm, thần nhân cũng khó mà truy tung được nó.”

Đến lúc này Thiên Lý Nhân đã sáng tỏ tâm tư Đế Quân, một lần đập cánh bay ngàn dặm thì thế nào? Chỉ cần hấn mở mắt ra, trên đời này không yêu quái nào có thể chạy thoát tầm mắt của hấn.

Hấn cũng hiểu ý, chấp tay bẩm: “Mặt tướng tình nguyện xin đi.”

“Một khi đã như vậy, trầm liền để Vũ Khúc Tinh Quân cùng người hạ phạm, bắt Kim Sí bằng yêu.”

Vũ Khúc Tinh Quân?!

Thiên Lý Nhân không khỏi sửng sốt, Khai Dương phi thường chán ghét hắn, việc này thiên đình chúng tiên đều biết, vốn hắn muốn cự tuyệt, thế nhưng chuyện hai mắt từng bị hủy đã dấu điểm Đế Quân, lúc này lại càng không tiện bẩm báo, chỉ đành bất đắc dĩ thuận theo an bài.

Khó có được một lần hắn bối rối hoang mang, chỉ trong nháy mắt liền bỏ lỡ ý cười lãng đãng trong mắt Đế Quân.

※※※※※※※※※※

Ngoài Nam Thiên môn, Thiên Lý Nhân đứng dưới bàn long trụ, chờ đã hai canh giờ.

Thiên binh thủ vệ cũng đứng cách hắn thật xa, ai cũng không muốn rước lấy thị phi, càng không nên đắc tội với Thiên Nhân thần tướng luôn đứng bên cạnh Đế Quân này.

Đợi một hồi lâu, Thiên Lý Nhân vẫn không hề lộ ra thần sắc mất kiên nhẫn, lúc này, một đám mây đỏ từ trên không trung quét tới, mà bước xuống khỏi mây lại chính vị thanh niên Tinh Quân kia.

Thiên binh thủ vệ vừa thấy người vừa tới, liền đồng thời lùi ra xa hơn nữa, Vũ Khúc Tinh Quân ở thiên giới vốn nổi danh lớn mật làm bậy, chịu trách phạt của Đế Quân còn thường hơn cơm bữa, sát tính như thế vẫn là không chọc vào thì hơn!

“Để, để người chờ lâu rồi!”

Khai Dương giống như bị ai đuổi sau lưng, chạy vội tới trước mặt Thiên Lý Nhân mới dừng lại thở dốc.

“Không có cách nào.”

Khai Dương đứng thẳng thắt lưng lên, lúc này mới nhìn kỹ nam tử cao gầy kia, thân thể vẫn là bạc gầy thẳng tắp như cũ, sắc mặt vẫn cứng nhắc không gần nhân tình, ít nhất cũng đã không còn biến thành màu khô vàng nữa. Đôi mắt nhìn ngàn dặm vẫn thanh duệ như cũ, nếu là trăm năm trước hắn còn có thể nhìn ra chút tình tự trong đôi mắt này, mà giờ đây, tất cả đều đã được che dấu thật sâu, khó lòng nhìn thấu.

Hắn có chút do dự hỏi: “Của người..... Đôi mắt có thể nhìn thấy rồi sao?”

“Thấy được. Đã khiến Tinh Quân lo lắng.”

Ngữ khí đối phương vẫn lãnh ngạnh như trước, Khai Dương vốn muốn nhân cơ hội này cùng hắn hòa hảo trở lại, thế nhưng chính mình một lòng quan tâm lại đối lấy lãnh ngôn lãnh ngữ, nhất thời lại giận: “Ta là sợ mắt người không dùng được, tìm không thấy Kim Sí bằng yêu kia, cản trở nhiệm vụ của ta!”

“Xin yên tâm, mặt tướng nhất định không làm nhục sứ mệnh.”

Biết rõ làm như vậy chỉ càng khiến hiểu lầm thêm sâu, thế nhưng lời đã nói ra là không thể thu hồi, Khai Dương đành phải nói thêm một câu: “Tự giải quyết cho tốt!” Liền đáp mây bay lên, hướng xuống hạ giới.

Thiên Lý Nhân chỉ nhẹ thở dài, mặc dù trải qua kiếp nạn suýt mất đi đôi mắt, bản thân lại cự nhiên vẫn không tỉnh ngộ. Trong bóng tối, nghe thấy tiếng bước chân vội vã của người kia cùng giọng nói vội vàng đầy xao động, oán ý liền tự động biến mất vô hình, thậm chí còn vì bản thân có thể tới gần tinh mang chói mắt kia một chút mà cảm thấy mừng thầm.

Chuyến này đi bắt Kim Sí bằng yêu có bao nhiêu nguy hiểm, nếu như Khai Dương trở mặt, kia chỉ sợ hung hiểm càng tăng thêm ba phần, căn bản không phải năng lực của hắn có thể khống chế, thế nhưng bản thân lại vẫn như cũ thấy may mắn vì được Đế Quân phái đi cùng Vũ Khúc Tinh Quân.

Chính là hiện giờ có nghĩ gì cũng là vô ích.

Thiên Lý Nhân liền triệu mây đến, mở ra pháp nhãn, có chút ngoài ý muốn nhận ra Khai Dương vẫn còn chưa đi xa, lấy tốc độ chậm rì rì mà ngự mây cưỡi gió, chẳng lẽ, là đang chờ hắn sao?

Làm sao có thể?

Khó tránh khỏi tự giễu, bản thân quả thật không nhớ được giáo huấn.

Chúng thiên binh thủ vệ nhìn vị Thiên Nhân thần tướng kia chậm rãi triệu gọi hành vân, tiếp theo lão đảo bay xuống hạ giới, không khỏi hai mắt nhìn nhau, thật không hiểu tâm tư Đế Quân ra sao, lại để Thiên Nhân thần tướng còn yếu hơn cả Tán Tiên kia đi theo Vũ Khúc Tinh Quân tính tình nóng nảy nhất thiên giới hạ phàm, còn chưa nói tới có bắt được yêu quái hay không, chỉ riêng việc Thiên Lý Nhân có thể bình an trở về hay không, tay chân liệu có đầy đủ cũng đã là khó nói.....

※※※※※※※※※※

Lại nói tới địa giới Quỷ Châu, nối liền dãy núi phía nam và con đường phía đông, trung tâm của Châu nằm ngay bên Cù Đường hạp (hạp = dòng nước hẹp và dài ở giữa hai núi). Nơi đây xung quanh toàn núi cao, lại giáp nơi hiểm yếu của sông, ba phía đều là dãy núi trập trùng vây trụ, phía đông được Vu Sơn cùng Thần Nông chống đỡ, tây sát với Thiên Lĩnh, bắc có Giang Hán bao lại. Ba tộc người nơi này chủ yếu sống tụ họp với nhau, lập thành một nước.

Vùng đất này mỗi khi đến mùa nóng lại phải chịu một trận đại hạn, năm nay cũng không ngoại lệ, từ trên mây nhìn xuống, chỉ thấy từng dãy núi cao như đang cháy lên, mạnh hóa thành than.

Tại nơi cửa sông hiểm yếu, trên đỉnh núi trọc cao ngất bắt lấy từng trận gió dưng đứng thốc lên, nơi vốn dĩ không thể có phàm nhân xuất hiện lúc này lại thấy một người thanh niên đang ngồi, áo bào xanh già

đen,thắt lưng giắt ngọc quý giá khôn kể, không khỏi khiến người ta cảm thấy kỳ quái, một quý công tử như thế sao lại xuất hiện ở nơi nguy hiểm thế này?

Hắn khoanh chân mà ngồi, một tay chống má, miệng nhay nhay cọng cỏ không biết từ chỗ nào bứt được, chán đến chết chờ đợi gì đó.

Qua hồi lâu, đại khái chắc là thấy quá mức nhàm chán, hắn mở miệng ngáp một cái thật to, mạnh ngửa người, liền ngã vật ra trên mặt cỏ xanh thẫm, “A nha!” một tiếng, không biết đụng phải chỗ đau nơi nào, lại lộ ra biểu tình đau đến trợn mắt nhe răng, vội vàng xoay người nằm nghiêng, tìm một tư thế thoải mái.

Đợi đến lúc hắn gần như lim dim ngủ mất, lại nghe thấy tiếng một vật gì đó rơi xuống mặt cỏ bên cạnh, xoay người ngồi dậy, hỏi người vừa tới: “Tìm được rồi?”

Người tới đứng là Thiên Lý Nhân, hắn ở trên mây nhìn xung quanh, vốn muốn tìm tung tích của Kim Sí bằng yêu kia, nhưng bằng yêu kia cũng không phải yêu vật bình thường, nó ẩn đi cả thân hình đại bàng to lớn, nấu mình trong đám phàm nhân, khiến cho Thiên Lý Nhân, mặc dù có đôi thần nhãn nhìn ngàn dặm cũng không dễ dàng bắt được hành tung của nó. Lúc này hắn nghe thấy câu hỏi của Khai Dương, chỉ đành phải lắc đầu.

Khai Dương có chút không kiên nhẫn mà nhíu mày, nhưng cũng không phát tác nóng nảy, hỏi tiếp: “Vậy trên địa giới Quỷ Châu có gì khác thường không?”

Thiên Lý Nhân nghĩ nghĩ, lại nói: “Trăm dặm quanh đây, có một Tử Dương thành, mặt tường thấy nơi đó mây mù lượn lờ không tan, trong khi vùng này lại đang hạn hán, hiện tượng như thế quả thật không bình thường.”

“Một khi đã như vậy, chúng ta đến đó thử thời vận đi!”

8. Quyển 1 - Chương 7

Sơ thường phạm gian yên hỏa thực

Thủy tắt thần tướng hoá Ly Lâu

(Đến nhân gian thử đồ ăn chín

Mới hay thần tướng gọi Ly Lâu)

Tử Dương thành, nằm gần Cù Đường hợp bờ bắc Trường Giang, đông có Quỷ Môn, ba mặt bị nước bao

vây, chính là một tòa thành nằm trong núi.

Khai Dương cùng Thiên Lý Nhân đi đến gần cửa thành liền xuống khỏi mây, Thiên Lý Nhân đang muốn cất bước vào thành lại bị Khai Dương một phen ngăn lại.

Hắn nhú mào nhìn Thiên Lý Nhân một thân phục sức thần binh khôi giáp, hỏi: “Chẳng lẽ người định cứ thế này mà vào?”

Thiên Lý Nhân không hiểu ý của hắn: “Bằng không thì như thế nào?”

Khai Dương đảo mắt trắng dã, cũng phải a, tên này từ trước đến nay đều chỉ ngồi xổm trên thiên giai (bậc thang trên thiên đình) mà nhìn xuống thế gian, ngàn vạn năm qua cũng chưa từng một lần hạ phàm, hắn làm sao biết, nếu cứ để bộ dáng này mà đi vào trong đám người, vận khí tốt thì bị người ta tưởng nhầm là võ tướng trong kếp hát hí khúc, vận khí không tốt liền bị người ta coi là ngốc tử mà chỉ chỗ.

Giải thích cũng vô ích, hắn tùy tay vẩy vẩy vài cái ở trên người Thiên Lý Nhân thì hạ pháp chú, nháy mắt một cái, Thiên Lý Nhân từ một thân khôi giáp đã trở thành trường bào xanh đen, eo mang thắt lưng, trừ bỏ sắc mặt vẫn lãnh ngạnh như trước, ít nhất nhìn vẫn còn hơi chút giống thường nhân.

“Đi thôi.”

Khai Dương đưa mắt nhìn hắn, cảm thấy đã thỏa đáng, lúc này mới cất bước vào Tử Dương thành.

Tử Dương thành này ngay ở cửa sông, dễ thủ khó công, chính là trọng địa binh gia, cho dù thế gian đã hợp thành một nước, nhưng quân đội đóng tại nơi này vẫn phi thường nhiều, đã không chỉ còn là một tòa thành bình thường cho dân chúng an cư nữa. Dù vậy, tửu quán tiệm cơm, cửa hàng cửa hiệu vẫn cứ phi thường đầy đủ.

Đại khái mấy ngày này, trong thành thật sự phi thường náo nhiệt, trong khu chợ thậm chí còn trộn lẫn không ít quan binh đang hưng trí bừng bừng tuyển chọn mua hàng.

Khai Dương đã xuống hạ giới nhiều lần, sớm quen thuộc quy củ nhân gian, tự nhiên như cá gặp nước. Khó được một lần được Đế Quân sai phái, quang minh chính đại mà hạ phàm, hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội hiếm có này. Tử Dương thành trước đây hắn cũng đã từng tới một lần, nhớ rõ nơi này hồi đó bất quá chỉ là một đám nhà thừa thớt của sơn dân mà thôi, khi đó trong núi có một bạch xà yêu, ngày đó trong giếng cạn hang ổ của xà yêu, hắn dùng Xích Viêm đánh cho nó phải hóa thành khói mà chạy trốn, lại trùng hợp để Thục Vương Công Tôn Thuật nhìn thấy, liền nhận nhầm rằng đây là bạch long thăng thiên, liền tại nơi này dựng một tòa thành, đặt tên là Bạch Đế.

Ngược lại Thiên Lý Nhân mặc dù xem chán tình cảnh nhân gian nhưng hai lần hắn ở nhân gian đều là hai lần loạn thế, chưa từng đến khu chợ nào náo nhiệt ồn ào như thế này, bên cạnh người đến người đi, lại có chút không biết phải theo ai.

Đám đông trong chợ di chuyển thành dòng, Khai Dương đi phía trước như cá gặp nước, bên trong đám người tả xung hữu đột cực kì linh hoạt, ngẫu nhiên quay đầu, lại phát hiện Thiên Lý Nhân rõ ràng người cao gầy như hạc giữa bầy gà lại bị người ta liên tục đâm vào đến ngã trái ngã phải.

Khai Dương nhú nhú mày, thoáng dừng bước, quay lại một trảo nắm lấy cổ tay người kia, đưa hắn từ đám người lộn xộn tha đến bên cạnh mình.

“Đừng có lạc mất!”

Thiên Lý Nhân có chút kinh ngạc, cuộc sống chốn nhân gian phức tạp khủng bố thế nào, hắn cũng không có khả năng tưởng tượng hết, chỉ cảm thấy nơi cổ tay ấm áp như lửa liền tùy theo cảm giác này, cố gắng len lỏi trong đám người. Thật vất vả, cuối cùng cũng từ trong đám đông thoát được ra đứng trước cửa một tiệm cơm vắng khách.

Thiên Lý Nhân thấy Khai Dương ngông nghênh hướng về phía cửa tiệm, vội vàng ngăn lại: “Tinh Quân, người đang định làm gì?”

“Ăn cơm a!”

Khai Dương đáp đến đương nhiên càng khiến Thiên Lý Nhân không khỏi nhú mày: “Chúng ta là tới tìm Kim Sí bằng yêu, không phải đến ngoạn trò chơi nhân gian.”

Khai Dương trừng mắt nhìn hắn cả một khắc, sau giống như nghe ra ý tứ nào đó trong câu nói, vèo một cái liền nở nụ cười: “Ta nói Thiên Lý Nhân nha, người không thể linh hoạt một chút được sao? Bằng yêu kia dù sao cũng là thiên thú Phật giới, làm sao dễ dàng bắt được như thế! Hắn giấu kín tung tích, như vậy có nghĩa đã biết thiên đình phái thiên binh hạ phàm bắt hắn. Hiện giờ có chạy ngược chạy xuôi cũng chưa chắc đã tìm được hắn, không bằng nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ hắn nhện không được nữa phải thò đầu ra, lại đến bắt, không phải rất tốt sao?”

Thiên Lý Nhân nghĩ nghĩ, tựa hồ cũng có lý, liền không hề cự nự gì nữa.

Khai Dương được hắn tán thành, tâm tình tự nhiên cũng tốt lên, nhấc chân liền muốn vào tiệm cơm, thế nhưng đằng sau trống không lại khiến hắn không khỏi quay đầu, chỉ thấy Thiên Lý Nhân vẫn còn đứng yên cửa không hề nhúc nhích, không khỏi quay trở lại: “Uy! Người đứng đờ chỗ này làm gì?”

Hắn lời nói vô ý, Thiên Lý Nhân cũng không định so đo, chỉ nói: “Nhân gian yên hỏa*, mặt tường xưa nay hiếm khi ăn đến. Tinh Quân xin cứ tự nhiên, mặt tường đứng ở cửa là được rồi.”

*nhân gian yên hỏa: món ăn được nấu bằng lửa, có dầu mỡ. Nói chung là đồ ăn chín là ánh hồng mấy khi ăn, hay nói đúng hơn là chưa từng ăn miếng nào:))

“Người người này làm sao vậy.....” Khai Dương bị hắn làm cho chán nản, một phen túm lấy cánh tay hắn,

vừa lôi vừa kéo, túm hấn vào trong tiệm cơm. “Người đã cùng đi với ta, ta có cái ăn người cũng không thiếu phần!” Dứt lời liền ấn hấn ngồi xuống ghế, không đợi hấn cự tuyệt lần thứ hai, liền gọi tiểu nhị tới gọi đồ ăn.

Thiên Lý Nhân chỉ trưng ra thái độ chuyện đến đâu, hay đến đó. Khai Dương ngồi xuống, dùng tay áo lau hai chén trà, lại rót vào thô trà*: “Chạy nửa ngày chắc cũng khát nước rồi đi?”

*thô trà: trà thứ phẩm, không ngon

Chỉ thấy Thiên Lý Nhân kia hai mắt sáng ngời chăm chú nhìn hấn, Khai Dương trong lòng cảm thấy kì quái, lại nghĩ, phải a, mình trước đây cũng ở trong trà của hấn hạ được này nọ, hại hấn mù hai mắt, hiện giờ hấn lại có thể không đề phòng chút nào sao?

Trong lòng không khỏi có chút khổ sở, dù sao cũng do bản thân tay tạo thành, hấn đành bưng chén trà của mình lên, một ngụm uống cạn, nói: “Yên tâm, ta không có hạ độc.”

Thiên Lý Nhân nghe vậy lại là sững sốt, nhìn chè xanh trong chén trước mặt, nhấc tay cầm lấy, nhanh chóng uống một ngụm, thấp giọng nói: “Tinh Quân hiểu lắm, mặt tướng không phải có ý này.”

Lúc này vừa vặn tiểu nhị bưng tới món rau trộn, Khai Dương vội vàng thu xếp, liền không nghe thấy câu nói kia của Thiên Lý Nhân.

Đồ ăn của tiệm cơm nơi rừng núi đương nhiên không tinh xảo bằng món ăn chốn Kinh Thành, nhưng thật ra cũng không kém phần đặc sắc, Khai Dương từ trước đến nay cũng không hề cố kị, vớ được đôi dưa liền gặm lấy gặm để, Thiên Lý Nhân lại chỉ ngồi một bên uống trà, lẳng lặng nhìn người kia ăn đến vui vẻ.

Bị hấn nhìn như thế, vô luận là thần hay người đều vô pháp thoải mái ăn uống, Khai Dương nghĩ cách kéo hấn ăn với mình, liền vươn tay gấp một miếng thịt cá đặt vào bát Thiên Lý Nhân, cười nói: “Thành này ở trên cửa sông, thủy sản cực kì tươi mới, món Cá Liên Vị Thủy ở đây cũng được gọi là đặc sản! Mau, nếm thử một chút!”

Thiên Lý Nhân nhìn miếng thịt cá trắng nõn rưới nước sốt đỏ au, cũng không chút hoài nghi, trực tiếp gấp lên đưa vào trong miệng. Hấn mới nếm thử đồ ăn nhân gian, làm sao chịu được mùi vị cay xé này, miếng cá nhìn như thanh đạm kia vừa vào đến miệng liền giống như dẫn theo cả một đoàn liệt hỏa, chạm vào liền bùng lên, đem đầu lưỡi hấn nhảy mất đốt đến chết lặng.

Vốn lập tức muốn phun miếng thịt ra, nhưng vừa ngẩng đầu lại bắt gặp Khai Dương đang ngồi im lặng cười, khiến hấn không khỏi nhớ lại nụ cười của Khai Dương trăm năm trước lúc thường xuyên mang trái cây điểm tâm tới tìm hấn kia. Yết hầu duỗi ra, cứ nhiên nhai cũng không nhai đã đem miếng thịt cay xé nuốt xuống bụng.

Chỉ một động tác như vậy đã khiến cho hấn một trận ho khan, thân thể bạc gầy chóp chóp lại cong xuống run rẩy, chật vật đến không chịu nổi.

Khai Dương thấy thế cũng là luống cuống tay chân, vội vàng rót trà mang đến.

Thật vất vả mới uống xong nước trà, Thiên Lý Nhân ho khan cũng đã tạm ngừng, nhưng lửa cay trong miệng lại không hề thuyên giảm, không khỏi đưa tay vuốt vuốt yết hầu, trong lòng lại cười khổ, bản thân quả nhiên vẫn không nhớ được giáo huấn.

Khai Dương vội vàng lại đem một cái đĩa củ cái thái nhỏ đến trước mặt Thiên Lý Nhân: “Ăn cái này có thể giảm bớt vị cay.”

Thiên Lý Nhân cũng không vươn tay, thanh âm khàn khàn vang lên phá lệ khó nghe: “Không cần. Mạt tướng đã gần ngàn năm không dùng qua đồ khói lửa nhân gian, Tinh Quân không cần lo lắng.”

“Nga.....” Khai Dương rầu rĩ không vui trở về chỗ ngồi, vừa rồi một trận gây sức ép đã đem hưng trí của hắn thổi bay đến chín tầng mây, bây giờ cho dù trước mặt có là toàn bộ mỹ thực nhân gian, chỉ cần nghĩ đến có một mình mình ngồi ăn, hắn liền không còn hứng thú. Đôi đũa trong tay lượn một vòng, lại là đặt xuống.

Khó được một lần nhìn thấy khuôn mặt người thanh niên cao ngạo kia lộ ra thần sắc cô đơn, giống như một tiểu hài tử bị người lớn trách phạt ngồi xỏm nơi góc nhà, Thiên Lý Nhân có chút bất đắc dĩ phát hiện, đối với Vũ Khúc Tinh Quân này, hắn vô luận như thế nào cũng không thể ngồi im bỏ mặc được.

Thiên Lý Nhân chậm rãi vươn tay cầm lấy đôi đũa, gấp vài sợi củ cái xanh mướt, đưa vào trong miệng, quả nhiên ngon miệng trong veo, hoàn đi vị cay như lửa nơi đầu lưỡi.

Khai Dương trên mặt lập tức liền hiện lên tươi cười: “Ăn ngon đi?”

Thiên Lý Nhân gật đầu nói: “Ân. Tinh Quân hạ phạm nhiều lần, xem ra kinh nghiệm không ít.”

Khai Dương nghe hắn nói đến chuyện cũ, thè lưỡi cười nói: “Nào có cái gì mà kinh nghiệm, mỗi lần đều bị người nhìn thấy, chưa kịp tinh tế nhắm nháp đã bị bắt trở về rồi.”

“Như thế quả thật là mạt tướng không tốt.”

Hắn vừa nói lại khiến Khai Dương sửng sốt, ngày thường nghe Thiên Lý Nhân nói chuyện đều cảm thấy chói tai, tựa như đập đầu vào tảng băng, lần này chắc ăn phải miếng cá cay mà trở thành cục băng gặp lửa nóng, bị đốt đến chảy ra. Không ngờ kỳ thật hắn cũng rất biết nói đùa, tuy rằng vẫn lạnh đến mức khiến người ta phát run, bất quá cũng coi như kỳ cảnh trăm năm khó gặp.

Có được nhận thức này, Khai Dương trong lòng càng vui, hưng trí vừa rồi bay mất lập tức lại trở về, cầm lấy đôi đũa thành thạo vì Thiên Lý Nhân gấp thức ăn, bản thân lại cũng ăn đến bất đắc dĩ nhọc nhằn.

Nhìn đám bát không đĩa trống trước mặt dần dần chồng chất thành núi, Thiên Lý Nhân cổ họng nén cười,

vị Vũ Khúc Tinh Quân này thật sự là điển phạm (ví dụ) của việc được một tác lại tiến một thước a!

※※※※※※※※※※

Cơm nước xong xuôi, Khai Dương cũng đã ăn đến thống khoái, Thiên Lý Nhân mặc dù không quen khói lửa nhân gian, nhưng lại bị không khí cuốn hút, cũng coi như hai người cùng nhau thưởng thức bữa cơm này đi.

Nước trà trắng miệng cũng đặc biệt có hương vị, Khai Dương sờ sờ cái bụng giờ đã toàn tâm toàn ý, mị mắt xuyên qua hơi nước mong mỏng bốc lên từ cốc trà nhìn về phía nam nhân đối diện.

Kỳ thật nếu bình tĩnh xem xét, khuôn mặt Thiên Lý Nhân kia cũng coi như ngũ quan đoan chính, đôi mắt dài nhỏ luôn nhìn thấu hết thấy lợi hại đúng sai, có lẽ đây cũng là ưu điểm lớn nhất của hắn, tiên chúng đầy trời cũng không có ai nguyện cùng hắn tương giao. Cô độc hàng tỉ năm, không cần đáp lại, cũng không cần giao đãi kết bạn, khiến cho khuôn mặt vốn đã khuyết thiếu cảm xúc của hắn biến hóa, cứ thế khiến biểu tình nhìn qua cũng trở nên cứng nhắc.

Đôi môi màu bạc hơi rộng luôn không thức thời mà nói ra mấy lời người khác không muốn nghe, Khai Dương có điểm ngoài ý muốn phát hiện, thanh âm của hắn thực trầm thấp hữu lực lại cực kì dễ nghe. Khó trách Đế Quân thường xuyên gọi hắn đến bên người, vừa nghe hắn bẩm báo tình hình hạ giới vừa ngủ gà ngủ gật.

Thiên Lý Nhân, kỳ thật cũng rất vất vả.

Bị ánh mắt đồng tình của đối phương nhìn chăm chú, Thiên Lý Nhân mặc dù mặc danh kỳ diệu, nhưng cũng không muốn so đo, liền hỏi: “Vũ Khúc Tinh Quân, cơm đã dùng rồi, phải xuất phát thôi?”

“Nga!” Khai Dương buông chén trà, giống như đột nhiên nghĩ đến việc gì đó, nhân tiện nói, “Đúng rồi, chúng ta hành sự dưới hạ giới, ‘Tinh Quân’ linh tinh xưng hô thật không tiện, sao không gọi thẳng kỳ danh, làm việc cũng tiện hơn?”

Hắn cao hứng đứng lên, lấy tay chỉ chỉ mình: “Ngươi cứ gọi ta là Khai Dương đi!”

Thiên Lý Nhân cũng sửng sốt, khi ở thiên giới cũng chỉ nghe qua Đế Quân cùng Thiên Xu Tinh Quân gọi thẳng tên của hắn, các thần tiên khác cũng vì e ngại tính tình dữ dằn cùng thủ đoạn đa đoan của hắn mà không dám gọi bậy, hiện giờ hắn lại bảo mình gọi thẳng kỳ danh, chưa kịp định thần đầy long lại đã tự nhiên cảm thấy vui sướng.

Nhưng lời nói vừa đến miệng, lại dừng lại, chỉ đành gật đầu coi như đáp ứng.

Khai Dương lại hỏi: “Vậy tên của ngươi thì sao? Ta chỉ biết phong hào trên trời là ‘Thiên Lý Nhân’, chắc không phải tên thật của ngươi đi?”

Thiên Lý Nhân lại gạt đầu, nâng tay chấm vào nước trà trong chén, ở trên bàn viết hai chữ “Ly Lâu”.

“Đây là tên của người sao? Ly Lâu!”

Tên gọi thanh thúy lại kiên định, rõ ràng vốn đang rất bình thường, nháy mắt liền giống như có một đoàn nhiệt hỏa giống như ban nãy lúi thẳng vào tai, nóng bỏng đến cháy sạch mọi ý nghĩ, da mặt cư nhiên cũng không khống chế được mà hơi co lại.

Biểu tình tươi cười miễn cưỡng khiến đám khách nhân đang ngồi bàn bên cạnh hoảng sợ vội vàng thối lui một bước, dù sao nhìn thấy vẻ mặt này ngoại trừ run rẩy quả thật cũng khó có cảm giác nào khác.

Thế nhưng thanh niên anh khí ngồi trước mặt hẳn hoàn toàn không cho là đúng, ngược lại một bộ dáng vui vẻ, chống cằm nhìn chữ viết trên bàn đang dần mờ đi: “Tên này không tồi a! Ngày thường cũng chưa từng nghe thấy người khác gọi người như thế!”

“..... Tên này cũng chỉ có người cùng Thiên Đế biết được.”

Vừa mới nói ra, nhìn thấy ánh mắt nhiệt liệt có kinh ngạc cùng vui sướng của Khai Dương, Thiên Lý Nhân chỉ cảm thấy thật ảo não, bản thân đột nhiên sao lại lẩm miệng như thế

9. Quyển 1 - Chương 8

Lộ ngộ cổ nhân dục tương trợ

Tức tao trở nạo phát tỵ phứ

(Gặp lại cổ nhân, muốn giúp đỡ

Bị người cản trở, phát áo đi)

Hai người ra khỏi tiệm cơm, đám đông trong chợ cũng tản đi không ít, vẫn rộn ràng, nhưng không còn quá mãnh liệt như trước.

Hiện giờ đúng chính Ngọ, là thời gian nghỉ ngơi hồi sức, không ít người bán đều đã ngồi xuống nghỉ ngơi bên cạnh sạp của mình, có người đại khái là sinh ý (việc làm ăn) không tồi, từ cửa hàng bên cạnh mua một chiếc bánh mì nhân thịt bò loại lớn ngồi nhai thống khoái, có người lại không vừa lòng với thành quả của phiên chợ sáng, vừa véo bánh mì không trệu trạo nhai, vừa lựa hàng hóa, đem những món đồ tốt nhất bày lên trước hết, hấp dẫn ánh mắt người qua đường.

Đám quan binh được đồ vật vừa ý sớm đã rời đi, chỉ còn mấy người vẫn còn tụ lại trước cửa hàng xén, muốn chọn cho mình vài thứ binh khí vừa ý, mặc dù không thể so được với buổi chợ phiên sôi động ban sáng, nhưng cũng coi như náo nhiệt.

Thiên Lý Nhân không quản Khai Dương đi phía trước mở đường, chậm rãi bước xuyên qua khu chợ, gặp thoảng qua những người đi đường hoặc là vội vàng, hoặc là tươi cười, đủ mọi thần thái, sôi nổi trước mắt.

Mặc dù hần thần nhân nhìn ngàn dặm nhưng lại thủy chung chưa từng thử tiếp cận phạm nhân gần như thế. Từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy phạm thế hỗn loạn, làm sao còn muốn tinh tế đi phân biệt. Huống chỉ hần chỉ cần chớp mắt một lần, năm tháng như nước chảy, mỹ nhân như tranh danh tướng anh hùng chỉ trong nháy mắt đã hóa thành xương khô.

Đổi thay quá nhanh làm sao còn có thể tinh tế đi nhìn nữa.

Chính là hiện giờ nhìn gần như vậy lại thấy, phạm nhân thiên mệnh mặc dù chỉ đến tính hàng chục năm, kỳ thật cũng cực kì khoái nhạc (vui vẻ). Tham sân si oán, những kiêng kị của Phật môn trong mắt người đời đều không phải lỗi lầm nặng nề gì, cho dù số phận nhỏ bé cuộc đời ngắn ngủi, nhưng so với hàng tỉ năm bình tịch còn phong phú hơn nhiều lắm.

Thiên Lý Nhân hạ mắt nhìn thanh niên đang bước đi bên cạnh, hai người sóng vai, đối với hần cũng là một chuyện hiếm có, hần ở thiên giới cũng không có bằng hữu, nếu nhắc đến Thuận Phong Nhĩ thì cũng chỉ là sơ giao, mà thanh niên đi bên cạnh này, trên người truyền đến nhiệt khí ấm áp như mặt trời, chậm rãi, rót vào tim, thứ gì đó giống như đang dần dần đầy lên trong lòng.

Lúc trước vẫn nghĩ không ra, nhưng hiện tại thật đã đôi chút hiểu rõ. Khó trách hần lại thích lên hạ phạm như vậy, thế giới rộng lớn sắc màu rực rỡ, tự nhiên càng hấp dẫn vị Vũ Khúc Tinh Quân hảo nháo này.

Khai Dương lại không hề biết tâm tư của người kia, cặp con ngươi linh động chỉ nhìn chung quanh, đối với các loại tạp vật nam bắc buôn bán trên chợ hưng thú cực cao.

Tuy nói thần tiên pháp lực cao cường, vật ngoài trăm dặm có thứ gì không thể tiện tay gọi đến? Tán Tiên thì năng lực thấp hơn, nhưng ít nhất cũng biết ngũ quỷ vận tài. Nhưng cũng bởi vì có được năng lực siêu phạm, tại vị trên trời cao, lại càng phải giữ gìn yên ổn chốn nhân gian, không thể dễ dàng thi pháp phá đi thiên đạo cân bằng, có những thứ chỉ có thể nhìn lại không thể lấy.

Trong chúng tiên gia cũng có người ngựa ngáy trong lòng, nhưng đã có cặp thiên nhân này nhìn xuống, đành chỉ có thể gãi không đúng chỗ ngựa, thật sự không thể giống như Khai Dương, không sợ thiên uy của Đế Quân, nói hạ phạm liền hạ phạm.

Đang đi, đột nhiên gặp Khai Dương dừng lại phía trước.

Thiên Lý Nhân cảm thấy kì quái, lại thấy hần đang nhìn một tên khất cái quần áo tả tơi đang ngồi ở góc tường, trong mắt là thương hại không hề che dấu, chợt nghe Khai Dương thì thào nói: “Khuôn mặt kia

trong thật quen..... Ta đã gặp qua ở chỗ nào nhỉ?”

Thiên Lý Nhân thoáng nhìn qua tên khát cái, liền sáng tỏ, vốn đang muốn đánh lạc hướng, thế nhưng bất đắc dĩ trí nhớ Khai Dương vốn cực tốt, lập tức liền nghĩ ra: “Đúng rồi! Là hậu nhân của Lí thị Trường An! Khó trách tướng mạo cùng Lí thị có mấy phần giống nhau!”

Dứt lời, liền muốn bước qua.

Không ngờ lại bị Thiên Lý Nhân giữ chặt: “Khoan đã.”

“Lại xảy ra chuyện gì?” Khai Dương kinh ngạc quay đầu lại.

“Lần này hạ phạm, việc chính là cầm yêu trừ ma, không phải là từ hàng phổ độ.”

Khai Dương nghe vậy, nhíu mày nói: “Tổ tiên người này cùng ta có quan hệ sâu xa, hậu nhân của Lí thị cũng vì ta mới phải chịu kết cục như vậy, ta sao có thể khoanh tay không quan tâm?”

Hắn cánh tay sử lực, bứt khỏi Thiên Lý Nhân liền muốn bước qua, nhưng một lần nữa lại bị níu lấy.

“Không thể làm vậy!”

“Vì sao không thể?!”

“Người này vì nghèo túng phải làm ăn mày, tự khắc sẽ gặp nhân duyên của mình, ngoài người vẫn sẽ có người khác.”

Khai Dương vốn tình tính nóng nảy, đã nhận định việc gì thì cho dù có đụng phải tường cũng không quay đầu lại, hắn có thể ở trước mặt Đế Quân nhận tội tiếp nhận năm trăm lỗi tiên, càng đừng nói đến chuyện lúc trước đã làm sai, hắn muốn giúp hậu nhân của Lí thị thoát khỏi khổ cảnh, bù lại nghiệp chướng trước kia, lại bị Thiên Lý Nhân ngăn cản, không khỏi giận lên: “Người quản ít thôi! Ta nói phải giúp hắn, người còn có thể làm gì?!”

Thiên Lý Nhân cũng không nhượng bộ: “Mặt tướng cũng không muốn thế nào, chỉ xin khuyên Tinh Quân, thiên đạo tuần hoàn, tất đều có lý do, khinh suất mà đi, dù có xuất phát thiện đức cũng tránh không khỏi hậu quả xấu.”

Khai Dương trừng mắt nhìn bộ mặt lạnh băng kia, nhưng thủy chung vẫn không thể nhìn ra một tia cảm xúc dao động, không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi: “Người chẳng lẽ không có một nửa lòng thương hại hay sao?!” Hắn siết chặt bàn tay đang giữ cánh tay mình, thanh âm thấp trầm dần theo ý tứ hăm dọa: “Buông tay.”

Thiên Lý Nhân cũng không đáp ứng, vẫn một mực kiên trì: “Thỉnh Tinh Quân chờ vì xúc động mà gây ra chuyện không tốt.”

Khai Dương sắc mặt lại càng khó coi, khuôn mặt biến đen, trong mắt lửa giận đã bùng lên, hiện giờ trên thiên giới, trừ bỏ Đế Quân cùng Thiên Xu, ai dám ngăn cản hành động của hắn, Thiên Lý Nhân này, quả nhiên không biết tự lượng sức mình!

Ông tay áo kinh phong phồng lên, bàn tay Thiên Lý Nhân nhất thời giống như bị liệt hỏa thiêu đốt, nóng cháy đau đớn, nhưng hắn vẫn không chịu buông ra, đôi mắt dài hơi hạ xuống, giấu đi đau đớn.

“Thiên đạo không thể trái, vì sao Tinh Quân đã biết mà còn lần nữa cố vi phạm? Chẳng lẽ kết cục hậu nhân Lí thị Trường An vẫn không thể cảnh tỉnh Tinh Quân sao?!”

Khai Dương nghe vậy liền chấn động, đúng rồi, tên khất cái trước mắt kia cũng là vì mấy trăm năm trước hắn ra tay giúp đỡ Lí thị mà giờ phải nhận mệnh nghèo túng làm ăn mày, nếu lại giúp nữa, khó bảo toàn ngày sau hậu nhân lại sẽ có kết quả thế nào.

Nhưng, hắn đi giúp người cũng là sai sao?

Nhận ra liền không khỏi thấy vô lực, rõ ràng một thân pháp lực, lại ngay cả một cái tên khất cái cũng không thể trợ giúp, so với người qua đường thiện tâm bỏ lại một đồng tiền cũng không bằng!

Trong lòng lửa giận càng đốt càng vượng, không có chỗ phát tiết, vậy cứ trực tiếp đổ luôn lên đầu Thiên Lý Nhân lúc nào cũng cản trở hắn này đi.

Khai Dương thu lại tiên khí như lửa nóng, không thi pháp đả thương người, nhưng lại giơ tay phải bổ xuống cổ tay Thiên Lý Nhân. Trong đôi con ngươi mát lạnh là ngập trời tức giận: “Ta còn tưởng người chẳng qua chỉ là khuôn mặt hơi lạnh, bên trong vẫn còn có tâm, nguyên lai ta sai rồi. Người gia hỏa này thanh sạch như trúc, đến cả Bồ Tát bằng đất trong miếu cũng không bằng!!” Nói xong, đột nhiên quay người, thân ảnh liền biến mất vô tung.

Thiên Lý Nhân nắm chặt cổ tay tê dại, nhìn quanh bốn phía, may mắn mọi người xung quanh vẫn chưa chú ý đến tình huống quỷ dị nơi này, nếu không chắc chắn sẽ dẫn đến hoảng sợ.

Trong lòng không khỏi cười khổ, Vũ Khúc Tinh Quân quả nhiên ính tình nóng nảy.

Tuy rằng không biết hắn đi nơi nào, nhưng may mà tìm hắn cũng không khó, Thiên Lý Nhân nâng mắt, đang muốn tìm, đột nhiên lại dừng lại.

Chỉ thấy trên một ngã rẽ tại ngã tư phía trước, một gã nam nhân cao lớn đang đứng. Nam nhân kia ngũ quan khắc sâu, tóc dài đến vai, một thân tơ lụa đẹp đẽ quý giá phô bày hết thân hình khôi ngô, khoanh tay đứng giữa đám người nhộn nhịp, khóe miệng mỉm cười, nhìn thẳng vào Thiên Lý Nhân.

Kỳ thật Thiên Lý Nhân dáng người cũng rất cao, tầm mắt hai người vượt qua đỉnh đầu của đám binh dân đông nghìn nghịt, giao nhau.

Thiên Lý Nhân không khỏi âm thầm thở dài.

Bề ngoài nam nhân kia tuy trông giống phàm nhân, thế nhưng đôi mắt đồng ánh vàng kia thật không thể xem thường. Phàm nhân làm sao lại có ánh mắt yêu mị như thế được. Mà hiện giờ đại yêu ở Quỷ Châu này, cũng chỉ có con Kim Sí bằng yêu kia.....

Tìm mãi không thấy, lại đúng lúc Khai Dương vừa rời đi mà hiện thân, quả nhiên là phúc không phải họa, là họa thì không thể tránh khỏi.

Thiên Lý Nhân trong lòng suy nghĩ một chút, bản thân bất quá cũng chỉ có khả năng nhìn ngàn dặm, pháp thuật còn lại cũng chỉ luyện được đến mức đẳng vân giá vũ, nếu muốn chạy trốn..... Hài, vẫn là quên đi, lại nghĩ tới Kim Sí bằng yêu kia, chỉ cần một lần vỗ cánh đã là chín ngàn dặm, hắn nếu muốn đáp mây chạy thoát thật sự là người si nói mộng.

Quả nhiên, đã thấy nam nhân hoa y kia xuyên qua bức tường người, hoàn toàn không để ý đối phương có muốn bỏ chạy hay không, thản nhiên đến gần.

“Thiên Lý Nhân, đã lâu không gặp.”

Kim Sí bằng yêu cười đến thật tự nhiên, giống như gặp lại người bằng hữu đã lâu không thấy.

Thế nhưng trong đôi mắt đậm kim kia lại hoàn toàn không có ý cười, khiến người ta không khỏi đáy lòng phát lạnh.

Thiên Lý Nhân cũng biết trốn không thoát, trên mặt cũng không lộ ra thần sắc hoảng loạn, chỉ gật đầu nói: “Cũng phải đến hai ngàn năm.”

“Đúng vậy, từ khi rời khỏi Triều Ca, cũng đã lâu thế rồi! Không ngờ ngươi đã được phong lên trời, trở thành thiên giới thần tướng, bổn tọa còn chưa chúc mừng ngươi!”

Hắn tuy lời nói thân tình, nhưng Thiên Lý Nhân vẫn nhớ rõ bản thân với bằng yêu này, giao tình bất quá chỉ tính là quen biết.

Ngày đó Kim Sí đại bằng vốn là Vũ Dục Tiên hộ pháp nơi Phật giới, lĩnh ba mươi hai lộ thương binh thảo phạt tây kỳ, mà mình, bất quá chỉ là một tên tay sai dưới trướng Bạch Vượn Tinh Viên Hồng Kỳ một trong thất quái Mai sơn mà thôi, gặp mặt một lần, hắn vẫn còn nhớ rõ kinh thường trong mắt Kim Sí bằng yêu ngày đó.

“Không dám nhận. Chiến sự đã chấm dứt, Vũ Dực Tiên đáng lẽ phải trở về Phật giới, vì sao chỉ trong ngàn năm đã ba lượt hạ phàm nhập thế, đi nhiễu loạn nhân gian?”

Kim Sí bằng yêu biến sắc, cũng rất mau lại nở nụ cười: “Thần tướng thật sự hiểu biết nhiều điều. Ha ha.....” Hắn cao thấp đánh giá Thiên Lý Nhân một lượt, mắt đồng đăm kim dần dần chuyển tối, “Bốn tọa còn nhớ, thần tướng có dị năng thần nhãn ngàn dặm, nói vậy..... bốn tọa dù có đi đâu, người cũng sẽ thượng bảm cho Thượng Đế đi? Khó trách mỗi lần bốn tọa còn chưa kịp làm gì, đã liền có thiên binh đến bắt. Ha ha.....”

Hắn ý cười âm trầm, đột nhiên cánh tay dài duỗi ra, tóm lấy cổ Thiên Lý Nhân, năm ngón tay siết lại, móng tay sắc nhọn đâm vào da thịt, trên cổ nháy mắt xuất hiện vết máu lan tràn, tấm ướt trường màu xanh.

Nếu là phạm nhân, trúng một chiêu này chỉ sợ đã chết không thể nghi ngờ. Thần nhân mặc dù không thể chết, nhưng đau đớn thì lại không thể tránh khỏi, lại thấy Thiên Lý Nhân khuôn mặt vẫn cứng ngắc, cư nhiên tuyệt không có nửa phần động dung.

Đám người đang mua bán ở chợ lần đầu thấy tình cảnh đáng sợ đến thế, nhất thời tiếng thét chói tai nổi lên, bốn phía hỗn loạn. Kim Sí bằng yêu dường như không kiên nhẫn với ồn ào xung quanh, mày rậm nhăn lại, đã cực khó chịu. Tử Dương thành vốn là yếu địa quân sự, một đội quan binh nghe thấy huyền áo, liền xông đến, rất nhanh đem Bằng yêu cùng Thiên Lý Nhân bao vây lại.

Kim Sí bằng yêu đối với bọn họ chỉ có khinh thường, lại hỏi Thiên Lý Nhân: “Lần này Thượng Đế phái người hạ phàm đến bắt bốn tọa, lại không biết người có thể có cách gì, khiến bốn tọa thúc thủ chịu trời?”

Thiên Lý Nhân trong lòng tuy là lo lắng, nhưng cổ bất đắc dĩ bị người ta khống chế, không thể động đậy, chỉ đành nói: “Mặt tướng tự biết vô năng, nhưng thỉnh Vũ Dực Tiên làm đường xin hãy quay lại, trở về Phật tâm.”

“Ha ha ha.....” Bằng yêu ngửa mặt lên trời cười dài, ngoại bào hoa cảm trên người như được gió thổi lay động, “Bằng công phu thiên nhược (thiên: nông, nhược: yếu) như vậy của người, cư nhiên nghĩ muốn khuyên nhủ bốn tọa hàng phục?! Ha ha..... Xem ra thiên đình đã không còn người dùng nữa rồi! Đã vậy bốn tọa đành lên trời một chuyến, nuốt đi Thượng Đế, tiếp chương thiên đình vậy! Ha ha ha!.....”

Hắn cuồng ngữ phóng túng, Thiên Lý Nhân cũng không nói lại. Quan binh bên cạnh đã không kiềm chế được, quan nhân cầm đầu hét lớn một tiếng: “Lớn mặt cuồng đồ! Dám ở phố xá sầm uất quá tháo! Mau mau thúc thủ chịu trời!! Nếu không chớ trách binh khí vô tình!!”

Kim Sí bằng yêu chỉ cười nhẹ một tiếng, liếc mắt nhìn về phía quan nhân kia, chỉ cần ánh mắt tràn đầy sát khí yêu dị của hắn đã khiến đám phạm nhân kia hai chân mềm nhũn ngã ngồi trên đất. Bằng yêu vẫn chưa buông ra Thiên Lý Nhân, lực tay càng tăng, lợi trảo (móng vuốt sắc) càng đâm càng sâu, máu tươi từ cổ Thiên Lý Nhân chảy ra đã thấm ướt đến giữa ngực áo.

Tầm mắt khinh thường lại đảo qua chúng binh: “Bốn tọa..... tôi ghét người khác nói bốn chữ ‘thúc thủ chịu

trời.” Ngự khí nhẹ nhàng chậm rãi ngừng lại, đột nhiên một cơn gió như bão cuốn lốc xoáy quét qua, kiếm phong cùng đao phong trập trập xông tới, trong khoảng khắc, chứng kiến cát bay đá chạy, sợ tới mức bình dân xa xa trộm vậy đứng xem cũng cuống cuống tránh né, có mấy người lớn mật xuyên qua song cửa lên nhìn ra, chỉ thấy trập gió kia một màu đen đặc, căn bản thấy không rõ bên trong rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Qua thời gian một nén hương, mới dần dần bình ổn trở lại.

Một gã hán tử tránh đằng sau cỗ xe bò chậm rãi thò đầu ra, bỗng nhiên có đồ vật gì đó xào xạc rơi xuống bên chân hắn, vừa rồi hắn bị cát bụi xông vào hai mắt khiến có chút nhìn không rõ lắm, đến khi xoa xoa hai mắt rồi, liền thấy rõ ràng tình cảnh trước mắt, con người liền đảo trắng, rầm một cái, ngã xuống đất. Một gã hán tử khác tránh bên cạnh hắn thấy hắn té xỉu, không khỏi cười hắn nhất gan, thế nhưng vừa mới ngẩng đầu lên, khuôn mặt vừa cười liền ngưng lại biến thành vụn vụn hết sức.

Bên chân trắng hán vừa té xỉu là một chiếc đầu người đang quay tròn xoay chuyển, khuôn mặt còn bị cào nát đến thất linh bát lạc, sau đầu còn lộ ra chất lỏng hồng hồng trắng trắng. Mà nơi đầu người vương máu kia lẫn tới, lại là địa ngục vô cùng thê thảm.

Hoa y nam nhân cùng nam tử cao gầy bị hắn kiềm chế kia đã không còn tung tích, còn lại nơi đó, chỉ là đồng thi khối của đám quan binh bị cắt thành đủ mọi hình dạng, máu tươi bị cuồng phong thổi cuốn vấy ra khắp vách tường cùng mặt đất xung quanh, đập vào trong mắt, lại giống như luyện ngục!

10. Quyển 1 - Chương 9

Nhai động Càn Khôn Kim Loan điện

Dục tá thiên mục bộ kim ô

(Điện Kim Loan giả tạo trong sơn động)

Muốn ép Thiên Nhân tìm kim ô)

Kỳ thật ngay khoảng khắc lắc mình biến mất kia, Khai Dương đã có chút hối hận.

Kì thực, hắn cũng biết lời Thiên Lý Nhân nói là đúng. Tên khất cái kia căn bản sẽ được hưởng hết mọi vinh hoa phú quý, lại bởi một lần gặp gỡ mấy trăm năm trước, bị hắn sửa lại số mệnh, phải chịu hết nghiệp chướng của tổ tiên. Nếu hắn lại ra tay trợ giúp, thiên đạo mới vừa sửa sẽ lại bị phá hư, thật sự không thể tưởng tượng hậu quả sẽ lại như thế nào.

Nhưng nếu nổi giận nóng nảy bỏ mà đi chưa được nửa khắc đã xám xịt mà quay về thì thật sự quá mức mất mặt, thế nên hắn lúc này mới đang ngồi trên sườn núi cách Tử Dương thành năm trăm dặm, trong

một trà lâu hẻo lánh, tự mình phiên nào.

Lại thấy lão bản của tiệm trà một lão nhân tóc trắng xoá, nâng một ấm trà nóng hồi bước lại gần, bưng thêm hai phân bánh bột ngô, đưa tới trước mặt người thanh niên sắc mặt có vẻ không được tốt, nói: “Khách quan, nhìn người vẻ mặt giận dữ, vẫn là uống một ngụm trà tiêu giận đi!”

Giơ tay không đánh kẻ tươi cười, Khai Dương cũng không thể xoay sang giận chó đánh mèo người khác, liền đáp: “Đa tạ lão trượng!”

Lão nhân kéo xuống tấm khăn trên vai lau lau mặt bàn, bởi vì quán trà quá mức vắng vẻ, chỉ có duy nhất một người khách là Khai Dương, liền nổi lên hứng thú nói chuyện.

“Người trẻ tuổi, làm sao vậy? Mặt co mày cau, chắc là có chuyện gì phiền lòng đi? Nói xem, để lão nhân nghe một chút, nói không chừng có thể giúp người nghĩ ra ý hay nào đó!”

Khai Dương bĩu môi, muốn kiếm cái gì nhét vào miệng, thấy miếng bánh bột ngô vừa lạnh vừa cứng lại thô ráp, giống hệt cái tên gia hỏa không thức thời kia, nhin không được “xoẹt xoẹt” dùng sức xé ra nhai nuốt, tưởng tượng như đang cắn xé da thịt Thiên Lý Nhân.

Lão nhân kia tính tình cũng rất tốt, cũng không so đo thái độ của hắn, trái lại còn cười ha hả nói: “Người trẻ tuổi cơn tức cũng lớn a! Kỳ thật có một số việc không cần quá cố chấp, bỏ qua được thì cứ bỏ qua! Người ngồi chỗ này tính toán chi li, nói không chừng người ta đã sớm quên rồi!”

Bánh bột ngô trong miệng thật sự quá mức thô cứng, nhai đến mức miệng mỗi lưỡi khô, liền cầm bát nước chè tu một ngụm, không ngờ nước vừa vào miệng, mùi vị xen lẫn cùng bánh bột ngô, cự nhiên phối thành ngọt lành mềm mại.

“Di?”

Lão nhân tựa hồ đã sớm nhìn quen kinh ngạc của đám khách nhân, lại châm thêm cho hắn một chén trà nữa: “Người ngoài đứng xem, cũng chỉ nhìn thấy bên ngoài. Bánh bột ngô nho nhỏ, kỳ thật cũng có càn khôn a! Ha hả.....”

Khai Dương trừng mắt nhìn nửa miếng bánh bột ngô trên tay, dường như đã nghĩ thông suốt chuyện gì, đột nhiên nhảy dựng lên, hướng lão nhân kia cúi người thật sâu, cung kính tạ ơn nói: “Đa tạ lão nhân gia chỉ điểm!”

Vừa dứt lời, xoay người một cái, liền biến mất trong không khí.

Gặp cảnh tượng thần tiên ma quái như vậy, lão nhân kia thể nhưng cự nhiên không hề hoảng sợ, khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn chỉ cười ha hả, chậm rãi nhặt lên nửa miếng bánh bột ngô trên bàn, lại dùng khăn tinh tế chà lau mặt bàn bằng gỗ.

Trong sương mù lằng đằng lưng núi, trà lâu hẻo lánh và lão nhân kia cùng với tiếng cười tùy tứ, cứ nhiên dần dần biến mất vào hư không, bóng dáng tiêu thất.

※※※※※※※※※※

Khai Dương đáp mây vội vàng bay, năm trăm dặm, bắt quá trong nháy mắt đã tới Tử Dương thành.

Hắn ở trên mây nhìn khắp nơi, Tử Dương thành rộng lớn, cứ nhiên lại hoàn toàn không thấy bóng dáng Thiên Lý Nhân đâu, đúng là kỳ quái, lại bất ngờ ngửi thấy một cỗ mùi huyết tinh, liền vội vàng xem xét xung quanh, lại nhìn đến chỗ chợ vừa mới vạn phần náo nhiệt kia hiện giờ yên tĩnh không một tiếng động, trên đường lớn lát đá, mặc dù đã được cọ rửa qua một lần, thế nhưng vẫn không thể tẩy sạch huyết ô do thi khối lưu lại trước đó.

Khai Dương mạnh cả kinh.

Gần đó lại có một lượng lớn quan binh chắn đường, hắn không muốn kinh động bọn họ, ở một gian cạnh chợ hạ xuống đụn mây rơi vào sân của một hộ gia đình, đi đến vách tường giáp sân đằng sau nhà vỗ vỗ vài cái, thân hình nhoáng lên, dùng thuật xuyên tường đi vào trong phòng.

Phòng trong có một nam một nữ, chắc là chủ nhà, quan binh trong thành đã hạ lệnh giới nghiêm, nên cũng không dám đi lại lung tung.

Lại thấy một thanh niên xuyên tường nhà mình đi vào, nữ chủ nhân vốn nhất gan, kêu lên một tiếng liền ngất xỉu. Nam chủ nhân kia cũng coi như bình tĩnh, ôm vợ run run khẩn cầu: “Cầu, cầu đại tiên tha tiểu nhân một mạng..... Tha cho thê tử tiểu nhân.....”

Khai Dương biết hắn hiểu lầm, liền nói: “Chớ sợ, ta không phải yêu tinh, đến đây vì muốn bắt yêu, sẽ không hại người.” Nói xong, lại lật tay một cái, một nén vàng kim bảo liền xuất hiện trên bàn.

Nam nhân kia thấy hắn không có ý định hại mình, lại cho vàng, nhất thời tinh thần tỉnh táo: “Không, không biết tiên nhân có việc gì cần đến tiểu nhân?”

Khai Dương hỏi: “Hôm nay trong chợ có phát sinh chuyện gì sao?”

“Có! Có!!” Nam nhân vội vàng trả lời, “Tiểu nhân vừa vặn đang bán hàng, chứng kiến tận mắt một nam nhân cao lớn bắt lấy một người nam tử gây yếu khác, sau quan binh đến ngăn cản, đột nhiên lại nổi lên hắc phong cuộn cuộn, lại có thể đem quan binh toàn bộ giết hết!!” Nhớ tới tình cảnh trên đất ngổn ngang thi hài kia, hắn lại run lên cầm cập.

Khai Dương vội hỏi: “Thế nam nhân gây yếu kia, có phải khuôn mặt lạnh như quan tài, mặc một thân trường bào màu xanh đen không?!”

Nam nhân lại nghĩ nghĩ, nói: “Bộ dạng thế nào thì tiểu nhân cũng không nhìn rõ lắm, bắt quá quả thật là mặc một kiện trường bào màu xanh.”

Chính là hần! Nói vậy Thiên Lý Nhân kia đã gặp gỡ Kim Sí bằng yêu!

Đáng chết, hần sao có thể sơ ý như vậy, biết rõ bằng yêu kia đang ở ngay trong thành, lại đem Thiên Lý Nhân vứt lại một mình.

Lại nghe nam nhân kia lẩm bẩm: “Nam nhân kia cũng không biết đã chết hay chưa.....”

“Hần bị thương?!” Khai Dương chỉ cảm thấy ngực đột nhiên căng thẳng, cảm giác như không thở nổi.

Nam nhân gật đầu, nói: “Ta thấy hần bị khấp cổ, hơn nữa máu cũng chảy đầy người.....” Hần lời còn chưa dứt, thanh niên kia chớp mắt đã biến mất vô tung.

Hần mở lớn miệng, không dám tin tưởng chính đôi mắt của mình, hết thấy vừa nãy chẳng lẽ là ảo giác của hần? Thế nhưng, khối kim bảo lóe sáng nằm trên bàn kia, quả thật vẫn không hề biến mất.

Khai Dương gần như nổi điên xông lên chín tầng trời, lấy tốc độ cực nhanh ở vùng phụ cận Tử Dương thành điên cuồng tìm kiếm.

Thế nhưng Quỷ Châu nhiều núi, địa thế lại phức tạp, chỗ ẩn nấp vô số lại khó phát hiện, lúc này muốn tìm kiếm yêu vật, càng giống mò kim đáy biển. Ngay cả Thiên Lý Nhân cũng nhất thời nửa khắc không tìm thấy sào huyệt của hần, thế nhưng Khai Dương vẫn tiếp tục điên cuồng bay loạn, lại thủy chung không thể tìm được hang ổ của bằng yêu.

Khai Dương tức giận trong lòng đã chuyển sang lo lắng, Kim Sí bằng yêu kia thủ đoạn độc ác, đồ sát phạm nhân cũng chỉ là chuyện vặt. Thế nhưng Thiên Lý Nhân này pháp lực thấp kém, lại rơi vào tay hần, cũng không biết sẽ phải chịu bao nhiêu tra tấn.....

Lại nghĩ tới vì mình sơ ý mà hại Thiên Lý Nhân lâm vào hiểm cảnh, giận dữ, một quyền liền hung hăng nện xuống, mới mấy ngày trước một chuông của hần có thể đem bàn đá đập vỡ, lúc này lại động đến bên sườn bị đánh lên, đau đến hần trán đầy mồ hôi.

Nhưng nỗi đau đớn này, cũng không thể làm tiêu đi lo lắng như sóng cuộn trong lòng.

Khuôn mặt tuần tú đột nhiên hồng quang đại thịnh, thân hình phóng lên giữa trời, rít gào như bạo lôi giáng xuống, thanh chấn trầm đậm: “Kim Sí bằng yêu!! Lăn ra đây cho ta!!”

※※※※※※※※※※

Nhưng mà giờ này khắc này, Thiên Lý Nhân đang bị bằng yêu áp chế, đưa đến một hang động sâu hoắm giữa vách núi.

Mắt thấy hai bên vách núi nguy nga, sườn núi chênh vênh nguy hiểm, dòng sông lớn dưới chân vì hạn hán mà khô cạn, hiện ra lòng sông bên dưới lồi lõm, từ trên nhìn xuống càng cảm thấy sâu hun hút, nếu không có sức mạnh phi thường, phàm nhân không có khả năng đến được nơi này.

Mà động này, từ bên ngoài nhìn vào chỉ thấy tối đen một mảnh, nhưng đến khi đã ở trong, lại không thể tưởng tượng nổi.

Trong động huy hoàng, là một tòa Kim Loan bảo điện tinh xảo rực rỡ. Có điều một cái động nho nhỏ như vậy căn bản chứa không được đại điện, chắc là do bằng yêu kia dùng ảo thuật che mắt.

Trong điện sớm đã có hơn mười cung nữ tóc mây đứng thành hai hàng, quỳ xuống cung nghênh.

Lập tức lại có vài nữ cơ tiên diễm tiến lên đón tiếp, một thân nghề thường đa sắc dáng người phiêu phiêu.

Chỉ nghe thấy các nàng cùng hô to: “Tham kiến Dực Tiên Vương!” Quả thực đủ phô trương, nghiêm nhiên giống như hoàng đế giáng lâm.

Thiên Lý Nhân bị bằng yêu tùy tay đẩy ngã trên mặt đất, lập tức xuất hiện vài tên hắc y thị vệ bước tới trói hắn lại, áp quỳ dưới điện.

Cung nữ hai bên cũng đã lui đi, thay bằng hai hàng hắc y thị vệ, trong tay nắm chặt trường đao, nhìn trông cũng uy phong bát diện.

Giữa Điện Kim Loan là một chiếc kim long ỷ được chạm trổ tinh tế, bằng yêu cùng vài tiên diễm nữ cơ đi tới, đi đến bước lên điện giai ngồi xuống.

Trong chiếc chậu trắng tràn đầy nước trong vắt được diễm cơ nâng lên, Kim Sí bằng yêu vén áo rửa sạch hai bàn tay dính đầy huyết ô. Lại có cơ nữ dâng lên một chiếc chén bằng ngọc lưu ly chứa đầy rượu ngon, bằng yêu liền nhấp một ngụm nhuận hầu, xong xuôi mới một bộ dáng thư thư phục phục ngắm Thiên Lý Nhân bên dưới.

“Thiên Lý Nhân, ngươi thấy nơi này của bốn vương thế nào?”

Thiên Lý Nhân thoáng ngẩng đầu, nói: “Dùng thuật ẩn thân, lại được che giấu bằng ảo thuật, khó trách mặt tướng nhất thời cũng không tìm được người.”

Bằng yêu cũng không để ý câu nói thẳng thừng của hắn, ha ha cười nói: “Ha ha..... Ảo thuật này mặc dù diệu, nhưng nếu kéo dài nữa, cũng không thể gạt được đôi mắt thần này của ngươi.” Thiên Lý Nhân ngậm

miệng không nói, lại nghe Kim Sí bằng yêu tiếp, “Kỳ thật ngươi và ta quen biết cũng đã lâu, không nhất thiết phải thành thế này.”

Nói xong, hấn tay áo vung lên, mấy tên hắc y thị vệ cũng không hề áp xuống nữa, lại nâng Thiên Lý Nhân dậy.

“Mắt ngươi có dị năng, sao phải chịu thiệt ủy khuất bản thân làm truyền âm sứ dưới trướng Thiên Đế, lại chỉ khiến chúng tiên thiên đình chán ghét? Bỏ tọa một thân thần uy thông thiên, lại được thiên mệnh định sẵn làm Dực Tiên Vương, phải lật đổ Thượng Đế. Chỉ cần ngươi thần phục, bỏ tọa chắc chắn sẽ không bạc đãi ngươi, vinh hoa phú quý dễ như trở bàn tay, không phải rất tốt sao?”

Mặc hấn ở bên trên nói ba hoa chích chòe, Thiên Lý Nhân chỉ cảm thấy miệng vết thương nơi cổ mặc dù đã cầm máu lại vẫn đau đớn không thôi, chỉ hơi hạ xuống ngữ điệu, ngẩng đầu hỏi: “Không biết Dực Tiên muốn mặt tướng tìm giúp vật gì?”

Kim Sí bằng yêu không khỏi sửng sốt, lập tức mừng rỡ: “Ngày thường thấy ngươi mặc ngôn cấm ngữ, nguyên lai cũng là một người thông minh. Tốt, bỏ tọa có thể nói đơn giản một chút.”

Hấn tay vừa nhắc, liền có ba gã thị vệ đem một lồng chim thật lớn bằng vàng nâng lên điện, lại thấy trong lồng chỉ còn sót mấy chiếc lông vũ, hiển nhiên là thứ từng bị giam cầm bên trong đã sớm trốn thoát.

Nhưng có thể cắt đứt lồng vàng trốn thoát ảo ảnh, vậy, cũng không phải là loài chim bình thường.

Thiên Lý Nhân nhìn kỹ hơn mấy sợi lông vũ rơi dưới đáy lồng, chỉ thấy vũ kia lóe ra ánh kim, nhưng không phải vì vũ vốn màu vàng, mà là do quang huy vô cùng chói mắt trên thân vũ, so với hoàng kim ngọc ngà còn sáng hơn.

Hấn ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Kim Sí bằng yêu.

Bằng yêu thấy ánh mắt hấn khác thường, biết hấn đã hiểu ra, cũng không giấu diếm, nói thẳng: “Bỏ tọa đúng là muốn ngươi tìm về kim ô đã đào thoát khỏi chiếc lồng này.”

Thiên Lý Nhân trầm mặc không nói. Kim ô là thần diệu thiên vực, nghỉ ngơi trên cành cây phù mộc ở Thang Cốc, ba chân, lông vũ kim hoàng, sáng kéo mặt trời lên, hết ngày lại kéo mặt trời về, còn có một tên cũ khác là Xích ô. Chỉ riêng việc nó kéo mặt trời lên xuống mỗi ngày, cũng biết này loài chim này có thể uy hiếp đến cân bằng thiên địa, đại bằng mặc dù hung tợn, nhưng cũng chưa từng có lần nào bắt được kim ô.

“Ngươi làm sao bắt được kim ô?”

Bằng yêu không khỏi đắc ý: “Bỏ tọa rời khỏi Niết Bàn rồi, xảo ngộ thiên cầu thực nhật (may mắn gặp được nhật thực), kim ô vô lực, liền thuận tay bắt được. Có thể nói là cực kì may mắn, hoàn toàn không tốn một chút công phu!”

“Kim ô rơi xuống đất, Bạt ngược lập sinh. Chỉ vì ích kỉ của bản thân lại khiến Quỷ Châu đại hạn, sinh linh đồ thán.”

*Bạt ngược lập sinh: Bạt là thần gây ra đại hạn (theo truyền thuyết), cả cụm nghĩa là Thần Bạc sống lại.

“Sinh linh đồ thán thì sao? Từ xưa muốn thành nghiệp đế, đương nhiên không thể tránh khỏi máu chảy thành sông. Người làm đại sự há có thể coi trọng tiểu tiết? Chỉ cần bốn tọa dùng kim ô kia luyện thành linh đan, pháp lực chắc chắn còn đứng trên cả Phật tổ! Thiên địa tung hoành, còn ai địch nổi?! Đợi bốn tọa lên đế vị rồi, sẽ đại phát từ bi, hậu báo chúng sinh!”

Hắn nhìn lướt qua lồng chim trống không, thần sắc đột nhiên buồn bã: “Chính là không ngờ kim ô cũng thật xảo hoạt, cố tình duy trì bộ dạng vô lực, đợi bốn tọa vừa lơ lửng liền tận dụng thời cơ, đào thoát vô tung. Kim ô một thân phát sáng, nếu bay trên trời, không thể tránh khỏi pháp nhãn bốn tọa, hiện giờ chắc đang trốn ở chỗ nào đó.” Hắn nhìn về phía Thiên Lý Nhân, “Tìm một con kim ô nho nhỏ, chắc không làm khó người đi?”

Thiên Lý Nhân gật đầu: “Quả thật không khó.”

Kim Sí bằng yêu vui mừng quá đổi: “Như thế thì tốt! Một khi đã như vậy, người mau mau tìm kim ô về cho ta!”

Thế nhưng Thiên Lý Nhân lại lắc đầu, nói: “Tuy là không khó, mặt tướng cũng không muốn làm.”

“Cái gì?!”

“Dực Tiên chắc còn nhớ rõ, năm đó Trụ chinh phạt Tây Kỳ, gặp được thần nhân giúp đỡ, lại có ba mươi sáu lộ binh mã, thanh thế cực lớn, làm sao một Tây Kỳ nho nhỏ có thể chống đỡ được? Nhưng rồi kết quả thì sao, người ta đều nhớ rõ.” Thiên Lý Nhân nhìn bằng yêu sắc mặt dần dần khó coi, tiếp tục nói, “Biết thiên mệnh khó tránh, nếu Dực Tiên còn cố chấp nghịch thiên, chỉ sợ kết cục so với Trụ, càng thêm thê thảm.”

“Câm miệng!!”

Kim Sí bằng yêu then quá hóa giận, chén rượu trong tay bị ném mạnh xuống điện giai, đám cơ khủng hoảng sợ hãi không thôi.

Đôi mắt đậm vàng nổi lên ánh sáng lạnh băng, tiếp tục đánh giá Thiên Lý Nhân.

Nam nhân trước mắt cả tay lẫn lưng đều bị trói, một thân quần áo đã bị huyết ô biến thành rối tinh rồi mù, hình ảnh hoàn toàn không phù hợp với Kim Loan xa hoa lộng lẫy này, thế nhưng thân hình hắn vẫn như cây tùng thẳng tắp, như thể cả thiên địa này, vô luận ngồi trước mặt là Thượng Đế, hay ác yêu, hắn cũng chỉ có một thái độ như vậy.

Bằng yêu giận dữ phản cười: “Hảo. Hảo. Hảo. Thật sự hảo! Bỏ tọa thật muốn nhìn xem, tấm lưng này của người có thể thẳng đến bao giờ!”

11. Quyển 1 - Chương 10

Xảo thích xà phúc tàng thiên cầm

Liệt diễm thao thiên hỏa thiêu vân

(Khéo gắp bụng rắn giấu thiên cầm

Liệt diễm đầy trời lửa đốt mây)

Lại nói đến Khai Dương ở địa giới Quỷ Châu đang chạy loạn khắp nơi, lại thủy chung không thể tìm được sào huyệt Kim Sí bằng yêu kia, trong lòng nghĩ đến Thiên Lý Nhân rơi vào tay bằng yêu không biết đã ra sao, lại lo lắng vụn vặt.

Nhưng mà vội thì có ích gì?

Khai Dương tìm nửa ngày, vẫn không có kết quả, cuối cùng không tiếp tục tìm nữa, quay đầu bay về hướng đông.

Phía đông chính là dãy Đàn sơn, núi kia trùng trùng điệp điệp, tương truyền thượng cổ Thần Nông ở trên núi này biến ra bách thảo trăm loài, người đời sau nhắc tới liền gọi là Thần Nông giá. Khai Dương bước xuống khỏi mây, hạ xuống một ngọn núi cao trong Đàn Sơn vô cùng hiểm trở, nơi này rừng cây rạp rạp, bụi cây um tùm, những thân tùng trong núi thẳng tắp cao vút, cỏ tràn ngập thành mảng lớn, hiểm trở phi thường, bởi vậy nơi này trở thành nơi sinh sống lý tưởng cho đám khí lông vàng, nên còn có tên Kim Hài Lĩnh.

Không biết Khai Dương đến đây định làm gì, chỉ thấy hắn đứng trên một trong ba ngọn tùng cao nhất, từ bên hông lấy ra một mảnh vải trắng bạch như ngân đặt trong lòng bàn tay, đột nhiên lòng bàn tay liệt hỏa bốc cao, ngọn lửa liếm lên miếng vải, như muốn đem nó hóa thành tro bụi, trong khoảnh khắc, giữa núi rừng vang lên tiếng nổ lớn, âm vang không ngừng, đàn khí lông vàng sống ở đây sợ tới mức bốn phía trốn chạy.

Bất quá chỉ tầm nửa nén hương, từ trong rừng truyền đến từng tiếng vang quỷ dị, mặt cỏ kêu lên sần sật, giống như có một vật cực lớn đang đến gần nhưng thủy chung lại không nhìn thấy hình bóng của nó.

Khai Dương nhú mày quát: “Giả thần giả quỷ làm gì?! Mau lăn ra đây cho ta!!” Chỉ thấy cầu lửa trong tay hắn lại tung ra, đốt cháy mặt đất, lan đến một chỗ liền thấy bạch quang lóe lên, một con bạch xà thật

lớn thân thô to như cây gỗ mạnh mẽ ngoi lên không, dựng thẳng toàn thân, đến khi gần tới bên người Khai Dương lại biến hóa thành một bạch y công tử tuấn tú.

Bạch y công tử thái độ kính cẩn, nhìn thấy Khai Dương liền liên tục vái chào: “Trăm năm không gặp, Tinh Quân có khỏe? Không biết lần này triệu tiểu yêu đến là có gì sai phải?”

Khai Dương hừ lạnh một tiếng, bạch xà này chính là xà yêu chiếm cứ Bạch Đế thành thời Tây Hán, bị Thục Vương nhìn nhầm thành rồng, năm đó hắn vẫn chưa làm ác nên Khai Dương cũng không muốn hạ sát thủ. Xà yêu cảm tạ ân đức, giật ra một miếng vảy tặng cho Tinh Quân, nói rằng sau này nếu có việc muốn sai bảo, có thể đốt vảy này triệu hồi nó tới.

Ngày đó Khai Dương cũng chỉ là tùy tiện nhận, sử dụng yêu vật là không đúng với hành vi của thần nhân, nhưng hiện giờ chuyện quá khẩn cấp, có vẫn còn hơn không.

Hắn hỏi xà yêu kia: “Người có biết nơi ẩn náu của Kim Sí bằng yêu?”

Xà yêu nghĩ nghĩ, lại lắc đầu nói: “Đại bằng chính là thiên thú Phật giới, pháp lực cường đại, giỏi nhất là ảo thuật, bản thân mới thành tinh mấy trăm năm làm sao sánh bằng. Tiểu yêu vô năng, thật sự không biết hắn ẩn thân nơi nào.”

“Có thể có yêu quái nào biết không?”

Xà yêu vẫn là lắc đầu.

Khai Dương bất giác thất vọng: “Thôi, người đi đi.”

Bạch xà yêu thấy sắc mặt của hắn không vui, cũng không dám ở lại, nhảy xuống tàng cây bên dưới, hóa ra nguyên hình, đã muốn chạy đi.

“Chậm đã.”

Xà yêu ngẩng đầu hỏi: “Tinh Quân còn có gì phân phó?”

Khai Dương nhảy xuống, kỳ quái nhìn một bộ vị trên thân thể thon dài của xà yêu, mặc danh kỳ diệu lại có một đoạn xà lân màu trắng lóe ra ánh sáng màu vàng, phi thường dị quái.

“Đây là cái gì?”

Bạch xà yêu kể: “Năm tháng trước, tiểu yêu ăn nhầm phải một con quạ vàng màu đen, nào biết nó ở trong bụng ta lâu như vậy mà vẫn chưa chết, thật sự mặc danh kỳ diệu.”

“Quạ đen màu vàng?” Khai Dương tâm niệm vừa động, nói, “Nhỏ ra.”

“A?..... Tiểu yêu đã biết.” Bạch xà yêu bất đắc dĩ, đành phải uốn lượn thân rắn cực lớn, đem thứ trong bụng đè ép nhè ra, vùng sáng trên bụng nó chậm rãi bò lên, sau một lúc lâu, lại nghe nó “phịch” một tiếng, quả nhiên đem một con quạ đen màu vàng trên thân dính đầy chất nhầy rơi ra.

Quạ đen lông vàng kia vừa ra khỏi bụng rắn, không gian liền giống như xuất hiện một mặt trời thứ hai, một thân lông vũ chói đến lóa mắt, sáng khắp núi rừng.

Khai Dương眯 mắt, đi qua lật lại xem, thấy con chim thật sự còn sống, quả nhiên là có ba chân.

Liền nói: “Quả nhiên là kim ô.”

Xà yêu lúc này hoảng sợ: “Làm sao có thể? Tinh Quân, người không nhận nhầm chứ? Kim ô chính là thần thú, sao lại có thể dễ dàng bị tiểu yêu nuốt vào?!”

Khai Dương liếc mắt nhìn hắn, nói: “Kim ô rời khỏi giới hạn thiên đình, rơi xuống hạ giới cũng chỉ như phạm điều, may mà nó lông cứng da thô, người vô phúc tiêu hóa được nó.»

“Tinh Quân hiểu lầm! Tiểu yêu vô tình mạo phạm thiên uy! Chỉ là ngày đó nhìn thấy nó rơi ở dưới khe sâu, bụng đói nhịn không được mới.....”

“Ha ha ha..... Không thể tưởng được đập phá thiết hại vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu (Đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công)!”

Từ trên không trung đột nhiên bạo phát tiếng cười, Khai Dương ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên mây, một gã nam nhân hoa y cao lớn khôi ngô đứng thẳng, người nọ hai mắt lóe ra đậm đậm ánh kim, uy vũ bá đạo, như chứa đựng tham vọng muốn nuốt trọn thiên hạ.

Xà yêu vừa thấy người đến liền cảnh giác!! Thè lưỡi rung đuôi như lâm đại địch.

Nam nhân kia cũng không chút hoang mang, khoanh cánh tay cười nói: “Tiểu xà yêu, nguyên lai là người nuốt kim ô, khó trách bốn tọa tìm mấy lần vẫn không thấy! Ngoan ngoan đem kim ô giao ra đây, nếu không chó trách bốn tọa vô tình!!”

“Đại, đại bàng.....”

Xà yêu tự biết mình không phải đối thủ của hắn, chỉ dám từng bước lui về sau, đang định nhờ Khai Dương che chở, ngẩng đầu đã thấy Khai Dương trên mặt đã nổi sát ý, một đôi mắt rét lạnh cơ hồ sắp phun ra lửa.

“Tôi thật đúng lúc, khỏi phí công tìm người!”

Kim Sí bằng yêu kì thật cũng chú ý tới thanh niên đứng bên cạnh xà yêu, có điều Khai Dương từ lúc hạ phàm đã ẩn đi chân thân, bằng yêu nhất thời nhìn không ra người kia là thần thánh phương nào, dù sao xà yêu cũng không phải đối thủ của hắn, kim ô đã tìm thấy, tự nhiên muốn đoạt về tay.

Khai Dương không thèm để ý, vọt người bay lên, đứng giữa không trung.

Bằng yêu thấy hắn biết phi thân thuật, vội hỏi: “Người là ai?!”

Thế nhưng Khai Dương nói cũng không nói một câu, tay phải đã giương bí quyết, tay trái tung chuông, một cỗ lửa hồng bạo khởi, phá trời lao tới, căn bản không để cho bằng yêu có cơ hội phòng bị, hướng cánh hắn đốt tới.

Kim Sí bằng yêu thấy người kia chưa nói câu nào đã tiến công ào ạt, không dám đụng độ trực tiếp, vội vàng gọi tới hắc phong cuộn cuộn, muốn cản lại, thế nhưng lửa kia không những không bị chặn, ngược lại hỏa thể như được gió trợ giúp càng trở nên dũng mãnh gấp bội, liệt hỏa vươn đến tận trời nhất thời đem bằng yêu vây chặt.

“Người rốt cuộc là ai?!”

Khuôn mặt vốn tuấn tú lúc này như Tu La vương, hắn không trả lời bằng yêu, chỉ hỏi: “Thiên Lý Nhân ở đâu?!”

“Thiên Lý Nhân?” Bằng yêu hai mắt vừa chuyển, lập tức nghĩ ra đối phương nhất định chắc cũng là thần tướng cùng Thiên Lý Nhân hạ phàm bắt hắn, nhưng người này lại có thể dùng hỏa vây khốn hắn, chắc chắn tuyệt không tầm thường. Lập tức không dám đầu lại, đáp: “Thiên Lý Nhân xác thực ở trong tay bốn tọa.”

“Dem hắn giao ra đây! Nếu không ta đốt người thành tro tẩn!”

Bằng yêu thật rất gian xảo, nói: “Thả hắn không khó, lấy kim ô kia đổi là được. »

Khai Dương từ lúc nhìn thấy bằng yêu, liền nhớ tới tình cảnh nghe được từ đám phàm nhân kia, hắn vừa tìm kiếm xung quanh vừa tưởng tượng Thiên Lý Nhân có thể bị tra tấn như thế nào, lửa giận trong ngực tích lại đã khó tiêu, hiện giờ đối phương lại còn dám ra điều kiện với hắn !!!

Chỉ thấy liệt hỏa đại động, đột nhiên bốc cao thêm vài trượng, hắc phong vốn đã miễn cưỡng chống đỡ lập tức bị đốt thành hư không, ngọn lửa lập tức mãnh liệt xông thẳng đến chỗ Kim Sí bằng yêu, quả thật sẽ đưa hắn thiêu thành tro bụi.

Bằng yêu thấy tình thế không ổn, nhất thời thân mình vươn lớn, một đầu Kim Sí cự bằng hiện ra chân

thân, thân bằng to lớn, cánh duỗi ra dài tới mười dặm, như đám mây đen che kín cả bầu trời.

Nó vỗ cánh một cái, tạo thành trận cuồng phong, điên cuồng quay đầu, hóa thành lưu tinh bỏ chạy về hướng đông.

Kim Sí đại bàng từ lúc hỗn độn sơ khai đã cùng phượng hoàng đứng vào hàng thiên cầm, nước đánh ba ngàn dặm, vỗ cánh một lần đã bat xa chín vạn lí.

Mắt thấy hần sắp đào thoát vô tung, Khai Dương lại ngay cả thân mình cũng chưa động.

Ánh mắt hần khiến người ta nhìn vào mà rùng mình, năm ngón tay phải mở rộng, hồng quang chói mắt từ lòng bàn tay hiện lên, lại kéo dài hai đầu dần dần thành hình, đến khi ánh sáng tán đi, hiện ra nguyên lai là một trường thương trắng bạc! Chỉ thấy trường thương này dài hơn một trượng, phần thân tối đen phiếm vàng không biết là dùng gì tạo ra, lại nhìn đầu thương, một thước ba tấc, lượng ngân phong duệ (sắc sáng), trên lưỡi đao sắc bén thường xuyên bốc lên từng hạt liệch điểm, phối hợp với tua rua màu đỏ, đến khi nhìn lại, càng giống một ngọn lửa bùng bùng.

Bằng yêu xa xa bóng dáng đã không còn nhìn thấy, thân hình anh tuấn đột nhiên trào dâng, trường thương vũ động, uy vũ sinh uy, chỉ trong khoảnh khắc, đầy trời hỏa khởi, thổi quét qua mười vạn dặm bầu trời như lửa cháy trên đồng cỏ!

Trên bầu trời màu ngân lam, lửa cháy rừng rực, mây mù bốc hơi hết, trong phạm vi mười vạn dặm, tất cả chỉ còn một rừng lửa đỏ sẫm!

Biển lửa trên trời, mặt đất vốn khô vàng hạn hán, cỏ cây bắt lửa cháy hết, thể lửa hung mãnh giống như muốn thiêu hủy thiên địa vạn vật, sinh linh hạ giới cả kinh hỗn loạn, bách thú trốn chạy khỏi rừng.

Đại bàng kia có bay, cũng tránh không khỏi hỏa thể hung mãnh này, chỉ có thể giãy dụa trong biển lửa.

Trong ánh sáng đỏ rừng rực, thanh niên tiên nhân toàn thân phát ra ánh sáng vàng rực rỡ, uy vũ bất phạm, nhìn hần tay phải cầm thương, chậm rãi bước đến, ba vạn mười ô đứng thẳng này kiên, phát ra một tiếng duệ minh.

Hần đi đến trước mặt Kim Sí bằng yêu, thân thương giơ lên, dừng ngay trên cổ họng đại bàng, tươi cười sáng lạn lại không che không hết sát ý dày đặc. Khai Dương nâng lên tay trái, ở không trung vẽ một đường, lại thấy một cuộn vàng trục bạch hiện lên giữa không trung, liền nghe hần cao giọng tuyên: “Kim Sí bằng yêu lên xuống thế gian, bắt giữ kim ô, đưa tới đại hạn, giết hại năm trăm ba mươi bảy mạng, tuyên chỉ, bắt giữ. Nếu còn ngoan cố, giết.”

Kim Sí bằng yêu sớm đã bị dọa sợ đến sắp vỡ gan, giờ phút này nghe thấy thiên chỉ vô tình lại càng thêm kích động, hoảng sợ dưới há mồm kêu to: “Khoan đã!! Nếu ngươi đem bốn tọa giết rồi, Thiên Lý Nhân kia cũng không thể sống!!”

Mũi thương nóng cháy tuy chưa đâm vào cổ họng nhưng đã đốt trọi linh vũ phía trên, đứng giữa biển lửa người thanh niên lệ mắt bán hạ, tựa hồ không định vì thế mà thỏa hiệp.

Kim Sí bằng yêu trong lòng chán nản, chỉ oán trách bản thân đã tính toán nhầm một bước, vị Vũ Khúc Tinh Quân pháp lực cao cường trước mắt này làm sao có thể vì một tên hạ đẳng thần tướng Thiên Lý Nhân không quan trọng mà nhượng bộ nửa phần được, đang muốn dùng cách khác, đã thấy trường thương kia chậm rãi lui lại, lửa rực ngập trời cũng dần dần thu lại.

Đang không thể hiểu được, lại nghe thanh niên kia nói: “Đi trước dẫn đường.”

12. Quyển 1 - Chương 11

Hắc lao thích tù khu trĩ nữ

Từ phong như đao chế Diêu Quang

(Giải phóng lao tù, đuổi trĩ nữ

Lời lẽ sắc nhọn, chế Diêu Quang)

Khai Dương kiểm chế lửa giận, áp giải Kim Sí bằng yêu đến thẳng yêu huyết trong động, cả đường không dám mở miệng chất vấn bằng yêu, chỉ sợ phải nghe hấn kể ra đã tra tấn Thiên Lý Nhân như thế nào, thế nhưng không hỏi trong lòng lại không nhịn được mà suy nghĩ.

Bằng yêu kia trời sinh ác độc, thật sự khó có thể tưởng tượng Thiên Lý Nhân rơi vào tay hấn rồi sẽ bị tra tấn đến không ra hình người như thế nào, cơn tức trong ngực không thể giải, chỉ có thể đợi đến khi cứu được Thiên Lý Nhân ra khỏi yêu huyết, lập tức liền đem bằng yêu này băm thây vạn đoạn!

Một đường mây đỏ cuốn bay, chỉ trong nửa khắc đã về đến sào huyết bằng yêu.

Khai Dương một đường đi vào, trên mặt đằng đằng sát khí, một tay tóm lấy bằng yêu, một tay nắm chặt trường thương, đáng sợ tới mức đám cung nga thị vệ tứ phía bôn đào, loạn thành một trận, cư nhiên hiện ra nguyên hình, một trời bối cá quạ đen bay tan tác.

Cán thương trong tay rung lên, mũi thương xuyên qua xương bả vai của bằng yêu, đem nó đóng lên trụ Kim Loan điện, quát hỏi: “Hấn ở nơi nào?”

Kim Sí đại bàng khó nhịn được đau đớn, cả người phát run trả lời: “Nhốt, nhốt tại hậu điện, địa lao.....”

“Hừ.”

Khai Dương cũng không thèm quản hấn, vội vàng chạy ra hậu viện. Đáng thương bằng yêu kia bị thần thương xỏ xuyên qua, nơi bị thương lại giống như bị cột sắt nóng nung đốt, đau đến mức muốn hôn mê.

※※※※※※※※

Khai Dương một đường chạy thẳng vào hậu viện, quả nhiên nhìn thấy cửa vào địa lao

Cửa lao đóng chặt, Khai Dương không thèm quan tâm, nâng chân một cước đá văng.

Đại môn bằng đá phiến dày dặn rắn chắc “Ùm!” nổ một tiếng, bị hấn đập đổ rơi xuống vỡ làm hai mảnh. Bên trong truyền đến tiếng kinh hô sợ hãi, Khai Dương lại càng lo lắng, vội vàng nhảy vào địa lao.

Bên trong vốn dĩ âm u không chút ánh sáng, thế nhưng trên vai hấn lại đang đậu kim ô rực rỡ như mặt trời thứ hai, vừa bước vào, liền đem hết thảy trong địa lao chiếu sáng đến như giữa ban ngày.

Đội hấn nhìn rõ cảnh tượng bên trong, liền đứng sững tại trận.

Cái gì mà khổ hình triền thân, cái gì mà chịu đủ tra tấn, cái gì mà huyết nhục mơ hồ.....

Hoàn toàn khác hấn với tưởng tượng của hấn, Thiên Lý Nhân đang cực kì bình yên vô sự ngồi trong địa lao, trường bào trên người đã sớm rách nát, lộ ra thân thể gầy gò, hơn nữa.....

“Đây là làm sao?!”

Lửa giận nén trong ngực vẫn phải ẩn nhẫn trong nháy mắt bùng nổ, Khai Dương tóm lấy đám nữ tử diễm mĩ vô cùng đang quần áo không chỉnh nằm sắp trên người Thiên Lý Nhân dựng lên, rít gào rống to.

Thiên Lý Nhân ngẩng đầu nhìn hấn, khoe miệng cứng ngắc cuối cùng cũng xuất hiện một tia cười khổ.

“Người đã tới.”

Đám cơ nữ mỹ mạo vừa thấy Khai Dương ào ào xông vào, sợ tới mức tiếng kêu nổi lên bốn phía, càng không muốn buông Thiên Lý Nhân ra, ngược lại ôm lấy càng chặt.

Khai Dương giận sôi lên, hấn chạy ngược chạy xuôi, nhảy lên nhảy xuống trên trời dưới đất cứu người, thậm chí không tiếc dùng tới Hỏa Vân Thương ba ngàn năm chưa từng thi triển mới đến được nơi này, ai ngờ gia hỏa vốn dĩ phải bị tra tấn kia cứ nhiên còn đang ngâm mình trong ôn nhu nhuyễn ngọc!!

Đám nữ tử xinh đẹp chực khóc như lê hoa hàm sương ngược lên nhìn hấn..... Đáng tiếc Vũ Khúc Tinh Quân hiện giờ lửa giận bốc cao, không có đến một nửa tâm tình mà thương hương tiếc ngọc.

“Cút! Toàn bộ cút cho ta!!”

Một tiếng rít gào tức giận, đám cơ nữ như mới vừa trong mộng sự tỉnh, vội vàng túm lấy đám quần áo nửa mặc nửa không chạy ra khỏi địa lao.

Đợi đám cơ nữ chạy hết, địa lao ngược lại trở nên yên tĩnh đến âm trầm, Thiên Lý Nhân vẫn như cũ ngồi tại chỗ, hai mắt thâm thúy gắt gao chăm chú nhìn Khai Dương.

Khai Dương bị hấn nhìn đến không tự nhiên, ngoan đá một cước, hừ nói: “Người hảo nha, ở trong này còn thật hưởng thụ đâu!”

Thiên Lý Nhân lúc đầu sững sốt, sau cười khổ càng sâu, vẫn chưa đáp lại.

Khai Dương thấy hấn bất động, đến gần hỏi: “Làm sao, người còn không muốn đi sao?”

“Tinh Quân hiểu lầm. Mạt tướng bị bằng yêu thi hạ pháp chú cấm thân, hiện giờ không thể động đây.”

Tinh Quân vội vàng bước qua xem xét, quả nhiên thấy hấn toàn thân cứng ngắc, giống như thi thể, vội vàng niệm quyết giải chú.

Bên tai chợt nghe lời nói thấp trầm nhẹ nhàng của Thiên Lý Nhân: “Hết thấy vừa rồi, không phải mạt tướng mong muốn.”

Khai Dương lúc đầu còn không hiểu, bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh tị tưu kia, nhất thời đỏ mặt mắng: “Người cũng không cần giải thích với ta.....”

Lại nghe thấy hấn than nhẹ một tiếng: “Bằng yêu muốn mạt tướng giúp hấn tìm kiếm kim ô, luyện ra linh dược, nếu còn cự tuyệt, sau đó sẽ là khổ hình, mạt tướng thật sự cảm kích Tinh Quân đã ra tay cứu giúp.”

“Xuy! Ta thấy người còn thực hưởng thụ mà.”

Thiên Lý Nhân nghe được lời nói chua ngoa của hấn, không khỏi dừng một chút, ngữ khí bất đắc dĩ: “Chẳng lẽ Tinh Quân nhìn không ra thực thân của các nàng sao? Bị một đám trỉ kê mổ mổ nửa ngày, thật sự không dễ chịu.”

Khai Dương ngẩn người một chút, quả thật vừa rồi nhất thời tâm hỏa mờ mắt không thấy rõ, lúc này nghe Thiên Lý Nhân nói ra, mới bất giác vừa buồn cười vừa tức giận, cơn tức nhất thời cũng hạ không ít. Đảo

mắt nhìn đến miệng vết thương trên cổ Thiên Lý Nhân, mặc dù đã cầm máu nhưng lúc bị thương không biết đã đau đến thế nào, lập tức sinh lòng áy náy.

“Người..... vết thương còn đau không?”

Thiên Lý Nhân nhìn hắn một cái, gật đầu nói: “Đau.”

Khai Dương trong lòng lại càng khổ sở, nhìn vết máu đã từ trên cổ chảy xuống tới ngực cùng lưng Thiên Lý Nhân, thân hình cao ngất thẳng tắp ngày thường trông có vẻ gầy gò, thế nhưng khi cởi quần áo ra, nguyên lai cũng thật vân da rõ ràng cương chú rắn chắc. Chính là..... Hắn bỗng nhiên có chút chán ghét, kim ô đem địa lao chiếu đến quá mức sáng sủa, thậm chí ngay cả đám vết tích hồng hồng tím tím bọn nữ nhân kia để lại trên lồng ngực tinh xích (sạch sẽ hồng hào) của Thiên Lý Nhân cũng chiếu lên cực kì rõ ràng, như đang cố tình trêu ngươi mà đâm vào mắt hắn.

Cổ tay vừa lật, từ hư không biến ra một kiện trường bào, ném cho Thiên Lý Nhân: “Mau mặc vào.”

“Đa tạ Tinh Quân.”

Khai Dương có chút ngượng ngùng xoa xoa tay: “Cái kia..... Khi nào trở về liền tìm Thiên Tuyền kiếm tiên được chữa thương cho người.....” Dứt lời liền vội vàng xoay người, hướng phía ngoài địa lao chạy đi.

Kim ô rời khỏi, địa lao lại lâm vào hắc ám.

Ở trong bóng tối, khuôn mặt cơ hồ không thấy rõ dần dần có biến hóa, tựa tiểu phi tiểu. Một đôi mắt lợi hại, chăm chú nhìn theo bóng dáng Khai Dương rời đi, lấp lánh như phát sáng.

Sau đó, Khai Dương cùng Thiên Lý Nhân đem Kim Sí bằng yêu áp giải lên thiên đình.

Thiên Lý Nhân nguyên bản phải lên điện bẩm báo với Thượng Đế trước, lại bị Khai Dương một tay giữ chặt, tùy tiện đem bằng yêu vứt cho một Cự Linh thần không khéo đi ngang qua, cũng không quản đối phương đang mặc danh kỳ diệu, không phản trần kéo Thiên Lý Nhân hướng về phía tinh điện của mình chạy vội đi.

“Ngồi im đừng nhúc nhích!”

Đem Thiên Lý Nhân nhét vào ghế dựa, xoay người liền nhào vào trong phòng lục lung tung, đáng tiếc trong điện của hắn bình thường cũng không cất giữ tiên linh được vật, chỉ thấy hắn đông trở tây tìm một lúc lâu, thật vất vả mới từ đáy một cái hòm lấy ra một cành tiên thảo đã khô héo uể oải, cũng không biết còn có thể dùng hay không.

Khai Dương đem tiên thảo đưa cho Thiên Lý Nhân, có chút ngượng ngùng nói: “Trước dùng tạm cái này. Người ở đây chờ ta, ta đi hỏi Thiên Tuyền tìm chút dược đến!” Dứt lời cũng không quản đối phương có đáp ứng hay không, liền bay như chạy biến mất.

Nhìn Vũ Khúc Tinh Quân thân ảnh vội vàng chạy qua chạy lại, Thiên Lý Nhân ngay cả vươn tay muốn giữ lại cũng không kịp, chỉ đành rũ xuống ống tay áo, cúi đầu nhìn tiên thảo héo rũ trong tay, không khỏi có chút dở khóc dở cười.

Cái này..... hắc hắc đem cành dược thảo đặt vào trong miệng nhấm nuốt, một cổ hương vị thanh lương nháy mắt tràn ngập cổ họng, sáng khoái mát lạnh khiến đầu óc cũng trở nên thanh tỉnh rất nhiều.

Khóe miệng câu lên.

Này..... chắc là thanh yết lợi hầu, giải độc hạ sốt bạc hà xanh đi?

Nhưng Thiên Lý Nhân cũng không rời khỏi, hắc y lời ngồi trong điện, tĩnh lặng chờ Khai Dương.

Thế nhưng người bước vào, lại cũng không phải Khai Dương.

Vị kia một đầu tóc dài xõa tung trên vai, lụa mỏng vân thường phiêu dật như tiên, một đôi bàn chân để trần tuyết trắng đẹp đến lạ lùng, chính là Diêu Quang Tinh Quân.

“Di? Người sao lại ở đây?”

Diêu Quang tiến vào không thấy Khai Dương, lại nhìn thấy Thiên Lý Nhân ngồi ngay ngắn trong điện, không khỏi nhăn lại đôi mày liễu xinh đẹp.

Thiên đình chúng tiên đều biết Phá Quân Tinh Quân mặc dù tướng mạo ôn nhu, nhưng kiêu ngạo ương ngạnh, ngay cả với Đế Quân cũng chẳng mấy khi cho mặt mũi sáng sủa, càng không nói đến phải cùng một gã hạ đẳng thần tướng hảo ngôn hảo ngữ.

Thiên Lý Nhân đứng dậy chấp tay đáp: “Mặt tướng kiến quá Phá Quân Tinh Quân.”

“Ân.” Diêu Quang gật gật đầu, tự cố tự địa ngồi vào trường kỷ trên điện, hai chân tùy ý, đánh giá Thiên Lý Nhân, qua một hồi, lại hỏi: “Khai Dương chạy đâu rồi?”

Ánh mắt nhìn thẳng kia cực kỳ vô lễ, có điều Thiên Lý Nhân cũng không so đo, đáp: “Vũ Khúc Tinh Quân cùng mặt tướng mới từ hạ giới trở về, mặt tướng vô ý bị thương, Tinh Quân vì thế mới đi tìm dược.”

“Nga.....” Diêu Quang mân mê đôi môi anh đào hồng diễm, nghiêng đầu nhìn Thiên Lý Nhân, “Này thật kì

quái, vết thương bị roi đánh của hắn vẫn còn chưa lành, sao ngược lại muốn đi tìm được cho người?”

“Vết thương bị roi đánh?”

Thiên Lý Nhân ánh mắt vừa động.

Diêu Quang tinh mẫn, lại giả vờ như không để ý, chỉ thấy đôi mắt xinh đẹp của hắn nhú lại, khóe miệng hiện ra ý cười mỉa mai: “Chẳng lẽ Thiên Nhân thần tướng không biết việc này sao?”

“Mặt tướng quả thật không biết.”

Diêu Quang cũng không định trả lời, tùy tay chơi đùa mái tóc của mình, mái tóc nhẹ nhàng lay động, bay theo gió, quả thật là cảnh đẹp ý.

Đợi đến khi thấy Thiên Lý Nhân đã mảy mặt nhún, thần sắc không còn kiên nhẫn, mới khinh miệt đạm tả, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Hắn ở trước mặt Đế Quân thỉnh tội, đem việc thi độc hại người bẩm lên, Đế Quân rất tức giận, phạt hắn chịu tội tiên chi hình.” Không chút để ý quan sát đôi mắt thoát cái trở nên trầm ngâm của đối phương, Diêu Quang ai ai thở dài, “Năm trăm roi a..... Ta nhìn đến khó chịu, sau lưng Khai Dương chắc cũng chẳng còn nửa miếng thịt lành lặn...”

Hắn vừa dứt lời, Thiên Lý Nhân bỗng nhiên đứng lên, hai nắm siết chặt, trong mắt sắc bén như đao phong giết người.

Thiên giới trọng điển (coi trọng nguyên tắc), người hành hình lẫn chịu hình đều là tiên chúng, đương nhiên hình cụ so với thể gian tục vật càng lợi hại gấp trăm lần. Một tội tiên (roi điện) này, nãi tội trạch nơi kinh đẳng mà thành, nhiều năm được tội điện tự luyện, tiên này mỗi lần đánh xuống cũng kèm theo sét đánh, dù có một thân kim cương bất hoại, cũng khó chịu được nỗi đau này, vừa phải chịu một roi vừa phải chịu một tội, đừng nói da thịt, ngay cả hồn phách cũng không thể trốn thoát, hình phạt dùng tội tiên này, cũng là hình phạt mà đám thần nhân tiên giới cực kỳ kinh hãi.

Hắn đã sớm biết việc Khai Dương dùng Mặc Hoắc thảo hại hắn mà hai mắt tội cũng không phải nhỏ, nếu để Đế Quân biết được, thiên nhan giận dữ, Khai Dương chắc chắn sẽ bị nghiêm trị, thế nên mới cố ý giấu diếm. Nhưng hắn vẫn tính nhầm một nước, người kia là Vũ Khúc Tinh Quân, tính cách cương liệt, làm sao có thể co đầu rút cổ trốn tội?!

Thiên Lý Nhân vừa nghĩ đến cảnh tượng Khai Dương ghé vào trên đài chịu tội, tiếp nhận năm trăm tội tiên, lưng bị đánh đến huyết nhục mơ hồ, chưa kể đến tội điện một lần lại một lần đánh thẳng vào nguyên thần của hắn.....

Năm trăm roi.

Bàn tay nắm chặt lại càng không tự giác siết mạnh, đã hiện cả gân xanh.

Diêu Quang thần nhiên bất giác, thẳng nói: “Vừa rồi nhìn xuống hạ giới, Quỷ Châu mười vạn dặm đều bị biển lửa đốt trụi, chắc là Khai Dương lại dùng tới Hỏa Vân Thương đi? Muốn dùng Hỏa Vân Thương phải mất sức lực rất lớn, thương roi trên lưng không chừng lại nứt ra rồi....”

Nói đến đây, Thiên Lý Nhân rút cuộc kiềm chế không được, hấn hướng Diêu Quang chấp tay nói: “Tinh Quân thứ lỗi, mặt tướng còn có chuyện quan trọng, như vậy, xin cáo từ.”

Diêu Quang cũng cười lạnh: “Người muốn đi tìm Khai Dương? Ha ha..... Thần tướng xin nghe ta khuyên một lần, người pháp lực yếu ớt, đi lại đó có tác dụng gì?” Lúc này Tinh Quân xinh đẹp như tiên, lời nói thoát ra miệng lại giống như gai độc, “Khai Dương vốn là đứa ngốc, sự tình đã qua thì cho xong đi, lại tự mình đi tìm tội chịu, năm trăm lời tiên này, cũng không biết có đánh thông được đầu hấn không!”

Thiên Lý Nhân dừng bước quay lại, một đôi mắt lạnh lẽo nhìn thẳng Diêu Quang, ánh mắt sắc nhọn như muốn xuyên thấu kẻ khác, như có thể thấy tường tận cả linh hồn. Ngay cả Phá Quân Tinh Quân kiêu căng cũng không khỏi giật mình, cổ tay xinh đẹp dừng khựng giữa không trung.

“Thỉnh Diêu Quang Tinh Quân tự trọng.”

Thiên giới này ai dám dùng ngữ khí như thế nói với Diêu Quang, thế nhưng cái tên nam nhân cao gầy luôn không kiêu ngạo không siểm nịnh này cố tình lại dám, vừa như nhìn hấn vừa như không, cặp lông mày soi suốt lòng người kia cứ trừng trừng nhìn thẳng vào hấn. Diêu Quang muốn nổi giận, chiếc quạt trên tay vừa thu lại, thẳng lại thất lưng, tiên khí xanh tím trên người chậm rãi tràn ra, sức mạnh cường bức bạo hoành: “Ta muốn nói thế đấy, người có thể làm được gì?”

Thế nhưng Thiên Lý Nhân cũng không hề khiếp sợ, bước đến từng bước, hỏi: “Xin hỏi Tinh Quân, người ở Hắc Thăng Hỏa địa ngục cùng Tống Đế Vương làm loại giao dịch gì?”

Diêu Quang thần sắc đại biến, sát khí lại càng tới càng mạnh, rèm che trong điện cũng chịu dư chấn mà lay động không thôi.

Nhưng Thiên Lý Nhân lại nhìn như không thấy, lạnh nhạt nói: “Tinh Quân từ đâu lấy được Mặc Hoắc thảo, nói vậy chắc cũng chưa giải thích với Tham Lang Tinh Quân đi? Nếu Tinh Quân ngại nói, mặt tướng nguyện ý giúp đỡ ngài.”

“Người người ” Khuôn mặt kiêu diễm đột biến tái nhợt thắm đậm, răng ngọc cắn chặt đôi môi thân mình run run, sát khí khiến người ta sợ hãi lại càng lặng lẽ tăng lên.

Thiên Lý Nhân cũng không hề để ý, lại chấp tay: “Mặt tướng cáo lui.” Liền quay người, xoay lưng với ánh mắt oán giận, tức mà không dám nói của Diêu Quang, bước lên mây, rời đi.

13. Quyển 1 - Chương 12

Phi tinh đột giáng linh tháp hủy

Thất huyền Tinh Quân họa lưu hoa

Bên người áng mây dần nhạt, phong ảnh lướt qua, tinh điện phía sau đã từ từ lùi xa.

Khi trấn tĩnh lại, Thiên Lý Nhân chỉ cảm thấy ảo não không hiểu nổi, hắn đang làm sao vậy?

Vừa rồi nghe thấy mấy câu kia.....

Không khỏi than nhẹ, đúng vậy, hắn là đang giận chó đánh mèo.

Chỉ là nghe được Khai Dương thật sự vì hắn mà bị Đế Quân đánh mắng, lại còn cố tình sử dụng Hỏa Vân Thương, liền cảm thấy vừa vội vừa giận, vội là muốn mau một chút nhìn thấy Khai Dương xem thương thế trên người hắn thế nào, giận là giận bản thân có đôi mắt nhìn rõ vạn vật mà vẫn không thể giúp hắn.

Thế nhưng Diêu Quang vẫn cố tình không thuận theo cũng không buông tha, ngôn ngữ khinh mạn, mình cuối cùng vẫn là nhịn không được, lại dùng võ mồm đấu lại.

Nhớ tới bộ dáng vị Tinh Quân xinh đẹp ẩn nhẫn cắn đôi môi mềm mại kia, Thiên Lý Nhân lại thêm một lần thở dài.

Thật sự đắc tội với Phá Quân sát tinh luôn được chư tiên nhường đường kia rồi.....

Chư tiên thiên đình từ trước đến nay đều tự tôn rất cao, dù có cảm thấy bất mãn với hắn, nhưng vẫn ngại thiên uy, chỉ khinh thường thỉnh thoảng khó xử hắn.

Cứ thế nhẫn nhịn mấy ngàn vạn năm, lại bị tiên gia nghĩ rằng bản thân mình yếu đuối

Vì không bao giờ chủ động khiêu khích người khác, tự nhiên cũng không ai biết, kỳ thật nam nhân này, ngay từ đầu, cũng không phải người tốt lành gì.

Hai mắt hắn có thể nhìn hết thiên địa, phóng khắp chín tầng thiên giới, mười tám tầng quỷ ngục, không có tiên ma yêu nhân nào, tránh được pháp nhãn của hắn.

Hắn đem hết thấy nhìn vào trong mắt, ai có thể biết được hắn rốt cuộc đã nhìn thấy bao nhiêu bí mật ?!!!

Có là tiên nhân cao cao tại thượng cũng sẽ có những bí mật không muốn kẻ khác biết đến, trở thành nhược điểm của mình.

Cái này gọi là bắt xà đánh bảy tắc, Thiên Lý Nhân mặc dù năng lực thấp kém, nhưng lại thông hiểu hết thấy điểm yếu của chúng tiên thiên đình, đến ngay cả Đế Quân chí tôn, cũng không là ngoại lệ.

Diêu Quang Tinh Quân với Thiên Lý Nhân, nếu dùng sức mạnh để so sánh, thật sự chênh lệch như thái sơn cùng hồng mao. Nhưng một khi đã chọc giận hắn, người kia chắc chắn sẽ thành con rắn bảy tắc bị nắm giữ, vô phương chống đỡ.

Xa xa một đám mây đỏ phóng tới, Thiên Lý Nhân từ xa đã nhìn thấy tinh mang quen thuộc, lại thúc giục pháp thuật, chặn lại người trên mây đỏ đang vội vàng gấp gáp trở về – Khai Dương.

“Di? Người sao lại ra đây?”

Khai Dương trên lưng khiêng một cái túi cực lớn, ngạc nhiên nhìn Thiên Lý Nhân.

Thiên Lý Nhân chỉ nói: “Phá Quân Tinh Quân đang ở trong điện ngươi làm khách.”

“A?” Vừa nghe Diêu Quang đến, Khai Dương vội vàng kéo hắn hỏi, “Hắn có làm khó dễ ngươi không?”

Khó xử không phải không có, nhưng hắn cũng không thấy bản thân tổn hại gì.....

Có điều việc đó cũng không tiện nói tỉ mỉ với người kia, Thiên Lý Nhân nhân tiện nói: “Mặt tướng cùng Phá Quân Tinh Quân bất quá chỉ nói vài câu nhàn thoại.”

Khai Dương lúc này mới yên lòng, cười nói: “Ngươi cũng biết nói móc người hử? Ha ha.....” Hắn nhìn về phía tinh điện, cái tên sát tinh bên trong kia, nghĩ đến liền thấy đau đầu.

Thiên Lý Nhân giống như đọc được suy nghĩ của hắn, chỉ tay về phía tây, nói: “Trạch phủ của Mặt tướng cũng ở gần đây, không bằng tới đó trước rồi nói sau.”

Khai Dương không thích phiền phức, vội vàng thật to gật đầu: “Như thế tốt lắm!”

Ở trạch viện Thiên Lý Nhân hạ khỏi đám mây, Khai Dương đối với phòng ở đơn giản này sớm đã rõ như lòng bàn tay, cũng không quản cái gì chủ khách, đẩy cửa xông vào.

Đem túi đặt xuống bàn, lục lọi một trận, từ bên trong lấy ra một gốc tiên thảo màu đỏ tím, lại moi ra một cái cối cùng chén thuốc, đem tiên thảo đảo một cái nghiền nhừ, ngắt đầu đưa cho Thiên Lý Nhân: “Đây là tiên dược chữa thương tốt nhất thiên giới, Cửu Thiên Tử Nhị*, ngươi mau đến, ta bôi lên miệng vết

thương, cam đoan ngày mai đến sọ cũng không nhìn thấy!”

* tử nhĩ: đài hoa màu tím. còn Cửu Thiên thì.... nghĩ thì hiểu, k biết dịch ra sao nữa >”<

Thiên Lý Nhân chậm rãi bước qua, đưa tay nhận lấy chén thuốc kia

Khai Dương kì quái: “Vết thương của người ở trên cổ, thượng dược không tiện, vẫn là để ta thay người bôi đi!”

“Khai Dương.”

Lần đầu nghe hắn gọi tên mình, so với những lần Đế Quân không gọi đến trách mắng hoàn toàn bất đồng, so với Thiên Xu gọi giận dữ cũng cực khác, Thiên Lý Nhân giọng nói rất thấp trầm, trầm bổng mà chậm rãi, cảm giác ấy hắn nói không nên lời, chính là, cảm thấy..... mình như một con mèo được bàn tay người kia ôn nhu gãi lên chỗ cực ngứa trên lông.....

Khai Dương cảm thấy sau gáy có chút tê dại, ngẩng đầu, phát giác bản thân cự nhiên hoàn toàn nghe không thấy câu hỏi sau đó của Thiên Lý Nhân, ngượng ngùng cười cười: “Ách, ta không nghe rõ lắm..... Người vừa rồi nói gì vậy?”

Thiên Lý Nhân vẫn chưa lập tức lặp lại, nhìn Khai Dương, trong mắt thần sắc càng sâu, một lát sau, mới nói: “Cởi y bào ra đi, để ta xem lưng của người?”

Lúc này dù có nghe rõ rồi, Khai Dương lại chỉ mong mình nghe không thấy, hắn giả bộ hồ đồ ha hả cười nói: “Lưng ta thì có cái gì đẹp chứ? Cũng không phải eo gấu lưng hổ, cột sống thật cũng chỉ có một cái thôi.”

Thiên Lý Nhân cũng không ép buộc, chậm rãi nói: “Người sao không nghĩ lại, vừa rồi ta gặp được ai?”

Khai Dương nhớ lại, nhất thời dậm chân mắng: “Ta biết ngay tên Diêu Quang kia sẽ lắm mồm mà!”

“Nếu như Phá Quân Tinh Quân không nói, như vậy, người vẫn cứ định giấu diếm ta sao ? »

Khai Dương liếc liếc mắt một cái, nhìn thấy sắc mặt cứng ngắc hơi xanh của Thiên Lý Nhân rất nghiêm túc, hắn gãi gãi tóc, nhẹ chặc một tiếng, nói: “Việc này vốn là ta không đúng, nên nhận trừng trách. Làm hại người chịu tội nhiều lần, năm trăm lỗi tiên, kỳ thật đã tính là nhẹ.” Hắn vừa nói, vừa cởi y bào, lộ ra thân thể rắn chắc, lại quay người, sau lưng quả nhiên là vết roi trần đầy, đại khái trước đó đã được xử lý qua, hiện giờ cũng không còn đỏ máu, nhưng vẫn nhìn ra dấu vết trước khi kịp khỏi lại bị xé rách lần hai đang dần khép lại.

Thiên Lý Nhân chỉ cảm thấy mấy vết roi kia như đang đâm sâu vào tròng mắt, đau đến hai mắt cay cay.

Giơ tay muốn đụng vào, lại sợ làm đau hấn, liền dừng ở giữa không trung, không dám tiến lên.

“Này..... Sao lại là nhẹ.”

“Kỳ thật cũng không phải cực đau, đánh mấy roi đã là tốt rồi. ” Thanh niên Tinh Quân thè lưỡi, lú lo nói, “Ta lúc ấy thật sự sợ Đế Quân đem ta sung quân xuống hạ giới làm đại phì trư mấy trăm năm!” (đại phì trư : con lợn béo to)

Khóe miệng Thiên Lý Nhân một trận run rẩy, da mặt cực mất tự nhiên mà vắn vẹo, cũng không biết là cười hay là giận, dù sao, ánh mắt cũng đã dịu đi.

“Nếu sợ, vậy lần sau nhớ đừng tái khinh phạm thiên uy nữa.” Hấn đem tiên thảo đã nghiền nát bôi lên, “Nếu đây là thần dược tiên gia, vậy để mặt tướng thượng dược trước một lần cho Tinh Quân.”

“Từ từ, thuốc này là chuẩn bị cho người mà!” Khai Dương vội vàng đẩy ra, một tay kéo Thiên Lý Nhân ấn lên giường, thấy hấn giãy dụa, lại nghiêng người đè lên.

Thiên Lý Nhân mặc dù so với hấn cao hơn nửa cái đầu, nhưng Vũ Khúc Tinh Quân sức lực hơn người, sức mạnh mấy ngày trước đến cả đá tảng đều có thể đập vỡ làm sao hấn có thể chống lại, khóe miệng vừa động, đang muốn ngăn cản, nhưng vừa nâng mắt lên, nhìn thấy thân thể rắn chắc cường tráng của người kia, ánh mắt trời rục rịch chiếu lên thân thể vô tướng đặc biệt cứng cỏi, rõ ràng đã qua hàng tỉ năm, vẫn mang đậm hơi thở ngây ngô đơn thuần.

Hô hấp gấp lên, thanh niên đang nằm trên người mình này, vốn là quang mang hấn đã theo đuổi cả ngàn năm, hiện giờ, lại đang ở ngay trong lòng hấn. Thiên Lý Nhân cư nhiên lại không biết bản thân lúc này nên làm gì.

Hấn lẳng lẳng chăm chú ngắm Khai Dương, nhìn hấn đem cả một bát dược thảo toàn bộ đổ thẳng lên cổ mình, lại dùng vải trắng tỉ mỉ băng lại.....

Tận đến khi người kia buông hấn ra, nhảy xuống giường, hấn mới như từ trong mộng tỉnh lại, phục hồi tinh thần.

Khai Dương mặc quần áo xong, thấy Thiên Lý Nhân cả người như đã đi vào cõi thần tiên phiêu ngoại, hồn phách mờ mịt còn chưa trở về, nghĩ hấn là đang lo lắng cho thương thế của mình, nhân tiện nói: “Người có thể yên tâm, ta sớm đã bôi tiên dược rồi, thương tiên tiếp qua nửa ngày là có thể khỏi hấn.”

Thiên Lý Nhân gật gật đầu, tùy ý hấn nói chuyện.

Khai Dương bước qua mở miệng túi trên bàn, đem đồ vật bên trong bày hết ra kiểm tra: “Đây là Thiên Thiêm Tô, có tác dụng thông khiếu minh thần, thu nguyên quy tâm. Cái này là tử linh đan, ăn một viên liền có thể kéo dài thiên thọ, cốt nhục không hủ (mục nát thối rữa). Còn có này là.....” Đợi hấn nhất nhất

nói xong, trên thạch bàn nhỏ đã chất đầy một đồng tiền được.

“Người đem tất cả ăn hết đi!”

Thiên Lý Nhân cuối cùng tỉnh táo lại, trừng mắt nhìn đồng tiền đan thần được khiến phàm nhân ao ước, cảm thấy bụng mình như sắp bị rút gân: “Thật muốn bảo ta ăn?”

“Tất cả đều phải ăn!” Khai Dương cầm lấy một khối Thiềm Tô trong suốt như bạch ngọc, đưa đến trước mặt Thiên Lý Nhân.

Chăm chú nhìn khuôn mặt Khai Dương kiên quyết, nhất định không chịu thỏa hiệp, Vũ Khúc Tinh Quân bá đạo thể nào hấn sớm trải nghiệm, nếu hấn chỉ trơ mắt nhìn hay lắc đầu một chút thôi, Khai Dương chắc chắn sẽ đem Thiềm Thiềm Tô trực tiếp nhét vào trong bụng hấn.

Thiên Lý Nhân nhận lấy Thiềm Thiềm Tô, do dự một lát, ở dưới ánh mắt ép buộc của Khai Dương, nhắm mắt lại, nuốt xuống.

Trong đầu đột nhiên thầm nói một câu.....

“Dem đồng đồ này ăn xong, không chừng sẽ thành Phật mất.”

※※※※※※※※※※

Thế nhưng thành Phật cũng không dễ dàng như Thiên Lý Nhân nghĩ.

Sau khi ăn xong hết đồng đồ « hảo ý » của Vũ Khúc Tinh Quân, hấn vẫn là êm đẹp ngồi trước cửa nhà mình.

Trừ bỏ bụng trướng no đến mấy ngày, tai cũng thính mắt cũng tinh không ít. Đáng tiếc xem ra hấn quả thật tư chất ngu dốt, không thể mượn tiên được thăng tu thêm một tầng cảnh giới cao hơn.

Cho dù hấn đã không sao, nhưng Khai Dương vẫn sờ cổ tay hấn một ngày mấy lần, bắt quá chỉ cần quay đầu lại đã quên.

Mấy ngày này, quả thật giống như lại trở về một trăm năm kia.

Mỗi ngày khi hấn từ tiền điện phụng mệnh trở về, nhất định có thể nhìn thấy Vũ Khúc Tinh Quân đã ngồi chờ trong viện thật lâu, trên bàn đá luôn đầy ắp tiên quả cùng rượu ngon.

Cái khác chính là, Khai Dương đã chẳng còn ý tứ giấu diếm, tùy tiện nói ra ý đồ hấn đến đây.

Vị Vũ Khúc Tinh Quân này tựa hồ cho rằng, trải qua đủ loại hiểu lầm trước kia, bọn họ hai người cũng xem như bằng hữu, lại đã bày tỏ hết cảm xúc, có câu có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, hấn định đem Thiên Lý Nhân cùng kéo xuống trần, chỉ cần hấn cùng mình hạ phạm, tự nhiên cũng không sợ bị hấn cáo ra!

Tính toán của hấn không ngờ lại sụp đổ bùm bùm, bởi vì thật đáng tiếc, đối phương nhất quyết không chịu thua.

Khai Dương mỗi ngày đều đến kể hết đủ loại chuyện vui dưới hạ giới, hấn nhanh mồm nhanh miệng, nghe hấn kể cũng giống như bản thân tự trải nghiệm qua, nếu là tiên nhân khác, sợ đã sớm kiềm chế không được ngứa ngáy trong lòng mà cùng hấn hạ giới rồi. Đáng tiếc Thiên Lý Nhân luôn chỉ lẳng lặng ngồi nghe, cũng không tỏ thái độ gì, có điều, ngẫu nhiên thỉnh thoảng cũng sẽ đáp lại vài câu.

Dần dần, Khai Dương phát hiện ra Thiên Lý Nhân kỳ thật cũng rất hiểu biết, hơn nữa mỗi khi mình nói tới những chuyện bất công, hấn đều có thể chỉ ra điểm mấu chốt trong đó. Lời lẽ tuy đơn giản nhưng sâu xa, giống như được xối nước lạnh lên đầu cho tỉnh táo

Mục đích ban đầu cố gắng kể chuyện thú vị dưới nhân gian là vì muốn khiến Thiên Lý Nhân sinh ra chút ý định xuống trần, cuối cùng ngược lại, Khai Dương tự mình kể vui đến quên trời quên đất.

Đến trạch viện nho nhỏ ngồi nửa ngày, có khi không nói lời nào, chỉ nghe phong u hạc minh, cùng nam nhân bình tịch trước mặt cùng vui, tinh tế nhấp nháp tiên nường trong chén ngọc lưu ly, một trăm năm như vậy, cũng không tồi.

Ngày đó Khai Dương lại ôm đến một bó đài sen màu lục.

Hấn tùy tay đưa một chiếc cho Thiên Lý Nhân: “Đài sen mới trong Dao Trì, nếm thử chút!” Chính mình đã lấy ngay một viên bóc vỏ thả vào miệng, một hạt này, vị sen thanh thúy ngọt lành, có điều liên tâm cũng lại thật đắng.

Thiên Lý Nhân cũng bóc một hạt, đưa vào trong miệng, vị đắng của tâm cùng hương thơm ngát của hạt sen quấn quện vào nhau, thật có một phen tư vị.

Nhìn Khai Dương liên tục bộ dáng nhai nhai nuốt nuốt, lại nói: “Tâm sen tuy đắng nhưng lại rất thích hợp cho người hỏa đại nóng trong bụng.”

Khai Dương nhíu mày: “Uy, ngươi là đang nói ta sao?”

“Không dám.”

Khai Dương cười nhạt: “Người có cái gì mà không dám? Mấy ngày nay Diêu Quang sắp đem điện của ta đốt tung rồi. Cũng không biết người nói với hần mấy câu ‘nhàn thoai’ thế nào, hần chỉ cần vừa nghe đến tên người đã nghiêng rằng nghiêng lợi.”

Thiên Lý Nhân khước mắt cũng không nâng lên, tiếp tục bóc hạt sen của hần: “Mặt tướng cũng không nhớ rõ.”

“Ta nói người a.....” Khai Dương từ trong tay hần giật lấy hạt sen trắng ngọc như châu, hai ngón tay thi lực một chút, đem hạt sen tách làm hai nửa, lộ ra tâm sen ở giữa, hần đưa dai đem tâm sen bóc ra quay lại giờ lên đưa cho Thiên Lý Nhân, nói, “Giống như tâm sen này!”

Thiên Lý Nhân không khỏi sửng sốt, cúi đầu nhìn thứ nho nhỏ gây teo dài dài trong lòng bàn tay mình, tâm sen tính hàn vị đắng, đột nhiên bật cười.

Tuy rằng tươi cười trên mặt hần vẫn giống như bị rút gân cực kì cứng nhắc,, nhưng Khai Dương đại khái là đã nhìn quen, cũng cười theo hần.

Không trung đột nhiên vang lên tiếng kêu vang, Khai Dương nghe thấy nụ cười càng tươi, ngẩng đầu nhìn lên con kim ô sáng rực rỡ đang bay đến. Nói cũng kỳ quái, con kim ô này từ khi được Khai Dương cứu khỏi bụng rắn ra xong, liền bám theo không chịu rời đi, có điều kim ô còn có trách nhiệm nâng đỡ mặt trời, nhưng chỉ cần có thời gian trống, liền tìm tới để Khai Dương trêu chọc.

Khai Dương cũng rất thích con kim ô này, để mặc nó đứng trên vai, thậm chí còn lấy một quả hồng lựu trên bàn ụ chìm.

Hào quang trên người kim ô quá mức chói mắt, Thiên Lý Nhân ngồi bên cạnh không khỏi nhíu mày, cũng không phải bởi vì không thích vật ấy, nhưng bản thân thị lực hơn người, ánh sáng này lại quá mức cường liệt khiến đôi mắt sinh đau, bởi vậy hần vô tình mất hứng, quay mặt sang chỗ khác.

Khai Dương chính là đang chơi đùa với kim ô trên vai, đột nhiên ở phía chân trời hồng quang bùng lên, trên dưới thiên đình đều bị chấn động, tiên hạc bốn phía cả kinh, thần thú khắp nơi rít gào.

Chấn động đến thủy đình, vân như sóng cuộn ngập trời, ào đến cuộn cuộn không dứt, thiên địa dị biến, nhật nguyệt thất sắc, đến cả hai người Thiên Lý Nhân Khai Dương cũng chưa từng gặp dị tượng như vậy.

Lập tức liền nghe thấy phía Thiên Điện vang lên chung minh (tiếng chuông), tiếng vọng vang dội đến tận chân trời.

Chuông trời một khi đã vang, nghĩa là thiên địa sinh biến.

Bọn họ không dám chậm trễ, đáp mây bay hướng về phía Thiên Điện.

※※※※※※※※※※

Thiên địa dị biến, nhưng nguyên nhân lại đến từ Thiên Ngoại Thiên, là do một ngôi sao đột nhiên giáng xuống, không những thiên vực bị chấn động, phạm gian cũng trải qua cuồng lôi bạo vũ ba ngày chưa dứt.

Không biết vì sao, linh châu trên Tỏa yêu tháp Côn Lôn đột nhiên nứt ra, quần yêu trong tháp thoát hết, yêu tà tùy ý làm ác, thế gian từ đó nảy sinh nhiều chuyện. Ma Vực Chi Môn tuy cũng có tổn hại nhưng Ma tộc có tôn chủ áp chế, chưa có ma nào dám lên lên nhân gian làm loạn, có điều nếu tình trạng này còn tiếp tục kéo dài, mọi việc cũng không dám khẳng định.

Tỏa yêu tháp là pháp bảo trấn yêu chốn nhân gian, không thể dễ mất.

Linh châu bị hủy, cần thiết phải tìm vật khác thế vào trùng tu bảo tháp.

Thượng Đế thấy tình thế nguy cấp, liền hạ pháp chỉ, sai Thiên Xu, Thiên Tuyền, Khai Dương cùng bốn vị Tinh Quân còn lại hạ giới tìm châu.

Như vậy dĩ số thế gian bị sửa, mệnh số phạm nhân đại động, thiên bàn (nền móng của trời) sinh biến yếu ớt không chịu nổi, các Tinh Quân hạ phạm cùng không thể dùng đến chân thân, tránh thác loạn nhân gian.

Dưới thiên giai, Thiên Lý Nhân lẳng lặng đứng thẳng, nhìn bảy quang hoa lưu tinh từ thiên vực rơi xuống nhân gian, trong đó có một dải tỏa ra ánh sáng như ngọc.

Tinh mang từng gần gũi đến mức có thể ôm trong ngực hiện đã rời xa, trong lòng không khỏi buồn bã mất mát.

Bất quá quang cảnh thế gian vài chục năm, mình cũng có thể nhìn đi?

Nam nhân cao gầy xoay người, chậm rãi đi đến trước thiên giai, ngồi xuống, lại giống như ngàn vạn năm trước, thất lưng thẳng tắp, mặt không chút thay đổi nhìn xuống phạm trần.

14. Quyển 1 - Chương 13

Thế gian tiên yêu tình duyên khởi

Bên ngoài bàng quan cũng động dung

Ngàn vạn năm trước làm sao vượt qua, hắn đã sớm quên.

Chỉ nhớ rõ tất cả giống như một cái chớp mắt, thời gian trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy trôi qua, thế nhưng hiện giờ, hần cư nhiên lần đầu tiên cảm giác được, thời gian hóa ra trôi lại chậm như thế cùng với sự không kiên nhẫn khi phải đợi chờ một người.

Đế Quân có chỉ, muốn hần chú ý chặt chẽ hướng đi của bảy vị Tinh Quân.

Bảy vị Tinh Quân tính tình khác nhau, tuyển chọn phạm nhân cũng thi triển pháp thuật khác nhau, ví như người đứng đầu các Tinh Quân – Thiên Tuyền, chọn một khối tử thi để chiếm cứ. Lại như Vũ Khúc Tinh Quân, chọn một đứa trẻ bảy tuổi đã thiếu mất hai hồn ba phách, tiếp đến dùng câu hồn u sử câu đi bốn phách, lưu lại hồn nguyên nhập vào, vừa bảo đảm thân thể không việc gì mà pháp thuật cũng có thể tùy ý sử dụng.

Tuy nói là lưu ý tới bảy hướng đi, nhưng Thiên Lý Nhân nhìn nhiều nhất, thủy chung vẫn là ngôi sao Vũ Khúc Tinh mà hần đã theo đuổi ngàn năm kia.

Hiện giờ Khai Dương chỉ là một đứa trẻ, bám theo bá phụ của hần đi đông sấm tây, tuy vất vả, nhưng Khai Dương Tinh Quân pháp lực cao cường, cũng chỉ cảm thấy vui vẻ, tự do tự tại.

Nói vậy lần bị phái đi này, đối vị đích Vũ Khúc Tinh Quân yêu thích du ngoạn nhân gian mà nói, là tốt nhất.

Trong nháy mắt lại qua ba năm, vị trí của linh châu vẫn mù mịt không có manh mối, ở nhân gian Khai Dương đã lớn, thiếu niên bộ dạng khỏe mạnh khôi ngô dưới đôi mắt quan sát của Thiên Lý Nhân thượng lủi hạ khiêu, rất chi là tự tại.

Thiếu niên Khai Dương ở nhân gian gặp gỡ Cự Môn Tinh Quân, nhớ đến trước đây Khai Dương từng đến điện của vị Cự Môn Tinh Quân này vác được thảo về, liền đoán ra quan hệ của hai người chắc cũng không tồi, khiến Thiên Lý Nhân không khỏi đối với vị Tinh Quân này nhìn lâu một chút. Cự Môn Tinh Quân tính tình trong trẻo lạnh lùng, bên người lại mang theo một con hắc lang yêu, Tinh Quân pháp lực phi phạm, lại tới yêu vực náo loạn đến long trời lở đất.

Càng làm hần ngoài ý muốn chính là, mối quan hệ giữa Cự Môn Tinh Quân và hắc lang yêu trong thời gian này, tựa hồ tuyệt không đơn thuần.

Nam nhân cao gầy ngồi trên thiên giai không khỏi nhíu mày.

Tiên yêu cấm kị, bọn họ chẳng lẽ muốn nghịch thiên làm ma?

Nếu quả thực như thế, lấy cá tính của Khai Dương, chắc chắn sẽ không ngồi xem mà bỏ mặc, chỉ sợ cũng chạy theo làm ầm ĩ không ngớt.

Trong lòng không khỏi thở dài, pháp mắt vừa mở lên, liền dán chặt vào nhất cử nhất động của Cự Môn

Tinh Quân.

Quả nhiên, thượng cổ đại yêu Cửu Anh tác loạn, Cự Môn Tinh Quân phá vỡ pháp trận trong yêu vực, lại bị một nửa Bách Yêu linh châu nhập vào, hồn thể bị yêu lực xâm hại, may mà Tinh Quân tiên lực bất phạm, có thể không chế nguyên thần, tạm thời không có việc gì, nhưng Thiên Lý Nhân cũng biết, từ đó, chỉ cần Cự Môn Tinh Quân trở về thiên đình, nhất định sẽ phải vào thiên trì tẩy luyện nguyên thần, quên hết tất cả, quay về chân thân.

Nói như vậy, lang yêu kia.....

Thiên Lý Nhân tâm niệm vừa động, có câu ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, hắn sớm nhìn ra hắc lang bản tính cương liệt đối với Cự Môn Tinh Quân đã luyện mộ sâu vô cùng, nếu thật như hắn nghĩ, vậy.....

Thở dài, lại dùng pháp nhãn, tìm vị trí của Cự Môn Tinh Quân.

Tình cảnh lọt vào trong mắt lại khiến hắn khó có thể tin tưởng lớn con người, ngay lập tức, hắn lần đầu cường thu pháp nhãn đang nhìn xuống trần gian! Chỉ vì thu lại quá nhanh, nhất thời không thể không chế được mà hơi ngửa ra sau. “bịch ” một tiếng, sau đầu lập tức đập vào bậc thềm ngọc thạch, mạnh đến mức khiến trước mắt biến thành một màu đen, đầu như nổ hoa.

Hắn thể nhưng lại không vội đứng dậy, cứ thế nằm trên bậc thang, khép lại hai mắt, thật lâu sau, mới thở dài một hơi thật lâu.

Hạ giới, tại một nơi rất sâu trong núi, hắc lang yêu kia cư nhiên đem Tinh Quân ẩn ngả xuống giường bằng thạch nam thảo, hai người trần trụi bữa bãi kề sát cùng một chỗ, làm việc cực lạc trên nhân thể.

Thế gian yến hảo giao hoan hắn cũng không phải chưa từng gặp qua.

Lại không biết vì sao khi nhìn thấy bọn họ thân mật phù hợp như một, liền cảm thấy trong giây phút đó, mình lại đi nhìn trộm người ta, thật đáng hổ thẹn.

Hôm nay mới biết, cái gì gọi là..... phi lễ, đừng nhìn.

Hắn mở mắt, nhìn bầu trời tinh vân ít ỏi, màu sắc mờ nhạt, chậm rãi bấm đốt ngón tay tính toán thời gian.

Chờ đến tận sáng sớm.

Thiên Lý Nhân do dự một lát, cuối cùng vẫn mở lại thần nhãn, nhìn về phía ngọn núi kia.

Huyệt động kiêu diễm đêm qua giờ phút này đã không còn ảm áp, Tham Lang Tinh Quân nghiêm khắc bá

đạo đã tự mình giá lâm.

Cự Môn Tinh Quân bình tĩnh như trước, mà hắc lang yêu kia, vì ngăn cản Tham Lang mang Cự Môn rời đi, cố ý khiêu chiến với Tham Lang Tinh Quân đã vô số lần hàng phục yêu mà.

Đáng tiếc thực lực cách nhau quá xa, kết cục không cần nói cũng biết. Gấp gáp quay đầu, Cự Môn Tinh Quân ra tay ngăn trở, cũng thể hiện rõ sẽ không thuận theo ý muốn của Tham Lang mà theo về thiên đình.

Thiên Lý Nhân không hề nhìn nhằm thần thái mất mát trên khuôn mặt Tham Lang Tinh Quân, cũng ngoài ý muốn nhìn thấy, Tham Lang Tinh Quân cự nhiên cũng không cường ép đem Cự Môn Tinh Quân về lại thiên đình.

Là đúng hay sai, chỉ sợ giờ phút này, ngay cả vị Tham Lang Tinh Quân cương trực công chính, nghiêm khắc bình tĩnh kia cũng không thể phán đoán.

Lúc này chỉ thấy hồng quang chợt lóe, Vũ Khúc Tinh Quân luôn thích góp vui cũng không biết từ đâu hiện ra, tự nhiên không thể thiếu đã trúng Tham Lang Tinh Quân một chút người đứng đầu hàng, nhưng xem ra, Khai Dương cùng Cự Môn Tinh Quân quả thật là giao hảo, tuy biết con đường của hắn cùng hắc lang yêu kia không hề dễ đi, vẫn là nghĩa vô phản cố ủng hộ.

Tiên yêu cùng nhau, đã động số trời, con đường phía trước họa phúc không biết.

Một tiên một yêu này, có thể kiên trì hay không?.....

Nếu trải qua sinh tử, vẫn là kiên trì, vậy bọn họ sẽ được điều gì?.....

Thiên Lý Nhân trong lòng chỉ có một mảnh mờ mịt.

Nhịn không được, quay về ngưng mắt, nhìn tinh mang như hỏa diệu kia.

Thiên Lý Nhân ngồi trên thiên giai, nhìn Cự Môn Tinh Quân cùng Hắc lang yêu kia, giống như muốn từ trên người bọn họ nhìn thấy điều gì đó, nhưng lại cứ tự hỏi, rồi lại lo sợ không yên không biết mình rốt cuộc là muốn nhìn thấy gì.

Địa phận Lang Gia sơn, Cự Môn Tinh Quân vì cứu Hắc Lang bị Cửu Anh bắt giữ, cuối cùng buông tha tiên linh, gia nhập yêu đạo.

Mất thấy hết thấy, trái tim bình tĩnh ngàn năm của Thiên Lý Nhân không thể nói không có rung động.

Hắn quả thật không thể ngờ vị Cự Môn Tinh Quân có vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng bạc tình này lại không chút do dự rơi vào yêu đạo, hay chính là, hẳn vì hắc lang lúc đó, không cần tiên vị, đã làm ra một quyết định sau cùng.

Tàn sát tại Lang Gia sơn trở nên phi thường thảm thiết, máu chảy thành sông, thi thể phơi khắp chốn, nơi nào đều là xác chết của đám yêu chúng đã hiện nguyên hình. Cuối cùng, vẫn là Tham Lang Tinh Quân cùng Khai Dương đứng lúc đuổi tới, ngăn trở trận hạo kiếp này.

Thiên Lý Nhân xem trong mắt, trong lòng biết rất nhanh, Cự Môn Tinh Quân sẽ phải trở về thiên đình, dù sao hắn đã nhập yêu, lấy tính tình của Tham Lang Tinh Quân mà nói, tuyệt đối sẽ không ngồi yên xem.

Bỗng nhiên chú ý tới Khai Dương ngẩng đầu nhìn về phía mình, lộ ra một tia gian xảo, lập tức nổi lên ngọn lửa, đốt hết yêu thi trên núi.

Thiên Lý Nhân không khỏi giật mình, lập tức hiểu ra, khóe miệng co rút, hiện ra một khuôn mặt tươi cười cực kì mất tự nhiên.

Nghĩ muốn hủy thi diệt tích?

Cổ ý chọn lúc mình đang không làm nhiệm vụ đúng không? Đáng tiếc, từ lúc tinh mang này hạ giới, dù có phải lúc làm nhiệm vụ hay không, hắn đều ngồi trên thiên giai khai triển mắt nhìn xuống.

Đó là bởi vì Khai Dương đang ở nơi đó, ngược lại càng hấp dẫn sự chú ý của hắn hơn.

Ngay cả có thể tránh đi thần nhãn của hắn, nhưng mà Tinh Quân đã nhập yêu, thiên đạo đại loạn, Đế Quân làm sao có thể không biết? Hẳn dù có đốt sạch Lang Gia sơn, cũng tuyệt không có khả năng giấu diếm được Thượng Đế.

Bất quá.....

Khai Dương cư nhiên lại nhớ rõ hắn khi nào phải đi làm nhiệm vụ.....

Ý cười càng sâu, nam nhân cao gầy thu lại pháp nhãn, chậm rãi xoay người đi lên điện giai.

Trong thiên điện uy nghiêm, Chí Tôn đang vuốt cằm nhắm mắt. Hiện giờ dưới hạ giới yêu tà tàn sát bừa bãi, thế gian lâm vào thời cuộc rối ren, vị cư cao đường, gánh vác trọng trách của chúng sinh trong thiên hạ trên vai, hắn làm sao có thể thanh thản.

Thiên Lý Nhân bước vào điện phủ, nơi xưa nay luôn được chúng tiên vây quanh thân quang sáng ngời, hiện giờ chỉ còn lại nam tử cô độc năm ấy ngồi trên đế vị cao cao, tuy có dạ minh đăng từ biển sâu thấp sáng, chiếu đến long trụ Kim Hoa, nhưng cũng không giấu nổi cảm giác tịch liêu.

Thượng Đế nghe thấy tiếng bước chân, cũng chưa mở hai mắt, mở miệng hỏi: “Nói đi, lại xảy ra chuyện gì?”

Thiên âm trầm ổn vang vọng trong điện, uy nghi vô thượng mờ ảo ẩn hiện.

Thiên Lý Nhân bẩm: “Có liên quan đến Cự Môn Tinh Quân.”

“Thiên Tuyền?” Đế Quân cuối cùng mở to mắt, thở dài lấy tay nhu nhu mi tâm, “Hóa ra lại nằm ngoài dự liệu của trẫm, vốn tưởng rằng người bị trình báo đầu tiên là Vũ Khúc Tinh.”

Thiên Lý Nhân khước miệng không khỏi vừa kéo, nhưng lập tức ổn định lại tâm thần, đem chuyện của Cự Môn Tinh Quân cùng hắc lang yêu tử mĩ bẩm báo lại, đương nhiên, một đêm ẩn nấp trong hang động kia, cũng không hề bẩm lên.

Trên tòa Đế Quân vẫn nghe, hai mày cũng càng nhíu chặt, thần sắc chuyển dần sang đông lạnh, tận đến khi Thiên Lý Nhân đã bẩm báo hết thấy, hắc thủy chung vẫn chưa nói một từ, im lặng trầm tư.

Tiên nhân nhập yêu, là trọng tội nghịch thiên không thể tha thứ, cho dù đó có là Thượng Đế, cũng không được đặc xá.

Thiên Lý Nhân cũng biết Thượng Đế mặc dù từ bi, nhưng lúc này cũng không thể dung túng.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Đế Quân cuối cùng nâng mắt nhìn hắc một cái, cười khổ nói: “Ly Lâu, sao không nghe thấy người biện hộ cho Thiên Tuyền?”

“Chức trách của mặt tướng là nhìn hết tình đời thế gian, theo thật mà bẩm, không còn chuyện khác.”

Thượng Đế bật cười: “Người đáp cũng thật khôn khéo đưa đẩy. Việc Thiên Tuyền có người trình bày nguyên nhân như vậy, trẫm làm sao trách tội hắc? Đây còn có tác dụng hơn việc người nói tốt cho hắc.”

“Bệ hạ.....”

“Trẫm chỉ là tò mò, người thờ ơ lạnh nhạt vạn năm, hôm nay lại có thể có thứ gì khiến người động dung?”

Thiên Lý Nhân nghe vậy sửng sốt, cũng chưa kịp đáp, Đế Quân kia đã phất tay áo một cái, một quyền trực bạch óng ánh hiện lên ngang trời, chậm rãi dừng trước mặt Thiên Lý Nhân.

“Đi đi, truyền pháp chỉ của trẫm, lệnh thần tướng trực hôm nay dẫn năm trăm thiên binh, hạ phàm tróc nã Thiên Tuyền Cự Môn Tinh Quân!!”

15. Quyển 1 - Chương 14

Hiếu lằm trước điện chịu trách mắng

Tâm tư thần tướng có ai hay

Pháp chỉ vốn nhẹ tựa hồng mao, ở trong tay hấn lại nặng tựa Thái Sơn.

Nếu Khai Dương biết hấn truyền pháp chỉ bắt Cự Môn Tinh Quân, nhất định sẽ tức giận đến giơ chân mắng to.

Ngày hôm đó thần tướng đến lượt trực chính là đại tướng Đào Nguyên Tín vừa mới lên chức dưới quyền Thiên Vương Ma Lễ Thanh, Thiên Lý Nhân liếc mắt vừa nhìn, liền thấy hấn đang ở Thiên Ngoại Thiên. Đào Nguyên Tín vô cùng thích thú, lúc này hấn đang cười thiên mã chạy trên Thiên Ngoại Thiên, đuổi theo một linh lộc có năm sừng.

Thiên Lý Nhân cũng không đi đến Thiên Ngoại Thiên truyền chỉ, nhìn khắp một lượt, xoay người đi xuống Nam Thiên môn.

Trước Nam Thiên môn có một thần tướng cùng vài tên thiên binh đang đứng nói chuyện phiếm, thấy Thiên Lý Nhân từ trên phía trên bước xuống cũng không thèm chào hỏi. Thiên Lý Nhân cũng đã sớm quen với kiểu đối đãi vô lễ như vậy, chức vị của hấn mặc dù cao nhưng chức trách thật sự chỉ là truyền âm, pháp lực lại thấp kém, thường là ngay cả thiên binh canh cửa cũng không để ý đến hấn.

Trong tay hấn là pháp chỉ kim quang chiếu rọi, sáng đến mức cả Nam Thiên môn sáng như ban ngày, thần tướng chức vị có vẻ lớn nhất ban đầu là sửng sốt, sau sắc mặt liền thay đổi vội bước lên chào đón, chấp tay hành lễ, cung kính nói: “Không biết Thiên Nhân thần tướng đến, nên không tiếp đón từ xa, mong thần tướng thứ tội!”

Thiên Lý Nhân mặc vô biểu tình, trong tay cầm pháp chỉ, nói: “Đế Quân có lệnh, mệnh thần tướng trực ban Đào Nguyên Tín lĩnh năm trăm thiên binh hạ phàm, tróc nã Cự Môn Tinh Quân. Xin hỏi Thạch phó tướng, Đào tướng quân hiện đang ở đâu?”

Người này đúng là phó tướng dưới quyền Đào tướng quân Thạch Xa Tín, hấn vừa nghe liền biết tình thế nghiêm trọng, vội vàng nói: “Đào tướng quân có việc tạm rời đi. Thỉnh đại nhân chờ một chút, để mặt tướng lập tức đi thông truyền!”

Thiên Lý Nhân hai mắt sáng ngời, chỉ nhìn đã khiến Thạch Xa Tín chột dạ một trận.

“Thần tướng đang thực hiện nhiệm vụ, lý ra nên ở trong phạm vi tám trăm dặm quanh thiên cung, tùy Đế Quân triệu sử. Ta lại không biết, Thiên Ngoại Thiên cũng ở tám trăm dặm quanh đây sao?”

“Này.....” Thạch Xa Tín nhớ ra vị Thiên Nhân thần tướng trước mặt có thị lực nhìn ngàn dặm, Đào Nguyên Tín hiện tại ở nơi nào hắn vừa nhìn liền biết, đầu lại càng đỏ một trận mồ hôi. Sơ xuất cương vị công tác, đến giờ trực ban lại đi làm việc tư là tối kỵ nơi thiên giới, càng không nói Đế Quân hạ chỉ điều chuyển, nếu vì chây lười mà trì hoãn tội lại càng không thể tha.

Đang không biết làm sao, lại nghe Thiên Lý Nhân kia nói: “Đã có Thạch phó tướng ở đây, pháp chỉ này giao cho người cầm, cũng không có gì khác biệt.”

Thạch Xa Tín nhất thời sửng sốt, nghĩ rằng đối phương tuy nói thế nhưng cũng không có ý gì khác. Lập tức không cần nghĩ ngợi liền vươn tay nhận hoàng kim pháp chỉ, lại nghe người kia nói: “Thạch phó tướng nếu là xuống dưới hành chỉ, bản tướng có một chuyện muốn nhờ người giúp cho.”

“Không biết đại nhân có gì sai phái, nếu có thể làm được, mặt tướng tự nhiên cống hiến hết sức lực!”

Thiên Lý Nhân nói: “Bản tướng cùng Vũ Khúc Tinh Quân từ trước đến nay cũng coi như có giao hảo, nếu Thạch phó tướng tại hạ giới có gặp Tinh Quân, nhờ người thay mặt tướng thăm hỏi sức khỏe của vị ấy.”

Thạch Xa Tín lập tức mặc danh kỳ diệu, người hắn chịu chỉ đi bắt là Cự Môn Tinh Quân, sao lại còn Vũ Khúc Tinh Quân nữa? Nhưng có không hiểu cũng không dám vặn vẹo Thiên Lý Nhân, chỉ có liên tục gật đầu đáp ứng. Sau này hắn mới biết, vị Vũ Khúc Tinh Quân cấp công hảo nghĩa kia nguyên lai đều ở bên cạnh Cự Môn Tinh Quân, lại vì một câu nhờ này của Thiên Lý Nhân, hắn đi áp giải Cự Môn Tinh Quân lại đột nhiên trở thành Vũ Khúc Tinh Quân đại ác chiến với năm trăm thiên binh.

Thiên Lý Nhân nhìn Thạch Xa Tín lĩnh thiên binh vội vàng đáp mây bay đến Thiên Ngoại Thiên, chắc là vội chạy tìm Đào Nguyên Tín đi, bỏ hắn một mình đứng dưới Nam Thiên môn, mây mù lượn lơ, cơ hồ che kín hai mắt.

Tiên yêu cùng nhau, thiên lý khó dung, người trên trời lại nghịch thiên mà đi, chỉ vì tình yêu chấp nhận đánh đổi tất cả, duy chỉ cần có nhau. Trần thế mọi việc giống như ván cờ, quân cờ còn chưa hạ, thắng bại cũng khó phân.

Mà hắn thủy chung chỉ đứng bên ngoài, nhìn hết vạn năm, bất quá cũng chỉ là một trong những người đứng xem.

Không biết vì sao, lần đánh cuộc này của Cự Môn Tinh Quân cùng lang yêu, hắn cứ nhiên cảm thấy có

chút khâm phục.

Trong lúc hoảng hốt, cũng không biết đã đứng bao lâu, đợi đến khi phát hiện ra, hoàng hôn hạ xuống dày đặc.

Ước tính thời gian, nếu không gặp trở ngại, Đào Nguyên Tín chắc đã đem Cự Môn Tinh Quân trở về, Khai Dương nếu ở bên cạnh Cự Môn, cũng nhất định sẽ đi theo mà lên, tâm niệm vừa động, lấy tính tình lỗ mãng của người kia, cũng không biết có lại gây họa hay không, liền vội vàng nhảy lên mây hướng Thiên Điện bay về.

Vừa vặn gặp Thiên Xu dẫn theo Cự Môn Tinh Quân Thiên Tuyền yết kiến Đế Quân, Thiên Lý Nhân nhìn thấy phàm thể của Thiên Tuyền bị phá hủy, lại chưa khôi phục chân thân, không khỏi nhũu mày, liền đứng bên ngoài điện, không bước vào quấy rầy.

Chợt nghe bên trong tiếng Đế Quân nhẹ hỏi: “Thiên Tuyền Tinh Quân, ngươi cũng biết tội?”

Dưới bậc, Thiên Tuyền Tinh Quân sắc thái vẫn trong trẻo lạnh lùng như trước, chỉ càng thêm kiên quyết cùng rõ ràng nói: “Thiên Tuyền biết tội.”

Thiên Xu cùng hần bước vào điện liền biến sắc, đang muốn thay hần nói tốt vài câu, lại thấy Đế Quân tay áo phát một cái, chỉ vào Thiên Xu nói: “Thiên Xu, lí do thoái thác của ngươi trăm nghe đủ rồi, không cần nói nữa.”

Đế Quân uy nghi, duy ngã độc tôn. Thiên Xu không dám khinh nghịch, chỉ đành lui ra.

“Thiên Tuyền Tinh Quân, trăm muốn nghe ngươi nói. Ngươi có tội gì?”

Thiên Tuyền không nhanh không chậm, đáp: “Thiên Tuyền vì chuyện tư, dùng đến yêu lực trăm yêu, dưới chân núi Lang Gia tàn sát mấy trăm yêu linh, tự biết tội nghiệt ngập trời, giờ đến thỉnh Đế Quân chịu phạt.”

Giờ phút này đừng nói là Thiên Xu Tinh Quân, ngay cả Thiên Lý Nhân đứng bên dưới nghe cũng không khỏi trong lòng căng thẳng.

Thế nhưng Thượng Đế lại nở nụ cười: “Tội nghiệt ngập trời? Cũng không đến nỗi. Ngươi nhận yêu lực trăm yêu cũng không phải do ý muốn, việc tàn sát sinh linh cũng còn phải xem xét.” Thiên Đế khóe mắt nhẹ nâng, ngắm cây cột bên ngoài điện, “Thiên nhân sáng tỏ, có gì muốn nói không?”

Thiên Lý Nhân nghe vậy liền sửng sốt, biết Đế Quân đã phát hiện mình ở sau cột nghe lén, lại thấy ánh mắt Thiên Xu phóng tới, chỉ đành bước từng bước, hướng hần hơi chấp tay, liền lách mình lui về đằng sau cột trụ. Biết Đế Quân là cố ý đặc xá cho Thiên Tuyền tránh khỏi chịu tội, hần cũng không thể đứng lại, đành xoay người đi thẳng ra điện.

Không ngờ mới vừa ra tới cửa điện, tinh mang hỏa diệu đã xẹt qua trước mặt.

Ánh lửa biến mất, Khai Dương vội vàng hiện thân, chắc là biết được Thiên Tuyền bị Đế Quân triệu kiến, muốn xông lên điện.

“Tinh Quân chậm đã.”

Trước mặt bị người ngăn cản, Khai Dương đang muốn đem người vương bạn đẩy ra, ngẩng đầu liền thấy nguyên lai là Thiên Lý Nhân.

“Tránh ra! Ta muốn đi vào!”

Thiên Lý Nhân không hề lùi bước: “Chưa được Đế Quân triệu gọi, chúng tiên ai cũng không được nhập điện.”

“Vô nghĩa!! Thiên Tuyền sớm đã chết tâm, căn bản sẽ không ở trước mặt Đế Quân tự biện hộ cho mình, Đế Quân lại không rõ nội tình, chẳng phải sẽ oan uổng cho Thiên Tuyền sao!? Không được! Mau tránh ra, ta muốn vào điện đem sự tình nói rõ ràng!!”

Lại thấy Thiên Lý Nhân lắc đầu nói: “Việc của Cụ Môn Tinh Quân, Đế Quân đã sớm biết, đương nhiên sẽ không oan uổng hần.”

Khai Dương vô cùng ngạc nhiên, đột nhiên nhớ tới vừa rồi hần là từ trong điện đi ra, trên mặt lộ ra thần sắc quái dị, nghi hoặc hỏi: “Thiên Lý Nhân, là người đem chuyện của Thiên Tuyền trình lên Đế Quân?”

“Phải.”

“Quả nhiên là người!! Người ” Khai Dương nén xuống cơn giận tím mặt, “Thật đáng giận!! Ta sớm biết, nếu không có người ở trước mặt Đế Quân bày chuyện thị phi làm sao có thiên binh thiên tướng hạ phạm bắt người?! Thiên Tuyền, hần đắc tội với người sao? Lần trước hần còn khăng khái tặng người tiên dược chữa thương, không ngờ người, cái tên gia hỏa này, cư nhiên là tên đê tiện tiểu nhân lấy oán trả ơn!! Ta, ta xem như đã nhìn nhầm người!!”

Trong đôi mắt trong trẻo là lửa giận ngập trời, đáy mắt toàn bộ là thất vọng quyết tuyệt cùng không tín nhiệm, trái tim Thiên Lý Nhân đột nhiên như bị liệt hỏa thiêu đốt, nóng đến đau đớn, tình cảm mơ hồ không khống chế được loạn đảo trong ngực. Hần theo bản năng xiết chặt nắm tay, miến cưỡng bảo trì khuôn mặt xanh trắng vô huyết vẫn như ngày thường mộc vô biểu tình.

Khai Dương mắng một trận, thấy Thiên Lý Nhân mặt vẫn như cương thi, đứng trước cửa điện mặc hần phát tiết, trong lòng đột nhiên trống rỗng, không khỏi bức bối ngậm miệng lại, hung hăng ác liếc hần mắt một cái, vượt qua chạy về phía cửa điện cố gắng nhìn vào trong.

Khi bị hấn chạy qua đụng vào, thân thể cao gầy như bị bạo hỏa tập kích hơi hơi lung lay, lại chậm rãi vuốt cằm, dư quang nơi khóe mắt thoáng nhìn qua Vũ Khúc Tinh Quân vẻ mặt lo lắng đứng trước cửa điện chờ Thiên Xu cùng Thiên Tuyền đi ra, rồi mới đứng thẳng sống lưng, không hề quay lại, lên mây rời đi.

Khi Thiên Xu cùng Thiên Tuyền từ trong Thiên Điện đi ra, Khai Dương vội vàng bước đến, gấp gáp hỏi kết quả.

May mà Đế Quân từ bi, chưa phán trọng hình, chỉ bắt Thiên Tuyền đến thiên trì tịnh hồn. Khai Dương coi như thở phào một trận, lại nghe Thiên Xu nói may mà có Thiên Nhân thân tướng trợ giúp đỡ, trước điện thuật lại chân tướng sự việc, Thiên Tuyền mới có thể miễn bị trọng phạt.

Khai Dương vừa nghe liền sửng sốt, mới rồi bị cơn tức nhất thời che mắt, chưa kịp nghĩ đến chuyện khác đã đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên trên đầu Thiên Lý Nhân, hiện giờ nghĩ đến, Đế Quân đã ra lệnh, làm sao có thể chỉ dùng mấy lời nói dối vớ vẩn là có thể qua cửa, huống hồ Thiên Tuyền đúng là đã sai trước, cố tình ở lại thế gian không muốn trở về, phái thiên binh đi tróc nã cũng là có lý.

Cố tình bản thân lại chỉ nghĩ đến ủy khuất của Thiên Tuyền cùng chân tình của hắc lang yêu mà lại xem nhẹ một phen tâm ý của Thiên Lý Nhân.

Nơi trống rỗng trong lòng giống có thứ gì đó đang sụp đổ càng lúc càng nhanh, Khai Dương không chịu được nữa, vội vàng bước lên mây, hỏa thiêu hỏa liệu hưởng phủ trách của Thiên Lý Nhân bay tới.

Không ngờ cửa phòng Thiên Lý Nhân lại nhất mực đóng chặt, mặc cho hấn có lớn tiếng kêu to, gõ mạnh, người bên trong vẫn không nói không rên một tiếng.

Nếu là bình thường, Khai Dương đã sớm tung chân đá vỡ, trực tiếp xông vào, chính là hôm nay... lại không thể.

Nhớ tới vừa rồi từng câu từng câu không hề lưu tình đi quở trách người ta, cùng với khuôn mặt cương cứng trắng bệch yên lặng thừa nhận tất cả của Thiên Lý Nhân, trong ngực không biết chỗ nào lại bị kim châm đau đớn.

Thật khó chịu.

Hấn nhìn căn phòng đóng chặt, chỉ khi nào cánh cửa này mở ra, mắt nhìn thấy nam nhân cao gầy kia rồi, trong lòng chắc sẽ không còn cảm thấy khó chịu nữa.

Khai Dương tựa đầu trên cửa, vô lực nói: “Ly Lâu, người mở cửa được không?”

Nhật nguyệt dịch huy, Khai Dương lại ở ngoài phòng ngồi một đêm.

Đáng tiếc, người trong phòng thủy chung không hề mở cửa ra, tận đến khi nắng lên chói mắt, Khai Dương liền biết có người nữa cũng là vô dụng, chuyện Thiên Tuyền bên kia còn chưa giải quyết, cuối cùng hắn chậm rãi bò dậy, đặt tay lên cửa, nói nhỏ: “Ly Lâu, người có nghe được không?... Lúc trước, là ta không phải, không phân tốt xấu đã oan uổng người..... Muốn đánh ta phải không, người muốn như thế nào đều có thể.... Nhưng đừng đóng cửa như vậy.....”

Bên trong vẫn vô thanh vô tức, hắn do dự một lát, “Kia..... Ta đi trước.”

Cuối cùng vẫn bước lên mây đỏ rồi đi.

Thật lâu sau, cánh cửa một mực đóng chặt mới nhẹ nhàng mở ra từ bên trong, nam nhân cao gầy chìm vào bóng tối trong phòng, con người lóe ra duệ quang lại ẩn ẩn một tia u ám.

Thiên Lý Nhân nhìn đám mây đỏ càng ngày càng xa, chậm rãi nhắm lại hai mắt, giấu đi âm trầm nơi đáy lòng.

Hắn không phải không muốn mở cửa, có điều, bản thân vẫn không thể khống chế được tình tự từ tận đáy lòng nổi lên, không cần nhìn vào gương, hắn cũng có thể đoán ra khuôn mặt này hiện giờ nhất định là khó coi đến cực điểm. Hắn càng không muốn khuôn mặt vạn vọ này của mình dừng trong đôi mắt trong trẻo của Khai Dương.

Những lời nhỏ nhẹ ngoài cửa hắn đều nghe vào tai, hồi ý trong lời nói cũng thật sự chân thật.

Hắn vốn nên tha thứ cho người kia.

Thế nhưng, hắn lại thủy chung không thể thuyết phục bản thân mở ra cửa phòng, như bình thường, khoan dung mà đối diện vị Tinh Quân trẻ tuổi kia.

Vốn là không nên như thế! Ngàn vạn năm qua, chịu đựng tiên gia mất lạnh thần nhân ác quỷ, đối với hắn bất quá cũng chỉ như một cơn gió nhẹ. Nhưng những lời mắng mỏ tức giận ngoài điện kia, từng câu từng chữ như còn văng vẳng bên tai, đánh vào trong lòng.

Thiên Lý Nhân bước khỏi phòng, trên chiếc bàn đá trong tiểu viện vẫn theo thói quen mà đặt hai chén trà. Hắn ngồi vào chỗ bình thường vẫn ngồi, cầm lấy chén ngọc lưu ly dành cho Khai Dương, hơi xoay chuyển, ánh sáng mặt trời phản xạ lên thân chén, chói mắt phi thường.

Khóe miệng tràn ra một nụ cười khổ đầy tự giễu, bản thân xem ra vẫn không thể nhớ kỹ giáo huấn, luôn cứ thế quên hết tất cả.

Ở chung thân cận, Khai Dương nóng bỏng như thái dương giữa trưa một ngày hè, nóng đến tận tâm can. Thế nhưng, vì hào quang kia quá mức ác liệt, khiến người ta như gặp phải ảo giác, bị che đi đôi mắt mà xem nhẹ tất cả.

Lần mạng này rốt cuộc cũng khiến hắn nhận ra, nguyên lai, trong cảm nhận của người kia, hắn thủy chung bất quá chỉ là một tên tiểu nhân đê tiện, trước mặt Đế Quân chuyên dựng chuyện thị phi, buộc tội chúng tiên.....

Thân thiết như bố thí kia.....

“Đinh đương!!” Chén ngọc rơi xuống vang lên âm thanh vỡ vụn, vô cùng chói tai.

“Ha ha.....”

Nâng lên tay kia che đi hai mắt, hắn biết biểu tình của mình bây giờ đã vụn vỡ đến mức vô cùng khó coi.

Vọng tưởng mà si. Thật buồn cười làm sao.

Ngôi sao trên trời kia, làm sao một thần tướng hạ đẳng như hắn có thể chạm đến.....

※※※※※※※※※※

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên có từng tiếng lôi điện bạo vang từ Nam Thiên Môn truyền đến, chân trời vân dưng sinh biến, Thiên Lý Nhân tâm niệm vừa động, mở mắt nhìn ra, liền thấy phía Nam Thiên môn vang vọng tiếng sấm kia xuất hiện một đầu thanh sư lục vĩ mang ý đồ xông tới, thủ vệ thiên binh ra sức chống đỡ, nhưng thanh sư này lợi hại phi thường, lục vĩ đằng sau vừa động, cuồng sấm chớp mưa bão nổi lên, đánh cho chúng binh toàn bộ không thể đánh trả.

Thượng cổ lôi thú!?

Lôi thú chính là bạo chi thú sinh ra từ thời thượng cổ, vạn năm trước đã không còn tung tích. Đợi hắn nhìn rõ ràng, lại không ngờ lôi thú kia chính là do Hắc lang yêu biến thành!

Lập tức mặc kệ sự việc ác liệt, vội vàng lên mây, hướng Thiên Điện bay đi.

Lúc này trống trận lôi phong, đã kinh động đến Đế Quân. Khi Thiên Lý Nhân vừa đi vào điện, liền nghe thấy thiên nô đang vội vàng hướng Đế Quân bẩm báo tình huống Nam Thiên môn.

Hắn còn đang lo lắng, chợt nghe Đế Quân nâng thanh hỏi: “Thiên Xu ở đâu?”

Vấn đề như thế, đương nhiên không phải hỏi thiên nô kia, Thiên Lý Nhân lại mở pháp nhãn, đã thấy Thiên Xu Tinh Quân dùng khốn tiên từng trói Thiên Tuyên Tinh Quân đi về hướng thiên trì. Trong lòng thổ dài, chỉ có thể hơi cúi đầu, đáp: “Thiên Xu Tinh Quân dẫn theo Thiên Tuyên Tinh Quân hướng đến thiên trì.”

Đế Quân tựa hồ đã sớm có sở liệu, ha hả cười: “Xem ra Thiên Xu cũng biết tình thế có biến, liền giành quyền hành động trước. Đáng tiếc nơi đặt tâm đã định, hắn cũng không thể thay đổi.....” Nói xong, lại đánh giá Thiên Lý Nhân, hơi liếm hạ mắt phượng, nửa cười nhạt nói, “Ly Lâu, trăm thật muốn nghe xem lời thú đang xâm nhập Nam Thiên môn kia có lai lịch ra sao.”

Thần tướng cao gầy trên điện vừa nghe thấy Thượng Đế gọi tên thật của mình, không khỏi chấn động, lại hơi thấp đầu, trả lời: “Nó là do lời thú Liệt Du cùng bạch lang Sương Ảnh sinh ra.”

Nhưng dị sắc vừa chợt lóe trong đôi mắt hắc cũng trốn không thoát pháp nhãn của Thượng Đế, Đế Quân tuổi trẻ ý cười càng đậm: “Liệt Du? Trăm nếu không nhớ lầm, nó đã sớm vô tung vạn năm.”

Đối với lời thú, lời đồn nghe đã thật nhiều, nhưng rất ít tiên gia biết, người muốn dùng lời thú làm tọa kỵ lại chính là vị Thượng Đế Ngọc Hoàng này. Năm đó hắc tuổi trẻ khí ngạo, đi dạo qua Thiên Hà gặp được đầu thanh tông lời thú kia, nảy lòng tham muốn dùng làm tọa kỵ. Thế nhưng lời thú kia tính tình kiêu ngạo, dù bị Thượng Đế bắt được, cũng không chịu để hắc nắm trong tay, vừa có người tới gần là há mồm muốn cắn. Hung bạo nan thuần, càng đừng nói muốn cưỡi. Vô luận Thượng Đế như thế nào vừa đấm vừa xoa, cũng thủy chung không thể thuyết phục được nó, cuối cùng bị nó cắn đứt dây thừng, thoát khỏi thiên đình.

Từ đó về sau, Thượng Đế cũng dần dần quên đi chuyện này, nhưng đối với ngạo nghễ của lời thú kia thật sự vẫn nhớ mãi không quên.

“Liệt Du tuy là lời thú tôn sư, nhưng tính tình cô liệt, không muốn làm tọa kỵ tiên gia, trốn xuống yêu vực, cùng bạch lang yêu sinh hạ một con liền qua đời.”

Thượng Đế sắc mặt chưa biến, nhưng ánh mắt đã hiện rõ thâm nghiêm: “Nga? Thì ra là thế, trước kia vì sao chưa từng nghe người đề cập?”

“Việc hai mắt mặt tướng có thể nhìn đến thật sự quá nhiều, có khi quên, không thể tận báo với Đế Quân.”

“Hừ! Trăm thấy ngươi là cố ý dấu diếm!”

Thượng Đế giận tím mặt, một quyền đánh lên lưng giường, sợ tới mức thiên nô đứng một bên cũng sách sách phát run, suýt nữa thì hôn mê, có là Thiên Lý Nhân vẻ mặt lãnh băng cũng khó nén khiếp ý, quỳ xuống trước tòa, dập đầu bẩm: “Đế Quân thứ tội. Mặt tướng ngày đó đã muốn bẩm báo, nhưng lại đứng lúc yêu long nơi hạ giới tác loạn, suy xét nặng nhẹ, liền trước tiên bẩm báo chuyện sau, tạm để chuyện Liệt Du qua một bên, sau đó liền quên mất. Mặt tướng sai sót, thỉnh Đế Quân trách phạt.”

Thượng Đế nhìn Thiên Lý Nhân quỳ gối trước mặt, nói: “Tiên yêu kết hợp, liền sinh bách kiếp. Liệt Du kia sợ là vì muốn giữ gìn thể diện, cố gắng chống đỡ lại bị thiên kiếp phá hủy. Ly Lâu, ngươi biết mà không báo, chẳng phải đã hại nó.”

Thiên Lý Nhân dựng thẳng thắt lưng hơi run, nói: “Tâm chi sở hướng, phi năng tả hữu.” (tâm đã hướng về một chỗ, dù có làm thế nào cũng không thay đổi được.)

“Người.....” Thượng Đế nhất thời bị câu nói của hắn làm ghen hợm.

“Thượng Đế thứ tội!”

“Hừ! Người so với cá trạch còn lươn lẹo hơn!” Thượng Đế không hề ra oai, quơ tay áo nói, “Đi thôi, trẫm thật muốn nhìn xem tâm bọn họ hướng đến đâu?”

16. Quyển 1 - Chương 15

Truy mục thiên niên tâm ý cải

Nãi tri thân tại tử cục trung

(Mắt nhìn ngàn năm tâm ý đổi

Nào biết bản thân đã hết đường)

Nhưng mà nơi tâm Cự Môn Tinh Quân hướng về, đã sớm quyết định.

Không vào thiên trì tịnh hồn, gia nhập yêu đạo, dù chịu thiên kiếp cũng nguyện cùng hắc lang yêu sinh tử tương hứa.

Có là Thượng Đế Thần Quân, cũng khó tránh khỏi động dung, thiên kiếp trước mắt, hắn cũng không định làm bọn họ khó xử, chỉ đành hạ chỉ đuổi đi. Kết cục như thế vốn đã không tồi, nhưng Thiên Lý Nhân nhân lực rất tốt, không hề bỏ qua vẻ ảm đạm thoáng qua trên gương mặt băng khốc của Thiên Xu Tinh Quân.

Lại không khỏi kinh ngạc.

Nguyên lai tình đời đủ loại, chỉ có hắn nhìn không hết mà thôi.

Đế Quân tự nhiên cũng biết, chỉ thở dài: “Yêu tà dễ diệt, tâm ma nan trừ.....”

Thiên Lý Nhân ở bên nói: “Đế Quân thấu hiểu tình đời, thật sự đáng quý.”

Thượng Đế hừ lạnh: “Trẫm nếu thật có thể hiểu thấu đáo, sớm đã đăng Phật lên Niết bàn rồi, việc gì còn phải ngồi đây nghe người nói đám cổ sự kỳ quái mấy ngàn năm qua?”

“Mặt tướng không dám.”

“Ít nói lời nhảm đi, muốn đi cứu người thì nhanh lên, nếu không Vũ Khúc Tinh Quân đợi lâu lại nóng nảy.”

Thiên Lý Nhân nghe vậy liền sửng sốt, phải rồi, Khai Dương rời khỏi chắc chắn là đi tìm Thiên Tuyền, Thiên Xu lại cậy mạnh mang người đi, Khai Dương làm sao có thể khoanh tay đứng một bên?

Khai Dương cũng không phải địch thủ của Thiên Xu, nói vậy chắc cũng bị khổn tiên thường trói chặt, vút lại trong điện đi.

Lập tức cũng không quản được việc khác, vội hướng Đế Quân chấp tay thi lễ, quay đầu bay về tinh điện của Cự Môn Tinh Quân.

Đợi hẩn bước xuống mây chạy vào tinh điện rồi, quả nhiên gặp Khai Dương đang bị khổn tiên thường trói gô, chổng chơ bên cây trụ giữa điện, đôi mắt to phần nộ trừng đến sắp rơi, miệng há hốc nhưng nửa tiếng cũng kêu không ra khỏi cổ.

“Khai Dương?”

Thiên Lý Nhân vội vàng chạy qua nâng hẩn dậy, Khai Dương vừa thấy người đến là hẩn, tích tắc hai mắt liền phát sáng, yết hầu ầm ầm ừ ừ một trận, vẫn không nói được nửa câu.

“Là Tham Lang Tinh Quân hạ pháp chú lên người?”

“Ồ ô.....” Khai Dương chỉ đành liều mạng gật đầu, cũng không dám dùng sức giấy dựa, khổn tiên thường càng giấy càng chặt, vừa rồi giấy dựa một trận đã khiến hẩn sắp bị siết chết rồi.

Lúc này Vũ Khúc Tinh Quân uy vũ bắt phạm giống như con trùn ngo ngoe ngo nguậy trên mặt đất, nứt nở mở to hai mắt vô tội nhìn Thiên Lý Nhân, làm sao còn tư thế hoành hành ngang ngược ngày thường khoát tay một cái là bạo hỏa cuồng phun?

Thiên Lý Nhân trong lòng thầm than, hiền giờ người có thể chế trụ Khai Dương, trừ bỏ Thiên Xu Tham Lang Tinh Quân, đương nhiên cũng chẳng còn ai.

May mà cấm chú thuật cũng không phải pháp thuật cao thâm, Thiên Lý Nhân cũng có thể miễn cưỡng coi bỏ, chỉ thấy hẩn đưa tay điểm lên trán Khai Dương, niệm động pháp quyết, ánh sáng lóe lên, cuối cùng giải thoát được Khai Dương khỏi nỗi khổ vô ngôn. (không nói được =)))

“Hô.....” Khai Dương cuối cùng cũng có thể thở hẩn hẩn.

Nhưng khốn tiên thường là bảo vật tiên gia, sao có thể dễ dàng cởi bỏ? Thiên Lý Nhân nghĩ nghĩ, liền tính toán đi tìm Thiên Xu.

Khai Dương thấy mình vừa mới nói được, người kia đã lại nâng thân muốn đi, không biết vì sao nhất thời kích động, nghĩ muốn vươn tay giữ chặt lấy hắn, bất đắc dĩ hai tay lại bị trói chặt vô cùng, trong lòng cuống quýt, vội quá há mồm đem cổ tay Thiên Lý Nhân cắn chặt không tha.

Thiên Lý Nhân đột nhiên cảm thấy cổ tay đau xót, kinh ngạc quay đầu lại: “Người cắn ta làm chi?”

“..... Ông o ép đi.....”

Khai Dương trong miệng đầy chặt, nói năng lại càng không rõ ràng, đôi mắt gắt gao nhìn thẳng nam nhân cao gầy, Thiên Lý Nhân đột nhiên thấy lạnh cả gáy, cảm giác cổ tay mình như cá chép rơi vào miệng mèo con.

“Có chuyện gì cũng từ từ nói đã, người trước nhả ta ra.”

“..... Không cho phép.....”

Thiên Lý Nhân giấy không ra, chỉ đành phải giằng co tại chỗ. Răng nanh Khai Dương cũng vô cùng sắc bén, hai chiếc răng nhỏ nhỏ cứ nhiên đâm tiến vào mạch máu nơi cổ tay, Thiên Lý Nhân không khỏi nhủ thầm: “Đau.”

“A!” Chữ này hữu dụng có thể sánh ngang với pháp quyết, Khai Dương vội vàng hé miệng ra, thân thể không có điểm tựa “huyech” một cái ngã mạnh trở lại nền đất, đau đến nhe răng trợn mắt.

Hắn nhìn dấu vết thương tổn rõ ràng trên cổ tay Thiên Lý Nhân, cùng hai miệng lỗ vẫn còn rơm rớm máu, lập tức thấy ảo não không thôi. Hắn không phải cố ý muốn tổn thương người kia, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến cánh cửa gỗ đóng chặt ván gỗ rắn chắc lạnh lùng cự tuyệt hắn kia, trong lòng liền nôn nóng không ngớt, vô luận như thế nào, cũng muốn lưu lại người này.

“Ta không phải cố ý đâu.....”

Thiên Lý Nhân thở dài, cho dù tinh mang kia có xa xôi cao vợi đến đâu, cho dù chỉ có thể chạm được vào tinh quang âm áp ấy trong nháy mắt, như vậy chỉ sợ tiếp qua mấy ngàn năm mấy vạn năm, hắn cũng sẽ không thể nhớ kỹ tổn thương đã từng phải chịu đau đớn cỡ nào.

Hắn một lần nữa ngồi xổm xuống, chậm rãi nói: “Thỉnh Vũ Khúc Tinh Quân yên tâm, Cự Môn Tinh Quân mặc dù bị biếm xuống trần, gặp phải thiên kiếp, nhưng hắn cùng Hắc lang yêu kia có thể được ở bên nhau, cũng không phải là kết cục quá xấu.”

“Không phải, ta.....”

“Hàng tỉ năm nay, người có thể độ qua thiên kiếp cũng không nhiều lắm, nhưng lấy bách yêu chi lực trên người Cự Môn Tinh Quân mà nói, hơn nữa lại thêm lôi thần thú bên cạnh y, hẳn là vẫn có cơ hội.”

“Người hãy nghe ta nói.....”

“Nếu Tinh Quân vẫn còn lo lắng, có thể xuống chân núi Bất Chu Sơn nhìn xem, mặt tướng vừa mới gặp Cự Môn Tinh Quân dẫn theo Hắc lang yêu kia đi về hướng đó.”

Khai Dương chăm chú nhìn khuôn mặt bình tịch của Thiên Lý Nhân, chậm rãi nhú mày, thì thào nói: “Ly Lâu, người tức giận.”

“Tinh Quân nghĩ nhiều rồi.”

“Người đang tức giận ta sao?”

“Mặt tướng không hề tức giận.”

“Không. Người tức giận.”

“Câm miệng!!” Khai Dương cố tình gây sự cuối cùng cũng đã đập vỡ giới hạn cuối cùng của nam nhân, con người mình duệ bạo bắn ra từng tia ngoan lệ, hất gơ tay lên, tóm lấy sau gáy Khai Dương, cường lực áp sát người kia xuống trên đất, biểu tình cứng ngắc trên mặt cùng khuôn ngực phập phồng không ngừng cũng hoàn toàn tiết lộ hẳn đã không thể khống chế cơn tức này được nữa.

“Nếu trong lòng Tinh Quân đã chỉ có Tham Lang Tinh Quân bọn họ, cần gì quan tâm mặt tướng có tức giận hay không?!”

Thanh âm trầm đến mức như từ nơi sâu nhất trong lồng ngực ép ra, gần sát như vậy, thậm chí ngay cả hơi thở đều nhất nhất thổi lên vành tai mẫn cảm của Khai Dương, cảm giác tê dại xông thẳng từ tai lên đến đỉnh đầu.

“Ly Lâu? Người muốn làm cái gì ? »

Khai Dương nhìn không thấy nam nhân sau lưng, càng không biết đôi mắt vốn kín đáo tối tăm giờ phút này lại ngập trời sóng cuộn.

Ngôi sao cho tới bây giờ đều luôn xa xôi không thể chạm vào, lúc này lại bị giam cầm ngay dưới thân mình, Tinh Quân từ trước đến nay đều cường ngạnh vô địch, hiện giờ lại lộ ra yếu ớt chưa từng có, hai tay bị trói

ra sau lưng, dây thừng đã siết đến lặn vào trong quần áo, quần chặt quanh thân mình thanh mảnh.

Thiên Lý Nhân hơi nâng lên cổ tay đang áp chế hấn, lại không để cho Khai Dương di động, cứ như vậy cắn xuống.

“A nha!!” Khai Dương ăn đau liền giãy dụa, nhưng bị Thiên Lý Nhân ấn xuống, trên người lại thêm khốn tiên thừng chế trụ, hấn cũng không thể nhúc nhích mấy may. “Ngươi cái tên gia hỏa tròng mắt tắt bảo này!!” Hấn nghĩ người kia đang trả thù vết thương trên cổ tay, nhưng đến được cái miệng kia thả ra, cả người hấn lại giống như con ngan bị xiên nướng, trở mình lại.

Đối lại cặp mắt thâm thúy như đêm đen, Khai Dương bất giác giật mình.

Hai bàn tay đang ấn trụ trên vai cứng như kim sắt, hấn không ngờ Thiên Lý Nhân nhìn qua gầy như vậy cự nhiên lại có thần lực đến mức này. Nhưng hấn vốn luôn kiêu căng, há có thể dễ dàng tha thứ cho người khác áp bách mình, nhất thời then quá thành giận, quát: “Ngươi buông ra!!”

Thiên Lý Nhân mặc kệ lửa giận của hấn, lạnh nhạt nói: “Tinh Quân thứ tội, mặt tướng pháp lực thấp kém, vô năng cỏi bỏ khốn tiên thừng.”

Khai Dương tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể một cước đá văng tên kia.

“Vậy ngươi cút ngay cho ta!”

“Mặt tướng vốn chính là tên tiểu nhân dê tiện, chuyên lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, tâm thuật bất chính, Tinh Quân không phải đã sớm biết sao ? »

Khai Dương nghe vậy nhất thời một trận kinh ngạc, hấn mở to hai mắt thẳng tắp nhìn Thiên Lý Nhân, xuyên thấu qua tấm mặt nạ lạnh lùng, đột nhiên, hấn từ trên người nam nhân lạnh lùng cao gầy ấy, thấy được sự cô độc bi thương.

Rõ ràng bản thân đã rơi vào tay hấn, thế nhưng người kia trong mắt lại hoàn toàn không có nửa điểm vui thích, đôi bàn tay vì dụng lực mà hơi hơi run rẩy, ngay cả hô hấp dồn dập cũng cảm thấy thật gian nan.

“Ly Lâu? Người..... Xảy ra chuyện gì?”

Khai Dương hoang mang hỏi nhẹ, đối với Thiên Lý Nhân lại không khác gì tiếng sấm cảnh tỉnh.

Hấn dừng lại, cẩn thận chăm chú nhìn Khai Dương, tuy linh hồn nằm trong thân xác hài đồng mới hơn mười tuổi, nhưng ánh sáng kiêu căng trong đôi mắt người kia vẫn cực kì rõ ràng.

Hắn cứ nhiên..... chỉ trong một khắc thôi, hắn cứ nhiên muốn xé tan thân thể này, đem tinh hồn rục rở kia chiếm làm của riêng.

Nguyên lai, ngôi sao này, đôi mắt hắn đã dõi theo ngàn vạn năm, tầm mắt từ tìm hiểu nghiên cứu dần dần trở thành thưởng thức, cho đến bây giờ, cứ chậm rãi từ từ biến chất, chỉ có hắn là không biết mà thôi.

Chỉ nhìn ván cờ của người khác, lại không hề biết rằng, nguyên lai bản thân vạn năm trước, từ thời khắc gặp được người thanh niên chỉ điểm cho Hiên Viên khi ấy, cũng đã bước vào một ván cờ tử cục.

“Ha hả..... Mặt tướng đại khái..... chắc là điên rồi đi?.....”

Thiên Lý Nhân khụ khụ nở nụ cười, thế nhưng, đây là cười sao? Khai Dương mi nhãn lại, trận mạo phạm vừa rồi đã trở thành râu ria, bởi vì nam nhân trước mắt này, rõ ràng biểu tình trên mặt như muốn khóc, từ trong lồng ngực lại phát ra từng trận tiếng cười.

Hắn hé miệng, muốn nói gì đó, thế nhưng trước mắt đột nhiên tối sầm, nguyên lai Thiên Lý Nhân đã dùng tay đè lại hai mắt hắn, chỉ nghe giọng nói trầm đến mức khàn khàn của người kia vang lên: “Khai Dương..... Vũ Khúc Tinh Quân..... Mặt tướng Ly Lô..... Vừa mới mạo phạm..... Mong được thứ lỗi..... Từ nay về sau..... Tinh Quân nếu muốn vì tư hạ phạm..... Nhớ đừng để Đế Quân biết được..... Mặt tướng..... Sẽ không tiếp tục.....”

Thanh âm của hắn càng ngày càng thấp, nhưng cũng càng ngày càng gần, vì mắt không thể nhìn thấy, các giác quan khác của Khai Dương lại càng trở nên khẩn trương.

Bỗng nhiên đôi môi chạm phải vật gì đó lạnh lạnh, có chút khô ráo mà mềm mại, Khai Dương còn chưa kịp phản ứng, trước mắt ánh sáng đã trở lại, trong tia sáng chói mắt, hắn chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng cao gầy của Thiên Lý Nhân rời đi, hắn đột nhiên có một loại ảo giác, nam nhân cứng cỏi luôn dễ dàng tha thứ cho mình này, sẽ không bao giờ ... trở về nữa.

“Ly Lô!! Người quay lại cho ta!! Ly Lô!! Người dám đi?! Đứng lại cho ta!!”

Thế nhưng, cho dù hắn có quát to cỡ nào, bước chân rời đi của Thiên Lý Nhân vẫn không hề chậm lại nửa phần, từng bước ra khỏi đại môn tinh điện, cuối cùng dừng lại. Hắn vẫn như cũ không hề quay đầu, chậm rãi nâng tay, đem đại môn sau lưng đóng lại, tắt đi ánh nắng cuối cùng dừng trên gương mặt Khai Dương, đồng thời, cũng ngăn lại đôi mắt nóng rực như muốn đốt cháy lưng mình.

Một khắc kia, hắn giống như sắp cạn kiệt sức lực, thật gian nan mới có thể giữ cho bản thân vẫn đứng thẳng như bình thường.

Ngay giây phút nâng được mắt lên, lại nhìn thấy Tham Lang Tinh Quân đã đứng ngay ngoài cửa điện.

Hắn đến, chắc là vì cởi bỏ khổ tiên thường cho Khai Dương đi.

Thiên Lý Nhân nhìn Thiên Xu, thân ảnh cao lớn bị ánh mặt trời kéo dài trên nền đá cẩm thạch, cao mà bất động, giống như đã đứng ở nơi này một hồi lâu.

Hắn hỏi: “Tham Lang Tinh Quân, vì sao không ngăn cản mặt tướng quát tháo?”

Cho dù một loạt chuyện bất ngờ mới xảy ra, lời thú sấm thiên rồi Cự Môn Tinh Quân rơi vào yêu đạo, thế nhưng trên khuôn mặt lạnh lùng của Thiên Xu Tinh Quân vẫn không hề có nửa phần dao động, hoặc có lẽ phải nói, là do mắt nhìn không đến thôi.

Thiên Xu vẫn chưa tức giận, chỉ lạnh nhạt nói: “Bản quân tin tưởng, người sẽ không thương tổn Khai Dương.”

Thiên Lý Nhân nắm tay căng thẳng, lời này tuy nhẹ nhàng, nhưng nghe vào tai, lại đâm vào trong tim, giống như bị kim châm thiêu đốt.

Hắn không hề ngừng bước, chỉ hướng Thiên Xu chấp tay một cái, liền đằng vân rời đi.

Tham Lang Tinh Quân nâng mắt nhìn thân ảnh dần mờ mịt giữa không trung, đợi đến khi không còn nhìn rõ, mới khẽ lắc đầu, xoay người nâng tay đẩy ra cửa điện, giải phóng âm thanh gầm rú đình tai nhức óc bên trong: “Ly Lâu!! ”

17. Quyển 1 - Chương 16

Bất chu động trung tất huyễn tượng

Tuyết ngai ngọt phong cô đào ảnh

(Vòng quanh trong động đầy ảo ảnh

Tuyết trắng gió cao, cô độc đào)

Thiên Đình rộng lớn đến mức nào?

Tám trăm dặm xung quanh Đế Cung, cùng hơn nghìn trượng Thiên Hà, vạn khoảnh Thiên Ngoại Thiên.

Quen biết như có như không, tiên gia tiên chúng trăm năm cũng hiếm khi có dịp nhìn mặt nhau một lần. Vì vậy Đế Quân thường mở Dao Trì yến, nguyên bản muốn nhân cơ hội để chúng tiên gặp nhau, miễn cho quá mức xa cách.

Nhưng nếu người đã có tâm không muốn gặp mặt, cho dù bản thân có đi tìm, so với đáy biển mò kim, chỉ càng khó hơn ngàn vạn lần.

Khai Dương đã ở trước Thiên Điện ngồi một ngày một đêm, sau khi vượt qua thiên kiếp bình an Cự Môn Tinh Quân đã cùng hắc lang yêu của mình quay về yêu vực, Khai Dương cũng yên lòng, liền vội vàng xoay trời chuyển đất đi tìm Thiên Lý Nhân kia, muốn đem chuyện ngày đó hỏi cho bằng được.

Thế nhưng khi hắc thả mình trở về thiên đình, lại thủy chung tìm không thấy Thiên Lý Nhân.

Phủ trạch của hắc, cả trước điện giai. Khai Dương phát hiện, từ khi hai người ở chung đến nay, trừ bỏ được ý chỉ Đế Quân sai bảo, Thiên Lý Nhân hoàn toàn không hề rời khỏi khu vực chỉ có mấy chục dặm này.

Hiện giờ hắc đã rời đi, mà hắc sẽ ở nơi nào, bản thân lại mù mịt không hề có một tia manh mối.

Hỏi chúng tiên gia, lại không một ai biết. Trong lòng không khỏi ngạc nhiên, Thiên Lý Nhân nơi này, cư nhiên ngay cả một người bằng hữu biết tâm tư của hắc, cũng không có.

Trong sạch lạnh lẽo cùng cô tịch như thế, hắc làm thế nào qua được thời gian vạn năm kia?

Khai Dương ngồi ở vị trí Thiên Lý Nhân xưa nay luôn ngồi, bàn tay vuốt ve bạch ngọc lát trên mặt điện giai lạnh như băng, cảm giác lạnh lẽo kia như thông qua tay hắc, chậm rãi rót vào thân thể, tiến vào trong lòng, cư nhiên, lạnh buốt khiến cho người ta đau đớn.

Nhớ tới lời quyết tuyệt của người nọ, sau này sẽ không bao giờ ... hướng Thượng Đế bẩm báo hành động lên xuống trần của mình nữa.

Hắc cự nhiên hoàn toàn không cảm thấy cao hứng, ngược lại, trong lòng như xuất hiện khoảng không g trống rỗng, buồn bã mất mát.

Tâm mất chán ghét luôn ở sau lưng mình chăm chú dõi theo đã biến mất. Rốt cuộc..... sẽ bao giờ không còn nhìn mình nữa.

“Hỗn trưởng..... Tiểu nhân..... Thiên Lý Nhân..... Bụng dạ hẹp hòi..... Lòng dạ hẹp hòi..... Hỗn đản!!” Than thở đột nhiên bùng nổ thành giận dữ, đem Thuận Phong Nhĩ vốn đang trốn một bên giật mình đánh thót bước trượt khỏi bậc thang.

Khai Dương trừng mắt nhìn Thuận Phong Nhĩ cả người tròn vo đang bày ra mặt lấy lòng, nhú mày quát: “Bản quân tâm tình rất xấu, đừng đứng đây chướng mắt!! Nếu không ta đem ngươi thành bóng đá bây giờ!!”

Thuận Phong Nhĩ thật vô tội, hắc bắt quá chỉ là đi ngang qua, nhiều ngày không nhìn thấy Thiên Lý Nhân,

cự nhiên lại nhìn thấy trên điện giai có một người ngồi, còn ngỡ là hắc, liền đến nhìn xem, không ngờ lại gặp trúng Vũ Khúc Tinh Quân tính tình đang lúc dữ dằn, mình đứng đầu chịu tội, ăn không hết, tốt nhất là chuồn thôi.

Hắc vội vàng bò dậy nâng người lên, thấy Khai Dương cũng để ý tới mình, tiếp tục ngồi nơi kia như đang chờ đợi người nào đó, liền vừa quay đi vừa nói nhỏ: “Cái gì chứ.... Chỗ này là của Thiên Lý Nhân mà, Tinh Quân đại nhân tới đây nháo cái gì chứ.... Thật là.....”

“Người nói cái gì?!”

Trước mắt hồng quang chợt hiện, thiếu niên vừa rồi còn ngồi thật xa, lắc mình một cái đã che trước mặt hắc, Thuận Phong Nhĩ nhất thời sợ tới mức ngã ngồi trên mặt đất, Khai Dương liền một tay tóm lấy hắc quát lên: “Người có biết Ly Lâu ở đâu không?!”

“Ly Lâu là ai?”

Thấy Thuận Phong Nhĩ không hiểu, Khai Dương lúc này mới nhớ ra Thiên Lý Nhân đã nói, thiên giới này chỉ có hắc và Đế Quân biết tên thật của người kia, hồi đó còn không để ý, nhưng hôm nay xem ra, ngay cả Thuận Phong Nhĩ cùng lúc lên thiên giới cũng không biết tên thật của hắc, như thế có nghĩa là, tại đây, trên thiên đình này, cho dù có là đại la ba trăm sáu mươi chư tiên, cũng chưa từng có ai, gọi qua tên hắc.....

Ngực đột nhiên tắc nghẹn đến khó chịu.

Khai Dương chậm rãi buông tay, Thuận Phong Nhĩ rơi trở về mặt đất, thừa dịp hắc thất thần liền tận sức chạy mất.

Ngẩng đầu nhìn mây bay đầy trời, hắc biết dù có tiếp tục ngồi thế này cũng sẽ không nhìn thấy Thiên Lý Nhân. Chỉ cần người kia không muốn nhìn thấy hắc, không cần dùng bất cứ cách gì, cũng có thể cự tuyệt thành công.

Hiện giờ hắc còn mang trên người trách nhiệm tìm châu, phàm thân này, cũng không thể ở lâu trên thiên giới.

Khai Dương than nhẹ một tiếng, lại liếc mắt nhìn về phía điện giai đã không còn thân ảnh nam nhân cao gầy kia, xoay người nhảy xuống khỏi mây, hạ phàm.

※※※※※※※※※※

Trên trời một ngày, dưới đất trăm năm, hắc một lần ở lại thiên đình, nhân gian đã sớm trăm năm thay đổi.

Cảnh còn người mất, vị bá phụ hảo tâm kia đã sớm qua đời, may mắn Khai Dương trước khi đi lên đã để

bốn vị Công Tào chiếu cố ông, cho nên sau khi Khai Dương rời đi rồi lão nhân cũng là thọ qua trăm tuổi, hái được thiện quả.

Khai Dương từ trong ngực lấy ra túi Càn Khôn, tất cả trong đó đều của Thiên Tuyền Cự Môn Tinh Quân thu thập được, trước khi vào yêu vực đã giao lại cho Khai Dương, dặn dò kia hẳn hữu duyên lấy được ngũ sắc huyền thạch, có thể dùng nó để luyện ra thần châu.

Vốn biết trong thiên địa có ngũ kim, bát thạch, tam hoàng. Bát thạch nhân, lấy huyền thạch làm tôn, nhận được thiên địa linh khí mà thành, mấy không thể mịch. Huyền thạch luyện đan, cho dù không được đến trường sinh bất lão, nhưng ít nhất cũng có thể phi tiên. Nếu tìm được huyền thạch lấy ngũ hành làm gốc, nếu đem đi luyện, vật đạt được cũng không thể coi thường.

Muốn luyện ngũ sắc huyền thạch này, phải tìm đến Bất Chu Sơn, dùng huyền vũ thạch lô mà Nữ Oa trước kia đã dùng luyện đá vá trời.

Đáng tiếc ngày đó Thiên Tuyền tuy tìm được huyền thạch, lò luyện kia lại không thấy tung tích.

Thế nên Khai Dương khi đến thế gian, việc đầu tiên hẳn làm, đó là đi đến Bất Chu Sơn.

Cái gì gọi là Bất Chu? Bất, nghĩa là phủ định; chu, nghĩa là đầy đủ. Tên Bất Chu Sơn, mang ý nghĩa khuyết thiếu không toàn vẹn, tương truyền năm đó Cộng Công cùng Chuyên Húc tranh đế, trong lúc tức giận làm đổ trụ chời. Trụ trời nghiêng đi, biến thành con đường từ nhân gian lên thiên giới.

Trên núi Bất Chu Sơn có thiên thú thú sơn, phi thường hung mãnh.

Khai Dương đương nhiên đã sớm có chuẩn bị, hẳn đầu tiên là dùng khăn che miệng mũi, từ trong ngực lấy ra một bó hương dây xanh thẫm, hai ngón tay ma sát, liền đem hương đốt lên. Hương dây trông cực kì bình thường vừa châm đã dần dần tràn ra một mùi thơm vô cùng đặc biệt, hương này sâu thắm mà nhẹ nhàng, cho dù bay đi xa cũng không hề nhạt đi, một nén hương nho nhỏ lại có thể bao trùm khắp cả đỉnh núi.

Một lát sau, mọi sinh vật trên Bất Chu Sơn chìm vào trong mộng, ngay cả thiên thú hung mãnh cũng lăn ra trên đất ngủ vù vù.

Khai Dương đi dọc theo con đường lên núi, trên đường nằm la liệt vô số loại thiên thú! Thú, hẳn cúi đầu nhìn hương dây trên tay đã cháy hơn phân nửa, không khỏi lú lười, đồ của Diêu Quang quả nhiên lợi hại! Trước kia từng nghe hẳn nói qua hẳn làm được mê hương ngay cả thần nhân cũng không chống đỡ nổi, thế nên trước khi rời khỏi thiên giới hẳn mới cố tình từ trong điện Diêu Quang trộm đi.

Lần thử nghiệm này cũng thật đáng sợ, Diêu Quang thâm tàng bất lộ, đám đồ tát cả đều đặt dưới gối đầu, cũng không biết hẳn muốn dùng trên người ai? Tâm tư Phá Quân sát tinh ai có thể biết được.....

Bất quá mấy thứ đồ hại người này vẫn là nhanh dùng hết thì tốt hơn, nhưng nếu để Diêu Quang trở về

phát hiện bảo bối trên quý của hắn đột nhiên không thấy đâu thì ách.

Khai Dương trong đầu vừa tưởng tượng ra khuôn mặt Tu La đẹp đẽ như ngọc kia, đôi chân cũng vừa bước đến trước cửa huyền động sau núi.

Theo như Thiên Tuyền nói, trong động này có một tấm Thanh Đồng cổ kính, chính là thượng cổ thần vật, kính này chỉ chiếu ra cảnh hư ảo, để mê hoặc lòng người.

Khai Dương thật ra lại hoàn toàn chẳng hề để tâm, nếu đã biết là giả, làm sao còn bị mê hoặc?

Dù sao, vô luận gặp được ai, chỉ cần không quan tâm, trực tiếp bước qua là được, không phải sao.

Hắn hạ quyết tâm, nhắc chân bước vào sơn động.

Trong động liền một trận quang ảnh bùng lên, lập tức xuất hiện hình ảnh hư ảo. Khai Dương cười nhạo, thật đúng là vừa nhắc đã tới.

Trước mắt hiện lên Thiên Điện thần cung, bản thân hắn cứ nhiên lại đang ngồi trên ngai vàng của Đế Quân, chúng tiên gia bên dưới cúi đầu thùy mi, cung kính mà đứng, đến ngay cả Thiên Xu bình thường ác trặc cũng khoanh tay một bên, không dám lơ đãng.

Thấy cảnh tượng như vậy, Khai Dương không hề có lấy nửa phần vui mừng, ngược lại càng như đang ngồi lên chông, cả người không được tự nhiên, chỉ thấy hắn nhảy dựng trên đế tòa, hùng hùng hổ hổ kêu: “Vui đùa cái gì vậy? Vị trí chẳng được lòng người thế này ai muốn ngồi chứ?!”

Nói xong cũng không quay đầu lại nhắc chân rời đi.

Quyền thế tham dự xưa nay đã có, ai cũng cầu lợi cho mình, lại chỉ vì ngai vàng chí tôn. Đáng tiếc Khai Dương hắn tự tại đã quen, nếu hắn thật sự ngồi vào ngôi vị đế tôn này, làm sao còn tiêu dao tự tại nữa, đương nhiên là nhanh chân trốn mất.

Cảnh tượng thiên đình lập tức vặn vẹo biến mất, ánh sáng lại hiện lên, hóa ra hình ảnh nơi trần giới, trước cửa nhà Trường An Lí thị. Bên trong đèn đuốc huy hoàng, vẫn náo nhiệt như hồi còn phú quý, thế nhưng trăm năm này vừa qua, rất nhanh, một nhà Lí thị lọt vào mắt xanh Tinh Quân rất nhanh sẽ tuột dốc.

Khai Dương nhin không được muốn bước tới, nếu chỉ điểm thêm một chút, bọn họ có thể lại có thêm trăm năm phúc ấm nữa.

Nhưng mà.....

“..... Thiên đạo tuần hoàn, đều đã có chủ ý, khinh suất mà làm, dù có tâm thiện đức, cũng không tránh khỏi hậu quả xấu.....”

Thanh âm quen thuộc trong đầu vang lên, Khai Dương không biết nên làm gì, gia hỏa kia, thật sự đáng giận! Cho dù nhìn không thấy bóng dáng, nhưng vẫn còn có thể ảnh hưởng đến hắn.

Chẳng qua..... Cũng vì mình khinh suất lỗ mãng, mới thường khiến gia hỏa kia chịu không ít nỗi khổ.

“Ai.....” Khai Dương than nhẹ một tiếng, lại xoay người rời đi, không nhìn đèn lồng đỏ thắm đang bị cuồng phong thổi lạc, bước sang bên cạnh.

Rời khỏi Lí Trạch, ảo giác lần thứ hai lại biến mất, giờ phút này bốn phía một mảnh hắc ám, hoàn toàn nhìn không thấy một tia sáng nào.

Đến khi ánh sáng trở về, bản thân không hiểu sao lại đứng trên đỉnh một ngọn núi cao ngất.

Trên đỉnh núi trơ trụi, đột ngột xuất hiện một gốc cây đào. Cây đào này cũng không hề giống đám cây ăn quả bình thường thân hình rậm rạp, ngược lại bộ dạng cao vút, cành cây khẳng khiu hướng thẳng lên trời. Trên cành, lá cây vừa nhỏ bé lại thưa thớt chây lười phát phơ trên trạc cây, một bộ dạng nửa chết nửa sống.

Khai Dương càng cảm thấy kỳ quái, nhìn thấy cây đào nơi kia, trên vách núi đen, lại có một nam nhân cao gầy đang đứng.

Cho dù có đưa lưng về phía hắn, Khai Dương vẫn có thể liếc mắt một cái liền nhận ra Thiên Lý Nhân?!

Hắn vì sao lại ở đây?

Xa xa dãy núi pháp phòng, vết chân từ nơi thâm sơn hướng tới, ngẫu nhiên có một con chim ưng cô độc kêu lên, hồi âm lảng đãng, cảm giác tịch liêu này, như đã tồn tại hàng tỉ năm.

Đỉnh núi cao ngất trong mây, quanh năm lạnh như băng như hàn, ước chừng vừa mới rơi một trận tuyết không lâu, mặt đất tuyết ngai như ngân. Mà nam nhân kia lại cứ như vậy ngồi trong tuyết, cũng không biết đã bao lâu, bả vai cùng đỉnh đầu đều tích một tầng tuyết thật dày, ngay cả thân hình cao gầy cũng gần như chìm vào trong tuyết.

Khai Dương lẳng lẳng đứng phía sau hắn, cứ như vậy im lặng nhìn thời gian trôi qua, tuyết tan xuân tới, nam nhân vẫn ngồi nơi ấy, vẫn nhìn về cùng một nơi.

Bóng dáng hắn cô đơn như thế, giống như cây đào đơn độc trên đỉnh núi phía sau kia. Cây đào lẳng lẳng đứng thẳng, xuân ý đã tới chân núi nhưng không cách nào cuốn hút nó, mầm non cuộn chặt đông cứng vẫn

nằm im, giống như đang chờ đợi ai đó tới gần, vì nó giữ đi sương lạnh bên ngoài. Thế nhưng đỉnh núi này thật sự rất cao, ngay cả chim điêu cường tráng nhất cũng chỉ có thể bay quanh lượn lờ dưới mây, căn bản không hề có chim chóc nào sẽ bay được lại gần, càng đừng nói đậu lại trên cây.

Ở nơi này, trừ bỏ băng khí, tuyết dung, không hề có tiếng động nào khác...

Khai Dương một trận mờ mịt. Ly Lâu, hắn, có thần nhãn nhìn ngàn dặm, xem hết sinh ly tử biệt cực lạc nhân gian, kỳ thật, lại chưa từng chân chính hưởng thụ những điều đó, cũng chưa bao giờ biết được, cái gì gọi là vui thích, cái gì gọi là bi ai.

Cho nên, hắn luôn ngốc như vậy. Giống như đứa trẻ từ nhỏ đã bị nhốt trong phòng đọc tứ thư ngũ kinh thi từ ca phú, hắn cũng biết nước suối rất mát, trạc anh trạc chừng, lại không hề biết rằng, có thủy như thương, trong ngày hè, trần trụi nhảy vào, có thể tìm được lạc thú cả người mát mẻ.

Biết rõ kia bất quá chỉ là ảo giác giả dối, nhưng giờ phút này, tâm lại khó có thể ức chế được mà đau đớn.

“Hỗn trưởng..... Ly Lâu.”

Cái gì mà luyện thạch lô của Nữ Oa, cái gì mà ngũ sắc thiên huyền thạch, giờ phút này đều không còn quan trọng, hắn bây giờ chỉ thăm nghĩ mau chút tìm được nam nhân đem cô độc ngàn vạn năm lắng đọng chất chứa trong lòng kia.

Khai Dương cuối cùng nhìn thoáng qua bóng dáng dưới gốc đào, mạnh mẽ quay người, chạy về đằng sau.

Ảo giác tuyết phong sau lưng hắn dần dần biến mất, ánh sáng chói mắt đột nhiên bùng lên, lập tức hết thấy lại khôi phục bình thường, Khai Dương trợn mắt lại nhìn, nguyên lai bản thân vẫn còn đang đứng trong động, trước mặt là một tấm Thanh Đồng cổ kính, ảo ảnh trên mặt kính đang dần dần mờ đi.

Hắn thấy đằng sau mặt kính, là một luyện thạch lô lục bích tinh xảo, trên thân còn khắc biến thể của Huyền Vũ tuyên văn.

18. Quyển 1 - Chương 17: Kết Thúc

Nếu người muốn tìm một người, thế nhưng lại tìm không thấy người đó, vậy phải làm thế nào đây?

Nếu đã tìm không thấy, vậy không bằng để hắn quay đầu lại tìm người!

Thiên Đế nhìn chúng tiên đang nghị luận dưới điện, chỉ cảm thấy trong một trăm năm này, chứng đau đầu của hắn chưa bao giờ ngơi nghỉ.

Trên điện, một vị hoàng y thần nhân đang đứng, sắc mặt tựa hồ cũng không tốt, Thiên Đế ho khan một tiếng, hỏi: “Ti Mệnh Thực Quân, thế gian hiện giờ mới tới bạch lộ, tới ngày hai ba tháng chạp hình như vẫn còn một khoảng thời gian đi?”

Vị thần quân này đúng là Ti Mệnh Thực Quân Táo Vương gia, hai ba tháng chạp hàng năm, Táo quân đúng ngày về thiên, bẩm báo với Đế Quân những việc làm thiện ác của phàm nhân. Nhưng lúc này thời gian còn chưa tới, hẳn lại lên trời sớm, không biết vì nguyên do gì?

Chỉ thấy Táo quân hai tay duỗi ra, trên lòng bàn tay biến ra hai cái bình, một cái màu tím trầm, một cái bạch ngọc quang khiết, Đế Quân cúi đầu vừa nhìn, chỉ thấy trong chiếc bình ngọc bạch đều là hạt đậu doanh mãn mướt mà, còn bên bình tím, lại một viên cũng không có

Chợt nghe Táo quân kia nói: “Bệ hạ, hai bình trong tay thần này, một là đếm việc thiện, một là đếm việc ác, phàm nhân tích thiện làm ác như thế nào, thần cũng là từ số lượng hạt đậu trong hai bình này, cẩn thận ghi chép ra.”

Đế Quân thấy chiếc bình tím trong tay hắn trống rỗng không có một hạt, cười nói: “Thiện nhiều, ác lại không có, còn không phải rất tốt sao?”

Táo quân lạnh nhạt nói: “Bình ác trống rỗng không có một hạt không phải là vì phàm nhân hướng thiện bỏ ác, mà là có người đem toàn bộ hạt đậu trong bình tím đổ hết vào bình trắng kia!!” Vốn trong bình ác đã sắp đầy tràn rồi, không hiểu sao nháy mắt đều biến hết thành thiện, bảo làm sao Táo Quân không tức đến thất khiếu xì khói!!

“Người nào lại dám lớn mật như thế?!”

Táo quân khoe miệng vừa kéo: “Vũ Khúc Tinh Quân.”

Hắn vừa dứt lời, phía sau liền có bốn vị võ tướng thần nhân uy phong lẫm lẫm lập tức đứng ra, bốn vị này phân biệt mặc giáp trụ màu xanh, trắng, đỏ, đen, bốn màu khôi giáp, lại nghe bọn họ bốn người cùng cao giọng tề bẩm: “Chúng thần cũng muốn cáo trạng Vũ Khúc Tinh Quân!!”

Thiên Đế nhìn lướt qua, thở dài: “Không biết Tứ phương Thần Quân muốn cáo việc gì?”

Tứ phương Thần Quân, chính là Thanh Long Mạnh Chương Thần Quân, Bạch Hổ Giam Binh Thần Quân, Chu Tước Lăng Quang Thần Quân, Huyền Vũ Chấn Minh Thần Quân.

Mạnh Chương Thần Quân mặc khôi giáp xanh đứng đầu chắp tay nói: “Bệ hạ, thần ở trong quân, chuyên bày binh bố trận, huấn luyện tướng sĩ. Hiện giờ tuy nói là thái bình thịnh thế, nhưng quân vụ cũng không thể buông thả, thường xuyên phải thao luyện, Vũ Khúc Tinh Quân không hiểu sao lại đến trong quân quấy rối, thiêu hủy tứ tượng tinh kỳ, dời núi lật rừng, nhiễu loạn chiến doanh, đả kích sĩ khí tướng sĩ, thật sự rất đáng giận!!”

Hắn cực kì tức giận bầm tấu, ba vị võ tướng Thần Quân bên cạnh cũng liên tục gật đầu, xem biểu tình trên mặt đại khái cũng đã ăn không ít đau khổ.

Tiếp theo đó, Tứ Độc Long thần, Ngũ phương Chân Quân, Lục Đinh Lục Giáp đều tranh nhau bước lên, kẻ lễ phong phú, nhưng đều có một điểm chung là chịu Vũ Khúc Tinh Quân gây họa, tuy đều là tiểu ác không ảnh hưởng đến đại cục, thế nhưng hết ba lần bảy lượt, hiển nhiên đều đã bị quấy rầy đến tâm huyết dâng trào, thật sự khiến bọn họ khổ không nói nổi lại chẳng thể làm gì, chỉ đành lên thiên điện cầu Đế Quân làm chủ.

Thiên Đế nghe xong chúng tiên trình bày, đôi mi mảnh như kiếm lại càng nhíu càng lợi hại.

Còn đang nói Vũ Khúc Tinh Quân hiếm khi lâu rồi không gây chuyện rắc rối, nhường Cự Môn Tinh Quân náo loạn một trận trước, hắn thì bắt đầu một ngày không nháo ra việc liên một ngày không được an ổn, quả nhiên là tên không chịu nổi cô đơn.

Đến khi vị khổ chủ cuối cùng Thành Hoàng Gia phun xong nước miếng, Thiên Đế cuối cùng mới lạnh lạnh mở miệng nói: “Được rồi, các vị khanh gia trước cứ lui xuống! Trẫm đều đã có chủ ý.”

Chúng tiên hai mắt nhìn nhau, Đế Quân thiên uy, hỉ giận khó dò, nhưng nếu Đế Quân đã mở miệng nhận lời, các vị tiên gia cũng không thể tiếp tục dây dưa, đành phải đều rời đi.

Đến khi đại điện thanh tĩnh trở lại, Thiên Đế nhu nhu mi gian còn đang nhíu chặt, ngồi im một lát mới rời khỏi đế vị. Hắn thông thả bước trong điện, liếc mắt, nhìn về phía một cây bàn long trụ tại sườn điện.

Mắt phượng vi liễm, áo bào vung lên, một đạo pháp chỉ hoàng kim trụ bạch từ trong không trung hiện ra: “Hạ giới đi, đem tên gia hỏa chuyên gây chuyện thì phi kia tóm lại cho trẫm!” Nói xong, cũng không quay đầu lại, phẩy tay áo bỏ đi.

Cuốn pháp chỉ trụ bạch lạch cạch lăn đến bên trụ thì dừng lại, nam nhân cao gầy mới từ phía sau trụ bước ra, hắn chậm rãi cúi người, nhặt lên cuốn thánh chỉ không thể làm trái kia, khuôn mặt cứng ngắc lộ ra một chút mờ mịt.

Trên đỉnh tuyết phong trắng xóa, cây đào cô độc vẫn như trước đứng thẳng hướng lên bầu trời, mặc dù trên trạc cây toàn là sương tuyết rơi đọng lại cũng không ngăn cản được lá đào vươn về phía mặt trời.

Thiên Lý Nhân đáp mây bay đến nơi quen thuộc Thiên Phong tuyết đỉnh (cao ngất).

Hắn đã muốn nhớ không ra, từ lúc nào bản thân bắt đầu ngồi dưới tán cây đào này, dùng đôi mắt lén nhìn xuống nhân gian phàm thế. Khi hắn rời khỏi nơi đây, cũng là lúc thành tiên trên trời, nơi này thật trùng hợp, cũng vừa hạ xuống một hồi sương tuyết trắng xóa.

Dưới cây đào, Tinh Quân trẻ trung như đã đợi từ bao giờ

Giống như nhận biết hần đã đến rồi, Khai Dương quay đầu, lộ ra nụ cười tươi sáng lạ, trong đôi mắt khó mà dấu một tia sáng tinh ranh tỏ vẻ thực hiện được ý đồ. Hần ở nhân gian đã mười năm, những ngày nay, trừ bỏ đi tìm bảo châu trấn tháp, thời gian còn lại đều cố tình trở mình đi tìm thần nhân tiên gia khắp nơi gây phiền toái, thật sự cực kì chăm chỉ.

Nháy mắt đã qua mười năm, Khai Dương giờ đã nhược quán (20 tuổi đến tuổi đội mũ, trưởng thành) tướng mạo đường đường, giữa mi lộ ra anh khí lẫm lẫm. Tuy chỉ là thân thể phàm nhân, nhưng lại được hồn linh Vũ Khúc Tinh Quân nhập vào, thân hình oai hùng cao ngất như kiếm, ngạo ý bức nhân.

Chỉ thấy hần cao thấp đánh giá Thiên Lý Nhân hồi lâu, chậm rãi nói: “Người là cây đào tinh cực không tư sắc, cực thiếu tinh mị nhất mà ta từng thấy!”

Thiên Lý Nhân không khỏi nhú mày, đúng vậy, chân thân của hần chính là cây đào đằng sau Khai Dương không biết từ khi nào, cũng không biết làm như thế nào mà tồn tại được trên đỉnh núi này. Trong băng tuyết vạn năm chưa từng tan chảy, cho dù là tiết xuân đại ẩm cũng rất khó nở hoa, càng đừng nói đến việc thụ quả kết trái. Một gốc đào như thế, còn muốn nó hóa ra được dung mạo tuyệt mỹ tinh quái mê hoặc lòng người? Có thể hóa ra hình người ngũ quan đoan chính cũng đã là cực kỳ không tồi rồi.

Hần cũng không đáp trả, chỉ nói: “Vũ Khúc Tinh Quân, thỉnh linh pháp chỉ Đế Quân.”

Khai Dương tùy ý “Nga!” một cái, coi như sớm đã biết sẽ có kết cục này, từ trên tay Thiên Lý Nhân tiếp lấy hoàng kim trục bạch, mở ra đọc, vèo một cái liền nở nụ cười, hần nhìn nhìn Thiên Lý Nhân, nói: “Đế Quân phạt ta ba trăm năm không được về trời, để chúng tiên sai sử, tích thiện phạt ác..... Do Thiên Nhân thần tướng giám sát.”

Thiên Lý Nhân cũng thực bất đắc dĩ, hần vốn đã lập quyết tâm, nhất định không để mắt đến ngôi sao này nữa, có thể biết đâu, tiếp qua ngàn năm nữa, sẽ diệt được tâm ma tự nhiên này. Thế nhưng Đế Quân lại cố tình muốn hần theo giữ giám sát Vũ Khúc Tinh Quân, mà hần, lại không thể mở miệng giải thích hay cự tuyệt.

Cho dù có cách nhau cả ngàn dặm, suy nghĩ của hần vẫn là không thể bình ổn, hướng chi nếu ở ngay cạnh Khai Dương thế này, hần căn bản càng khó có thể khống chế không yên cuộn cuộn nơi đáy lòng.

Có phải hay không nên..... Kháng chỉ bất tuân?.....

Đang còn do dự, bả vai đã bị đè nặng xuống, Khai Dương không ngờ đã vô thanh vô tức tới sát bên cạnh hần, Thiên Lý Nhân ngạc nhiên, chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy trên cánh tay phải một trận nóng cháy, đau đớn rát bỏng như bị than lửa đốt trực làn da: “A!”

Khai Dương tựa hồ cũng biết hần đau, mày mặt nhàn lại trông rất chân thật, thế nhưng bàn tay đang dán trên cánh tay hần lại vẫn như kim sắt, không hề lơ lửng.

Qua thời gian một chén trà, nhiệt độ nơi đó dần dịu đi, Khai Dương mới nhẹ nhàng thở ra, thả tay xuống.

“Người vừa làm gì vậy?”

Thiên Lý Nhân chỉ cảm thấy trên cánh tay nhiệt khí cuộn cuộn bốc lên, mặc dù đã không còn đau đớn, nhưng lại như có thứ gì đó đang tụ lại ở nơi ấy không chịu tiêu tan.

Khai Dương cười nói: “Nếu Đế Quân đã bày mưu đặt kế cho người theo bên người giám sát, ta tự nhiên cũng không thể chảnh mắng coi nhẹ! Vừa rồi là hạ hồn tinh trên cánh tay người, sau này cho dù cách nhau ngàn dặm, ta vẫn có thể biết được tình trạng của người!”

Thiên Lý Nhân nghe vậy nhất thời sửng sốt, vội vàng nhấc ống tay áo lên nhìn, quả nhiên trên cánh tay nơi như bị lửa thiêu đã xuất hiện một đạo hỏa phù văn xích hồng, lặn vào trong da, cực kỳ chói mắt.

Người một khi đã nhận hồn tinh, nếu bị thương tích, hồn tinh ở đâu kia sẽ ngay lập tức biết được. Mà trừ phi hồn tinh này do người hạ tự mình giải trừ, nếu không chỉ có khoét thịt, mới có thể thoát khỏi nó. Kể từ lúc này, cho dù Đế Quân có thu hồi mệnh lệnh đã ban, chỉ cần hồn tinh này một ngày còn ở lại trên cánh tay người kia, bất luận là Thiên Lý Nhân đi đến chân trời góc biển nào, cũng trốn không thoát bàn tay của Vũ Khúc Tinh Quân.

“Chẳng lẽ người nghĩ ta còn có thể để người trốn đi thật xa, ngay cả cái bóng cũng tìm không thấy sao?” Trên khuôn mặt anh tuấn hiện ra một tia mưu mô cực kỳ không thích hợp với thân phận Tinh Quân, “Dù sao thì ba trăm năm này, đành vất vả Ly Lâu người bao dung a!”

Táo Vương Gia hình như phách tùy thị đến đây nói, nếu Vũ Khúc Tinh Quân còn đến nơi hắc quỷ rồi lần nữa hắc sẽ lập tức từ chức trước mặt Đế Quân, nhớ tới bộ mặt đau khổ đáng thương hề hề của tên tùy thị kia, Khai Dương quyết định mở lòng từ bi, tạm thời không tới chỗ Táo quân bên kia nữa. Hiện giờ thiên hạ mặc dù an bình, nhưng nơi biên cảnh Liêu nhân lại đang rục rịch, như vậy Tứ Phương Thần Quân chắc cũng đang bận rộn nhiều việc đi?

Trên trời sao xa ba nghìn trượng, nhìn xuống dưới mây mười sáu châu. Bắc liêu biên quan, còn hơn kinh đô phồn hoa, chắc chắn sẽ có một phen ý nhị mới!

Để Thiên Lý Nhân đặt chân đến thảo nguyên bao la kia, đến hắc cưỡi ngựa hoang bốn vó như bay rong ruổi trên cánh đồng bát ngát, để hắc một lần thưởng thức rượu sữa ngựa của dân du mục..... Ha hã, cái khuôn mặt cứng nhắc này không biết sẽ biến ra cái dạng biểu tình gì đây?

Khai Dương trong lòng càng tính toán càng vui vẻ, lại thấy Thiên Lý Nhân vẫn còn chưa hồi phục lại từ trong kiếp sợ, hì hì cười, gọi tới một mảnh mây đỏ, vươn tay kéo Thiên Lý Nhân nhảy lên đám mây, hướng phía bắc bay đi.

Gió lại cuốn thêm một trận tuyết nữa, thổi lên đỉnh núi, giống như những mảnh ngọc vụn trong suốt bay trong không khí.

Nơi đỉnh Thiên Phong phủ đầy gió tuyết, cây đào đứng thẳng thản nhiên lay động, trên một cành cây to rắn chắc chậm rãi nhú ra một nụ hoa nộn hồng, nụ hoa hơi hơi hé mở, cánh hoa phỉn phỉn đỏ sẫm, rực rỡ như hỏa.===== **QUYỂN THƯỢNG HOÀN** =====

19. Quyển 2 - Chương 1: Tiết Tử

Thảo nguyên tưng tít tuần Ô Tôn

Băng tuyết sơ dung lâm u yển

(Thảo nguyên phóng tít tuần Ô Tôn

Băng tuyết gặp mặt tại U Yển)

Địa danh U Yển, mặt tây có Thái Hành, lưng dựa Yển Sơn, phía đông giáp biển rộng, nam được Hoàng Hà bao quanh. Có thảo nguyên rộng lớn, như được trời ban, gia súc nhan nhản khắp nơi, từng đàn tụ họp như mây.

Nơi đây có dân tộc Bưu Hãn, người người cắt cỏ chăn ngựa nấu rượu sữa, săn bắn nuôi trồng tự cung tự cấp qua ngày.

Liêu Tống tuy có hiềm khích, nhưng đã cùng nhau lập hiệp ước hòa hảo, tộc dân cùng người Hán cũng không thật sự thủy hỏa bất dung, Yển Vân mười sáu châu này tuy có binh mã xung đột, nhưng chung quy vẫn là bình ổn, chưa động can qua.

=====

Đang tiết xuân về hoa nở, trên thảo nguyên rộng lớn, phóng mắt nhìn lại, chỉ thấy từng núi xa xa mờ ảo, không hề thấy tận cùng.

Trải qua mấy tháng thời tiết gió sương mưa tuyết, tuy rằng tuyết đã tan nhưng không khí vẫn còn lạnh lẽo, dân du mục trên thảo nguyên sớm đã không chờ được nữa, dẫn theo từng đàn gia súc lên đường trở về vùng đồng cỏ xanh non của quê hương.

Nơi đây đất đai phì nhiêu, đồng cỏ cùng nguồn nước đều sung túc, đúng là vùng đất để chăn nuôi, vì vậy nơi này không hề ít mã tràng (trang trại nuôi ngựa) chăn bắt nuôi dưỡng lương câu (ngựa tốt), chuyên cung cấp cho quân đội. Mà tại vùng Yển Vân này, có một mã tràng tên là “Mộc Luân”, chiếm cứ phần lớn thảo nguyên trung tâm, bao quanh ngàn khoảnh, phải biết, ở nơi vũ khí đao thương lúc nào cũng có thể xảy đến này lại lập được một mã tràng lớn như vậy, chắc chắn phải có chỗ bất phàm.

Xuân về cỏ non đâm chồi, cũng là lúc đàn ngựa hoang đi tìm kiếm thức ăn.

Sâu trong thảo nguyên, có thể nhìn thấy vài mã phu đang cưỡi ngựa bủa vây một đám dã tuấn (ngựa hoang). Con ngựa hoang đầu đàn phi thường nhảy bén, thật sự có linh tính, mấy lần trở mình tránh thoát bấy rập của đám người, dẫn theo đàn ngựa chạy đá lung tung.

Đàn ngựa chạy rầm rập, có là người lão luyện trong nghề cũng không dám đứng trước chặn lại, chỉ đành cưỡi ngựa đuổi theo chờ thời cơ hành động.

Thật vất vả mới có cơ hội, đám người chớp lấy thời cơ quăng dây muốn khống chế liệt mã đầu đàn, nó ngay lập tức bốn chân phát động sức lực cực đại chạy như điên, suýt nữa đem đám ngựa đằng sau lôi ngã.

Tả xung hữu đột, căn bản là không thể khống chế.

Liệt mã nan thuần, nhưng thường cũng là hảo mã. Đám người càng nhất định không chịu buông tha, dây thừng trên cổ ngựa đã siết đến mức thấy máu, liệt mã kia cự nhiên vẫn như cũ không chịu khuất phục.

Đang giằng co, đột nhiên một đạo thanh ảnh xẹt qua, ở trước mắt nhóm mã phu nhoáng lên một cái, chỉ thấy một người thanh niên không biết từ lúc nào đã yên vị trên lưng liệt mã điên cuồng kia, chỉ nhẹ nhàng vung tay vài cái, cự nhiên đem toàn bộ đám thừng bắt ngựa tháo hết quăng ra xa.

Người thanh niên này mi thanh mục tú, anh khí bức người, hần nhìn thấy trên cổ ngựa có vết máu, nhất thời nhíu mày, hừ nói: “Bạo diễn thiên vật.” (tàn hại vật trời.)

Thân ảnh mạnh mẽ trên lưng con ngựa đang kích động như điên vẫn ổn tọa như núi, vài tên nhìn thấy liền trợn mắt há hốc mồm, nếu thay bằng bọn họ, chỉ sợ đã sớm bị con ngựa kia hất xuống đất, rồi bị đạp đến xương sống gãy từng khúc, thế mà người thanh niên kia lại chỉ cần dùng một bàn tay nhẹ giữ lấy bờm ngựa dài rủ, ngồi trên lưng ngựa bóng loáng không hề yên cương, lại hoàn toàn không có vẻ gì là miễn cưỡng, ngược lại, bộ dáng cậu ta xem ra thật thích thú.

Cứ như vậy một trận giằng dụa tiếp tục, thanh niên bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía tây nam, thở dài một tiếng, tay trái đột ngột tóm lấy tai ngựa, quát lên một tiếng: “Yên lặng cho ta!”

Liệt mã kia lại ngay lập tức phục tùng, không dám loạn động, ngoan ngoãn cúi đầu xuống, mặc người thanh niên bừa bãi vuốt ve.

Quy củ trên thảo nguyên, con ngựa hoang vô chủ, ai có bản lĩnh thu phục thì là của người đó. Nhưng mà con ngựa đầu đàn này chính là giống Ô Tôn, được Hán Võ Đại Đế ngự ban tên này, thật sự là ngựa tốt hiếm có, mấy tên mã phu đã hơn mười ngày nay vây đuổi mới có thể dẫn nó đến đường cùng, đương nhiên không hề cam lòng, đều quay đầu nhìn về phía núi xa xa.

Một lát sau, quả nhiên có một người cưỡi ngựa vội vàng ruổi xuống từ trên sườn núi, so với thanh niên kia,

người này tuy ăn mặc như người hầu, nhưng lại cực kì ngăn nắp, cười cũng là lương câu hiếm có. Người mới tới vội vàng hành lễ với thanh niên: “Tiểu nhân tên là Lưu Vĩnh, kính chào công tử! Chủ nhân ta là Uất Trì Lăng, tròng chủ của Mộc Luân mã tròng, nhân gặp công tử thần tuần uy vũ, thu phục được con Ô Tôn này, chủ nhân có tâm muốn cùng công tử kết giao, không biết công tử có nể mặt mũi, theo tiểu nhân đi một chuyến không?”

Hắn ăn nói tuy rất lễ phép, nhưng dù sao chủ nhân cũng là tròng chủ mã tròng lớn nhất U Yến, thái độ cũng vẫn là cao ngạo hơn người khác vài phần. Trong lòng nghĩ, chỉ cần là người sống trên đất này chắc hẳn đều biết đại danh Uất Trì Lăng, chỉ mong được ưu ái, lại càng không dám không nể mặt.

Thế nhưng cố tình người thanh niên kia vẫn hoàn toàn coi thường, ngay cả liếc hắn một cái cũng không thêm, thẳng tắp hướng về nơi xa, nhìn không dời mắt.

Đợi một hồi lâu mà vẫn không được đáp lại, Lưu Vĩnh đã có chút không kiên nhẫn, đang muốn nói nữa, đột nhiên lại thấy thanh niên kia nhảy xuống ngựa, liều mạng hướng phía xa phất tay, giống như một đứa trẻ con thật vất vả mới chiếm được chỗ ngồi tốt đi xem xiếc, uy vũ thần vận hồi này hiện giờ đúng là hoàn toàn không thấy.

“Ly Lâu! Mau tới a!”

Được vị thanh niên kiêu căng anh tuấn này hưng phấn gọi đến như thế không biết tội cùng là người thế nào?

Mọi người không khỏi âm thầm đoán, chắc là một vị thiếu nữ mỹ mạo đi? Thế nhưng đến khi bóng người ở phía xa dần dần đến gần, tất cả không khỏi cảm thấy thất vọng.

Người tới là một nam tử đã cao lại còn gầy, thân thể thật sự thiên bạc, có điều thất lưng hắn thật thẳng, đi mặc dù vội, vẫn từng bước hữu lực. Ngũ quan cũng coi như đoan chính, đáng tiếc nếu đem so sánh với thanh niên kia lại quá sức bình thường, nếu nói là đồng bạn của thanh niên kia, còn không bằng nói là người qua đường còn có cảm giác thích hợp hơn.

Thanh niên kia khi nhìn thấy nam tử hai mắt liền mở to tỏa sáng, hiển nhiên nam tử cao gầy này chính là người hắn đợi. Hắn thậm chí còn không chịu nổi đối phương bước đi quá chậm, buông ngựa chạy thẳng đến trước mặt, thần mã Ô Tôn cũng đã nhận thức chủ nhân, không cần dắt cũng tự động bước qua.

Thế mà nam nhân kia khuôn mặt vẫn không hề thay đổi, cũng không dừng lại cước bộ, tùy ý thanh niên chạy tới gần, rồi lại cứ thế bước qua, coi người kia như là không khí.

Hiện giờ xem ra, ngược lại, vị thanh niên này lại trở thành người qua đường, hắn nhất thời há miệng, bộ dáng có chút bị đả kích, nhưng rất nhanh đã lại đuổi theo, bước đến bên cạnh đối phương nhẹ giọng than thở: “Đã nhiều ngày như vậy, ngươi tức vẫn chưa đủ sao?” Thấy người kia vẫn không để ý tới, lại ủy khuất đến cực điểm nói lầm bầm, “Không muốn đáp mấy bay cũng được, dù sao cũng phải có con ngựa đi? Ngựa này là ta mất rất nhiều công phu mới thu phục được..... Người nhìn cũng không muốn nhìn một cái sao?”

Cũng không biết có phải là bị làm phiền đến không chịu nổi hay không, nam nhân cuối cùng cũng dừng bước, quay đầu, hai mắt sáng ngời nhìn thẳng thanh niên kia, thật lâu sau, đối phương phun ra một câu: “Nếu muốn mặt tướng không tức giận cũng không khó.”

Thanh niên nghe xong vội vàng lắc đầu: “Không, không, không được! Chỉ cần ta lấy ra hồn tinh, người chắc chắn sẽ vô ảnh chạy mất!”

Nam nhân khoe miệng vừa kéo, khuôn mặt có hơi vặn vẹo, gần như nhe răng nói: “Mặt tướng được Đế Quân hạ lệnh, tự nhiên sẽ đi theo bên cạnh Tinh Quân, không có ý định rời đi.”

Thanh niên kia hiển nhiên là không tin: “Việc kháng mệnh Đế Quân ta cũng làm không ít!”

“Người ” Nam nhân chán nản, xoay người bước đi.

Lưu Vĩnh vội vàng chặn đường, bản lĩnh sát ngôn quan sắc của hắn thật cũng không kém, chỉ cần nhìn thái độ giữa nam nhân cao gầy kia với thanh niên liền biết, chỉ cần dụ được nam tử kia, tự nhiên cũng có thể mời được người muốn mời, lại vội vàng tiến lên vái chào, nói lý do đến đây.

Vốn tưởng nam tử nhìn có vẻ bình thường vô hại này đại khái cũng là người dễ nói chuyện, thế nhưng vừa nghe hắn nói xong dứt lời, người đã nâng mắt nhìn về phía đồi núi, lạnh nhạt nói: “Ánh mắt chủ nhân nhà ngươi vẫn chăm chăm nhìn vào con ngựa Ô Tôn này, nếu đã muốn, sao không nói thẳng, việc gì phải quanh co lòng vòng?”

Người hầu kia nhất thời ngạc nhiên, hắn quay đầu nhìn về đồi núi đằng sau, nơi đó cách đây cũng khá xa, ước chừng cũng chỉ nhìn thấy bóng người mà thôi, làm sao có thể nhìn được đến phương hướng tầm mắt của chủ nhân?

Đang muốn quát đối phương nói bậy, lại không biết nên tiếp tục ứng đối thế nào, đột nhiên bụi bặm cuộn cuộn bốc lên, một người một ngựa từ đâu xuất hiện.

Đám mã phu cùng người hầu kia đều không khỏi giật mình, không ngờ chỉ một con Ô Tôn nho nhỏ cự nhiên lại có thể khiến chủ nhân ra mặt.

Nam tử giục ngựa đến trước mặt bọn họ, ghìm cương dừng lại, người này tướng mạo ngay ngắn, ngũ quan thâm thúy, hai bên thái dương điểm vài sợi tóc bạc, tuy nhiên đáng người lại thực sự cường tráng, khí độ bất phàm. Chỉ thấy hắn vút roi, nhảy xuống khỏi lưng ngựa, nhìn thanh niên vẫn còn đang dây dưa, cất tiếng nói: “Hai vị là đi ngang qua nơi đây?”

Thanh niên liếc mắt nhìn hắn, cũng không trả lời, ngược lại, nam nhân cao gầy kia lại bất đắc dĩ thở dài, xoay người, đáp: “Thật sự là đi ngang qua.”

Chủ nhân mã tràng kia hào sảng cười, lại nói: “Ta tên là Uất Trì Lăng, hôm nay có vinh hạnh gặp được

hai vị, muốn mời hai vị về nhà uống chén rượu, không biết có được không?”

Uất Trì Lăng tuy cũng là cự phú một vùng, nhưng hấn ngừ khí thành khẩn, thật không giống giả bộ.

Thanh niên trông mắt vừa chuyển, cũng không biết nghĩ ra mưu ma chước quỷ gì, bỗng nhiên đáp: “Như thế rất tốt!” Quay đầu nói với nam tử kia, “Trời cũng sắp tối rồi, Ly Lâu, chúng ta dù sao cũng phải có chỗ nào đặt chân chứ?”

Thấy nam tử kia vẫn không gật đầu, thanh niên tiếp tục ai nha ai nha kêu lên: “Đã nhiều ngày đều ngủ trên cỏ rồi, sống lưng cũng sắp bị đá cứng nứt rồi....”

“.....” Cứng ngắc trên khuôn mặt nam tử có chút do dự, rất nhanh, liền gật đầu.

Uất Trì Lăng vui mừng, liền chấp tay hỏi: “Không biết hai vị cao tính đại danh là?”

Thanh niên tùy tiện gật gật đầu, sáng khoái trả lời: “Ta tên là Khai Dương. Hấn.....” Trả lời có điểm do dự, nô bộc bên cạnh trong lòng thầm nghĩ, vừa rồi người không phải gọi hấn là “Ly Lâu” sao? Sớm đã nghe được rồi.

Lại nghe thấy thanh niên kia nói: “Hấn tên là Thiên Lý Nhân!”

20. Quyển 2 - Chương 1-2

Hỏa thiết liêu nguyên trực thanh ngư

Nhạn môn sơn hạ đạp bàn long

(Lửa cháy lan đồng bắt trâu xanh

Dưới chân Nhạn Môn đạp bàn long tùng)

Lại nói Khai Dương cùng Thiên Lý Nhân được Uất Trì Lăng đưa về mã tràng Mộc Luân, ban đầu là muốn tấu tặc một đêm, Khai Dương lại cực kỳ hào phóng đem con ngựa Ô Tôn thuần phục kia tặng cho Uất Trì Lăng. Ở trong mắt hấn, Ô Tôn bất quá cũng chỉ là thần mã nhân gian, chẳng thể nào so được với tiên kị thiên đình, tự nhiên cũng không tính toán gì, nhưng ở trong mắt phàm nhân, Ô Tôn này là thiên mã quý giá, có thể nói là thiên kim khó cầu.

Uất Trì Lăng thấy đối phương nhìn qua chỉ là thiếu niên nhược quán, không ngờ được lại lợi hại đến vậy, ra

tay cực hào phóng sáng khoái, liền có lòng muốn kết giao, nổi lên ý lưu lại làm khách, sáng sớm ngày thứ hai lại tự mình dẫn hai người đến mã tràng thăm thú một vòng.

Mộc Luân mã tràng này địa thế bằng phẳng, đồng cỏ và nguồn nước phong phú, quả thật là nơi tốt nhất cho ngựa sinh sống, ngựa nơi này đều là giống tốt, hình thể đều rất đẹp, khoẻ mạnh phiêu hân, thực sự là lương câu hiếm có.

Thiên Lý Nhân mặc dù từ trên thiên đình sớm đã xem hết đủ sự nhân gian, nhưng hiện giờ bản thân lại ở đây, tận mắt nhìn đám ngựa kia tung vó, chạy tràn khắp thảo nguyên mênh mông, cảnh tượng này cũng không khỏi khiến hắn trong lòng cảm động, có điều cái bản mặt kia vẫn như cũ cương trắng, trừ bỏ Khai Dương có thể từ trong mắt hắn nhìn ra một tia tình cảm không giống bình thường, kể cả Uất Trì Lăng cũng chỉ cảm thấy người này quả thật là mộc mạc ít lời.

Dọc theo đường đi Khai Dương lời kéo Thiên Lý Nhân nói chuyện không ngừng, Uất Trì Lăng vốn cũng không phải là người nói nhiều, đi bên cạnh nghe trong lòng vẫn không khỏi kinh dị, không thể tưởng tượng được người thanh niên trông vẫn còn trẻ con này, khi nói đến tập tính của ngựa, cùng vạn vật trên thảo nguyên cư nhiên có thể nói đến đạo lý rõ ràng.

Lại chợt nghe Khai Dương nói: “Chúng ta tới không đúng thời điểm lắm, nếu là lúc giữa hè, ở đây đều là hoa nở tràn ngập, hoa loa kèn, dã cúc, hoa Mã Lan..., nơi nơi hoa đại phân tranh! Còn có nấm mọc dưới bụi cây! Khắp nơi còn trùng kêu vang nhảy nhót, bướm bay la đà. Nếu ruổi ngựa mà đi, dạo chơi mười ngày trên thảo nguyên, thế mới đúng là một lần vui thú!”

Thiên Lý Nhân từ chối cho ý kiến, nhưng Uất Trì Lăng lại hòa theo nói: ” Lời ấy của Khai Dương công tử không phải giả, qua thêm chút ngày nữa, đợt tuyết đông toàn bộ tan chảy, nơi này sẽ toàn là cỏ xanh.”

Khai Dương lại càng đắc ý dào dạt, quay đầu lại hỏi hắn: “Uất Trì Lăng, người nơi này dường như ngựa không?”

Hắn lại không biết, tại U Yến này, Uất Trì Lăng trong tay nắm có bảy vạn lương câu, ngựa cưỡi từ trước đến nay đều là vật mà quân đội không thể thiếu được, tự nhiên Uất Trì Lăng càng được hoàng tộc Khiết Đan coi trọng. Hơn nữa Uất Trì Lăng người này uy vũ khôi ngô, người dân nơi này đối với hắn e sợ có thừa, tự nhiên cũng không dám hô thẳng tên riêng, phần lớn là dùng họ mà xưng.

Uất Trì Lăng nghe thấy hắn hô thẳng tên của mình, nhưng cũng không giận, trái lại càng thích thanh niên thẳng tính này hơn, nghe thấy hắn hỏi đến chuyện về ngựa, liền ngạo ngôn nói: “Mã tràng này của ta tổng cộng nuôi thả bảy vạn tuần kị, Tây Uyển lương câu cũng có ba nghìn, có thể ngày đi ngàn dặm, như chớp thêm cánh, có thể nặng mấy chạy cũng không chậm nửa phần!”

Khai Dương nghe vậy chỉ là “Nga” một tiếng, cũng không để ý.

Uất Trì Lăng không khỏi nhú mày, có chút hờn giận hỏi: “Chẳng lẽ bảy vạn ngựa lại coi như ít sao?” Hắn cũng không tin có mã tràng nơi nào có thể địch nổi hắn.

Lại nghe Khai Dương không chút để ý nói: “Bãi chẵn ở Thiên Hà, cũng đã có trăm vạn.”

Uất Trì Lăng nghe vậy kinh hãi, nhìn thần sắc người nói lại không giống giả bộ, vội vàng hỏi: “Uất Trì Lăng thật sự là mắt nhỏ nông cạn, không biết thiên hạ lớn nhất mã tràng đó ở đâu?”

Khai Dương nâng ngón tay chỉ lên trời hướng về phía ngân hà, nói: “Chỗ đó!”

Thiên Lý Nhân tuy không nói câu nào, nhưng vẫn nghe hết cuộc đối thoại giữa hai người, giờ phút này lại thấy Uất Trì Lăng một bộ biểu tình mặt danh kỳ diệu, chỉ đành thở dài, nói: “Tràng chủ chớ nghe hấn nói bậy. Nói đến mã tràng Mộc Luân này, nhìn khắp thiên hạ, ước chừng cũng chỉ có Kỳ Liên Sơn Đan là có thể so sánh.” Kỳ Liên đại mã doanh, Đông bắt đầu từ Vĩnh Xương, Tây tới Nhạc Cự, nằm chính giữa hai ngọn núi, cũng chính là mã tràng quân doanh nổi tiếng nhất thời nay.

“Nga? Người đã đi qua nơi ấy?”

Thiên Lý Nhân lắc đầu: “Chỉ là xem qua.”

Không đi qua, mà đã thấy qua, này thật sự lại càng không thể tưởng tượng, Uất Trì Lăng càng nghe càng khó hiểu, lời nói của bọn họ tuy không thuận lẽ thường, nhưng nhìn bọn họ thần thái tự nhiên, cũng không giống nói dối.

Hấn làm sao ngờ được hai người trước mắt này căn bản không phải phạm nhân, vị này Vũ Khúc Tinh Quân từng vì lén hạ phạm mà bị phạt đến Thiên Hà chẵn ngựa một trăm năm, mà vị Thiên Lý Nhân kia, sở hữu thần nhãn dị năng, chỉ cần ngồi trên mây cũng đã nhìn hết thế gian đủ loại.

Bọn họ đi cũng được mấy canh giờ, mặt trời cũng đã lên cao ba sào.

Có người hầu đến thỉnh mọi người hồi phủ dùng cơm sớm một chút, Uất Trì Lăng lại chú ý về mặt Khai Dương có chút ý do vị tấn (hứng thú chưa hết), liền ha ha cười, nói: “Dân du mục, đương nhiên lấy trời làm chăn, lấy đất làm chiếu, không nên quy củ nhiều như vậy! Mau đi đem thức ăn tối, chúng ta ở ngay tại đây dùng bữa được rồi!”

Người hầu dưới tay hấn cũng đều là một đám nhanh chân lẹ tay, thoáng cái đã ở trên bãi cỏ trải một tấm da dê thật to, bên trên đặt rượu pha sữa dê vừa vắt trong ngày cùng trái cây.

Uất Trì Lăng cũng không khách khí, ngồi xuống liền đem trái cây kia ăn với trà, nhìn có vẻ rất vừa miệng.

Khai Dương ngồi xuống vươn tay cầm lấy trái cây, ngẩng đầu phát hiện Thiên Lý Nhân chưa hề ngồi xuống vẫn thẳng lưng đứng nhìn về phía chân trời xa xa, liền lại đứng lên, đi qua kéo Thiên Lý Nhân: “Ly Lâu, người có muốn dùng một chút không?”

Thiên Lý Nhân vẫn chưa ngoái đầu nhìn lại, thấp giọng đáp: “Làm phiền ngài lo lắng, mặt tướng vẫn không quen đồ ăn khói lửa chốn nhângian, xin cứ tự nhiên.”

Cực tuyệt lạnh nhạt, không cường ngạnh, nhưng lại giống như một nhát đao chém xuống không chút do dự.

Khai Dương tự mình mất mặt ngồi trở lại trên mặt đất, miếng có miếng không nuốt vào.

Uất Trì Lăng cũng không miễn cưỡng, rượu sữa dê này, thật không phải ai cũng đều có thể chịu được, đặc biệt là người Hán từ trung thổ tới, phần lớn đều là không thích thứ thức ăn này.

Uất Trì Lăng nói: “Hai vị nhìn có vẻ không giống cư dân U Yển này.”

Khai Dương hơi gật đầu, xem như đồng ý.

“Thứ Uất Trì Lăng mạo muội, không biết hai vị tới đây làm gì?”

Khai Dương tức giận trả lời: “Trả nợ.”

Uất Trì Lăng không khỏi kinh ngạc, thật sự không thể đem việc đi trả tiền thiếu nợ liên hệ với thanh niên kiêu ngạo kia, nhất thời tò mò, liền hỏi tiếp: “Không biết là nợ nần như thế nào?”

“Nếu là tiền thì tốt rồi, nhưng mà..... Ai!” Khai Dương hít một tiếng.

Lại không hề biết Thiên Lý Nhân kia dù sắc mặt vẫn không thay đổi, ánh mắt lại rung động một chút.

“Người đã nghe qua chuyện Thanh Ngưu Bạch Mã chưa?”

Uất Trì Lăng thần sắc căng thẳng, nghĩ nghĩ, liền gật đầu.

Thanh Ngưu Bạch Mã, chính là truyền thuyết lưu truyền trong tộc nhân Khiết Đan. Tổ tiên Khiết Đan trước đây, có một thần nhân ngồi trên Bạch Mã, để tự ngựa thông thả thuận bước từ Vu Sơn về phía đông, lại có thiên nữ cưỡi Thanh Ngưu, từ đồng bằng Tùng Lâm xuôi về Hoàng Hà. Họ gặp nhau ở Vu Liêu Thủy, liền kết làm phu phụ. Sinh ra tám nam tử, sau này tộc người hưng thịnh, chia làm tám bộ. Mỗi khi đến kì xuân thu, đều tế bái cho Bạch Mã Thanh Ngưu, chưa từng bỏ lỡ.

Khai Dương cũng nói thẳng: “Thanh ngưu này, kỳ thật là thiên thú trên trời, do một tinh ngàn năm biến thành, nguyên bản là tọa kỵ của Lão Quân, lại cố tình trốn xuống hạ phàm. Lão Quân sợ mất mặt mũi, không dám bắt với Thiên Đế...”

Uất Trì Lăng nghe rồi dần dần sắc mặt trắng bệch, hần chậm rãi đứng dậy, nói: “Người nói cái gì vậy?”

Khai Dương vươn tay cầm lấy một quả cây, thở dài, bắt gặp ánh mắt người kia liếc sang nhìn hần: “Ta gần đây đắc tội với Lão Quân, hần muốn ta tìm về Thanh Ngưu kia, chuyện trước cũng coi như bỏ qua. Ta thấy người vẫn là ngoan ngoãn theo ta trở về đi!”

Uất Trì Lăng giờ phút này đã biến dung: “Người rốt cuộc là ai?!”

Khai Dương thấy hần làm bắt đầu căn vặn mình, lạnh lùng cười, bỏ xuống trái cây, đứng thẳng dậy.

Chỉ thấy hần thanh y bay bay, cả người phát ra nhuệ khí vô cùng, giống như thanh kiếm đã xuất khỏi vỏ.

“Bản quân Vũ Khúc Tinh Quân! Thanh ngưu nghiệt súc này, còn không mau mau cúi đầu chịu trói, muốn đợi đến khi nào?” Cổ tay vừa lật, hỏa khí đột nhiên xông lên, lửa cháy lan ra khắp đồng, thế lửa mạnh mẽ ầm ầm mà lan rộng, đem Uất Trì Lăng vây ở giữa.

Uất Trì Lăng cũng không phải ngu dốt, vừa thấy hần ra tay liền tự biết là người mình không thể ứng phó, nhất thời song chưởng vung lên, đứng tại chỗ niệm quyết, chỉ trong khoảnh khắc đã hóa ra chân thân! Đúng là một con cự ngưu.

Chỉ thấy con quái vật này thân thể to lớn, móng chân to như bát uống rượu, sừng trên đầu như đao, mắt như chuông đồng, dậm chân một phát, sơn diêu địa chấn!

” Mâu ” (Tiếng trâu rống)

Cự ngưu gầm lên một tiếng, vang chấn trăm dặm.

“Tối đi!!” Ngọn lửa càng lan rộng, Khai Dương đứng trên biển lửa ngạo ý khiêu khích.

Thế nhưng đầu ngưu kia lại nhảy một cái qua khỏi biển lửa, hướng phía tây chạy mất.

“Ô?! Uy!” Khai Dương sửng sốt, không ngờ đối phương thế nhưng đã nhanh chân trốn mất, ngay cả đánh cũng không thềm đánh.

Mấy ngày qua có Thiên Lý Nhân theo sát bên người, lại bị pháp chỉ của Đế Quân ở bên giám sát, hần nào dám lơ đãng, trên đường đi đều một mực tuân theo quy củ. Mãi mới tìm được thanh ngưu, đã sớm định trước phải cùng tên gia hỏa này đánh một trận giãn gân, thế mà đối phương lại không chiến mà chạy, hại hần đương trường nhụt chí, suýt chút nữa nghiêng người ngã xuống.

Thanh ngưu chạy trốn cấp tốc, rất nhanh, cả bóng dáng đều nhìn không thấy, có điều Khai Dương cũng

không lo lắng, bước lại bên người Thiên Lý Nhân.

Thiên Lý Nhân liếc mắt nhìn hẩn một cái, thi triển nhãn thần đôi nhìn phạm vị năm trăm dặm, thanh ngư dù có chạy nhanh đến đâu đi nữa cũng làm sao chạy thoát được pháp nhãn của Thiên Nhân thần tướng? Mới nhìn một lát, người kia lại đã nhú mày.

=====

Cách nơi này ba trăm dặm, có một dãy núi tên Nhạn Môn, tụ nhau đón gió cao ngất, địa thế hiểm yếu. Tương truyền cứ mùa xuân hàng năm, đàn nhạn từ phương nam bay về phía bắc, miệng ngậm cỏ lau, bay đến nhạn môn xoay quanh một lúc lâu, mới nhả lại lá cây bay mất.

Thần dương hoành lĩnh, dưới trời cao, Nhạn Môn Sơn liên miên trùng điệp. Nơi này không có rừng cây xanh ngút ngàn, không có rục rở của gió hồng cuốn ngàn hoa. Tại nơi tổ phong gào thét này, có chỗ là sườn núi đất vàng cằn cỗi khô khốc, có nơi là gò đất quạnh hiu. Cũng không phải thật sự không thể trồng trọt, tuy rằng đất đai cằn cỗi, bất quá miễn cưỡng cũng trồng được mấy loại lê táo dâu gai qua ngày, có điều mỗi khi khói lửa chiến tranh xông tới, Nhạn Môn Sơn lại chính là nơi chịu đựng trước tiên, dân chúng nơi này cũng vì thế mà lần lượt rời khỏi.

Thiên Lý Nhân đi trước dẫn đường, Khai Dương phía sau bước theo, ở một chỗ nơi lưng chừng núi liền dừng lại.

Khai Dương cao thấp đánh giá một bụi cây thấp bé bên đường, đột ngột nhìn tới một gốc bàn long tùng trước mặt. Bước qua, một cước liền đạp lên trên: “Bốn ngư!! Ngư không tìm được chỗ nào khác à? Nghĩ bản Tinh Quân là gốc tử sao?!”

“Mau ” Cây bàn long tùng kia thể nhưng lại bắt đầu run rẩy, rễ cây rời đất, phát ra tiếng trâu kêu trầm buồn.

Chỉ thấy bàn tay Khai Dương ngọn lửa đã nổi lên, nhiệt khí mãnh liệt thẳng bức bốn phía, thậm chí đám cây cỏ dưới gốc bàn long tùng kia cũng dần cháy tắt, cát vàng thổi tung.

“Tinh Quân tha mạng!!” Bàn long tùng lục quang chợt lóe, chỉ thấy cành thân dưới thấp đang dần hóa thành mình trâu, càng bên trên biến thành sừng, lá cây đã dần dần thu nhỏ thành lông trâu.

Nháy mắt một con trâu xanh đã phủ phục trên mặt đất, hoàn toàn không còn hung hãn mới rồi. Nó chính là thiên thú mộc tinh ngàn năm biến thành, nếu gặp nước gặp gió, nó rễ cây to sâu thâm hậu, căn bản hoàn toàn không sợ, thể nhưng kị nhất bị hỏa thiêu, lần này gặp phải Vũ Khúc Tinh Quân kia thuật dùng lửa chỉ kém hỏa thần Chúc Dung, tự nhiên chỉ còn cách cúi đầu chịu trận.

“Sách, ngưi thật đúng là thông khoái!” Khai Dương quyết miệng, còn nghĩ nó sẽ dựa vào nơi địa hình hiểm yếu mà kháng cự, mình còn có thể đánh đã nghiền một trận, không ngờ đối phương hoàn toàn không muốn liều chết phản kháng, khiến Vũ Khúc Tinh Quân đang ý chí chiến đấu hừng hực hoàn toàn tiêu thất.

Hắn một cước vừa văng dấm lên đỉnh đầu thanh ngư, dưới chân lại dùng sức vừa ấn vừa di, khiến cho thanh ngư kia vội vàng liên tục cầu xin.

“Tinh Quân hạ thủ lưu tình, hạ thủ lưu tình.....”

Bên cạnh Thiên Lý Nhân lạnh lạnh nói: “Đạp nữa, sợ chỉ còn da trâu mang về bằm băm thôi.”

Khai Dương vội vàng lui chân, xoay người vươn tay tóm lấy một bên sừng thanh ngư, chỉ cần một tay đã có thể đem thân trâu so với ngàn cân còn nặng hơn nhắc lên.

“Người chạy cái gì mà chạy? Không phải chỉ trở về làm tọa kỵ của Lão Quân thôi sao?”

Thanh ngư liên tục biện giải: “Tinh Quân có điều không biết, ta được Thái Thượng Lão Quân điểm hóa, trở thành tọa kỵ tiên gia, vốn cũng là an tâm nhận mệnh, ở thiên đình nhân nhã. Thế nhưng hai trăm năm trước, ta cùng Lão Quân đi qua nơi đây, thấy tái bắc này thảo nguyên rộng lớn, nhất thời tâm dương khó nhịn, liền cảm thấy có được ở trên thiên cung cũng không bằng đến nơi này gặm cỏ dạo chơi, ngẩng đầu là trời cúi đầu là đất, tự do tự tại..... Nên mới thừa dịp Lão Quân đi dự hội bàn đào, trộm cắn đứt dây thừng, hạ phàm biến về dạng này.”

“Người cũng thật thoải mái a! Ở thế gian chơi cả trăm năm, cứ nhiên không có một thiên binh thiên tướng nào đến bắt?! Bản Tinh Quân bất quá chỉ mới hạ giới có hơn nửa ngày đã bị người ta xách trở về!!” Khai Dương tà liếc mắt, cố tình nhìn Thiên Lý Nhân, “Chẳng lẽ có người lơ là công tác sao?”

Thiên Lý Nhân mặt không đổi sắc, nói: “Trong trăm năm thanh ngư hạ giới này, cỏ cây đất Yển U được thần lực mộc tinh che chở, không khô không hạn, cây cối tốt tươi, súc vật béo mập, dân du mục ấm no, vừa lúc làm mất đi tàn tích chiến tranh để lại.”

“Uy!! Thế theo ý người, Bản Tinh Quân hạ giới cũng chỉ có gây rắc rối, nuông chiều không được, còn cái con trâu này hạ phàm lại là tạo phúc cho nhân gian, cho nên người liền mở một mắt nhắm một mắt bỏ qua!?”

Thiên Lý Nhân mặc dù miệng không trả lời nhưng trong ánh mắt hiển nhiên chính là đang nói người nói đúng rồi!

Khai Dương lập tức tức lên, hắn cao thấp dùng sức trừng mắt đánh giá Thiên Lý Nhân một trận, oán hận hừ nói: “Ta hiện tại mới phát hiện ra người cái tên gia hỏa này, không chỉ không tư sắc không yêu mỹ mà còn thật sự âm hiểm nha!”

Thanh ngư quỳ một bên cũng chỉ cảm thấy mặc danh kì diệu nhìn nhìn hai vị thân tiên mặt to trừng mắt nhỏ, lại càng kỳ quái, cố gắng lấy hơi hỏi: “Xin hỏi Tinh Quân, định xử trí ta như thế nào?”

“Vội cái gì ?!” Khai Dương cơn tức cuồng phun, không thể động đến Thiên Lý Nhân, toàn bộ đều xả hết

lên đầu thanh ngư đáng thương hề hề này. Một cước đá đến thanh ngư cho dù da dày thịt chắc cũng muốn gãy cả xương sườn, tức khắc liền im hơi lặng tiếng, không dám tiếp tục ho hé thêm tiếng nào.

Thiên Lý Nhân đại khái đã sớm nhìn quen cái tính khí nóng giận thất thường này của hắn, chậm rãi hỏi: “Mặt tướng thật cũng muốn hỏi, Tinh Quân tính toán xử trí thanh ngư thế nào ? »

“Xử trí thế nào? Hừ.” Khai Dương rằng rắc bẻ từng khớp ngón tay, răng nanh trắng sáng nhe ra thật dọa người, “Đương nhiên là lột ra rút xương! Thịt ngư xào, đầu xương nấu cao, sách sách!”

Thiên Lý Nhân gật đầu nói: “Nghe nói Tái Bắc có món ăn kêu là thịt trâu ninh mềm, chắc cũng không tồi.”

Bốn đạo ánh mắt không ngừng đánh giá thân trâu dày người nhiều thịt, tận đến khi thanh ngư cả người phát run.

Đợi đến khi thanh ngư sắp bị dọa đến chết khiếp rồi, Khai Dương mới đột nhiên nhún vai cười nói: “Bất quá thịt trâu già cũng đã thật dai, hưởng chỉ là lão ngư ngàn năm này..... Quên đi. Uy, người nghe kĩ cho ta, từ nay về sau nhớ làm nhiều việc thiện, đừng gây họa chốn nhân gian, nếu không bản Tinh Quân sẽ lại đến đem người nấu thịt kho tàu!”

Nói xong xoay người liền đi, Thiên Lý Nhân chỉ liếc mắt nhìn thanh ngư vẫn đang phủ phục trên mặt đất một cái, cũng không nói câu nào, tùy tiện bước theo sau Khai Dương đang nghênh ngang phía trước kia.

Lưu lại thanh ngư một đầu mặc danh kì diệu, lẳng lặng nhìn bóng dáng hai người, một lúc lâu sau mới có thể phục hồi tinh thần.

21. Quyển 2 - Chương 2

Nạo các giá hạ khiến thủ ý

Tỏa nốt* thanh trung ngộ cổ thức

(Dưới giàn Nạo Các nắm tay nhau

Trong tiếng Tỏa Nốt gặp người quen biết)

*Tỏa nốt : một loại kèn nhỏ, vốn là nhạc khí của người Hồi, nguyên tên là **tô nhĩ nại**

“Không ngờ người cũng biết cách hù dọa người khác nha!” Khai Dương tùy ý bứt một nhánh cỏ, đưa lên

miệng ngậm, cười meo meo nhìn về phía Thiên Lý Nhân, tính tình hần tới cũng nhanh đi cũng chóng, quay qua quay lại đã đem chuyện vừa nãy quên đến tận chân trời nào rồi.

Thiên Lý Nhân vẫn không đáp, chỉ hỏi: “Vì sao lại thả nó đi?”

Khai Dương có chút dăm chiêu nhìn về phía chân trời: “Ở thế gian, ngẩng đầu cúi đầu đều tự tại, so với trên thiên đình làm tọa kỵ tiên gia, chẳng phải càng thống khoái hơn nhiều sao?”

“Không mang được Thanh Ngưu về, xem ngươi làm thế nào ăn nói với Lão Quân !”

Khai Dương lại cười: “Ta thấy ông ta ngày thường cười tiên hạc, bay qua bay lại thật cũng không tồi. Đây cũng là muốn tốt cho ông ta, cười trâu cũng thật là xóc nảy mà! Đám xương cốt già nua của ổng sẽ bị nện đến tan nát mất! Ha ha ha ha.....” Tiếng cười vui vẻ tự vang vọng nơi núi rừng, kinh động một bầy nhạn đang bay về phương nam.

“.....”

Khai Dương quay đầu, thu lại tiếng cười: “Nhưng thật ra Ly Lâu a, ngươi vì sao cũng để nó rời đi?” Pháp chỉ của Đế Quân chính là muốn hần giám sát mình, xét tình huống vừa rồi, hần nên là ngăn cản mới đúng, cuối cùng lại là để mình tự ý làm bậy.

Nghĩ đến đây, Khai Dương bất giác trong lòng thật sự thoải mái.

Thiên Lý Nhân nhìn về mặt Khai Dương như mèo con trộm được cá, mi mắt cũng hạ xuống dời đường nhìn sang nơi khác. Hần sao lại không biết, thân đã mang thiên chỉ của Đế Quân càng không nên dung túng cho Khai Dương làm loạn, nhưng người kia vừa rồi khi nghe Thanh Ngưu thuật lại vạn sự nơi thế gian, trong mắt liền không giấu được một tia hâm mộ. Tuy chỉ là chút thần sắc mơ hồ, nhưng làm sao có thể thoát được đôi mắt vốn hằng đêm không ngủ chỉ nhìn khuôn mặt người kia của hần này?

Trước khi phân biệt được đúng sai, bản thân đã thuận theo tâm ý Khai Dương, mặc hần thả đi Thanh Ngưu vốn dĩ nên trực bắt về thiên đình.

Hiện giờ Khai Dương lại hỏi tới, hần cự nhiên nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

“Uy! Ngươi phải nói thật a!”

Khai Dương cố tình đứng trước ánh mắt hần, rõ ràng đã quyết tâm muốn hỏi tới cùng.

Nhìn khuôn mặt tươi trẻ phóng túng đột nhiên sáp lại gần trong gang tấc, dù đã ở cùng nhau ngày ngày đêm đêm, Thiên Lý Nhân vẫn cảm thấy cực bất khả tư nghị, giống như bản thân đang nằm mộng. Mặc dù đã từng có lần phát tiết tâm ý kia, Khai Dương hình như vẫn chưa hiểu ra trong lòng hần đã chất chứa

điều gì?

Hắn hẳn là nên cảm thấy may mắn đi? Nếu dự vọng xấu xí trong lòng thật sự để Vũ Khúc Tinh Quân kia biết được, chỉ sợ với cá tính như liệt hỏa của người ấy, cho dù có không đem hắn đốt đến mức cháy sém, chắc cũng sẽ bị hắn dọa đến chết khiếp, rồi mới hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ, ngay cả một mặt tình quang cũng keo kiệt không để rơi vào mắt mình nữa.

Vì thế, hắn bây giờ mới vẫn có thể đồng hành cùng người kia.

Nhưng nếu tới gần như vậy, gần đến nỗi ngay cả hô hấp cũng có thể mơ hồ cảm nhận được, lại phải hoàn toàn che dấu suy nghĩ trong lòng, đối với hắn mà nói không thể nghi ngờ chính là một loại khổ hình. Hắn lúc nào cũng phải tập trung tinh thần, áp chế cuộn cuộn sóng trào dưới đáy lòng, tận lực duy trì biểu tình thông dong bên ngoài, khiến bản thân vẫn giữ được bộ dáng bình tĩnh thường ngày.

Kỳ thật, hắn chỉ cần dời tầm mắt đi, không nhìn thấy sẽ không phiền não. Nhưng thói quen ngàn vạn năm đã qua khiến hắn cho dù có làm cách nào cũng không thể khống chế bản thân không đuổi theo hình bóng tình mang rực rỡ kia.

Càng đến gần, liền càng muốn vươn tay giữ lấy.....

Trong lúc bất tri bất giác, bàn tay, đã tiếp cận quang mang ấm áp này.

Trong nháy mắt trước khi chạm đến, lại nghe một tiếng kêu to lo lắng: “Ly Lâu, người làm sao vậy?”

Câu nói chấn động như tiếng chiêng trống báo trận trên thiên đình, vang đến mức Thiên Lý Nhân đột nhiên phục hồi tinh thần, lại bất ngờ phát hiện bàn tay mình gần như sắp chạm đến khuôn mặt Khai Dương.

Khai Dương thấy hắn thần sắc khác thường, có điểm lo lắng, vươn tay muốn kéo hắn lại gần, không ngờ đối phương đột nhiên vung tay, gạt văng bàn tay hắn.

Lọt vào trong mắt là vẻ mặt kinh ngạc của Khai Dương, Thiên Lý Nhân trong đầu thật sự có ý định chặt phăng cánh tay không biết điều này đi, thế nhưng hắn vẫn cố giữ vững bộ mặt cương thi lạnh tanh. Thanh âm nói ra cũng vẫn bình tĩnh như trước: “Tinh Quân quá lo, mặt tướng chẳng qua đang sợ nếu để Đế Quân biết được việc Thanh Ngưu trốn khỏi một trăm năm này, chỉ sợ mặt tướng cũng không thoát khỏi tội lỗi là chức trách.”

“Thật sao?”

“Lần đến Hoàng Hà, Ngũ Đế Thai một trăm năm kia, mặt tướng không muốn đi nữa.”

Thiên Lý Nhân một câu này nói ra, Khai Dương liền lập tức câm nín. Chỉ cần nhớ đến trước đây mình tùy

hứng làm đủ việc, lại khiến Thiên Lý Nhân gặp rất nhiều phiền toái, bây giờ nghĩ lại, nếu đổi lại là một tiên nhân khác, sớm không chỉ có năm trăm lời tiên của Đế Quân kia là có thể giải quyết.

Thiên Lý Nhân nhìn Khai Dương thần sắc ảm đạm, bản thân cố tình nói lời nặng nề, đối với vị Vũ Khúc Tinh Quân tính tình khảng khái này mà nói, chỉ sợ so với quát mắng càng thêm đả thương người. Rõ ràng là biết, nhưng vẫn không chế không được.

Cặp mắt đen bóng mà tinh lược kia, trong suốt như thế, giống như chỉ cần gần sát thêm một khắc lập tức sẽ nhìn thấu ra ý niệm dưới đáy lòng hắn. Có lẽ nếu cách xa một chút, hết thấy ngược lại sẽ không bị phát hiện. Hắn tình nguyện giống như trăm ngàn năm trước, ở trên thiên giai không phải kiêng kị gì mà chăm chú nhìn ngắm người kia, còn hơn tình trạng lén lút bây giờ, ngay cả tầm mắt cũng không dám dừng lại quá lâu trên người Khai Dương.

Hai người sau đó, cũng chỉ đi tiếp không nói gì nữa.

tự từ tự ở

Hai người tìm đường xuống núi, men theo Hồ Đà sông mà đi, được bảy dặm, liền thấy một trạm dịch nghỉ chân. Nơi đó có cung cấp nước trà, chuyên phục vụ khách thương qua đường nghỉ mệt, bọn họ ở nơi đó ngồi chơi một chút, liền nghe được một người nói chuyện tại một thôn trang gần đây đang tổ chức xiếc trẻ em đúng dịp lễ hội Thần Lửa, thật sự cực kỳ náo nhiệt, Khai Dương vội vàng hỏi rõ phương hướng xong liền gấp rút kéo Thiên Lý Nhân hướng về Nga Phong Lĩnh tìm tới.

Thôn trang dưới chân Nga phong lĩnh từ xưa đã có một gánh xiếc rất nổi tiếng, tên là "Nạo Các". Nạo Các là thổ ngữ vùng Tấn Bắc, "Nạo" có nghĩa là nâng lên, "Các" còn lại nghĩa là oa nhi. Bình thường đều là biểu diễn trong dịp tết âm lịch, đám tráng hán nâng lên một cái giá, bên trên là một oa nhi ăn mặc trang điểm xinh đẹp được buộc vào, giống như một tiên đồng thiên nhân trên trời. Vùng đất biên giới thiếu nhất chính là những hoạt động vui chơi kiểu này, mỗi lần biểu diễn tự nhiên đều hấp dẫn không ít dân chúng mấy thôn lân cận tranh nhau đến xem, quả thật là náo nhiệt phi phàm.

Hai người bọn hắn đến đó, còn chưa bước qua cổng thôn, đã nghe âm nhạc từ bên trong vang lên bốn phía, tiếng Tỏa Nốt cuồng dã rối loạn, tiếng lô sanh cao vút bén nhọn, còn có tiếng trầm đục của chiêng trống, nhị hồ tỳ bà, đủ loại, tuy nói không thể so sánh với thanh nhạc cung đình tư mỹ, nhưng cũng đủ phần náo nhiệt.

Vừa vào thôn, lại thêm tiếng người huyên áo ồn ào, trên đường đã sớm chật ních dân chúng từ mấy làng bên hàng năm đều đến xem, chỉ có thể nhìn thấy một cái giá gỗ cao ngất trong ở đám người chóp lên, trên đó có một đám oa nhi phấn điêu ngọc mài đang đứng, tuy rằng trong thôn không giàu có gì, đèn được treo trên Nạo Các đều có nghĩa là « đèn cao chiếu xa », oa nhi nhà nào thấp được đèn trên đó thì nhà đó năm nay nhất định sẽ được ngôi sao may mắn chiếu mệnh, bốn mùa bình an, vì vậy nhà nhà dân chúng đều rất bận rộn, để oa nhi trong nhà có thể ăn mặc trang điểm càng xinh đẹp, năm sau sẽ lại càng thêm may mắn.

Thế cho nên tại Nạo Các Nga khẩu, lễ hội tuy không quá kinh diễm, cũng không quá tình xảo hoa lệ, nhưng vẫn lộ vẻ náo nhiệt cao hứng đến kinh nhân.

Thiên Lý Nhân thị lực không tồi, đứng ở bên ngoài sớm thấy rõ mọi chuyện, nhìn thấy cả một núi người cũng không quá muốn chen bước vào. Thế nhưng Khai Dương lại không giống hẳn.

Đi xem náo nhiệt, đương nhiên phải lao vào mới là chân chính náo nhiệt!

Lập tức một tay túm lấy Thiên Lý Nhân, xông qua đám đông lao vào.

Thiên Lý Nhân đi theo sau hắn, cũng không biết trúng phải gì, nhất nhất nghe theo mọi sắp xếp lôi kéo của Khai Dương. Chui vào đến nơi rồi, bên tai là âm thanh nhạc khí rộn ràng vui vẻ, trên không từng oa nhi xinh đẹp lao qua lao lại, nơi nơi đều thấy dân chúng đang ngẩng cao đầu hưng trí xem diễn. Này so với đứng từ xa mà nhìn quả thật là không thể so sánh.

Thiên Lý Nhân lặng lẽ nhìn sang Khai Dương bên cạnh, thấy hắn vẻ mặt cũng là hưng phấn, khuôn mặt bạch ngọc tựa hồ cũng bị cuốn hút vào niềm vui xung quanh, giống như quả đào mới từ trên cây hái xuống, tươi ngon mọng nước, một tầng mồ hôi hơi mỏng nơi đầu mũi như trong suốt. Còn bàn tay đang gắt gao nắm chặt hắn xuyên qua đám người dường như quên buông ra, vẫn đang siết lại.

Có lẽ vì quá mức im lặng, nam nhân cao gầy đứng trong đám người náo nhiệt như tỏa ra sắc thái tĩnh lặng, có chút bất ngờ.

Ai cũng không hề chú ý tới, bàn tay đang nắm lấy nhau của hắn cùng thanh niên bên cạnh, cắn cắn thật thận, siết lại thật chặt.

Đột nhiên, Khai Dương mạnh quay đầu lại, Thiên Lý Nhân trong lòng liền nhảy dựng, hay là hắn phát hiện rồi?!

Chỉ thấy Khai Dương chậm rãi tiến đến bên tai hắn, nhỏ giọng nói: “Người nhìn người kia.”

Thiên Lý Nhân chỉ cảm thấy bản thân như đang đứng trên bờ vách núi đen kịt, mắt thấy mình sắp rơi đến tan xương nát thịt, lại được sợi dây thừng buộc bên hông kéo mạng trở về, khóe miệng không khỏi co rút, thật vất vả mới hừ được ra một câu: “Nhìn ai?”

Khai Dương cũng không chú ý tới sắc mặt có hơi biến của hắn, nâng ngón tay chỉ về phía đám người đối diện.

Thuận theo phương hướng ngón tay hắn, liền thấy giữa đám người đông nghịt, có một đại hán cao lớn khuôn mặt đen đúa đứng nơi đó, trông giống như hạc giữa bầy gà, so với đám dân chúng bên cạnh phải cao hơn đến gần hai cái đầu, ngay cả bả vai cũng vượt hẳn lên trên, dáng người khô ngô như thiết tháp, thật sự khiến người ta khó mà không chú ý tới.

Thiên Lý Nhân thấy người này rất quen mặt, nghĩ lại một chút, nhất thời có điểm ngạc nhiên.

Khai Dương liền hỏi: “Người biết hắc?”

Thiên Lý Nhân gật đầu, Khai Dương liền cười nói: “Qua bên đó chào hỏi một chút!” Nói rồi liền kéo Thiên Lý Nhân đi qua.

Đại hán mặt đen đứng trong đám người đang rất tập trung tinh thần, mở thật lớn hai mắt như không muốn bỏ qua bất cứ màn nhào lộn nào đang trình diễn trước mắt. Đằng sau có người đánh vào lưng hắc, hắc không hờn giận nhíu mày, vẫn không quay đầu lại, đối với người đằng sau hoàn toàn hờ hững.

Đột nhiên một thanh âm đầy tiếng nghiến răng vang lên bên tai: “Giải cho người cái tên hắc long mắt trắng này, dám không nhìn bản Tinh Quân!!”

Đại hán kia liền chấn động, vội vàng quay đầu lại nhìn, hắc quả thật không nên quay lại, đám người vì lúc trước đứng sau lưng nên không nhìn thấy độ đáng của hắc bây giờ đều thật sâu hấp một ngụm lương khí, lại không hèn mà cùng nhau lùi lại tránh đi vài bước, thậm chí còn hơi chèn nhau mà tạo thành một vòng tròn trống trải.

Cũng không trách được bọn họ sợ tới mức như vậy, dù sao đại hán này bộ dạng cũng thật sự là..... quá mức dọa người!

Nước da trên mặt hắc so với đáy nồi còn đen hơn, đôi tròng mắt so với trâu còn lớn, mũi cao ngất, cộng thêm cái miệng vừa dày vừa rộng đến tận má, hai tai cực to lại vểnh ra như đang đón gió, chiếc cằm dài dày đặc đám râu ngắn tua tủa, tổ hợp tất cả lại trên mặt, thật đúng là, quá dọa người rồi.

Bất quá Thiên Lý Nhân cùng Khai Dương đã sớm nhìn quen tướng mạo kỳ quái của đám thần tiên, sớm đối với tướng mạo của người này chẳng chút kiêng kỵ.

Đại hán mặt đen cẩn thận đánh giá hai người, thần sắc trên mặt thay đổi trong nháy mắt, từ kỳ quái đến kinh ngạc lại chuyển sang tôn kính, nếu không có Khai Dương nhanh tay nhanh mắt néo hắc một cái, chỉ sợ hắc đã ngay lập tức quỳ xuống dập đầu rồi.

Khai Dương lôi hắc khỏi đám người, đám đông đang xem náo nhiệt làm sao còn quản bọn họ làm cái gì, lại vây trở lại xem Nạo Cáo.

Đại hán mặt đen kia hướng hai người liên tục cúi đầu, nói: “Không biết Vũ Khúc Tinh Quân, Thiên Nhân thần tướng giá lâm, tiểu thần không từ xa tiếp đón, vạn mong thứ tội!”

“Đâu có!” Khai Dương huy phất tay, “Hắc Long Vương, người không ở Bạch Nhân Nham nghỉ ngơi, xuống đây làm gì a?”

Đại hán cộc lốc cười, có chút ngượng ngùng gãi gãi chòm râu trên cằm: “Tinh Quân không biết, tiểu thần thích nhất xem phẩm nhân diễn khúc, nơi biên thủy thật sự lại ít khi có náo nhiệt, cho nên khi trên núi

nghe thấy âm thanh huyền ảo dưới này, thật sự nhin không được muốn xuống đây nhìn một cái, ha hả.....
Để Tinh Quân cùng thần tướng chê cười rồi! Ha hả.....”

Hắn nhếch miệng cười, lại càng xấu thêm ba phần. Có điều hai hàm răng vừa hiện ra quả thật vừa trắng vừa chỉnh tề, không chê vào đâu được!

Hắn nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Không biết hai vị đến địa hạt tiểu thần cai quản, là có việc gì sao?”

Khai Dương hàm hồ trả lời: “Cũng không có việc gì, chỉ là muốn đến đây nhìn xem một chút.....”

May mà vị Hắc Long Vương này cũng là người tùy tiện hồ đồ, cứ thể liền bỏ qua, ngẩng đầu thấy sắc trời đã tối muộn, liền đề nghị với bọn họ: “Nếu hai vị đã không có chuyện gì quan trọng, không bằng đến phủ của tiểu thần ngồi chơi một chút?”

22. Quyển 2 - Chương 3

Vụ vân Long Điện phùng tiên đạo

Thương hải mịch châu thí thiên mục

(Sương mù Long Điện gặp người tu đạo

Biển xanh tìm châu thử mắt trời)

Khai Dương cùng Thiên Lý Nhân nhận lời mời của Hắc Long Vương, liền rời thôn trang đi đến Bạch Nhân Nham.

Bạch Nhân Nham kia chính là khe sâu nơi sơn thế kì tuần, được Long Vương phù hộ, trong núi rừng từng rậm rạp, đồng cỏ và nguồn nước phong phú, xanh um không giống đám núi non trơ trụi xung quanh.

Hắc Long Vương mang hai người bọn hắn đi dọc theo đường núi, đi đến trước một cái hang, mới nói: “Nơi này tên là Vụ Vân Động, phủ đệ của tiểu thần ở bên trong.” Chỉ thấy hắn đi trước dẫn đường, mà động thật như tên, nơi này mây mù lượn lờ, cơ hồ vươn tay cũng nhìn không thấy năm ngón, cũng may có Long Vương đằng trước rẽ mây, đi đến tận đáy động, cuối cùng cũng nhìn thấy chút ánh sáng.

Nơi phát ra ánh sáng chính là phủ đệ của Hắc Long Vương, có điều phủ đệ này nếu so với của Tứ Hải Long Cung mà Khai Dương đã từng nhìn thấy thì hoàn toàn bất đồng, Long Quân diện phủ nơi đó tường vách trong suốt, minh châu thủy nhuận đầy hoa lệ, thế nhưng ở đây lại hoàn toàn không có. Phòng ở lợp ngói mộc mạc đến bần hàn, ngọn đèn chiếu sáng lay động trong hôn ám, Long Vương phủ đệ so với nhà ở của

đám dân chúng dưới chân núi lại chẳng có gì khác biệt, thật sự khiến hai người bọn hắn âm thầm giật mình.

Hắc Long Vương hoàn toàn không thêm để ý, hắn dẫn hai người đi vào ngồi xuống, lại tự mình rửa chén rót trà. Đường đường là Long Vương, cư nhiên ngay cả tình quái hầu hạ sai phái cũng không có.

Khai Dương càng cảm kỳ quái, liền trực tiếp hỏi: “Chỉ có một mình ngươi ở nơi này sao?”

Hắc Long Vương gật đầu nói: “Tiểu thần lúc này bất quá chỉ là chức gọi mây làm mưa, trên Bạch Nhân Nham cũng không có sông ngòi gì, dân tộc thủy tính như lính tôm tướng cua đương nhiên không có.”

“Ngươi ở chỗ này chắc cũng đã vài trăm năm đi?”

“Tiểu thần không nhớ rõ. Chỉ nhớ năm đó nhất niệm thành ác, chịu Đế Quân biếm đến đây thủ sơn, chắc cũng đã ngàn năm.” Hắc long có chút giật mình, trên khuôn mặt chất phác hiện ra thần sắc phức tạp, giống như đang lăm bằm lâu bầu mà hạ thấp giọng nói, “Không biết..... Hắn hiện giờ.....”

Khai Dương nhún nhún vai: “Còn không phải vẫn ở trong Tỏa Yêu Tháp sao!”

Lời này giống nhất búa giáng thẳng vào đầu Hắc Long Vương, thân thể khô ngô mạnh nhoáng lên một cái, khuôn mặt đã cực kì khó coi giờ lại thêm vằn vẹo: “Nói cũng đúng, ha hả..... Ta vốn nghĩ, thiên địa dị biến, Tỏa Yêu Tháp bị phá, hắn liền có cơ hội trốn đi.....”

Thiên Lý Nhân ngồi một bên bỗng nhiên mở miệng nói: “Lấy pháp lực của hắn, nếu không có thần lực của Tham Lang Tinh Quân trấn áp, Tỏa Yêu Tháp nơi thế gian này, chỉ sợ chưa chắc đã có thể khóa nổi hắn. »

Hắc Long Vương nghe được có chút đăm chiêu, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài: “Lời thần tướng nói thật đúng. Xem ra tiểu thần tu luyện không đủ, đại khái còn muốn ở lại nơi đây nghỉ ngơi mấy trăm năm nữa, tu thành chính quả.”

“Ngươi tu luyện còn chưa đủ sao?” Khai Dương cười nhạt, lập tức liếc nhìn vị Thiên Nhân thần tướng đã ở trên thiên giới ngồi yên đến vạn năm tu luyện cho đến nay cũng chỉ làm được đẳng vân thuật còn lại tất cả đều một mực không tinh kia, “Ngày đó làm tiên phong của Yêu Đế, đánh dẹp hết năm trăm thiên binh thiên đình, uy phong khi đó, cũng không giống hiện giờ.”

Hắc Long Vương cười ngây ngô lắc đầu: “Có bao nhiêu uy phong a, còn không phải thua dưới thương của Vũ Khúc Tinh Quân sao?”

Nhớ tới chuyện cũ trước kia, Khai Dương lại vắn bóp cổ tay: “Hừ, ngày đó nếu không vì không ngót triển đấu với ngươi, nhất định có thể cùng tên giả khóa kia làm mấy trăm hiệp..... Thật đáng tiếc!” Đột nhiên hưng trí, hắn nhảy người lên một trận xoa tay, “Hắc Long Vương, không bằng chúng ta lại so tài một lần đi, như thế nào? Lần trước ngươi bất quá bởi vì nhìn thấy tên gia khóa kia bị Thiên Xu bắt, nhất thời thất thần mới bại bởi bản quân, chờ đợi không bằng bây giờ tiếp tục tái chiến a!”

Hắc Long Vương vội vàng lắc đầu xua tay: “Tinh Quân không nên khó xử tiểu thần. Dao giáp đã đem gác xó, ngàn năm không động, tiểu thần không được rồi.”

“Cũng không đến thế chứ?”

Khai Dương mỉa mắt cao thấp đánh giá khí lực khô ngô của hắn, ngay cả xiêm y đều giấu không được cơ thể từng khối như muốn bạo khởi, dù không có ngàn năm rèn luyện vẫn không hề suy yếu nửa phần.

“Không được, không được! Hôm nay khó có được gặp một lần, có thể nào cũng phải luyện với bản quân một trận!” Hắn tay trái vừa lật, nhất thời hiện ra một trường thương ngân lượng! Thân thương ngăm đen, đầu thương điểm hỏa, tràn ra nhiệt khí bức người.

Không thể ngờ hắn nháy mắt đã lôi binh khí lợi hại như Hỏa Vân Thương ra, Hắc Long Vương sắc mặt trầm lại, tức khắc đứng thẳng toàn thân, tư thế sẵn sàng đón địch.

Thiên Lý Nhân bên cạnh không khỏi nhũ mày, hai vị này chắc không phải nhất định muốn ở Bạch Nhân Nham nhỏ này đánh nhau chứ, sợ chỉ trong nháy mắt, trong vòng ba trăm dặm quanh núi sẽ không còn lấy một ngọn cỏ.

Đúng lúc giường cung bật kiếm, bỗng nhiên ngoài cửa truyền đến tiếng cười lạnh lạnh: “Ha ha, sao lại có đánh nhau rồi?” Âm thanh ầm ập trầm thấp, mọi người nhìn lại, liền thấy một gã đạo nhân một thân xích bào (áo đỏ) thản nhiên đi vào, người này thân hình thon dài, ngũ quan đoan chính, mặt như quan ngọc, đặc biệt là đôi mắt, cực kì tuấn tú, đuôi mắt hơi hướng lên, khi bước vào trên mặt vẫn dẫn theo ba phần ý cười, nhìn thấy ba người trong phòng, không những không hề sợ hãi, trái lại ý cười lại càng sâu.

“Nguyên lai là có bằng hữu từ phương xa tới! Ha ha, Hắc Long Vương, bản đạo cũng đến quấy rầy rồi!”

“Đâu có!” Người này chắc là quen biết của Hắc Long Vương đi, hắn lập tức giấu đi chiến ý đang lan ra khắp người, hướng người tới chấp tay tiếp đón, “Đã lâu không gặp, đạo trưởng gần đây có khỏe?”

“Trên bảo vẫn bình an, làm phiền Long Vương quan tâm!”

Đạo nhân nhìn nhìn Thiên Lý Nhân cùng Khai Dương đứng một bên, cười nói: “Bản đạo Việt Phi Lăng, pháp danh Hư Không Tử, không biết quý tính nhị vị tiên gia, dám thỉnh chỉ giáo!”

Hắn ý cười ầm ập, Khai Dương lại không nói gì.

Người này mặc dù một thân tiên linh, tiên phong đạo cốt, bên ngoài xem ra trầm ổn vô hại, nhưng ẩn ẩn lại giấu giếm lệ khí sát phạt, nói vậy chắc cũng là một thiên sư tiên đạo trừ yêu vô số.

Thiên Lý Nhân thật không phải muốn vô lễ, chỉ là hắn luôn luôn ít khi làm mấy cử chỉ xã giao, không biết

ứng phó thế nào, cũng liền không lên tiếng phản ứng lại.

Tình thế đột nhiên trở nên có chút tẻ ngắt, hoàn hảo Hắc Long Vương cũng đúng lúc mở miệng: “Vị này chính là một trong Thất Huyền Tinh Quân – Vũ Khúc Tinh Quân, còn vị này là Thiên Nhân thần tướng trên điện tòa của Đế Quân.” Lại quay sang nói với Khai Dương và Thiên Lý Nhân, “Việt Phi Lăng nguyên là Đan Khâu vũ khách, tu luyện đã ngàn năm, chỉ cần qua thêm một kiếp là có thể phi thăng lên thiên giới, cùng hai vị là đồng điện vi thần.”

Việt Phi Lăng kia nghe thấy thân phận đối phương, có chút ngạc nhiên, lập tức cười nói: “Nguyên lai là Tinh Quân cùng thần tướng hạ phàm, Việt Phi Lăng không biết có phúc phận gì, lại có thể gặp được thực nhân của nhị vị tiên gia ! » Nói xong liền luồn tay vào trong tay áo rộng thùng thình sờ sờ một hồi, lấy ra một chiếc bình, lại thấy hắn gỡ đi miếng giấy dán trên miệng, nhất thời hương rượu bay ra bốn phía, mùi thơm ngào ngạt ngập tràn sơn động. Lại tiếp tục trong áo bào lấy ra từng đĩa thức ăn còn nóng hôi hổi, có cá có thịt, bày đầy một bàn, thật sự phong phú.

Hắc Long Vương cũng là người hảo tửu (thích rượu), thấy thế hai mắt liền tỏa ánh sáng, vội vàng tìm đến bốn chiếc chén lớn đặt xuống bàn, hô: “Mau rót mau rót!”

Việt Phi Lăng cũng không vội vàng, mị mị cười nhìn về phía hai người Khai Dương: “Không biết nhị vị thượng tiên có cho ta chút mặt mũi?”

Khai Dương mặc dù không thật thích rượu, nhưng hương rượu này thật sự thuần hậu, nhịn không được liền gật đầu: “Rượu ai nhường vậy, hương thơm như vậy?”

Việt Phi Lăng chỉ cười không nói, đem rượu rót đầy bốn bát, rượu này trong trẻo thấu triệt, lỏng lách như tơ, quả là vật phi phàm.

Hắc Long Vương sớm đã kiềm chế không được, nhắc lên há mồm to cạn chén, Khai Dương cũng nhắc lên phẩm một chút, quả nhiên là phương thuần rượu ngon, không hề kém rượu của tiên gia. Hắc Long Vương cũng không khách khí, nhắc lấy vò rượu tự châm tự ẩm (tự rót tự uống). Nói cũng kỳ quái, vò rượu này bất quá chỉ lớn bằng hai nắm tay, nhưng rượu ngon bên trong hoàn toàn không biết với cạn, đã rót ra hơn mười bát, rượu trong bình vẫn tràn đầy đến miệng.

Bọn họ uống thật sảng khoái, chỉ có một người Thiên Lý Nhân ngồi bên bàn, đối với rượu ngon lại không dính một giọt.

Việt Phi Lăng liền cười hỏi: “Thần tướng vì sao không uống rượu?”

“Nước Giang Hải, bất quá là dùng pháp thuật cất thành rượu, cũng chỉ là qua một thời gian đã luyện thành, có chỗ nào cần phẩm.”

Việt Phi Lăng nghe vậy sững sốt, không thể ngờ được pháp thuật của mình cứ như vậy bị người nhìn thấu, không khỏi một lần nữa đánh giá lại nam nhân cao gầy ngồi thẳng như tùng này.

“Thần tướng thị lực phi phạm, bản đạo bội phục. Bất quá rượu này tuy là cất từ nước Giang Hải, nhưng hương vị cũng không tồi.” Việt Phi Lăng bán mị đôi phương nhãn, “Không bằng bản đạo cùng thần tướng đánh cược một ván, nếu bản đạo thua, liền đem vò rượu này đánh vỡ, thay bằng một vò rượu ngon trên quý hai ngàn năm đến, thế nào ?!”

“Nếu mặt tướng thua, thì sẽ thế nào?”

Việt Phi Lăng ánh mắt chợt lóe lên trong nháy mắt lại đã biến mất, trở lại tươi cười như trước: “Vậy xin mời thần tướng uống hết bát này, sao?”

Thiên Lý Nhân hạ mi, dư quang nơi khóe mắt nhìn tới Khai Dương đang cùng Hắc Long Vương bên kia tán gẫu thật vui, đối với tình huống của hắn ở bên này bị người cuốn lấy hoàn toàn không hề để ý, trong lòng chợt chua xót, ngẩng đầu nhìn lên nụ cười ôn hòa của Việt Phi Lăng, suy nghĩ một chút, liền gật đầu.

Việt Phi Lăng thấy hắn gật đầu, liền cao giọng nói với Hắc Long Vương và Khai Dương: “Hai vị xin làm chứng! Bản đạo cùng thần tướng cược một ván, nếu thua, xin dâng một vò rượu ngon hai ngàn năm, nếu thắng, vậy thỉnh Thiên Nhân thần tướng uống hết bát rượu cất này!”

Trong phủ đệ Hắc Long Vương này thật sự ít khi có được chút náo nhiệt, đương nhiên liền liên tục đáp ứng. Khai Dương lại thật có chút do dự, nhưng thấy Thiên Lý Nhân cũng đã đáp ứng rồi, cũng không hảo ngăn cản nữa.

Liền nghe Việt Phi Lăng nói: “Lại nói hai trăm năm trước, bản đạo ngẫu nhiên đi qua Hoàng Thủy, đánh rơi mất một viên tảo hồn châu, bên trong cất giữ ba trăm sáu mươi sáu yêu hồn, bản đạo lại tìm không thấy. Không biết thần tướng có biết châu này rơi xuống đâu không?”

Khai Dương nghe xong không khỏi nhú mày, ngay cả Hắc Long Vương kia cũng nhện không được kêu lên: “Việt Phi Lăng, câu hỏi này không khỏi quá mức rồi đi? Hạt châu đã rơi hai trăm năm trước làm sao tìm được? Hơn nữa một hạt châu thì lớn được bao nhiêu? Đào lật cả Hoàng Thủy cũng chưa chắc đã tìm thấy đi?”

“Nếu tiên đặt cược đã hạ, cược như thế nào lại cũng không hề hạn chế . Chỉ có thể nói bản đạo tận dụng lợi thế của mình thôi!”

Tìm một hạt châu mất tích hai trăm năm trước, căn bản là chuyện không có khả năng, Khai Dương nhìn Thiên Lý Nhân, nghĩ hắn đại khái cũng chỉ có thể nhận thua, trong bát rượu trước mắt phản chiếu khuôn mặt cứng ngắc kia, Khai Dương nhớ rõ có lần khi còn trên thiên đình mang rượu đến cùng Thiên Lý Nhân nhấm nháp, nam nhân này không hề nói gì, cứ thế cương mặt uống một ly, lại giống như thi pháp, khuôn mặt nháy mắt đã đỏ bừng, ngã rầm một cái say hết ba ngày hai đêm. Thế mà tiên rượu kia bản thân có uống đến bốn năm vò cũng hoàn toàn vô sự.

Nói trắng ra, Thiên Lý Nhân chính là nửa giọt rượu cũng uống không được.

Khai Dương duỗi tay cầm bát rượu kia, hét lên: “Thôi thôi, còn cựa cái gì, uống rượu chẳng phải nên thống thống khoái khoái sao ! » Há mồm muốn uống, đột nhiên cổ tay đã bị giữ lại.

Cúi đầu thấy, hóa ra là Thiên Lý Nhân đè lại cổ tay hắn, đem bát rượu lấy lại, một lần nữa đặt lên trên bàn.

“Nước Giang Hà uống nhiều sẽ đau bụng.”

Thiên Lý Nhân nói xong lại quay đầu nhìn về phía Việt Phi Lăng: “Tỏa hồn châu của đạo trưởng ở Hoàng Hà bị lão quạ khoang tha mất đánh rơi xuống sông, sau lại bị một lão rùa nuốt phải, bơi qua ba mươi dặm, sáu mươi tám năm sau rùa chết châu rơi xuống, chìm sâu trong đám bùn đất dưới sông một trăm mười sáu năm. Hoàng hà thay đổi đường đi, nước bùn khô nứt lộ ra châu, lại bị một con quạ tham ăn nuốt nhầm. Lại kinh qua ba năm, quạ lại chết tại một con suối nông trong Phục Ngưu Sơn, đại nghệ (cá kình) trong suối ăn thịt nó, cùng với viên châu nguyên lành. Lại qua hai năm, đại nghệ thuận theo suối bơi vào sông, nhập vào Hán Giang!! Lại bị con cá khác ăn nghệ nuốt châu.”

Hắn êm tai nói hết, giống như châu kia căn bản chưa từng mất đi vậy.

“Duyên đã định sẵn, thiên ý khó liệu. Hôm qua đạo trưởng ở bên bờ Hoàng Hà thả câu, không phải đã câu được một con cá sao?”

Việt Phi Lăng nghe vậy, không khỏi cúi đầu nhìn về phía mặt bàn đang đặt một đĩa cá hấp kia.

Chỉ thấy Thiên Lý Nhân chậm rãi cầm một đôi đũa, nhẹ nhàng tách ra bụng cá, quả nhiên liền thấy bên trong là một viên châu hơi lớn, màu tối như mực.

Hắc Long Vương thực vui vẻ, liên tục thúc giục: “Việt Phi Lăng, mau mau nhìn xem, có phải là tỏa hồn châu của ngươi hay không?”

Việt Phi Lăng cũng không nhanh không chậm, cặp mắt phượng tinh tế đánh giá Thiên Lý Nhân, khoe miệng hơi cười, hoàn toàn không hề có sự hậm hực của người cựa thua.

Khai Dương vốn cũng đang nhẹ nhàng thở ra, nhưng vừa nhìn đến ánh mắt kia của Việt Phi Lăng, tự dưng bắt giác tâm sinh hờn giận, vươn một bàn tay đem Thiên Lý Nhân kéo lại, cánh tay câu lấy cổ hắn đem đầu nam nhân kéo thấp một nửa, để sát vào bên tai hắn nhỏ giọng hỏi: “Ngươi làm sao biết được?”

Thiên Lý Nhân rút cuộc thắng ván bài, tâm tình cũng không tồi, lại được Khai Dương có cử chỉ vô cùng thân thiết, nhịn không được khoe miệng hơi cong, nhu ra một nụ cười không được coi là rõ ràng lắm, nhưng khi ý cười này rơi vào trong ánh nhìn của Việt Phi Lăng, phần tối đen trong mắt hắn lại sâu thêm một tấc.

Thiên Lý Nhân cũng thuận theo lời kéo của Khai Dương, thấp giọng nói: “Ta nhìn tên gốc đạo sĩ kia mất châu rồi lại liều mạng tìm, lại không hiểu sao tìm mãi vẫn không thấy, liền nổi lên ý định muốn xem hắn

rốt cuộc đến lúc nào mới phát hiện ra, kỳ thật hạt châu kia vẫn thủy chung ở gần nơi hấn thường hay tản bộ.” Có điều thanh âm của hấn tuy mơ hồ nhưng lại cố tình khiến người ta vẫn có thể nghe thấy, Việt Phi Lăng sắc mặt dù luôn ung dung cũng nhiều ít có điểm xanh lại.

“Phi ”

Khó chịu mới rồi liền biến thành hư không, Khai Dương giờ khắc này chỉ cảm thấy, Thiên Lý Nhân vốn dĩ đối đầu với mình, cứ nhiên bây giờ lại có hấn êm êm đẹp đẹp ngồi bên cạnh, có lẽ là..... khá đặc biệt đi?

23. Quyển 2 - Chương 4

Long du thiên tuyến chung bất hồi

Khê bạn đập nguyệt hữu trà hương

(Rồng đùa suối cạn, không hồi hận

Bờ suối thưởng trăng có hương trà)

Việt Phi Lăng cũng không phải hạng người được lợi nuốt lời, lúc này đành phải phụng ra một vò rượu ngon đã giấu ngàn năm.

Vừa uống một ngụm, quả nhiên không hề bình thường, nếu đem so với thứ rượu cất từ nước Giang Hà kia, quả thật chỉ đáng gọi là nước rượu.

Hắc Long Vương vừa uống rượu vào, long tâm đại duyệt, muốn lưu lại bằng được ba người, để tỏ lòng biết ơn.

Khai Dương vốn có ý từ chối, tà ý nói rằng Long Vương điện này quá nhỏ, dung không được bọn họ, Việt Phi Lăng kia nghe thế liền ha hả cười, ống tay áo vung lên, thi triển tiên pháp, chỉ trong nháy mắt, trạch phủ đơn giản đã biến thành cung điện tường bao huy hoàng, trụ ngọc ngói lưu ly.

Chỉ thấy Hắc Long Vương oa oa kêu to, một mực nói mình thân đang mang tội, ở xa hoa thế này thật sự không ổn.

Việt Phi Lăng lại nói, bây giờ là đang khoản đãi Vũ Khúc Tinh Quân cùng Thiên Nhân thần tướng, đương nhiên không thể qua loa, khi nào người đi rồi ... hấn khôi phục nguyên trạng cũng được, đến lúc này Hắc Long Vương lúc này mới từ bỏ. Việc nháo đến mức này, Khai Dương Thiên Lý Nhân cũng chỉ đành ở lại.

Hắc Long Vương là chủ nhân, đương nhiên được ở chính điện, Thiên Lý Nhân cùng Khai Dương ở Đông viện, Việt Phi Lăng liền đến ở tạm trạch uyển phía tây.

Đông điện có hai gian phòng đối nhau, Thiên Lý Nhân đẩy cửa vào một bên.

Trong phòng sớm không còn là tường đất cột gỗ. Chỉ thấy toàn ngọc lưu ly bàn long trụ, tường thủy tinh bạch ngọc, san hô màu son trong góc nâng đỡ những viên dạ minh châu to sáng rực rỡ, trên bàn đá ngọc bích cẩn thận bày trái cây cùng trà mới, khiến người ta vừa nhìn thấy đã muốn nếm thử.

Thiên Lý Nhân thế mà lại không hề động tới, chỉ chậm rãi đến bên cửa sổ, đẩy ra.

Xuyên qua khung cửa sổ mở rộng, Thiên Lý Nhân nhìn chăm chú về phía căn phòng đối diện, nơi đang chứa đựng bóng dáng sinh động của ai kia.

Khai Dương không biết đang ở trong phòng xem xét cái gì, chắc là cách bài trí nơi này khiến hắn cảm thấy hứng thú, từ nơi đó thỉnh thoảng truyền ra tiếng vang đinh đương.

Thiên Lý Nhân cũng không có bất cứ cử động nào, chỉ lẳng lặng nhìn về nơi ấy, cho đến khi đêm đã khuya, căn phòng đối diện sớm đã im ắng trở lại, ánh sáng của dạ minh châu cũng đã bị che mất, chỉ còn chút ít tia sáng từ cây san hô gần minh châu trong sân chiếu tới bóng dáng thẳng tắp đứng bên song cửa kia.

Sau một lúc lâu, Thiên Lý Nhân mới chậm rãi đóng lại cửa sổ, trở lại bên giường.

Trên giường ngọc thạch đã sớm trải tốt đệm chăn mềm mại, nhưng Thiên Lý Nhân chỉ là nằm lên trên, cực kì yên lặng, đôi mắt thần nhìn ngằn dăm vẫn chỉ nhìn chăm chăm đỉnh giường, không hề có chút nào buồn ngủ.

Hắn không giống Khai Dương, Khai Dương bây giờ chính là thân thể thực sự, cần ăn cần uống cần ngủ đủ bốn canh giờ, mà hắn, đã sớm quen ngày đêm không ăn không ngủ nhìn thiên địa. Kỳ thật cũng chỉ có yêu tinh cây mới có thể ngày đêm không nghỉ như vậy.

Chuyện này, Khai Dương đại khái cũng không hề chú ý.

Vì thế, hầu như mỗi một đêm hạ phàm, hắn luôn yên lặng chăm chú nhìn thụ nhan (dung mạo khi ngủ) của Khai Dương. Người kia khi đã nhắm lại đôi mắt ngạo khí phi dương ban ngày cũng thiếu đi vài phần, mà nhiều hơn, là một vẻ điềm tĩnh mà nhu thuận. Hắn biết rõ, đây chỉ là thân thể phàm nhân thôi, thể nhưng vẫn không thể khiến bản thân dời đi tầm mắt.

Tinh tế nhìn tóc mai mềm mại bóng mượt, rồi đến cái trán trơn bóng, lông mi dài mảnh như mũi kiếm, mi mắt đôi khi sẽ khẽ run run, chiếc mũi vừa thẳng vừa cao có khi còn phát ra tiếng ngáy nho nhỏ, đôi môi thỉnh thoảng hơi hé mở, tắc tắc ra tiếng, không biết có phải đang mơ được ăn cái gì hay không.....

Cứ thế, trời liền dần sáng.

Khi hần thu hồi tầm mắt lại, Khai Dương sẽ mở mắt ra, hơi nhu nhu một chút, khôi phục lại thanh tỉnh, lộ ra nụ cười so với thái dương còn sáng lạn hơn, nói với hần: “Ly Lô, ngươi lại thức dậy sớm hơn ta!!”

Trong bóng đêm, da mặt cứng ngắc dường như nhu ra một chút ý cười.

Bên ngoài có tiếng côn trùng nhẹ nhàng kêu vang, hần yên lặng điểm tính canh giờ, kỳ quái, đêm nay, sao lại trở nên dài như vậy.

Cuối cùng, hần ngồi dậy, bước xuống giường, đẩy cửa, ra khỏi Đông Điện.

Ánh trăng như đang ở phía trước dẫn đường, nghe thấy tiếng nước suối dề dề trước, Thiên Lý Nhân chậm rãi đi vào rừng cây, quả nhiên liếc mắt một cái liền nhìn thấy con suối.

Nước suối này dòng chảy nhỏ mà siết, đại khái là từ sâu trong lòng núi chảy ra, lại thật sự rất trong, ngay cả tảng đá dưới lòng suối đều có thể nhìn thấy đang phản chiếu ra ánh sáng trắng lờ lờ nhấp nháy.

Đột nhiên nước suối động mạnh, Thiên Lý Nhân nhìn lại, liền gặp một tảng đá thật lớn từ dưới lòng suối rẽ nước nổi lên, đến khi nhìn được rõ ràng rồi, nguyên lai là một con cự long cả thân tối đen đang trầm mình trong nước suối, long thân xuôi dòng thả lỏng, thả lỏng mà nằm, trên vẩy là lấp lánh ánh nước.

Ánh trăng nhàn nhã dừng trên long thân thon dài mạnh mẽ, long lân (vẩy rồng) tối đen lóe lên quang hoa chói mắt khác thường. Lại thấy trên đầu rồng nhô cao hai nhánh long sừng, khoẻ mạnh mà trắng kiện, cao kì mà tư mỹ.

Trong suối dưới trăng, dòng chảy bỗng bình, phong tư quý tộc hậu duệ của long tộc, đúng là thật sự tuyệt mỹ.

Hắc Long kia ở trong lòng suối nghịch đến thật vui vẻ, chợt nghe thấy tiếng bước chân tiến đến, nâng mắt nhìn, thấy là Thiên Lý Nhân, liền vội vàng nhảy ra khỏi nước, thân rồng vừa rời suối, chỉ khoảng nửa khắc, đã biến trở về thành vị Long Vương mặt đen áo mũ chỉnh tề, tướng mạo xấu xí kia.

Hần bước lên chào hỏi, cùng Thiên Lý Nhân chấp tay nói: “Thần tướng sao còn không nghỉ ngơi?”

Thiên Lý Nhân nói: “Hắc Long Vương cũng chưa ngủ sao?”

“Khiến ngài chê cười rồi. » Khuôn mặt chân chất của Hắc Long Vương cười đến có chút ngượng ngùng, “Tiểu thần chính là Lôi Hỏa Long hữu sùng, ngày thường chỉ cần gặp một chút khói lửa trong nhà bếp nhân gian thì đã cảm thấy khó chịu, vì vậy tiểu thần rất thích nước suối mát mẻ nơi này, ở trong suối lạnh chơi đùa, không ngờ lại kinh động thần tướng, thật có lỗi.....”

Thiên Lý Nhân nhìn vị tráng hán giáp sắt khô ngô trước mặt, lại dời đường nhìn đi, người này bề ngoài có vẻ giản dị hàm hậu, nhiều lắm chỉ là hơi mạnh mẽ một chút, nhưng thật ra hắn vẫn còn nhớ rõ ràng, trận thiên địa đại chiến do nghịch long phản loạn ngàn năm trước kia, vị Hắc Long Vương này đầu đội kim khôi (mũ giáp vàng) thân khoác kim giáp (áo giáp vàng), tay cầm cây đao nặng có đến ngàn cân, thân yển nguyệt đại đao có điều văn bàn long nuốt trắng, chỉ một cánh tay đã chặn lại năm trăm thiên binh, khí vũ uy thế quét ngang ngàn quân.

Vốn là Long Vương hữu sừng ngao du thiên địa, cúi đầu ngẩng đầu đều tự tại, hiện giờ, lại ở một nơi lạnh khủng khiếp, nhắm mắt mở mắt cũng chỉ có thể nhìn ra núi nhỏ suối nhỏ, cùng với tiểu tôm tiểu cá tranh đoạt một chút mát mẻ thanh lương hiếm hoi này....

Thiên Lý Nhân nhin không được liền hỏi: “Hắc Long Vương, việc ngày đó, ngươi có từng hối hận?”

Hắc Long Vương hơi sững sốt, nghĩ một lúc mới hiểu hắn đang suy nghĩ cái gì, cũng nở nụ cười: “Ngày đó đứng trước điện Đế Quân nghe phạt, suy nghĩ của tiểu thần đến nay vẫn chưa hề thay đổi. Hắc Cầu nghịch thiên, bại là điều đương nhiên.” Hắn cười đến thần nhiên, hai mắt sáng ngời không hề có nửa điểm mờ mịt, “Xưa nay tộc của ta vẫn phải chịu thiên nhân (người trời) ức hiếp, Nữ Oa giết Hắc Giao làm cầu ở Ký Châu, Thuần Đế đồ sát Cửu Long lập uy, Đại Vũ khóa rồng trần dưới đáy Thái Hồ. Vì thế mới sinh ra tức giận không cam lòng, động đến can qua, nghịch thiên làm loạn. Ngày đó Hắc Cầu đứng dưới trướng Nghịch Long Ứng Đế, mặc dù bại lại khó nói nửa câu ác khí không cam lòng.”

Nhớ tới trận ác chiến rung trời động đất ngày đó, Hắc Long Vương cũng khẽ thở dài: “Tiểu thần cam chịu trách phạt, cũng không oán thán. Ngày đó cùng người ấy làm loạn, hại thế gian đại hạn mười năm, lãnh thổ Trung Nguyên, người chết đói lên đến trăm vạn, trong mười năm đó phạm nhân không còn được mấy người nữ nhân, tội nghiệt như thế, cũng không cách nào cứu vãn. »

Thiên Lý Nhân không nói gì, nhưng trong lòng đã hiểu rõ.

Hắc Long Vương cũng không nói thêm gì nữa, không khí lặng yên có chút xấu hổ, lại chợt nghe từ cách đó không xa truyền đến tiếng nói: “Hai vị thật là có hứng trí, đêm dài yên tĩnh, còn đến bên suối nghịch nước a!”

Hai người quay đầu lại, thấy Việt Phi Lăng đang đập trăng mà đến, lúc này hắn đã thay đổi thành một thân trường bào nguyệt sắc, tiên ý phiêu phiêu, thật sự có vài phần siêu phàm nhập thánh, so với hai người kia lại càng giống tiên gia hơn.

Hắc Long Vương nghịch nước xong dường như cũng có chút mệt mỏi, liền từ biệt trước, rời đi.

Bên dòng suối liền chỉ còn lại Thiên Lý Nhân cùng Việt Phi Lăng.

Nước gợn róc rách phản chiếu ánh trăng trắng nhạt, ánh lên gương mặt Thiên Lý Nhân, bóng tối lay động khiến khuôn mặt tương cưỡi gác kia có vài phần mơ hồ khó phân biệt.

Việt Phi Lãng nhẹ giọng hỏi: “Ngủ không được sao?”

Thiên Lý Nhân vẫn chưa trả lời, lại nghe hắn nói tiếp: “Phi Lãng cũng là ngủ không được. Nếu đã như thế, không biết thần tướng có muốn cùng Phi Lãng đạp nguyệt ngắm sao một lần, cùng nhau trải qua một đêm không ngủ này?” Ông tay áo nhẹ phất một cái, liền thấy bên dòng suối hiện ra một chiếc bàn đá, hai cái ghế, trên bàn bày một bộ ấm trà sứ men xanh, lại thấy hắn đầu ngón tay khẽ chuyển, từ trong dòng suối phóng lên một dải nước trong, rót vào trong ấm, trên bàn giờ còn có thêm một bếp lò nhỏ, ngọn lửa trong lò nồng đượm cháy rực.

Việt Phi Lãng khẽ cười nói: “Thần tướng chắc là không biết, suối này có tên là Thất Tinh, nước có vị ngọt nhưng hơi đắng, cam liệt trong suốt, dùng pha trà là tốt nhất.” Lời nói của hắn rất êm tai, tuy là mời, lại hoàn toàn không mang một điểm ép buộc, chỉ là câu hỏi thản nhiên, để người ta có thể tùy ý lựa chọn thứ bản thân thích.

Thiên Lý Nhân cũng không phải người quá khó chiều, trước đó đã khiến đối phương nan kham một lần, bất quá hình như Việt Phi Lãng hoàn toàn không để bụng, liền thuận theo ý hắn, ngồi xuống bên bàn.

Nước chè xanh trong ấm đã dâng lên từng đợt yên khí, Việt Phi Lãng cũng không tiếp tục thi pháp, giữ lấy tay áo, tự mình lấy ra trà cụ, dùng nước trà thứ nhất tráng sạch sẽ chén sứ, lại tráng thêm lần thứ hai, đến lần thứ ba mới đem trà rót đầy, lại hạ xuống ấm trà, nhẹ cười không nói nhìn Thiên Lý Nhân ngồi đối diện.

Thiên Lý Nhân cầm lấy chén trà nhẹ nhấp một ngụm, quả nhiên là hảo trà, mà nước cam tuyến kia, không biết có phải do Long Vương thường tắm mình trong đó hay không, cảm giác ẩn ẩn có một loại khí vị linh u, uống vào miệng rồi, trong đắng có ngọt, khiến người ta lưu luyến. Uống xong một chén, trà đã xuống cổ nhưng vẫn nghĩ không ra, rốt cuộc là trước ngọt sau đắng, hay là trước đắng rồi sau đó mới ngọt.

“Trà này không tồi, nước lại càng diệu.”

Việt Phi Lãng cả cười: “Phi Lãng thật không dám nhận khen.”

Nói đến đây, hắn cũng không nhiều lời nữa, chỉ chậm rãi pha trà, nhìn Thiên Lý Nhân tinh tế phẩm từng ngụm, trong không gian mùi trà thoang thoảng, liền mãn nguyện chữ bát phân.

Cứ thế, hai người ngồi rồi lại ngồi, ngồi thẳng đến bình minh.

tự từ tự ở

Ngày mới vừa tới, Khai Dương giống như chim sổ lồng lao ra khỏi phòng, vừa vặn liền gặp Thiên Lý Nhân mới từ bên ngoài trở về, liền không khỏi kì quái: “Ly Lâu, mới sáng sớm, người đi đâu về?”

Thiên Lý Nhân làm sao dám nói cho hắn biết mình một đêm không ngủ, ra bên ngoài uống trà đến sáng, liền im lặng không lên tiếng, đem một chiếc giỏ trúc đầy táo thiện(bữa sáng) đặt xuống bàn ngọc thạch

trong sân.

Ngày xưa chỉ cần như vậy, tâm tư của Khai Dương đã sớm bỏ nhào vào ăn, thế nhưng hôm nay đặc biệt lại hoàn toàn không hề nhìn đến tảo thiện trong giỏ, chỉ trừng trừng Thiên Lý Nhân, giống như muốn từ trên người hắn nhìn ra điều gì đó.

Đáng tiếc đối phương tính nhẫn nại cực kì tốt, cho dù hắn có tiếp tục chăm chú soi xét trừng nhìn, vẫn duy trì bộ dáng bất động thanh sắc.

Cuối cùng vẫn là bụng Khai Dương phải đầu hàng trước, lục bụng kêu to, Thiên Lý Nhân nhấc nắp rổ lên, đem điểm tâm cùng bánh ngọt bên trong lấy ra, cuối cùng thành công đánh lạc hướng chú ý của Khai Dương.

Khai Dương ngồi xuống, đang muốn cầm lấy bát ăn, Việt Phi Lăng kia không biết từ đâu đã bước lại gần.

Thấy hắn áo trắng phiêu phiêu, cực kì tiêu sái, bắt gặp Khai Dương đang dùng tảo thiện, cư nhiên vô tư hỏi hắn có may mắn được ngồi cùng bàn với Vũ Khúc Tinh Quân không, Khai Dương chỉ «Hừ» một tiếng, Thiên Lý Nhân nghĩ đến đêm qua cũng coi như thiếu hắn một lần, liền mời hắn ngồi xuống.

Bỏ mặc ánh mắt Vũ Khúc Tinh Quân ngồi một bên lóe ra tia sáng sắc lạnh, Việt Phi Lăng tự đắc vui mừng, trên bàn không có chén bát của hắn, hắn lại ngay lập tức từ trong tay áo lục lọi một hồi, lôi ra một cặp bát đĩa làm từ ngà voi trắng thuần đặt lên.

Tảo thiện chẳng qua là do Thiên Lý Nhân sau khi rời con suối đã ngồi cả đêm kia đến thôn trang dưới chân núi chọn mua mà thôi, cũng chỉ là chút bính cao tầm thường, cũng không tính là tinh xảo, Việt Phi Lăng lại cực kì chậm rãi gắp vào bát, tinh tế nhắm nháp. Đạo nhân tu hành coi trọng nhất chính là tu tâm dưỡng tính, nhất cử nhất động, đều thản nhiên văn nhã, khéo miệng hàm ý cười khế, nếu như không biết, thật đúng là nghĩ hắn đang ăn loại sơn trân hải vị nào đó.

Thế nhưng vị Vũ Khúc Tinh Quân ngồi bên cạnh sắc mặt lại cực kỳ bất hảo, trước đây chỉ có hắn cùng Ly Lâu, hai người ở trên thảo nguyên hành tẩu, tảo thiện văn thiện (bữa tối) cũng là hai người ngồi ăn với nhau, tuy nói Thiên Lý Nhân không ăn đồ khói lửa nhân gian, nhưng hắn cũng sẽ không kiên nhẫn mà trốn một bên, chỉ luôn an tĩnh ngồi cạnh, bởi hắn dùng cơm, ngẫu nhiên sẽ ở lúc hắn vì ăn nhanh quá mà bị nghẹn rớt cho hắn một chén nước chè.

Không ngờ hiện giờ lại có người xen vào, Khai Dương cực kì không thoải mái.

Thế nhưng người là Thiên Lý Nhân mời ngồi, lại không thể không nể mặt mũi người kia, Khai Dương đành phải âm thầm nghiền răng, sử dụng công phu thượng thừa một trận gió cuốn mây tan đem điểm tâm trên bàn toàn bộ ăn hết sạch.

Cuối cùng đánh một tiếng nấc nhỏ, liếc liếc mắt một cái nhìn Việt Phi Lăng trước mặt mới vừa cắn một miếng bánh bao trong bát, nhếch miệng cười: “Người từ từ dùng đi!” Quay đầu lại một tay kéo Thiên Lý

Nhân, “Ta ăn no rồi, đi thôi!” Lập tức túm lấy Thiên Lý Nhân một đường ra khỏi Đông điện.

Việt Phi Lăng chăm chú nhìn bóng dáng hai người kia, đến tận hai thân ảnh hoàn toàn biến mất ngoài cửa điện, mới buông ra đôi đũa trong tay, chỉ cười không nói, thế nhưng trong đôi mắt phượng ấy, dần dần ngưng ngưng một tầng màu sắc thâm thúy.

24. Quyển 2 - Chương 5

Yểm Hỏa quốc trung Giáng Châu Hà

Vạn cổ nhân đế di Huyền Châu

(Sông Giáng Châu giữa Yểm Hỏa Quốc

Đế Quân ngàn xưa mất Huyền Châu)

Qua một đêm, Khai Dương cùng Thiên Lý Nhân liền phải từ biệt Hắc Long Vương.

Vùng núi hoang vu khó được có một khoảng thời gian náo nhiệt, Hắc Long Vương tự nhiên có chút lưu luyến không muốn, rồi lại biết Vũ Khúc Tinh Quân còn có sự vụ trong người, lưu lại không được.

Dương nhiên không thể thiếu tiệc chia tay hai người, chẳng qua Hắc Long Vương luôn luôn tiết kiệm, tìm không ra thứ nào ngon để khoản đãi, đành lại làm phiền Việt Phi Lăng biến ra chút sơn trân hải vị, đương nhiên cũng không thể thiếu được một vò hảo tửu.

Đến khi Hắc Long Vương mượn vài phần rượu say, quay sang hỏi Vũ Khúc Tinh Quân kia: “Tinh Quân vội vàng ra đi, chắc là đã tìm được manh mối của bảo khố sao?”

Khai Dương không khỏi có chút buồn bực, bọn họ bảy vị Tinh Quân từ thiên giới hạ phàm, nói đến pháp lực, tuy không thể nói khai thiên tích địa, nhưng nếu muốn phiên giang đảo hải (sông cuộn biển gầm) vẫn là rất dễ dàng, thế nhưng cố tình tìm sao cũng không thấy bảo khố châu đủ sức mạnh trấn áp yêu tà trong Tọa Yêu tháp kia.

Chỉ đành lắc đầu nói: “Chưa từng có manh mối.”

Hắc Long Vương thấy thế, ngượng ngùng gãi gãi chòm râu ngắn dưới cằm: “Đáng tiếc tiểu thần lâu nay ở nơi biên cương, nhiều năm chưa từng ra ngoài, chuyện tình hiện nay chỉ sợ không được biết rõ, không thể giúp đỡ Tinh Quân.”

Việt Phi Lăng thân trong thế gian, lại không biết thiên giới ban lệnh, ngạc nhiên nói: “Không biết Vũ Khúc Tinh Quân tìm châu trấn tháp cần như thế nào? Bần đạo ở thế gian nhiều năm, cũng nghe được không ít truyền thuyết nơi sơn dã.”

Hắc Long Vương như bừng tỉnh đại ngộ, đại chưởng (bàn tay to) liên tục chụp trên lưng Việt Phi Lăng, ha ha cười nói: “Đúng rồi! Sao lại quên mất chuyện này! Việt Phi Lăng đi khắp đại giang nam bắc, nghe thấy nhìn thấy so với tiểu thần đều hơn rất nhiều! Sao không hỏi hấn một chút?”

Đại chưởng kia so với quạt hương bồ còn to hơn, từng nâng thân đao ngàn cân, mấy lần bàn tay hạ xuống, vỗ đến mức Việt Phi Lăng suýt nữa nằm sấp hấn lên bàn, có điều hấn cũng hiểu biết cá tính Hắc Long Vương, trước đây kết giao chắc cũng bị không ít lần, chỉ ho khan vài tiếng, cũng không so đo, ôn hoà hiền hậu cười nói: “Đâu có, đâu có.”

Khai Dương lại trầm tư, quay đầu nhìn Thiên Lý Nhân.

Thấy Thiên Lý Nhân cũng chỉ vuốt cằm không nói, tựa hồ đang suy nghĩ nên đem ý chỉ mà Đế Quân phân phó nói thật hay không.

Bất quá nếu đã nói cho Hắc Long Vương biết, mà Việt Phi Lăng này lại coi như có quen biết với Hắc Long Vương, nói vậy chắc cũng không phải hạ người gian tà, huống hồ lấy hấn cả đời thu yêu hàng ma, lại đã độ kiếp thành Tán tiên, chắc cũng có thể tin tưởng được.

Sau khi cân nhắc, hai người nhìn nhau, Khai Dương liền từ việc Tỏa Yêu Tháp sụp đổ, Thất Huyền tìm châu giản lược kể lại.

Việt Phi Lăng nghe xong thần sắc cũng trở nên ngưng trọng, hấn trầm ngâm một lát, mới nói: “Việc Tỏa Yêu Tháp bị phá bần đạo kỳ thật đã sớm nghe được. Khó trách lại gặp Tinh Quân hạ phạm, nguyên lai Thiên Đế bệ hạ đã sớm có đối sách..... Hiện giờ trong thiên hạ yêu tà đã trốn ra, chuyện trọng trấn lại Tỏa Yêu Tháp lại càng trở nên cấp bách. Bần đạo tuy chỉ là Tán tiên hạ giới, nhưng cũng nguyện giúp hết sức mình!” Hấn cầm lấy bầu rượu, đổ vào hư không, chỉ thấy rượu trong không khí không hề rơi xuống mà tụ lại thành một thủy kính.

Mặt kính tỏa ra ánh sáng mơ hồ, dần dần thành hình, rất nhanh liền xuất hiện hình ảnh một con sông.

Khai Dương không khỏi âm thầm lấp bắp kinh hãi, dùng thủy kính nhìn vật là tiên pháp cực cao, trong đám tiên giới thiên đình người có thể thi pháp này cũng ít ỏi tới mức có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng Việt Phi Lăng này chỉ cần tiện tay đã có thể thực hiện, có thể thấy pháp lực hấn đã cực kì cao thâm, đâu có đơn giản chỉ là Tán tiên.

Việt Phi Lăng lại nói: “Truyền thuyết kể rằng Hiên Viên Hoàng Đế ở trên con sông này rơi mất Mai Huyền Châu, châu này bên trong có huyền cơ, có khả năng trấn nhật nguyệt, vì vậy sông này được gọi là Giáng Châu Hà.” Hấn ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Lý Nhân, “Không biết Thiên Nhân thần tướng có biết việc này?”

Thiên Lý Nhân khoe miệng vừa kéo, sau một lúc lâu, mới nói: “Biết. Hiên Viên mất châu, từng sai đi ba dị nhân tìm kiếm, một người trí tuệ hơn người, một người có đôi mắt có thể nhìn vật nhỏ cách xa trăm dặm, một người có thể phân rõ phải trái trong lòng người, nhưng cuối cùng lại vẫn không có kết quả.”

Việt Phi Lăng cực kì nhạy bén nói tiếp: “Bần đạo đoán rằng, người có thể nhìn thấy vật xa trăm dặm mà Hiên Viên Hoàng Đế phái đi kia, có thể chính là thần tướng chăng?”

Thiên Lý Nhân cũng không lên tiếng, chỉ yên lặng thừa nhận.

Khai Dương thấy thế liền sững sốt, lập tức hỏi: “Nói như vậy người lúc ấy đã ở trong quân của Hiên Viên Đế sao?”

Trong phút chốc, bản thân như nhìn qua thủy kính mờ sương, hình ảnh Tinh Quân trẻ tuổi với ánh sáng kiêu ngạo giữa đầy trời sương mù chỉ phương hướng, ngay từ thời khắc bắt đầu mọi sự, đã thật sâu khắc vào trong đôi mắt Thiên Lý Nhân.

Đáng tiếc, khi đó hẳn bất quá chỉ là một dị tinh (yêu tinh khác thường) năng lực thấp kém, chỉ có thể đứng nơi hậu quân sâu thẳm mà thôi, vị Tinh Quân sớm đã đứng trên đỉnh chúng nhân lại làm sao có thể chú ý tới hắn?

Thiên Lý Nhân hạ mắt, hàm hồ nói: “Dưới trướng Hiên Viên có ngàn vạn quân, chưa từng gặp qua cũng không có gì quái.”

Việt Phi Lăng chỉ cười, lại chuyển hướng câu chuyện nói: “Bần đạo mười lăm năm trước đã từng đến nơi đó, Giáng Châu Hà là nơi địa linh nhân kiệt, quả thật giống như đang cất giấu bảo vật tiên gia, đáng tiếc bần đạo dạo hạnh không đủ, nhiều năm tìm kiếm vẫn không hề có thu hoạch. Hiện giờ Tinh Quân đã đến đây, có thể thử đi xem một lần.”

Khai Dương cùng Thiên Lý Nhân nhìn nhau, cũng biết hiểu rõ ràng, đã có manh mối này, đương nhiên không thể bỏ qua.

Hắc Long Vương lại rất nhiệt tâm: “Nếu Việt Phi Lăng có biết nơi đó, thế thì để hắn dẫn đường cho hai người đi!” Xoay người lại lấy bàn tay chụp thêm vài lần nữa lên vai Việt Phi Lăng, “Dù sao người cũng chỉ suốt ngày nhàn rỗi mà!”

Việt Phi Lăng mi tâm đều nhú lại, có điểm ngại ngùng nhìn về phía hai người nói: “Nếu hai vị không cảm thấy phiền phức, bần đạo nguyện làm người dẫn đường.” Thấy Khai Dương do dự, liền xoa xoa bên bả vai bị chụp, cười khổ nói, “Hai vị vẫn là mau chút đem bần đạo mang đi đi, nếu không bần đạo sắp biến thành cái bánh tráng bẹp rồi.”

Hắc Long Vương nghe vậy vội vàng thu lại đại chương, ngượng ngùng ha hả cười không ngừng: “Thật có lỗi, tiểu thần nhất thời cao hứng, quên mất, quên mất.”

Khai Dương cũng sảng khoái cười, nói: “Như thế đành vất vả rồi!”

=====

Phía nam Trung Nguyên có một nước tên là Yểm Hỏa, người nước này tướng mạo như vượn, làn da ngăm đen, tương truyền dân chúng nơi này lấy than đá làm thực phẩm, có khả năng thở ra lửa.

Phía bắc Yểm Hỏa Quốc, có một dòng sông, tên là Giáng châu.

Hoàng Đế Hiên Viên sau khi đi đến vùng Côn Lô, trên đường trở về, tại dòng sông phía bắc lạc mất một hạt châu. Hiên Viên Đế Quân phái người thông minh đi tìm, không có kết quả; lại sai người mắt tinh Ly Lô đi tìm, vẫn không có kết quả, lần thứ ba phái đi người thông suốt lòng người, vẫn như trước không một dấu vết. Cuối cùng, truyền một người hồ đồ tên là Tượng Vồng, thế nhưng không ngờ lại tìm được châu về.

“Người nói Tượng Vồng đã tìm được Huyền Châu, trả lại cho Hoàng Đế?”

Ngồi mây cười gió, rút ngắn được không ít hành trình, nếu không, quãng đường từ biên quan đến tận phương nam, làm sao có thể mất ít hơn mấy tháng?

Khai Dương quay đầu nhìn về phía Thiên Lý Nhân, đối với lời kể lại vừa rồi của hắc quả thực không hiểu chút nào.

Thiên Lý Nhân nói: “Chúng ta ba người quả thật đã nhiều lần dồn sức tìm châu, chung quy vẫn không tìm thấy, đến lượt Tượng Vồng đi tìm, hắc liền mang về một hạt mặc châu.”

Việt Phi Lăng đứng cạnh vốn là người theo tiên đạo, đương nhiên biết phi thăng thuật, không cần bọn Khai Dương trợ giúp, cũng đứng trên mây, bay về phía trước.

Hắc cẩn thận nghĩ lại, nói: “Bần đạo ở Giáng Châu Hà quả thật cảm giác có tiên lực chiếm cứ, chính là bảo vật không hề tầm thường. Bần đạo mạo muội nghĩ, hạt châu mà Tượng Vồng tìm được kia, có thật sự là Mai Huyền Châu mà Hiên Viên Hoàng Đế đánh mất không?”

“Ý người là Tượng Vồng đã lừa gạt Hiên Viên?” Thiên Lý Nhân lắc đầu, “Tượng Vồng thái độ làm người chính trực, mặc dù khi có chút lỗ măng hồ đồ, nhưng sẽ không có hành vi như vậy.”

Việt Phi Lăng nở nụ cười: “Bần đạo chưa từng gặp qua Tượng Vồng, đương nhiên sẽ không hiểu biết bằng thần tướng, chỉ là đoán mà thôi. Sách cổ có ghi lại, Tượng Vồng ngày thường cử chỉ ngay thẳng, thật không phải nói hắc cố ý lừa gạt, có điều Huyền Châu là bảo vật của Hoàng Đế, chắc cũng không thể dễ dàng để người khác nhìn thấy. Thần tướng đã có lần nào nhìn thấy hạt châu ấy trước lúc bị mất?”

Thiên Lý Nhân nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Quả thật chưa từng gặp qua.”

“Nói vậy Tượng Vồng cũng chưa chắc đã nhìn thấy. Hiên Viên Hoàng Đế đã phái ra ba người tìm châu mà vẫn không có kết quả, sự bất quá tam, lại phái thêm người thứ tư nếu vẫn không tìm được, chẳng phải sẽ tổn hại đến tôn uy hay sao? Nếu như vậy, Tượng Vồng mang về hạt châu ấy, vô luận có phải Huyền Châu ngày đó bị mất hay không, Hiên Viên Đế Quân chắc chắn cũng sẽ ban bói là đã tìm được.”

Hắn vừa nói như thế, Thiên Lý Nhân nghĩ lại lúc đó, mới gật đầu nói: “Ngày đó sau khi tìm được Huyền Châu, Hiên Viên quả thật chưa từng cho chúng ta xem qua, chỉ thông báo một tiếng. Nếu quả thật như lời người nói, hiện giờ Huyền Châu kia chắc vẫn còn đang ở giữa Giáng Châu Hà?”

Việt Phi Lăng nói trúng thiên cơ, cũng không tranh công kiêu ngạo, ý cười khinh đạm nhu hòa: “Bần đạo đúng là có suy nghĩ như vậy ! »

Khai Dương thấy hai người bọn hắn trò chuyện với nhau thật hòa hợp, bất quá mới chỉ quen biết có hai ngày, Thiên Lý Nhân đã cùng đạo nhân này giao hảo như quen biết đã lâu, khuôn mặt ngày thường đối với mình lúc nào cũng căng thẳng giờ lại như tăng thêm một vầng sáng, ôn hòa đi rất nhiều.

Mà hai người bọn họ, một người cao gầy, một người cũng là thon dài nhưng lại rất tuấn tú, nhẹ nhàng đứng trên đám mây cự nhiên trông lại thật hòa hợp, trong lòng liền không khỏi ủ rũ. Đưa mắt nhìn theo khe hở dưới mây thấy có một thôn trang nhỏ, trở tay đuổi ra, không hề phân trần kéo lấy Thiên Lý Nhân, lớn tiếng hỏi: “Thiên Lý Nhân, người mau nhìn xem nơi này đã là Yểm Hỏa quốc chưa?”

Thiên Lý Nhân bị hắn kéo lại liền mặc danh kì diệu, thế nhưng vì luôn nhân nhượng người kia, liền theo hướng hắn chỉ mở pháp nhãn nhìn xuống.

Lại lắc đầu nói: “Không phải còn một hồi lâu nữa sao? Nơi này mới là Chu đan quốc. »

“Nga.....” Khai Dương nhếch miệng cười thỏa mãn, nhưng bàn tay đang kéo lấy Thiên Lý Nhân vẫn không chịu buông ra, “Người vẫn là ở phía trước chỉ đường đi! Ta sợ sẽ bay nhầm hướng mất!”

Hắn nói thật cực kì đương nhiên, có điều, Thất Huyền tinh là chòm sao chỉ hướng trên trời, làm sao có chuyện bị lạc? Ngày đó ở trong sương mù chiến hỏa dày đặc, vị Vũ Khúc Tinh Quân này vẫn có thể vì Hiên Viên Đế Quân chỉ điểm phương hướng, làm sao lại có thể tìm không thấy một Yểm Hỏa quốc nho nhỏ nơi phương nam này?

Tuy biết như thế, nhưng Việt Phi Lăng cũng không nói toạc ra, chỉ nhìn nhìn hai người bọn hắn, cười mà không nói.

=====

Không bao lâu, liền tới lãnh thổ Yểm Hỏa quốc.

Chỉ thấy Yểm Hỏa quốc nằm giữa nơi núi non, kỳ thật bất quá cũng chỉ là một dãy núi nho nhỏ, dưới chân

núi uốn lượn một con sông, nước sông trong suốt chảy xuôi, có vài thôn xóm rải rác bên bờ sông, người trong thôn nhìn ra cũng chỉ là phàm nhân bình thường, hoàn toàn không giống như sách cổ ghi lại, mặt như vượn khỉ, da đen như than, phun hỏa phun viêm.

Ba người rời khỏi đám mây, Việt Phi Lăng chỉ rừng trúc dưới chân núi nói: “Bần đạo đang tạm cư nơi đó, dưới chân núi có một gian lậu trạch (nhà nhỏ xấu xí), nếu hai vị không chê, có thể hạ giá đến tạm nghỉ một lát.”

Thiên Lý Nhân nghĩ nghĩ, Khai Dương tuy nói là Tinh Quân hạ phàm nhưng dù sao cũng là thân thể phàm nhân, màn trời chiếu đất nhiều ngày, cho dù hắn không hề để tâm, nhưng so với ban đầu đã gầy đi rất nhiều, sắc mặt cũng không còn hồng nhuận như trước. Biết rõ bất quá chỉ là một khối da thịt phàm trần, Thiên Lý Nhân vẫn là không muốn nhìn thấy hắn mất đi một chút thịt nào, liền tức khắc đồng ý.

Nhưng Khai Dương khi nghe hắn đáp ứng nhanh chóng sáng khoái như vậy lại càng cho rằng hắn và tên Việt Phi Lăng kia càng ngày càng thân cận, trong lòng lại càng thêm lo lắng.

Lên núi, vào trong rừng trúc tía.

Việt Phi Lăng nói là lậu trạch quả thật đã quá khiêm tốn. Gian nhà trúc trước mắt này, vật gì cũng làm từ trúc, thanh u mà thanh lịch, gió nhẹ xào xạc, xuyên qua ban công cong cong, cho dù ngày hè nắng có chói chang cũng không hề có cảm giác nóng cháy, chỉ cảm thấy thanh lương.

Căn nhà trừ bỏ rừng trúc cao lung lay theo gió còn có một mảnh vườn nhỏ trồng thảo dược, tuy nói đã lâu chưa quay về, nhưng cũng không hề thấy có cỏ dại mọc thành bụi, một khóm cây rậm rạp phủ đầy những bông hoa màu tím nở rộ, nhìn kĩ hóa ra là hoắc hương, so với dược thảo thông thường lại càng có đủ loại hương thơm lạ lùng, rừng hoa đong đưa theo gió, rậm rạp xào xạc, thật sự lịch sự tao nhã.

Tuy nói nơi đây yên tĩnh nhưng không hề hẻo lánh, thôn xóm gần nhất cách đây bất quá chỉ vài dặm, căn nhà trúc tọa lạc giữa rừng trúc thấp thoáng, lại thêm vài phần di thể chi u.

Việt Phi Lăng đẩy ra cửa trúc, dù sao cũng đã rời đi một thời gian, trong phòng đã phủ một tầng bụi mỏng, góc nhà cũng loáng thoáng nhìn thấy tơ nhện. Chỉ thấy hắn nhẹ nhàng phát tay áo một cái, một trận gió mát ập vào trong phòng, đem không khí mốc meo bên trong thổi đi không còn một mảnh, phòng ốc liền trở nên rực rỡ hẳn lên.

Khai Dương cùng Thiên Lý Nhân đi vào trong phòng, bên trong có bàn trúc ghé trúc, Việt Phi Lăng mời hai người ngồi xuống, vội vàng đi nấu nước pha trà.

Thiên Lý Nhân nhìn quanh, chỉ thấy bên song cửa bày dương chi bình ngọc, bên trong cắm một cành trúc xanh biếc, cũng biết chủ nhân ốc trạch này là người tâm tình nhàn nhã, luôn biết tự tìm sự thoải mái.

Lại thấy trên tường treo một bộ tranh chữ, trên giấy trắng Tuyên Thành, một chữ “Tĩnh”, nét chữ trái nhanh phải chậm, dừng cầm mà phóng túng, cực kì mạnh mẽ, lại không hề có nửa điểm kịch cớm, như

đang ẩn chứa sắc bén, không động mà tĩnh.

Bên dưới cũng không thấy lưu lại tên người, chắc là bút tích của Việt Phi Lăng.

Vừa vặn lúc này Việt Phi Lăng đã mang lên ấm nước pha trà, nhìn hẩn đang hơi xoay người thấp đầu pha trà, Thiên Lý Nhân không khỏi hỏi: “Tại sao lại là Tĩnh?”

Việt Phi Lăng sững sốt một chút, lại lập tức hiểu ý, thản nhiên đem nước chè xanh rót vào trong chén, đặt lên bàn, nước chè trong chén ánh lên, một lần lại một lần rung động, lúc tĩnh lại liền chiếu ra ảnh ngược, Việt Phi Lăng mới cười nói: “Thủy tĩnh cực tắc hình tượng minh (nước lặng thì ảnh chiếu vào sẽ rõ), lòng yên tĩnh cực tắc trí tuệ sinh (lòng mà tĩnh thì trí tuệ mới sinh ra).” Hẩn lại nhìn Thiên Lý Nhân, “Thân động mà lòng tĩnh, đây là nguyên lý cân bằng của vạn vật. Đáng tiếc, thần tướng hiện giờ lại chỉ là bên ngoài tĩnh mà tâm thần loạn.”

Chén trà nhẹ đưa, đặt trước mặt nam nhân cao gầy.

“Tâm nếu không tĩnh, làm sao có thể phân biệt rõ sự vật trước mắt ? »

25. Quyển 2 - Chương 6

Trị quốc phanh ngư đồng nhất lí

Hoắc hương* phiêu phiêu ám ảnh lai

(Trị Quốc rán cá cùng nguyên lý

Hoắc Hương bông bánh, ám ảnh người)

***Hoắc hương : cây hoắc hương (Agastache rugosa), lá rất thơm, dùng làm thuốc**

Tâm không tĩnh?

Hẩn chưa bao giờ biết, một gốc đào cư nhiên còn có thời điểm tâm không tĩnh.

Chân bước trong cuộc, hai mắt đã sớm mê muội. Ngoại trừ ngôi sao luôn phát ra ánh sáng khi gần khi xa kia, làm sao còn nhớ rõ phải hồi đầu phủ tâm tự hỏi, là tĩnh hay là loạn.

Thiên Lý Nhân đứng bên ngoài phòng, gió đêm thổi qua, khói bếp xa xa lững lờ bốc lên, nghe thấy trong phòng bếp bên cạnh có âm thanh bát đĩa va chạm, không khỏi cảm thấy kì quái.

Đi về phía đó, liền bắt gặp Việt Phi Lăng đang tay áo xắn cao, tay trái nắm nồi tay phải cầm môi, bộ dạng cực kì thuần thực, lại càng ngạc nhiên. Không thể ngờ nam tử toàn thân tràn đầy đạo cốt tiên phong tuyệt trần thoát tục này cự nhiên cũng thành thạo cả chuyện nhà bếp?!

Việt Phi Lăng nghe thấy tiếng bước chân phía sau, liền quay đầu lại, nhìn ra là Thiên Lý Nhân, cả cười: “Thần tướng có muốn thử một lần tài nghệ của Phi Lăng không?”

Liền thấy chiếc bàn sau lưng hắn đã tràn đầy đồ ăn nóng sốt, có màu xanh của măng xuân, trắng là ngó sen giòn ngọt, hồng của cam tuôn, vàng của ngô, mặc dù không hề có chút thịt, nhưng lại tươi mát tao nhã, khiến người xem phải ngón trở đại động.

Đáng tiếc Thiên Lý Nhân chỉ nhìn nhìn, liền lắc đầu: “Hảo ý của đạo trưởng, tâm mật tướng đã cảm nhận được rồi.”

Việt Phi Lăng cười nói: “Thần tướng đại khái chắc vẫn chưa quen đồ ăn khói lửa nhân gian?” Hắn thả xuống chảo lớn, cười cười lấy ra một bộ bát đĩa, gấp chút măng xuân đặt vào trong chén, “Kỳ thật thử một lần cũng được mà, bất quá chỉ cần cắn một miếng.”

Thịnh tình trước mắt không thể chối từ, Thiên Lý Nhân liền thuận theo ý hắn, tiếp nhận cắn xuống một ngụm, bất ngờ phát hiện ra măng xuân này thật sự cực kì tươi mới, lại có tiên linh khí, hoàn toàn không giống tục vật bình thường, pha với vị khói dầu nơi nhà bếp nhân gian này, có thể nói kỳ diệu.

Nhịn không được lại muốn cắn thêm một ngụm, Việt Phi Lăng thấy hắn tiếp tục ăn, trên mặt ý cười càng sâu: “Nguyên luyện nấu ăn này cũng là từ Doanh Châu, Bồng Lai*, dùng ngọc lộ để tươi, dùng tịnh thổ để trồng, có ăn nhiều một chút, cũng không sợ lây dính ô tình phạm thế. »

*Doanh Châu và Bồng Lai là tên hai trong ba ngọn núi ngày xưa cho là chỗ tiên ở. Ngọn núi kia là Phương Trượng)

Thiên Lý Nhân không khỏi hỏi hắn: “Người pháp thuật thần thông, cần gì phải tốn nhiều công phu như vậy?”

“Tuy có hơi rắc rối thế nhưng lại có thể cảm nhận được niềm vui khi nấu ra thành quả, cái cần quý trọng là ở quá trình.”

Việt Phi Lăng xoay người sang chỗ khác, mở ra nắp chảo, chỉ thấy bên trong còn có mấy con cá đang hơi động, tản ra nhiệt tiên khí.

“Trị quốc cũng giống như rán cá non, cá non lúc còn chưa chín rất dễ bị biến dạng, chỉ cần đảo một lần quá

nhANH hay quá mạnh sẽ vỡ nát, cũng như một đất nước, chỉ cần nhẹ nhàng tác động một chút cũng có thể chao đảo, rồi trở nên hỗn loạn.” Mắt phượng nhẹ hạ, lại che giấu không được sắc bén nơi đáy mắt, “Tam Hoàng Ngũ Đế trị vì thiên hạ, trên danh nghĩa là trị, thực chất chỉ là làm loạn.....” Đôi đũa dài trong tay hắn cực kì linh hoạt, loáng một cái đã đem con cá rán vàng vớt ra khỏi nồi, bày lên trên bàn, “Nếu xét đến tận cùng, chẳng qua là muốn ý chí bản thân đi nghịch thiên mà thôi.”

Hắn xoay người lại, đem món canh cá non vàng tươi hương bốn phía kia đặt lên bàn.

“Bất quá, quan trọng nhất vẫn là người biết thưởng thức.” Trên khuôn mặt tuấn dật vẫn là nhất phái tao nhã, nâng mắt nhìn Thiên Lý Nhân, “Không biết thần tướng có nguyện thưởng thức tiếp?”

Trong phòng bếp nhẹ nhàng vang lên thanh âm chiếc đũa đụng vào bát, lại không biết rằng, nguyên lai bên ngoài cánh cửa, Tinh Quân trẻ tuổi đang đứng lưng dựa tường, yên tĩnh mà đứng, đem hết tất cả nghe vào trong tai

Rõ ràng có thể đi vào, giờ phút này hai chân lại như hóa đá nặng trĩu, không thể cử động.

Việt Phi Lăng ôn hòa vừa ý, đối Thiên Lý Nhân lễ ngộ chu chu, so với thái độ tính tình hắn ngày thường táo bạo, động cái là gào to hô hoán thật quá sức bất đồng, hắn thậm chí đó có thể nhận ra, Thiên Lý Nhân ở bên cạnh Việt Phi Lăng là một loại vừa ý mà thả lỏng, mà khi ở bên mình..... lại luôn luôn là căng thẳng.

Có lẽ Ly Lâu nghĩ khuôn mặt cứng ngắc của mình có thể che dấu hoàn toàn cảm xúc của bản thân, lại không hề biết rằng chỉ cần ánh mắt hắn có nửa điểm lay động, Khai Dương đều có thể xem vào trong mắt. Lại luôn ở lúc hắn tiến đến gần liền lặng lẽ lui về sau, hay những lúc hắn đột nhiên chạm phải ánh mắt y, y liền vội vàng dời mắt đi.

Chẳng lẽ, ở bên cạnh hắn, khó nhìn như vậy sao?

Ở bên cạnh Việt Phi Lăng, bất quá chỉ mới quen biết có mấy ngày, lại thật sự thoải mái hơn sao.....

Càng nghĩ, trong lòng càng trầm buồn, giống như bị một tảng đá áp xuống, đẩy không ra, nặng đến bản thân phát hoảng.

Hương khí bát canh cá non vàng thần nhiên bay ra, tiến vào trong mũi, mỹ vị mà ngày thường bản thân đã sớm thèm đến nhỏ dãi, giờ phút này lại chỉ muốn chứng toàn bộ biến mất!

Chẳng phải chỉ là một bát canh cá non vàng thôi sao?

Một lúc sau, Tinh Quân tuổi trẻ liền vội vàng rời đi, bước nhanh khỏi viện.

=====

Màn đêm từ từ tràn vào khu rừng, thế nhưng Khai Dương thủy chung vẫn không thấy trở về, Thiên Lý Nhân càng lúc càng cảm thấy kì quái.

Khu vực trong ngoài sân đều không thấy tăm hơi, đồ ăn đã chuẩn bị tốt trong phòng riêng của Việt Phi Lăng sớm đã nguội lạnh.

Thiên Lý Nhân giải thích với Việt Phi Lăng, chắc Khai Dương sẽ không trở về ăn cơm, đã lãng phí một phen tâm ý của hắn rồi, Việt Phi Lăng lại không hề để tâm, còn vừa cười vừa lật nhẹ bàn tay, đem đồ ăn đầy bàn đã lạnh dọn đi.

Thiên Lý Nhân đứng trong sân, mở ra mắt thần, truy tìm Khai Dương.

Tối nay là ngày trăng tròn, ánh trăng thản nhiên dừng trên thân nam nhân cao gầy đứng trong viện, trường sam màu xanh, thắt lưng đính đặc thẳng tắp, Việt Phi Lăng đứng bên cạnh hắn, ánh sáng đằng sau lay động không ngừng, bóng tối khiến người ta không thể nhìn hết khuôn mặt của hắn, nhưng lại có thể thấy rõ ràng đôi con ngươi tinh duệ như sao kia đang gắt gao chăm chú nhìn thân ảnh nam nhân trong viện.

Hắn trăm năm sau khi thành tiên đã ngao du thiên hạ, gặp qua không ít tuyệt đại giai nhân thiên tiên xinh đẹp, cũng gặp vô số thanh niên tuấn mỹ anh tuấn tiêu sái, thế nhưng cùng với thời gian trôi qua, hồng nhan khô lão anh hùng mai cốt (người đẹp một thời già đi, anh hùng một thế qua đời yên nghỉ dưới đất), hắn cũng dần dần cảm thấy lạnh lẽo, tâm như dòng nước đã ngừng lại. Thế nhưng, tại phủ đệ của Hắc Long Vương vừa cũ vừa sơ sài kia, hắn gặp được người nam nhân này. Hoàn toàn không có khuôn mặt tuấn lãng, dung mạo cũng không hề xinh đẹp, hình dáng cũng phi thường cường tráng góc cạnh rõ ràng, ngũ quan đoan chính bình thường, nếu chỉ liếc mắt nhìn qua rất nhanh sẽ quên mất hắn trông như thế nào. Nhưng chỉ cần tinh tế quan sát, lại bất ngờ phát hiện, tầm mắt mình đã không thể rời khỏi người hắn.

Nếu thật sự muốn truy tìm nguyên nhân, chắc có lẽ bởi vì cặp thần nhãn có thể nhìn khắp ngũ giới lục đạo kia, rõ ràng đã xem hết thấy thiện ác nhân gian lại vẫn như cũ sáng trong như nước, không hề dính nửa phần trần ô. Tang thương nơi trần thế lại hoàn toàn không thể lưu lại trong đôi mắt hắn nửa điểm dấu vết. Trong bàn cờ đầy giết chóc huyết tinh, hắn như đang đứng bên ngoài, thờ ơ lạnh nhạt mà cô độc cao ngạo, tất cả đều giấu đằng sau khuôn mặt vô tình.

Hắn biết, chưa từng có ai chú ý điều đó, cho dù có là Vũ Khúc Tinh Quân cùng người ấy làm bạn đồng hành cũng không thể làm dao động biểu tình đó.

Hắn lại càng muốn biết, một khi nam nhân này bước vào trong bàn cờ, người ấy lại sẽ có loại biểu tình thế nào ?

“Tìm được rồi.”

Chỉ nghe Thiên Lý Nhân nhẹ giọng nói một tiếng, đáp mây bay lên, hướng về phía đông biến mất.

Thật lâu sau, Việt Phi Lăng mới bước ra khỏi phòng, gió thổi bóng lay, hoắc hương trong vườn từng trận

hương tỏa, vẫn vương bốn phía. Rõ ràng trắng sáng sao thưa, vòm trời trên đầu lại chậm chậm lan ra từng mảnh huyết hồng, Việt Phi Lăng tựa hồ cũng cảm thấy dị động, ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy mây mù tụ lại, trăng sao đều bị che khuất.

Hắn bấm đốt ngón tay tính toán một lúc, lại ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Lý Nhân biến mất, trong nụ cười là một mặt ôn nhiên (ôn hòa thân nhiên): “Ta cũng tìm được rồi.”

=====

Thiên Lý Nhân điều khiển mây tới trước, rất nhanh ở một hang sâu hẻo lánh bên bờ Giáng Châu Hà tìm được Khai Dương.

Trên bờ sông đầy đất đá nổi bật lên một đồng lửa trại, Khai Dương trần nửa người, áo ngoài móc trên nhánh cây bên cạnh đồng lửa bay a bay, nửa khô nửa ướt.

Thiên Lý Nhân bước khỏi đám mây, đi đến bên cạnh Khai Dương.

Tinh Quân trẻ trung vẻ mặt chăm chú nhìn hai nhánh cây dài trong tay, đầu được vuốt nhọn của hai nhánh cây là hai con cá bị xiên qua, nướng trên lửa hồng phát ra âm thanh xèo xèo rung động. Nhìn bộ dạng này của hắn, chắc là vừa rồi đã nhảy vào sông bắt cá đi, rồi lại trụ tiếp ở bên bờ sông nhóm lửa nướng cá.

Thiên Lý Nhân bắt giác cảm thấy kỳ quái, suốt hành trình lần này, tuy rằng màn trời chiếu đất, Khai Dương cũng vẫn có thể tìm được nơi bán thức ăn, chưa từng phải tự mình động thủ, dù sao hắn cũng là Tinh Quân trên trời, bay qua trăm dặm cũng chỉ là chuyện rất dễ dàng. Thiên Lý Nhân thấy hắn đang tâm huyết dâng trào, cũng không cản trở, chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh hắn, nhìn hắn làm.

Đáng tiếc Tinh Quân tuy một thân thần thông vô thượng, thể nhưng công phu làm đồ ăn cũng không phải một sớm một chiều là có thể học được, từ đại trù danh lâu cho tới nông phụ nơi thôn dã, cho dù có là nấu một bát canh hay luộc một cái trứng cũng phải mất thời gian vừa làm vừa học. Vũ Khúc Tinh Quân ngày thường múa cây Hỏa Vân Thương kia đến thật uy vũ sinh phong, thể nhưng đến lúc muốn nướng hai con cá, không ngờ so với đời núi lấp biển lại càng gian nan.

Hắn thấy đôi cá nướng hồi lâu mà vẫn vừa sống vừa ướt, liền duỗi ra một bàn tay, hướng đám lửa trại kia ném vào một khối hỏa cầu.

Cái này lại càng khó lường rồi, đám liệt hỏa rừng rực kia, giống như đi lấy dầu hỏa chữa cháy, thịt cá bên dưới đã sớm được nướng đen, bị ngọn lửa bùng đốt một trận, thân cá trắng nõn chỉ trong chớp mắt liền cháy đen một tầng, Khai Dương hai mắt lại chỉ lo trừng trừng nhìn mặt trên, không nghĩ tới mặt bên dưới đã sớm hóa thành than.

Khói trắng bốc lên!! Tận đến khi mùi cá cháy khét lẹt xông vào mũi, Khai Dương lúc này mới phát hiện không ổn, cuống quýt đem đôi cá nâng lên, chỉ thấy hơn nửa thân cá đã bị đốt đến cháy xém. Cho dù có muốn cứu, cũng không còn cách nào.

Vũ Khúc Tinh Quân đâu chịu nổi đả kích như vậy, đôi mắt mở to trừng trừng nhìn hai con cá nửa cháy kia.

Thiên Lý Nhân thấy thế, liền đi qua nói: “Cá này xem ra không ăn được nữa rồi, trở về ăn cái khác thôi!”

Thiên Lý Nhân nói còn chưa dứt lời, lại khiến Khai Dương nghĩ đến Việt Phi Lăng, tức thì nhất thời khí nổi(tức lên), hất một tay đem cành cây xiên cá ném hết xuống mặt đất, quát: “Biết nấu cơm thì có gì giỏi giang chứ?! Chẳng lẽ chỉ có đồ ăn hắt nấu mới có thể ăn sao? Ta không tin!!” Hắn tức đến mức giậm chân, lại hướng về phía dòng sông lao xuống, nghĩ muốn bắt thêm mấy con cá non nữa, thử nướng lại một lần.

Thiên Lý Nhân vội vàng đem hắn giữ chặt, có chút khó hiểu nhíu mày: “Làm sao lại dỗi như thế?” Bất quá chỉ là muốn làm thử vài món ăn mà thôi, ngày thường thấy trù tử của tiệm cơm cũng không thấy hắn phẫn nộ xúc động đến như vậy, nếu ăn được đồ ăn ngon còn đi tán thưởng người ta, rốt cuộc hôm nay đã xảy ra chuyện gì?

Khai Dương gỡ tay hắn ra: “Người chỉ biết có ăn thôi! Gia hỏa kia đối với người tâm địa cũng không tốt lành gì đâu!!”

Thiên Lý Nhân có chút sững sốt, lập tức lắc đầu nói: “Mặt tướng bất quá chỉ là một thần tướng nhỏ nhoi trên thiên đình, pháp lực cũng không cao minh, người ta làm sao lại có mưu đồ gì chứ? Người chắc hiểu lắm rồi đi?”

Khai Dương nghe hắn biện giải, trong lòng lại càng rầu rĩ, miệng lại kiên quyết không buông bỏ qua: “Vậy cặp mắt kia của ngươi thì để đi đâu? Không nhận ra từ lúc rời khỏi chỗ Hắc Long hắn luôn chăm chú nhìn ngươi sao? Lắm la lắm lét, tâm địa không tốt lành!!”

Thiên Lý Nhân càng nghe lại càng thấy kỳ quái, dọc đường đi nhiều lần được Việt Phi Lăng chiếu cố, nếu không có hắn chẳng phải cho dù bọn họ có tới được chân núi Yểm Hỏa Quốc cũng phải chịu không ít cảnh màn trời chiếu đất, không mái che mưa sao?

Lại nghe Khai Dương vẫn tiếp tục không chịu buông tha: “Mặc kệ hắn có chủ ý quỷ quái gì, từ hôm nay trở đi, ngươi không được rời xa ta một bước, đề phòng vạn nhất, đừng có xảy ra chuyện gì rồi lại vướng chân ta!”

Hắn càng nói, Thiên Lý Nhân lại dần dần cảm thấy lời nói này phi thường chói tai, tuy nói hai người đều là tiên nhân thiên thượng, thế nhưng quả thực sức mạnh lại cách nhau quá xa, mấy ngày gần đây ở chung, cảm giác như tầng ngăn cách xa xăm này đã dần dần mất đi, thế nhưng lúc này, chỉ cần một câu nói của người kia, tất cả lại được đẩy trở về chỗ cũ, khiến hắn không khỏi một trận tâm lạnh.

Trầm ngâm một lát, tận đến khi Khai Dương nghĩ rằng hắn đã ngầm đồng ý với mình lại nghe thấy Thiên Lý Nhân lạnh nhạt nói một câu: “Nếu có xảy ra vấn đề gì, mặt tướng đều tự có thể ứng phó, không dám làm phiền Tinh Quân lo lắng. Nếu Tinh Quân cảm thấy quá nhàn rồi.....” Hắn nhìn xuống hai con cá bị vứt bỏ trên mặt đất, “Không bằng dùng thêm chút sức lực đi tìm kiếm bảo châu thì hơn.”

26. Quyển 2 - Chương 7

Hỏa ảnh giao triền ngọa hà bạn

Hoa đào yêu hương hoặc Tinh Quân

(Bóng lửa giao triền bên bờ sông

Hương Đào Yêu mê hoặc Tinh Quân

“Người ”

Cặp mắt mèo của Khai Dương nhất thời trợn tới cực đại, gắt gao trừng trừng Thiên Lý Nhân, giống như muốn từ trên người hắn đào ra cái gì đó.

Lại không biết rằng, Thiên Lý Nhân khi vừa nói mấy câu ấy bản thân lại sinh ra ảo não.

Dù đang cực độ giận dữ, Khai Dương cũng chỉ siết chặt nắm tay, không dám nhúc nhích mảy may. Hắn biết rõ nếu mình lại nổi giận lôi đình tại đây, hậu quả cũng không phải một mình Thiên Lý Nhân có thể nhận, trước đây đủ chuyện, đều là mình giận đến mờ mắt rồi xuống tay, hại nam nhân này ăn đủ đau khổ, thể nhưng đối phương lại chưa từng trách qua hắn..... Có lẽ thật sự giống như Thiên Đế đã sở liệu, năm trăm lời tiên ngày đó, tuy rằng đối với Vũ Khúc Tinh Quân là không đau không ngứa, nhưng cũng đã khiến hắn nhớ kĩ bài học lần ấy.

Thế nhưng, khi nhìn thấy Thiên Lý Nhân đối với cái tên gia khóa lại lịch không rõ kia nhiều lần bảo vệ trong lòng hắn vẫn không nén được mà nổi cơn ghen tuông đến gay mũi, tìm không ra chỗ nào để phát tiết.

Hắn nghiêng chặt rằng, mà phía bên kia, Thiên Lý Nhân sắc mặt cũng không hề dễ nhìn. Tương giao nơi sân đình thiên giới, cảm xúc nhu hòa thần nhiên đã tích tụ ngàn năm từng lắng đọng đáy mắt người kia nhất nhất nhoáng lên trước mắt Khai Dương, thế nhưng dường như đã lâu lắm rồi, không còn xuất hiện nữa.

Khai Dương chỉ cảm thấy trong lòng lửa cháy rừng rực, thế mà thân thể, lại giống như đang chìm trong hồ nước lạnh băng, ý lạnh khó tiêu.

“Người có phải.....thích ở cùng với Việt Phi Lăng kia hơn đúng không?”

Câu hỏi của Khai Dương khiến Thiên Lý Nhân sửng sốt một chút, lại không khỏi cảm thấy kì quái, Việt Phi Lăng bất quá chỉ là tán tiên, hiện giờ còn đang nhờ hắn dẫn đường tìm kiếm Huyền Châu của Hiên Viên, đến lúc tìm được rồi, đương nhiên sẽ phải tách ra. Nếu về sau hữu duyên, chắc vẫn có thể gặp lại

trên thiên đình, nhưng bất quá cũng chỉ là sơ giao, sao bây giờ lại nhắc đến hần?

Thiên Lý Nhân mặc danh kỳ diệu, thế nhưng im lặng của hần lại khiến Khai Dương nghĩ rằng hần đã thừa nhận.

Khai Dương buông lỏng nắm tay siết chặt, khuôn mặt tuần tú hiện lên một nụ cười thất bại: “Quả nhiên là như thế.....”

Nụ cười kia của hần khiến Thiên Lý Nhân thấy mà trong lòng không hiểu sao cực độ đau đớn.

Khuôn mặt tuần tú lúc nào vô tư vô lự, đáng ra nên cười sáng lạn như ánh mặt trời mới đúng, vui vẻ như tràn qua hai mắt cuốn hút người khác cùng vui, rất thẳng thắn mà đơn thuần, thực sự không nên là vẻ mặt miễn cưỡng đến đau khổ thế này.

Thiên Lý Nhân nhíu mày: “Người đang nói cái gì vậy?”

“Không phải sao?!” Khai Dương đột nhiên ngắc đầu, “Từ khi hạ phạm tới nay, người chưa từng nhìn vào mắt ta, chỉ cần ta đến gần, người liền tránh xa, căn bản chưa từng cùng ta thân cận lấy nửa phần, thế mà với Việt Phi Lăng kia, người một lòng tràn đầy giao hảo! Thế là có ý gì?!”

Thiên Lý Nhân không thể đáp lại, hần làm sao có thể để cho người kia biết, tại nơi Khai Dương nhìn không tới, tâm mắt hần đã muốn ngàn vạn năm chưa từng dời khỏi người y, cho dù là khi ngủ, hay lúc dùng cơm, chỉ cần có thể không bị phát hiện, đôi mắt của hần, cho dù có lướt qua thiên sơn vạn thủy, đại dương mênh mông thâm sâu vạn trượng, đến cuối cùng cũng chỉ nhìn về phía tinh mang này.

Hần trong lòng nghĩ như vậy, làm sao có thể đến gần người kia? Chỉ cần Khai Dương hơi dựa gần một chút, tâm hần đã loạn như ma, không thể nhìn thấy bất cứ chuyện gì, càng đến gần, thậm chí đến cả phương hướng bước đi cũng không còn quan tâm nữa, tâm thần như đã hôn mê. Như thế, làm sao hần dám thân cận người kia? Vì không muốn để Khai Dương phát hiện, hần đã cố hết sức rời xa một chút, nhưng lại không ngờ hành vi như vậy, đã sớm dừng trong đôi mắt mất tuệ của Vũ Khúc Tinh Quân.

Hần không thể trả lời, tâm Khai Dương dần dần trở thành tro lạnh. Đủ rồi, bản thân nhiều phen quấy rầy, đem cuộc sống vốn bình thản của Thiên Lý Nhân nháo đến long trời lở đất, chỉ sợ trên dưới bầu trời này, khó có thể tìm được một vị tiên gia thứ hai như Ly Lâu đối với hần tràn đầy dung túng cùng ẩn nhẫn như vậy.

“Nếu người không muốn cùng ta hạ phạm, cứ trở về phục mệnh Đế Quân đi..... Không cần ủy khuất chính mình.....”

Thiên Lý Nhân lại đột nhiên nói: “Đó không phải điều ta muốn.”

Đột nhiên lại nghe hần trả lời, Khai Dương nhất thời sửng sốt, nghĩ một lát, liền hiểu, hần nhìn cánh tay

phải của Thiên Lý Nhân, cười khỏ: “Đều do ta làm việc không biết nặng nhẹ, cường ngạnh ở trên cánh tay người lưu lại hồn tinh..... Người vốn nên nhàn tản ngồi trên thiên giai, hiện giờ lại phải bôn ba hạ phàm cùng ta.” Bước lại gần, nâng bàn tay lên.

Thiên Lý Nhân đột nhiên lui về vài bước: “Người muốn làm gì?”

“Thay người lấy hồn tinh ra, trả tự do lại cho người.”

Khai Dương bước lên từng bước, đang muốn thi pháp, đột nhiên lại bị Thiên Lý Nhân một phen nắm chặt cổ tay, chú pháp cũng liền ngừng lại.

Thiên Lý Nhân sắc mặt cứng ngắc đến có chút khó coi: “Người muốn ta nghịch chỉ sao?”

Khai Dương nghĩ hần lo lắng bị Thiên Đế trách tội, bèn nói: “Nếu gặp Đế Quân, cứ nói là chủ ý của ta, muốn phạt gì phạt ta là được rồi.” Nói rồi bàn tay hồng quang bốn phía, tiếp tục hướng về phía bả vai Thiên Lý Nhân ấn xuống.

“Không được!!”

Đột nhiên cổ tay bị siết chặt, thiên địa đảo lộn, Khai Dương còn chưa hoàn hồn đã phát hiện bản thân té ngã trên mặt đất, bị Thiên Lý Nhân đè xuống dưới.

“Lại chuyện gì nữa? Lúc trước chẳng phải người không muốn cùng ta dây dưa không rõ sao? Ta bây giờ cho người toại nguyện! Mau buông ra!”

Khai Dương muốn giãy dụa, mới phát hiện hai tay đã bị Thiên Lý Nhân giữ chặt, gắng đầu đang muốn hỏi, lại đột nhiên rơi vào một đôi mắt sâu thẳm.

Ánh mắt có thể dung chứa ngàn dặm, hần lại chưa từng nhìn gần như bây giờ. Con người đen như thâm mặc, trong ánh sáng bập bùng của ngọn lửa, chớp lên sắc thái như hai viên ngọc lưu ly, thâm thúy đến mức có thể mê hoặc hồn phách con người.

“Không. Ta không quay về.”

Ngọc lưu ly hắc sắc như lóe ra từng tia lửa, như được đốt lên rực rỡ, tràn đầy một tầng cảm xúc nóng cháy đến bất khả tư nghị.

Hần sớm nên hiểu rõ, vì sao Khai Dương không tiếc bị phạt mà vẫn hạ phàm tìm vui, hóa ra bước đi trong đám người nhân gian, nghe âm thanh phố chợ ồn ào náo nhiệt, bên mũi tràn ngập hương vị phiêu tán trong không khí, so với cảm giác ở nơi cao cao tại thượng, nhìn thấy tất cả nhưng lại chẳng cảm thấy gì, thật sự hoàn toàn bất đồng. Người đã từng trải nghiệm cái náo nhiệt ấy, làm sao còn có thể chịu đựng được thiên

đình ngàn năm tĩnh mịch không một tiếng động nữa đây?

Mà hiện tại, hấn và Khai Dương đã tới được đến gần như thế, hấn không thể tưởng tượng một ngày, nếu bản thân mình trở lại thiên giới, nơi đã sớm không có ngôi sao kia, một lần nữa ngồi lên thiên giai không người, chỉ có thể dùng đôi mắt này, từ thật xa thật xa nhìn thân ảnh của hấn, lại không thể chạm đến, không thể nói chuyện với hấn.....

Hấn không thể.

“Người tại sao lại không trở về? Người không phải không muốn cùng ta một chỗ sao?”

Đôi ngọc lưu ly chuyển sang thâm trầm, giống như hắc trăn châu ở trong đêm tối dần chìm vào lòng biển sâu: “Người..... nghĩ như vậy sao? Ta làm sao có thể..... không muốn cùng một chỗ với người?.....”

Khai Dương trong lòng vui vẻ, chẳng lẽ là mình hiểu lầm? Đang muốn xác định lại một lần nữa, đột nhiên trước mắt tối sầm, hai mắt lần thứ hai bị Thiên Lý Nhân dùng tay che mất.

Hoàn cảnh thế này, khiến hấn không khỏi nhớ lại lần chạm mặt khi còn trong tình diện của Cự Môn Tinh Quân nơi thiên đình kia, khi đó hấn toàn thân bị khổ tiên từng của Thiên Xu trói chặt, không thể động đậy, lúc ấy, Thiên Lý Nhân cũng là như vậy che lại hai mắt hấn.

Cảm giác trên môi khi đó đã ngủ yên đột nhiên thức tỉnh, hấn đã quên mất không hỏi y, rốt cuộc ngày đó, Thiên Lý Nhân đã làm gì với hấn.

“Ly Lâu, người.....”

Câu hỏi trên đôi môi hơi hé mở còn chưa nói hết đã bị nuốt vào trong bụng người khác.

Trên môi, có vật gì đó rất mềm mại nhưng có chút khô ráo áp lên, chậm rãi, tinh tế nhẹ chạm vào, giống như đang sợ làm hỏng một thứ gì đó rất quý giá, rất cẩn thận thật cẩn thận nâng niu.

Thăm dò đã qua, lực đạo cũng dần dần cũng mạnh lên.

Khai Dương bỗng nhiên cảm thấy, hấn dường như nếm thấy hương vị của hoa đào.

Hương khí thực nhạt thực nhạt, không giống loại nồng đậm của rừng đào trăm dặm nở hoa, mà giống hương thơm một đóa đào rơi lạc trên mặt đất phủ tuyết giai, rất khó nhìn thấy, lại ở giữa đồng tuyết vô hương ẩn giấu thật sâu, lôi kéo linh hồn con người.

Trong lúc bất tri bất giác, bên tai đã không còn nghe thấy tiếng nước Giáng Châu Hà chảy xuôi, tiếng côn

trùng trên cánh đồng bát ngát kêu vang cũng dần dần tiêu thất.....

Cảm giác tê dại từ trên bờ môi dần lan ra khắp nơi, thân thể hần như đang chìm đắm trong hương vị ngọt ngào. Trên môi đột nhiên lành lạnh, Khai Dương có chút bất mãn than thở, rất nhanh liền cảm giác được an ủi ôn nhu dừng lại trên cổ, làn da mềm mại bị nhay nhẹ, trừ bỏ tê dại, cự nhiên còn cảm thấy hơi hơi đau đớn..... thể nhưng như vậy, vị ngọt ngào lại..... càng sâu.

Khai Dương không hề biết thân thể mình lại có thể sản sinh ra một thứ cảm giác thế này, giống như bản thân đang chìm đắm trong mật đường, nhẹ nhàng di động, toàn thân đều được bao vây bởi vị ngọt thanh thoát, không khỏi khiến..... người ta càng muốn nhiều hơn.....

Dần dần, thân thể đang chìm đắm trong ngọt ngào nổi lên nhiệt lượng, sức nóng này, không giống cảm giác cháy bỏng của liệt hỏa, cũng không giống ôn thủy ấm áp, nhiệt lượng này là triền miên, khi thì như nước sông cuộn cuộn, khi lại nhẹ nhàng chậm rãi, không hề gián đoạn.

Đột nhiên, trong đám lửa trại vang lên một tiếng nổ nhỏ, giữa màn đêm vô thanh càng trở nên vang vọng, nhất thời đưa thần trí gần như mê mẩn của hần thức tỉnh!

Bàn tay vốn chần trước mắt không biết lúc nào đã rời đi, nam nhân sau lưng được ánh lửa chiếu rọi đang dề lên thân thể hần, đầu cúi thấp chôn vào bên cổ.

Cảm giác nóng cháy xa lạ từ nơi sâu thẳm trong cơ thể sống lại, Khai Dương bối rối muốn đẩy người kia ra, nhưng sức mạnh nơi bàn tay đang gắt gao giữ chặt cánh tay hần không ngờ lại lớn như thế, cự nhiên nhất thời đẩy không được.

Cử động của hần đã kinh động đến nam nhân, tấm lưng cao ngất đột nhiên cứng ngắc một chút, lại không hề thối lui, lực đạo khăng cứng trên làn da nơi cổ đột nhiên biến mạnh. Khai Dương chỉ cảm thấy trên cổ vừa đau vừa tê, vừa nhiệt vừa ngứa đến mức danh kì diệu, sóng nhiệt ban đầu chỉ râm ran giờ đã tàn sát bừa bãi toàn thân, khiến vị Tinh Quân trẻ trung không thông tình sự không khỏi bối rối.

Hần có thể khiến hỏa thiêu trời đốt sạch yêu tà, nhưng loại nhiệt hỏa khác thường trong cơ thể này hần cự nhiên không thể điều khiển. Cảm giác không thể không chế không hề quen thuộc khiến hần bắt đầu giãy dụa, hần muốn người nam nhân trên người buông hần ra, có lẽ dòng nước lạnh lẽo Giáng Châu Hà kia có thể đẩy lùi thứ nhiệt khí ở sâu thẳm trong cơ thể hần đang thiêu đốt không ngừng này.

Thế nhưng hoàn toàn lại không như mong muốn, nam nhân ngoan cố kia cự nhiên không thềm để tâm đến cự tuyệt của hần, tiếp tục ở trên thân thể hần reo rắc mỗi lửa.

Từ khai thiên lập địa tới nay, Khai Dương có từng bị người nào khắc chế như vậy?

Thế mà hiện giờ, hần chỉ cảm thấy tứ chi mệt mỏi, toàn thân mềm yếu, cự nhiên lại hoàn toàn vô lực từ dưới thân Thiên Lý Nhân giãy dụa rời đi.

Thật sự kỳ quái, trong mùi khói lửa thiêu đốt, ẩn ẩn giấu một làn hương khí hoa đào như có như không! Hương hoa dù nhẹ lại luẩn quẩn không tan, mà càng kì lạ chính là, hương khí ấy như đang quanh quẩn bên người Ly Lâu.

Hương hoa u thâm, mơ hồ có thêm tinh mị yêu khí!!

Khai Dương nháy mắt nhớ ra, hoa đào xuân mị khai hoa, giữa bách hoa nổi danh sắc đẹp cùng hương thơm, mỹ lệ diễm sắc, cũng từng nghe đào thụ khi đã thành tinh, hoa nở có hương thơm hoặc nhân, câu dẫn linh hồn người ta mê say trong đó, lại dùng giao hợp để hấp thu tinh nguyên, tăng tiến tu vi bản thân. Hiện giờ xem ra, vừa rồi bản thân nhất thời ý loạn tình mê, nhất định là do hương khí của đào tinh này, khiến mình mê đắm trong đó không thể thoát ra.

Nếu không có tiếng động kia làm bản thân bình tĩnh thì.....

Khai Dương nhất thời thẹn quá hóa giận, hắn có sao cũng không ngờ Ly Lâu dám lấy yêu pháp dụ hoặc hắn!

“Người buông ra!!” Khai Dương giẫy dụa càng lợi hại hơn. Thân trên hắn còn chưa mặc lại y sam, ánh lửa loang loáng trên khuôn ngực màu mật ong rần rần chắc hẳn nhui đến mê người.

Nghe được tiếng hắn tê rống, Ly Lâu chậm rãi ngẩng đầu lên, nhưng vì ngược sáng nên hắn không thể nhìn rõ vẻ mặt của y, chỉ có thể thấy cặp con ngươi lấp lánh phát ra ánh sáng sắc bén đầy tính xâm lược.

Ngón tay khô ráo có chút thô ráp từ trên cổ hắn dần dần lướt xuống, rất chậm rất chậm, dường như muốn cảm nhận hoàn toàn làn da nhẵn nhụi của hắn.

“Người, người đang làm gì?..... A.....”

Đầu ngón tay linh hoạt nắm lấy đầu nhũ khéo léo, kích thích tê dại khiến Khai Dương có cảm giác như bị sét đánh, từ đỉnh đầu lủi đến tận ngón chân, cả người như nhuyển ra, căn bản không thể kìm nén tiếng rên rỉ phá khẩu thoát ra.

“Như vậy có thoải mái không?” Thanh âm Thiên Lý Nhân rất thấp trầm, che dấu một tia run rẩy không thể phát hiện.

“Cút ngay!! Người cút ngay cho ta!!” Khai Dương thật vất vả khống chế cảm giác khác thường khó nói thành lời kia, nghiến răng nghiến lợi rống to, “Cút a.....”

Ngón tay đang nắm lấy đầu nhũ thủ cựu nhiên bắt đầu nhẹ động, Khai Dương lần thứ hai khó kìm nén mà kêu ra tiếng. Hắn ảo não phát hiện, cho dù không bị hương khí hoa đào kia khống chế, hắn cự nhiên vẫn vô pháp thoát khỏi thứ cảm giác chưa từng thể nghiệm này.....

27. Quyển 2 - Chương 8

Sơ tất nhân thể tình tư vị

Khuynh dục chỉ tại chuyển niệm gian

(Lần đầu ném trái vị tình yêu

Ý niệm đổi thay dục vọng thắng)

Hắn còn nhớ rõ, mình được sinh ra từ thời thượng cổ, vào lúc nhân thần đều còn sơ khai.

Hắn vốn là cây gậy gỗ trong tay Khoa Phụ, khi đó hắn chỉ im lặng nhìn người khổng lồ kia tình cảm mãnh liệt đuổi theo mặt trời, càng tới gần lại càng nóng rực khô hạn, cho dù có uống cạn nước Hoàng Hà cũng không thể giải thoát khỏi nỗi khổ khô khát, thế nhưng người khổng lồ ấy vẫn thủy chung không chịu từ bỏ, vẫn một mực đuổi theo vầng thái dương nóng rực kia, tận cho đến khi thân thể đỉnh thiên lập địa của mình quy ngã trên con đường truy đuổi thần mặt trời rực rỡ.

Bị chặt xuống làm gậy chống, được tắm lòng chân thành đến cùng của Khoa Phụ cảm khái, liền hóa thành một mảnh đào lâm (rừng đào).

Vạn năm sau núi chuyển biển dời, đến khi hắn tu được thành hình người, thì bản thể đã sừng sững trên đỉnh Thiên Phong.

Trong những tháng năm dài đằng đẵng không thể đếm hết, hằng ngày nhìn mặt trời mọc lên lặn xuống, vẫn thủy chung không thể hiểu được, thái dương sáng chói đến mức khiến hai mắt đau đớn như sắp bốc cháy này, có cái gì đáng để Khoa Phụ liềm mình đuổi theo chứ.

Vốn tưởng rằng, nếu dùng cả đời này, thậm chí có nghĩ đến khi Kim Cương Sơn bị điều nhi mỗi ngày từ ngàn dặm xa bay đến mài mòn san bằng thành bình địa rồi, thì chung quy vẫn không thể nào hiểu được.

Lại không thể ngờ.....

Thiên Lý Nhân tinh tế chăm chú nhìn thanh niên dưới thân như được ánh lửa chiếu sáng đến lấp lánh, tóc mái đen mượt mang theo chút hơi nước ẩm thấp, mi phong gắt gao nhú chặt vì thứ cảm xúc xa lạ mà phức tạp, mặc dù bị người áp chế dưới thân, đôi mắt tinh lạng vẫn lóe ra từng tia sáng bất khuất quật cường. Bàn tay lướt qua lồng ngực màu mật ong óng ánh, đôi môi người kia lại càng mím chặt, thanh âm răng nanh nghiêng siết thoát cả ra ngoài, trong đôi mắt tức giận đã càng tăng lên.

Hắn rõ ràng biết, hắn nếu làm như vậy, hậu quả sẽ thế nào.

Sẽ là lửa nóng tức giận ngập trời thiêu đốt, hay là sẽ bị Hỏa Vân Thương đâm thủng ngực đây..... Dù sao, hắn pháp lực thấp kém, căn bản không thể đấu lại một lỏng tay của Vũ Khúc Tinh Quân.

Đã biết, vậy mà vẫn làm.

Khuôn mặt cương bạch hiện lên nét cười chua xót, nhưng trong mắt, lại là kiên định nhất định không từ bỏ.

Sai, đã là sai lầm rồi.

Nếu đã sai một lần, vậy, sai nữa cũng có sao.

Thân thể ngây ngô bên dưới, giống như thanh quả mới hái xuống từ trên cành, tỏa ra linh tính mê người. Cái gọi là ý chí của Thiên Lý Nhân hắn, ở trước mặt Khai Dương, quả thực yếu ớt đến buồn cười.

Có thể dùng thân thể chính mình chân thật kề cận với ngôi sao đã dùng ánh mắt truy đuổi cả ngàn năm qua, cho dù ngay sau đó, có bị thiêu thành tro tẫn..... Cũng không sao.

Không nhìn tới tức giận trong đôi mắt cùng vẻ khó tin trên khuôn mặt người kia, Thiên Lý Nhân trở mình lên xé xuống một mảnh tay áo, chậm rãi đưa lên, lần thứ ba, đem đôi mắt Khai Dương, bịt lại.

Nhìn không thấy bất cứ thứ gì, càng khiến lỗ tai Tinh Quân thêm tỉnh nhạy, thanh âm nam nhân thật khàn thật thấp, giống như đang kề sát vào bên tai mà nỉ non.

“Đừng nhìn.....”

Không thể nhìn biết, càng khiến vị Tinh Quân trẻ tuổi không sợ trời không sợ đất ngay cả trước mặt Đế Quân cũng không hề cúi đầu kia, sinh ra một nỗi sợ không thể hiểu nổi.

Hắn thử cất giọng hỏi: “Ly Lô, ngươi muốn làm cái gì?”

Thanh âm nam nhân vẫn còn rất gần, chỉ có điều hơi xa hơn lúc trước một chút.

Ngón tay mềm nhẹ xẹt qua một vết sẹo đao nhỏ đến gần như nhìn không thấy bên sườn hắn: “Đây là một đao Hắc Long lưu lại, đao của hắn mang thân lực Cầu Long, đồng hóa dạng với tiên lực của ngươi, khó có thể xóa đi..... Vòng Côn Lôn có một loại linh thảo, tên là Hạm Sài, có thể giải trừ hỏa khí của Cầu Long.”

Khai Dương trong lòng giật mình, ngày đó cùng Hắc Cầu một trận chiến sức mạnh ngang nhau, cực kỳ

nguy hiểm, hấn ngằm khâm phục võ khí của Cầu Long, giấu diếm vết thương này, nếu không, khiến Tinh Quân thần nhân bị thương, Hắc Cầu há chỉ phải chịu phạt đầy ải biên cương, thế nên Hắc Cầu đối với hấn thực sự cảm kích, có điều việc này ngay cả Thiên Xu cũng không biết, không ngờ cũng không qua được mắt Thiên Lý Nhân.

Lúc còn đang nghi hoặc, lại nghe người kia nói: “Người ở thành Trường An để lại một đỉnh vàng, nó chịu tiên khí của người đã thành tinh, cho dù chưa thành đại ác, nhưng không để Đế Quân biết được vẫn tốt hơn, nhớ sau này quay lại Trường An thu lại nó, miễn cho di họa nhân gian.....”

Khai Dương càng thêm kinh ngạc, hấn cố ý bồi thường một nhà phạm nhân bị hấn quấy nhiễu kia, lặng lẽ để lại đỉnh vàng ấy, không ngờ bọn họ cự nhiên phúc duyên nông cạn, không được giàu sang, vàng đã lại thành tinh.

Có điều người kia vì sao lại nhất nhất kể lại từng chuyện đã qua, trong ngữ điệu ẩn chứa bất an khó thể hình dung, nhưng cũng vạn phần kiên quyết như thế?

“Ly Lâu, người rút cuộc.....”

Thắt lưng đột nhiên bị nói lỏng, cả chiếc quần dài vẫn còn hơi ẩm ẩm cũng nhất thời bị kéo xuống phân nửa. Khai Dương không khỏi thất thanh kinh hô: “Người cởi quần của ta làm gì?!”

Đối phương lại không hề trả lời, sau đó, bộ vị yếu ớt nhất đã được bao vây bởi một nơi ẩm áp mà ẩm ướt.

“A? A.....”

Thoải mái tới tận xương tủy bùng lên, khi lắng xuống lại khiến khoái ý càng lúc càng nhộn nhạo, hấn thậm chí còn không biết thứ gì đã đem nơi ấy của hấn bao lấy, chỉ cảm thấy khí huyết toàn thân chỉ trong nháy mắt đã sôi trào, tất cả đều hướng về một nơi duy nhất dồn xuống.

Bộ vị vốn không còn chịu nổi một chút kích thích nào nữa, cự nhiên lại cảm giác có gì đó đang chậm rãi nhu niết, thứ đang vây lấy nó chậm rãi nuốt vào, ngẫu nhiên, lại hoàn toàn thả ra, khiến cho dương cụ đang ẩm ướt mới cảm nhận rõ ràng cái lạnh trong gió đêm, đã lập tức lần thứ hai tiến vào nơi ẩm áp kia.

“A..... Đây, đây là làm gì a? A! Đau! A.....” Đột nhiên có thứ gì đó cứng rắn ấn lên làn da nộn nhợt của đỉnh đầu nơi ấy, rạch đến mức sinh đau, thế nhưng rất nhanh đã bị khoái ý bao phủ.

Khai Dương biết nơi đó có thể cứng lên, ngày thường lúc sáng sớm cũng từng có hiện tượng như vậy, thế nhưng giờ đang là ban đêm. Hơn nữa, loại khoái ý vừa không giống lúc ấy vừa bất thường này khiến hấn thật sự muốn lớn tiếng kêu gào. Dương cụ dần dần sưng huyết biến lớn, vốn dĩ nơi ẩm áp kia có thể hoàn toàn bao nuốt nó, lúc này gần như đã không còn cách nào ngậm trụ nữa, phần lớn nơi gốc bị lưu lại trong không khí lạnh lạnh, Khai Dương rất không kiên nhẫn mà gầm nhẹ, thắt lưng có thể hơi hơi hoạt động liên không theo bản thân điều khiển mà tự động hướng lên trên đâm tới, khát vọng tìm kiếm càng nhiều thoải mái.

Đáp lại bất mãn của hắn là sự phối hợp đầy dung túng. Nơi ẩm áp kia ban đầu chỉ hơi mâu thuẫn rụt lại, sau đó liền không hề thoái lui nữa, ngược lại càng tùy ý hắn nâng hông đâm vào, thậm chí, còn cố gắng chỉnh đường cho hắn vào đến nơi sâu nhất.

Đỉnh đầu mẫn cảm chạm tới tận cùng liền bị cản, nhưng chỉ như càng cổ vũ nó biến lớn hơn, trong bất tri bất giác, hương khí hoa đào lại dần dần trở nên mỏng manh, thân thể mềm nhũn vô lực cũng bắt đầu khôi phục được chút ít sức lực.

Đang mắc kẹt trong lần đầu tiên cảm thụ tình dục kịch liệt, Khai Dương vẫn chưa hề phát hiện điều đó, hắn thậm chí còn có chút thần điên trí loạn, mặc kệ thân thể chuyển động theo bản năng, hóa ra có rất nhiều chuyện, không thể lấy ý thức bản thân đi khống chế. Thắt lưng lại càng thêm gắng sức hướng về phía trước, đạt được bao nhiêu khoái cảm vẫn cảm thấy hoàn toàn không đủ.

Nhưng lẫn trong tiếng thở ồ ồ của mình, hắn vẫn nghe được âm thanh Thiên Lý Nhân thống khổ than nhẹ, giống như đang phải chịu khổ hình.

“Ly, Ly Lâu?..... Người làm sao vậy?.....”

Mặc dù không biết đối phương đang làm gì với mình, nhưng Khai Dương vẫn rất lo lắng cho nam nhân không hề biết xử tử tế với bản thân, lúc nào cũng chỉ biết ẩn nhẫn này. Thân thể dù bị dục vọng sai khiến, hắn vẫn nỗ lực kiềm nén lại, giây dựa muốn tháo xuống mảnh vải đang bịt chặt mắt mình.

Thế nhưng giây tiếp theo, bộ vị kia đã được đưa đến nơi tối sâu tối mềm mại ẩm áp, xung quanh nó là thứ gì đó nhiệt ẩm gắt gao bao lại, càng thêm siết chặt vuốt ve, Khai Dương không thể thừa nhận khoái ý như xuyên thủng cả não tủy ấy, khí huyết toàn thân như rầm rập phập phồng lưu chuyển, đánh thẳng xuống hạ thể, thắt lưng một trận siết chặt, dương cụ không thể khống chế bắn ra dịch thể ái tình.

Thứ đang gắt gao bao vây lấy hắn nhanh chóng rời đi, kèm theo là thanh âm ho khan kịch liệt của Thiên Lý Nhân.

Khai Dương bất chấp thân thể mệt mỏi, ngồi dậy kéo mảnh vải ra, vượt qua khó chịu khi đột nhiên nhìn thấy ánh sáng, bắt gặp Thiên Lý Nhân đang nửa quỳ bên cạnh hắn, đầu cúi xuống mặt đất mảnh liệt ho khan chạt vật đến không chịu nổi, nước bọt lẫn một thứ bạch trọc kì quái không ngừng sặc ra từ cổ họng, thậm chí còn dính chút tơ máu.

Bàn tay vốn đang giơ ra muốn nâng hắn lên liền dừng lại, cho dù có trì độn đến đâu, Khai Dương lúc này cũng đã hiểu ra.

Qua thật lâu, nam nhân ho như muốn đem cả phổi cũng nôn ra nỗ lực ngồi thẳng lại, sống lưng vốn thẳng tắp giờ đây cũng cong xuống, thế nhưng trong đôi mắt kia, vẫn tràn đầy dứt khoát cùng cố chấp.

“Đến lượt ta.”

Khai Dương đại giác thấy không ổn, nhưng thân thể lại vẫn chưa hồi phục được, rất đơn giản liền bị Thiên Lý Nhân một lần nữa đẩy ngã trên mặt đất.

“Người muốn làm cái gì?! Ly Lâu!! Người buông ra cho ta!!”

Nam nhân vẫn cúi đầu, tự tung tự tác hoàn toàn kéo bỏ quần dài của Khai Dương, đem hai chân tách ra thật to, gác lên cánh tay đẩy về phía trước, lộ ra hai phiến mông trắng nõn như quả bần đào. Khai Dương lại càng luống cuống, cố gắng dùng sức đẩy kéo, thế nhưng hương khí hoa đào kia đã lại trôi lên quanh quần, lần thứ hai khiến hắn vô lực chống đỡ.

“Chết tiệt! Ly Lâu! Người cái tên tiểu nhân này! Cút ngay cho ta!!”

Khai Dương trừng lớn hai mắt, nhìn nam nhân cũng đã xả xuống quần chính mình, từ nơi chính giữa lộ ra dương cụ sớm tráng kiện gằng gượng đứng thẳng, như một thanh kiếm thoát khỏi vỏ, trên thân gân xanh ẩn hiện, đỉnh đầu sớm đã tiết ra nhiệt dịch trong suốt, nói rõ nó đã thống khổ ẩn nhẫn bao ngày.

Nam nhân hơi dịch thân thể về phía trước, dương cụ để ngay trước mặt huyệt dưới hạ thể Khai Dương.

Mắt thấy thứ thô đến dọa người kia sắp chui vào trong cơ thể, Khai Dương chưa bao giờ tưởng tượng ra loại tình cảnh khủng bố đến thế này, hắn cố sức giãy dụa dùng chân đạp ra, nhưng chỉ chuốc lấy cảm giác bất lực như kiến đá thân cây.

Đau đớn ầm ầm tập kích vị Tinh Quân trẻ trung, chỉ trong nháy mắt, hắn cảm thấy bản thân như bị một tia sét xẻ ra làm hai nửa, cực kì đau đớn, lại không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Thân thể đau đớn đến mức không thể giãy dụa, chỉ vài ba cử động đã đau đến nhuyển người.

Hiển nhiên nam nhân kia cũng bị hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy người kia răng nanh cắn chặt đem đôi môi cắn ra máu tươi, chảy xuống cằm cổ, thân thể siết chặt như cung đã lên dây, có điều hai chân vẫn đang gác trên cánh tay người kia, hai mông bị giữ chặt đã đau đến mức không thể khống chế mà tình tế phát run.

“Khai Dương!”

Nam nhân kinh hoàng thất thố rút ra dương cụ đã cứng đến phát đau, lại cố tình bỏ qua, hắn chỉ cảm thấy bản thân như bị rút ra một thanh kiếm đã đâm sâu vào cơ thể, dững đạo yếu ớt càng bị xé rách nghiêm trọng. Máu tươi từ nơi đó ào ạt chảy ra, đáng sợ đến không nói nên lời.

Hắn luống cuống tay chân xé xuống một mảnh vải, đè lên miệng vết thương, màu máu tươi không ngừng lan ra trên vải nói cho hắn biết, hành động cường bạo tiến vào cơ thể Khai Dương vừa rồi đã gây ra thương tổn nghiêm trọng đến thế nào. Hắn không hiểu, hắn cũng đã xem qua, cũng bắt chước làm theo, lại không ngờ, loại việc này, hoàn toàn không hề đơn giản như phỏng đoán.

Thật vất vả ần chặt, nhưng, máu vẫn không ngừng chảy.

Hắn tiến tới vươn tay muốn ôm lấy Khai Dương, nhưng đôi mắt chưa từng bị đau đớn đánh bại kia đang bắn ra lửa giận ngập trời, giống như muốn chỉ trong nháy mắt đem hắn cắn xé tiêu sát.

Mặc dù không thể động đây, hắn cũng là Vũ Khúc Tinh Quân của thiên đình, làm sao chịu được bị người khác làm nhục!?

Hắn tại sao lại quên mất, Khai Dương kiêu ngạo, Khai Dương tôn uy, Khai Dương..... kiêu căng bất tuân, không để bất cứ kẻ nào xâm phạm. Mà chính bản thân, lại bởi vì ý niệm ích kỷ trong đầu, khiến cho ngôi sao sáng trong này bị dơ bẩn.

Thật buồn cười, rõ ràng trân trọng đến như vậy, lại dùng phương pháp tối dơ bẩn này như nhục hắn.

Hắn thật sự là, kẻ tối ngu ngốc trên đời này.....

Thiên Lý Nhân chậm rãi hạ thấp người, nhắc bàn tay Khai Dương lên, đặt xuống ngực mình.

Vị trí đó, là nguyên đan của hắn.

“Người có thể..... khiến ta hình thần câu diệt.” Hắn bình tĩnh nói, sinh tử giống như chỉ đơn giản như vậy, “Trước hủy đi nguyên đan..... sau đó, đừng quên cây đào trên đỉnh Thiên Phong kia, đó là bản thể của ta..... Đốt nó..... Nhớ phải đem rễ đào hết ra.....”

Đôi đồng tử phản chiếu thân ảnh nam nhân đột nhiên co rút lại, Khai Dương mạnh hất văng tay hắn.

“Cút.”

Rống giận mang theo mỗi một cùng đau đớn, khiến nam nhân cả người chấn động.

Thắt lưng đã cong xuống như không thể thẳng lại được nữa, hắn nhìn bàn tay bị hất đi, đã mất đi độ ấm vốn có, lạnh lẽo từ lòng bàn tay thấm vào sâu trong lòng.

Này, không phải đã sớm đoán trước rồi sao?

Chỉ cần người kia biết mình luôn giữ ý niệm dâm loạn như thế trong đầu, sẽ không thể tiếp tục ở bên hắn nữa.

Hiện giờ, lại làm ra chuyện ác thiên lý khó dung.....

Hắn tính tình cường liệt, giờ đối với mình, chắc chỉ còn chán ghét đi?

Ngay cả tự tay giết chết, cũng sợ ô uế.

Nam nhân cuối cùng chăm chú nhìn Khai Dương, Tinh Quân trẻ trung rất nhanh liền ngoảnh mặt sang một bên. Nhìn thấy nơi hạ thân đã ngừng chảy máu, hai chân run rẩy cũng đã bình phục phần nào, hắn đứng lên, đi lấy áo khoác sớm đã hong đến ấm áp khô ráo, đắp lên trên người Khai Dương.

“.....” Hắn nghĩ muốn nói gì đó, nhưng hắn cũng biết rõ người thanh niên đang quay mặt đi này sẽ khinh thường không muốn lắng nghe.

Nguyên lai vạn năm, bất quá chỉ là một cái chớp mắt như vậy, Thiên Lý Nhân đột nhiên cảm thấy hắn kỳ thực cũng không sống lâu đến từng ấy, kỳ thật, cũng chỉ có trong nháy mắt ngắn ngủi vừa rồi, hắn, mới từng sống qua.

Sau đó thì sao?

Nhớ rõ phạm nhân nếu đã sống đủ lâu, hình như sẽ chết đi.

Hắn không thể chết, cho nên, trở về ngủ đi, có lẽ đến ngày nào đó, khi Kim Cương sơn vĩnh hằng bị mài bằng rồi, hắn sẽ lại có thể khiến mình nhớ lại giấc mộng này, giấc mộng bản thân từng ôm được Tinh Quân bên bờ Giáng Châu Hà.

Chiếc bóng lan ra, Khai Dương cảm nhận nam nhân kia đã đứng dậy.

Cuối cùng vẫn là nhìn không được, hơi hơi liếc qua nhìn người, trên khuôn mặt như cũ mộc mạc vẫn cứng nhắc, trong ánh lửa, mắt bên trái, rơi xuống một giọt lệ, rồi tới mắt phải.

Giọt lệ lướt trên má, rơi xuống bùn đất, giọt nước bé nhỏ không hề đáng kể nhanh chóng biến mất, ngay cả người rơi lệ cũng không hề phát hiện. Thế nhưng, lại giống như hai tảng đá cực nặng nện thẳng vào lòng Khai Dương.

Trong lòng lửa giận vẫn chưa tắt, nhưng lại bắt đầu cảm thấy khó chịu. Rõ ràng nam nhân này tuy là pháp lực thấp kém nhưng bản tính lại cương trực cứng cỏi, ngày đó dù bị hủy mù cả hai mắt, bị Bằng Yêu gây thương tích, hắn vẫn chưa từng nghe y có một câu kêu khổ.

Thế nhưng hai giọt nước mắt bất tri bất giác rơi xuống này, giống như chỉ trong lơ đãng đã lặng lẽ tiết lộ đau đớn nơi sâu nhất trong lòng Thiên Lý Nhân, khiến hắn không thể không để ý.

Nhưng giờ phút này, hắn không biết nên mở lời như thế nào, ngay lúc còn do dự, Thiên Lý Nhân đã đi đến bờ sông, gọi tới một đóa tinh vân, bước lên mà đi.

Khai Dương nhất thời ngạc nhiên, đến khi phục hồi lại tinh thần liền lập tức mắng to: “Tiểu nhân hỗn trưởng!! Người dám chạy!!” Đang muốn đứng dậy đuổi theo, hạ thân bị nứt ra truyền tới đau đớn kịch liệt không ngờ, suýt nữa thì gục trên mặt đất, hần lúc này mới chú ý bản thân một thân chật vật, may mắn bốn bề đều vắng lặng, nếu không không biết phải dẫu mặt mũi đi đâu.

Một trận nghiêng rặng nghiêng lợi, phát hiện hương khí hoa đào kia dường như đã ly khai, sức mạnh tựa hồ cũng đã khôi phục, vội vàng mặc lại quần áo giường mắt đi tìm, thế nhưng hần lại không có đôi mắt thần có thể nhìn khắp thiên địa kia, chân trời mờ mịt tinh nguyệt âm đạm, làm sao còn thấy hành tung của Thiên Lý Nhân?

28. Quyển 2 - Chương 9

Vạn tùng vân thượng trọng nhất chiến

Nan tiêu tâm oán thảo tửu trảm

(Trên ngàn tầng mây đánh một trận

Tâm oán khó tiêu đòi rượu say)

Mặt trời lặn xuống, màn đêm bao phủ, Thiên Lý Nhân cười mây, không có mục đích bay về phía trước

Đôi mắt có thể nhìn ngàn dặm giờ như mất hồn, âm đạm vô thần, may mà trên đường cũng không gặp phải ngọn núi nào cao đến xuyên mây, nếu không chỉ sợ dù có va vào hần cũng không hề phát giác.

Bỗng nhiên đám mây sau lưng trở nên khác thường, một màn vải cực đại từ đó xuất hiện, giống như một vị thiên nhân tung ra ống tay áo, chắn mất con đường, ngăn cản đường đi của Thiên Lý Nhân.

Thiên Lý Nhân ngẩng đầu nhìn, pháp thuật này giống như thiên la địa võng, khiến người ta không thể thoát thân, chỉ có thể đứng chờ tại chỗ, xem rốt cuộc là ai. Không lâu sau, một nam tử áo bào trắng từ trong không trung xuất hiện, hóa là Việt Phi Lăng.

Hần phát tay một cái, thu hồi pháp thuật, hóa ra chỉ là một bên ống tay áo của hần.

Việt Phi Lăng bước trên mây mà đến, tựa hồ đối với việc Thiên Lý Nhân đi không từ già không hề cảm thấy hoang mang: “Thần tướng không phải đi tìm Vũ Khúc Tinh Quân sao? Sao vừa đi đã không thấy quay về nữa?”

Sắc mặt hần vốn đã trắng bệch cứng nhắc, vừa nghe thấy câu hỏi liền không giấu được âm đạm.

Việt Phi Lăng là một kẻ sắc sảo, nhìn thần sắc của hắn, cũng đoán được vài phần, liền thử hỏi: “Hay là cãi nhau với Tinh Quân nên tách ra rồi?” Thấy hắn không đáp, nghĩ nghĩ, lại cười nói, “Ta thấy Tinh Quân cũng là người thẳng tính, tính tình tới nhanh đi cũng nhanh, thần tướng không cần phải quá lo lắng, lát nữa là lại đầu vào đây thôi!”

Nhưng Thiên Lý Nhân vẫn một bộ dáng như đã đi vào cõi thần tiên thiên ngoại, Việt Phi Lăng không khỏi nhíu mày, nam nhân cao gầy trước mắt như đã bị bắt mất ba hồn bảy vía, chỉ còn lại một khối thân thể rỗng tuếch mà thôi, quả thực khiến người ta nhìn vào mà đau lòng nóng ruột, đáng tiếc, có một số việc, không phải người bên ngoài cứ chen chân giờ tay vào giúp là có thể giải quyết, cái gọi là tâm bệnh thì phải cần tâm được, cỗi nút phải tìm người thắt nút, hắn cho dù có nhìn thấu hết thấy thì lại có thể làm gì?

Việt Phi Lăng nhẹ nhàng thở dài, không nói đến hắn tu luyện ngàn năm mà có một số tình sự vẫn nhìn không ra, vị thượng cổ thần nhân trước mắt này bây giờ không phải cũng đã tự mình rơi vào trong cuộc rồi sao, lại còn trở thành bộ dáng thần bay hồn mất thể này.

Hắn phóng mắt về hướng Thiên Lý Nhân nhìn chăm chú, gió lặng mây yên, không hề có nửa điểm dao động, thủy chung không hề thấy thân ảnh vị thiếu niên Tinh Quân tính tình nóng nảy như ngọn lửa cháy rực điểm lệ kia đâu.

Mi gian nhàn lại càng sâu, hắn chuyển mắt nhìn Thiên Lý Nhân, than nhẹ một tiếng: “Hắn nếu đã không có lòng, người có dây dưa cũng vô ích. Việc đã đến nước này, chẳng lẽ người vẫn còn chịu chưa đủ sao?”

Thế nhưng câu hỏi của hắn lại không hề có nửa tiếng đáp lại. Tiên phạm tuy có chỗ khác nhau, nhưng thứ tình cảm này..... Ai, còn không phải giống như phạm nhân bình thường dứt không ra sao? Việt Phi Lăng hạ mi giấu đi một tia mất mát, lại nói: “Đi về phía trước đi, các người không phải muốn đi tìm Huyền Châu sao? Nếu người thay Tinh Quân tìm được, nói không chừng sự tình vẫn còn cách vãn hồi.”

Thiên Lý Nhân mạnh ngẩng đầu, đôi mắt phát ra ánh sáng rực rỡ sáng lạn như một đôi ngọc lưu ly cực phẩm. Sau đó, hắn nhanh chóng quay người, giục mây bay trở về.

Nhìn theo thân ảnh nam nhân nghiêng nghiêng ngã ngã vội vã giục mây dần dần rời xa, Việt Phi Lăng vẫn đứng tại chỗ, chỉ cười khổ: “Ánh mắt như thế, bảo làm sao bản đạo có thể buông tay? Ai..... Bỏ không được, bỏ không được a.....”

Thở dài, rồi vẫn là gọi mây, bay đuổi về phía trước.

=====

Lại nói đến Khai Dương ở đằng kia vất vả đem bản thân từ trên xuống dưới rửa sang lại cho thỏa đáng rồi, tuy nói vết thương không nhẹ, nhưng dù sao cũng là thân thể tiên gia chiếm lấy, vết thương trên da thịt này cũng không thể so sánh với thương tích pháp khí tiên gia gây ra, đảo mắt một cái đã tốt hơn phân nửa, chính là vẫn có một chút không khỏe, khiến hắn đi đường bộ dáng có chút kì quái.

Vũ Khúc Tinh Quân hiện giờ đang buồn bực đến cực điểm, tìm không được người để phát hỏa, ngồi xồm bên bờ sông đến mấy chục phút xong, cuối cùng một cước đá lui lửa trại, lại bay vút lên trời, hướng Bạch Nhân Nham phóng tới.

Bạch Nhân Nham cũng không phải nơi thiếu thốn hương khói, không biết dân chúng dưới chân núi từ đâu biết được nơi này có một vị Long Vương cư ngụ, mỗi khi đến mừng một mười lăm, cúng phẩm hương hỏa luôn luôn tràn đầy, trong phạm vi trăm dặm cũng thật sự náo nhiệt, đáng tiếc, ai cũng không biết rằng vị Hắc Long Vương này là một Điều Lôi Hỏa Thần long, tối không thích nhất chính huân hương khói đặc cay mũi, mỗi khi có người đến tế bái, đều luôn luôn lạng lẽ trốn vào suối Thất Tinh sau núi nghịch nước.

Ngày hôm đó trùng hợp đúng là ngày hương lễ, Hắc Long Vương từ sáng sớm đã nghe thấy tiếng khua chiêng gõ trống, vừa mới nhòm ra đường mòn đi lên núi, đã thấy mấy chục dân chúng nâng cao đồ lễ bước đến lưng chừng núi rồi, vội vàng thoát khỏi động trốn đi, hóa thành hình rồng chui vào suối nằm yên vị. Đang lúc đùa giỡn thực vui vẻ, đột nhiên nghe thấy trên đỉnh đầu một tiếng hét to, mới vừa nhấc thân lên, liền gặp một trường thương ngân lượng mang theo nhiệt hỏa rít gào nhắm ngay đầu mình bổ tới, Hắc Long Vương vội vàng xoay người một cái, tránh thoát đòn tấn công bất ngờ, mũi thương nện chính xác xuống chỗ đầu hắc vừa rồi còn đặt lên, đá rách trời rung, này giống chỉ là trường thương đâm xuống thôi sao? Căn bản giống phi nham (sao băng) thiên ngoại rơi xuống đất, uy lực có thể sánh với thiên lôi, một thương liền tạo thành cái hố sâu hoắm.

Nếu hắc không phải tránh thật mau, chỉ sợ đầu hắc giờ đây đã nở ra một cái động thật lớn!

Suối Thất Tinh cũng rất nông, Hắc Long Vương nghiêng người một cái đã lặn lên đến trên bờ, có điều đầu thương kia với hắc như bóng với hình, mang theo liệt hỏa gào thét truy đâm vào yếu hại bảy tắc nơi long thân. Hắc Long Vương nổi giận, há mồm điên cuồng gào lên một tiếng, chỉ thấy thân rồng bay thẳng lên trời, một con Hắc Long cả người vẩy rồng đen sì hiện ra! Bay lên chín tầng mây, sừng dài uy vũ, kim quang sáng lạn, râu mày giận trương, nghiêm nghị bất khả xâm phạm.

“Ai dám to gan tập kích bản Long Vương?!”

Uốn thân từ trong mây bay ra, đang muốn đi tìm người đột kích, chợt nghe trên đỉnh đầu một tiếng hét lớn: “Hắc Long! Tìm cái gì?! Bản quân ở đây!!” Tiếng nói vừa dứt, lại một thương lao đến.

Hắc Long Vương tránh cũng thực mau, có điều ngọn lửa cháy trên thân thương kia quá mãnh liệt, đã đem sợi râu dài bên má trái của hắc cháy mất một đoạn.

Lúc này hắc không cần nhìn cũng đoán được người tới là ai, cũng chỉ có vị Vũ Khúc Tinh Quân từng đánh bại hắc kia là có năng lực bậc này, thế nhưng chỉ lại càng khiến vị Long Vương đã thu liễm tính tình hai ngàn năm triệt để tức giận.

“Vũ Khúc! Người đừng khinh người quá đáng!!”

Chỉ nghe long khiếu cửu thiên (rồng gầm vang chín tầng trời), gió cuốn mây chuyển, trong khoảnh khắc bầu trời xanh trong nắng ấm đã biến thành mây mù âm âm kéo tới, giữa từng ló mây vẫn vũ thấp thoáng

long thân hắc lân (lân: vảy) di động, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng sấm dậy ù ù, từng luồng chớp lóe lên không dứt, có thể thấy Long Vương có bao nhiêu tức giận.

Đáng thương cho đám dân chúng sợ hãi từ dưới chân núi lên tế bái, nghĩ rằng mình đã làm sai điều gì khiến Long Vương tức giận, lập tức cuống quýt quỳ xuống khấu đầu tạ tội.

Người tới quả nhiên là Khai Dương, hần trơ mắt nhìn một bụng hỏa không có chỗ phát tiết, Hỏa Vân Thương trong tay liệt hỏa rừng rực, cũng không để Long Vương có cơ hội nghỉ ngơi, trường thương như linh xà đã xuất động, mãnh liệt đâm tới.

Hắc Long Vương biết rõ lợi hại, long thân thon dài mạnh xoay người lại, vạn đạo kim quang bất ngờ bắn ra, lúc tắt đi trên mây đã chỉ còn một thần uy vô tướng, nhìn hần dáng người khô ngô cường tráng, đầu đội kim khôi(mũ giáp vàng), thân mặc áo giáp hoàng kim sáng chói, tay cầm yển nguyệt trường đao dài chín thước có thừa, hàn quang tứ phía, khiến người nhìn không rét mà run.

“Tốt lắm!!” Khai Dương còn nhớ rõ ngày đó hai ngàn năm trước Hắc Long Vương tay nắm trường đao, quét ngang một cái đẩy lui năm trăm thiên binh, thấy hần trở về chân cách, Khai Dương không những không sợ, ngược lại càng cảm thấy máu huyết sôi trào.

Cổ tay lắc một cái, đầu thương liền hướng xuống đất, tay trái thành hình niệm quyết trước ngực, lại quát lên một tiếng, toàn thân lúc này đều là ánh sáng vây quanh, đến khi hào quang tan hết, chỉ còn thấy một thanh niên oai hùng, đầu mang ngân khôi (mũ giáp trắng), mặc linh giáp nhẹ như lông nhạn, trường thương trong tay xanh đen tỏa sáng, thương thân có điều văn hình ngọn lửa, tuy chưa thấy thực hỏa, đã cảm giác được nhiệt sí.

Trận chiến của hai người, nghiêng nhiên tái diễn lại màn ác chiến hai ngàn năm trước khi Nghịch Long tác loạn thiên giới nhân gian kia!

Một khi đã triển khai trận thế, Hắc Long Vương cũng không buồn khách khí nữa, trường đao hiện hình, phi thân nhảy lên hướng Khai Dương chém tới. Khai Dương cũng biết hần lợi hại, không dám cậy mạnh, Hỏa Vân Thương trong tay chặn lại phía trước, chỉ nghe “Đương!!” một tiếng vang đinh tai nhức óc, Khai Dương liền cảm thấy cổ tay bị chấn đau, không khỏi hét lớn một tiếng: “Hảo!”

Tinh Quân cổ tay lắc mạnh, xoay thương đem trường đao Hắc Long Vương đẩy ra, hồi thương đâm ra, mũi Hỏa Vân Thương đã biến thành một ngọn lửa hùng hực thẳng hướng Hắc Long Vương lao tới.

“Khá lắm!!” Hắc Long Vương tính nết vốn là cương mãnh, tuy nói tu thân dưỡng tính nhiều năm, nhưng chung quy vẫn là đánh chết cái nết không chừa, hiện giờ đã bị chọc tới mức cơn tức nổi lên, tôn ti trật tự đã sớm vứt ra sau đầu, quân người là Tinh Quân hay là Đế Quân, đánh rồi nói sau!

Thấy mũi Hỏa Vân Thương sắp đến, hần cự nhiên trốn cũng không trốn, trường đao từng đánh bại ngàn quân kia quét ngang một cái, đao này của hần cũng không phải vật tầm thường, hơn nữa hần dù sao cũng Lôi Hỏa Thần, một đường quét xong, thân đao đã xuất hiện một tầng lửa hắc diễm!

Một ngọn lửa đỏ đậm, một ngọn lại ảm đen, đao thương giao kích, uy lực kinh thiên động địa!!

Hai người ở trên trời triển đấu không ngớt, Hắc Long Vương sức mạnh đao cuồng, bát sơn tước thạch (bạt núi đèo đá), lại có lôi hỏa trợ uy, trong khi giao thủ, Khai Dương cảm thấy hấn uy lực càng hơn năm đó, hiện giờ đừng nói là năm trăm thiên binh, chỉ sợ có đến một ngàn, cũng không phải đối thủ của hấn. Trái lại Khai Dương, sử thương linh động ngoan tuyệt, vừa nhu vừa biến hóa bộ pháp, kỳ thật nếu luận lực cánh tay hấn tuyệt không xếp dưới Hắc Long Vương, chỉ là hấn không có ý muốn trực tiếp đo sức, một tay Hỏa Vân Thương nghiêng lách thu lại, xảo mà bất động, thật sự tinh diệu.

Hai người sức lực ngang nhau, một trận ác đấu, chấn động đến mức hơi nước bốc hết, vân dạt bốn phía.

Thực sự khó phân thắng bại, mắt thấy đã đấu không nghỉ ba ngày ba đêm mà vẫn chưa đến hồi kết, đột nhiên Khai Dương dưới chân lao đảo một cái, trường thương mất đi sự chính xác, suýt nữa rút khỏi đám mây. Có điều liệt đấu ngàn vạn nguy hiểm, làm sao lại có thể có nửa điểm sai sót, trường đao trong tay Hắc Long Vương bổ tới, mắt thấy sẽ đem Khai Dương chém làm hai.

Hắc Long Vương cũng coi như còn chút lý trí, bạt người triệt đao, nhưng đao thế cuồng mãnh, làm sao có thể đơn giản rút về?! Chợt nghe hấn quát lên một tiếng lớn, kinh lực phóng hết, tập trung hết vào thân đao, chỉ nghe “Đương!!” một tiếng giòn vang, yển nguyệt trường đao đã gãy thành hai đoạn!

Nguy hiểm trôi qua, Khai Dương giờ phút này cũng thu thương đứng thẳng, không tấn công nữa.

Hắc Long Vương lại chỉ lẳng lẳng nhìn mảnh yển nguyệt trường đao còn lại một nửa trong tay, mũi đao đã rơi xuống thế gian, đao này chính là hấn thiên tân vạn khổ từ Bắc Hải cầu đến hàn thiết vạn năm rèn thành, ngày đó tay cầm trường đao ngăn cản năm trăm thiên binh, uy phong dữ dội biết bao nhiêu?! Hiện giờ.....chỉ còn là một mẩu cụt lưỡi.....

Thật lâu sau, Hắc Long Vương mới gào lên một tiếng: “Vũ Khúc Tinh Quân!! Trả lại yển nguyệt đao cho ta!!”

Khai Dương cũng mất đi ý chí chiến đấu, thu hồi Hỏa Vân Thương.

Hắc Long Vương lửa giận tận trời, xông sang một phen túm lấy cổ áo Khai Dương, đang muốn mắng một trận, lại không ngờ nhìn đến sắc mặt tràn đầy chua xót của hấn. Đây không hề giống Vũ Khúc Tinh Quân mà hấn quen biết, Hắc Long Vương liền tránh không khỏi sững sốt.

Mắt thấy Vũ Khúc Tinh Quân không giống bình thường, sắc mặt khó coi, cơn tức trong ngực có lớn đến đâu cũng chỉ đành vút sang một bên, vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?”

Khai Dương cúi đầu, bóng rủ đầu mày che đi đôi mắt hấn, thanh âm lại chất chứa buồn nản không hề che giấu: “Hắc Long, tâm tình ta không tốt, đến chỗ người tìm chút rượu uống....”

29. Quyển 2 - Chương 10

Thí Tâm Thạch tiền chân tâm ý

Môn tâm ngộ tình thủy phương tri

(Tim đá thử lòng, hỏi chân ý

Nào hay tâm mở tự bao giờ)

Hắn tên là Hắc Cầu, nếu luận bối phận, nhiều ít cũng có điểm họ hàng với Nam Hải Hồng Long Vương, đáng tiếc từ đi theo Nghịch Long Ứng Đế, nghịch thiên phản loạn, tộc nhân cũng đã chặt đứt quan hệ với hắn.

Ngày đó nhận chức Tiên Phong tả quân, trên dưới gầm trời, có ai không biết ở dưới trướng Nghịch Long có một viên kim giáp hắc diện (giáp vàng mặt đen) mãnh tướng, quét ngang một lần diệt năm trăm thần tướng thiên đình, chiến đấu kịch liệt với Vũ Khúc Tinh Quân năm ngày năm đêm. Năm đó không biết bao nhiêu yêu tà có ý đồ nịnh bợ hắn, nhưng Hắc Cầu một thân chính khí nghiêm nghị hơn nữa hình dáng lại vừa hung hãn vừa xấu xí, thế nên, mặc dù thường xuyên được đứng bên người Yêu Đế Nghịch Long lại không hề có yêu tinh nào dám dựa hơi làm cần mà đến thân cận.

Nên đâu ai biết, kỳ thật vị Hắc Long Vương này có một niềm đam mê không muốn để lộ cho kẻ khác.....

Rượu.

Hắc Long Vương cho dù không mê rượu, nhưng lại thực thích giấu rượu, từ thế gian trần nhượng, đến thiên đình cam lộ, chỉ cần có thể tới tay thì đều bị hắn cất kỹ trong hầm rượu tại trạch phủ.

Đến tận bây giờ, tật xấu này vẫn chưa hề sửa đổi.

Trạch phủ Hắc Long Vương không một bóng người, tiền thính bên ngoài cũng không thấy một ai.

Hương rượu nồng đậm từ tận sâu trong hầm rượu bay lên, hóa ra Hắc Long Vương cùng Khai Dương đã trực tiếp chui thẳng xuống hầm, ngay cả đến chén bát cũng không thèm lấy, trực tiếp một người một vò thoải mái chè chén.

Hắc Long Vương là long tộc, đương nhiên tửu lượng cực tốt, ngàn chén không say, mà Khai Dương, đừng nhìn hắn một thân bộ dáng thanh niên hậu sinh, thể nhưng khuôn mặt cũng không hề đỏ sẫm, vò rượu trống không rơi bên cạnh lảm rảm lẩn lẩn, cũng không biết rốt cuộc đã uống hết bao nhiêu.

Đáng tiếc rượu vào lòng vẫn đau, vẫn là lãng phí.

Hắc Long Vương cũng không phải người ngu dốt, đương nhiên nhìn ra Khai Dương trong lòng có uẩn khúc, dù uống bao nhiêu rượu cũng chỉ như nước sông, tuy rằng vô ích, nhưng hắn cũng không ngăn lại, thêm một vò hảo tửu ngàn năm trân quý được lôi ra, ra tay không hề keo kiệt. Hắn thậm chí không muốn đi tò mò vị Vũ Khúc Tinh Quân pháp lực cao cường này vì sao bây giờ lại lộ ra vẻ mặt cô đơn, mặc danh kỳ diệu tìm đến đánh một trận, rồi lại ngồi chết ở đây liệu mình uống rượu, hắn chỉ ngồi bên cạnh Khai Dương, lẳng lặng bồi hắn phóng túng uống rượu.

Mặt trời lặn trăng lên, bọn họ ở trong hầm rượu ngồi đã một ngày, đám tửu nương trên quý cất trữ đã bị bọn họ uống sạch, hương rượu đậm đặc tràn ngập trong không gian, thậm chí ngay cả phủ đệ Hắc Long Vương cũng toàn là hương khí ngào ngạt.

Khai Dương uống hết giọt rượu cuối cùng trong vò rượu cuối cùng trên tay.

Một trận đánh hay, một chút hảo tửu, đem buồn bực trong lòng quét đi phân nửa.

Hắn vốn không phải người tính toán chi li, hết thấy đều tùy tâm mà làm, nếu nói lúc đó Thiên Lý Nhân đã làm ra việc nhục nhã hắn, chẳng bằng nói, hắn đối với Thiên Lý Nhân, người luôn ngấm ngấm giấu trong lòng điều gì đó mà không nói ra mới thực sự khiến hắn buồn bực. Nam nhân cao gầy kia, quen biết nhau cũng đã đến gần ngàn năm, cự nhiên ngay từ lúc bắt đầu, đã có chuyện dấu diếm hắn.

Có chuyện gì mà không thể nói ra? Tại sao cứ muốn giấu trong lòng, tình nguyện chôn chặt đến cả từng mẩu mùi vị mới chịu thôi?

Nếu không phải lần này cãi nhau, bức ra thần sắc nóng nảy của hắn, chỉ sợ cho dù có một ngày nào đó trời sụp đất nứt, sông cạn đá mòn, hắn vẫn sẽ bày ra khuôn mặt không chút biểu tình, đứng ở sau lưng mình lén lút nhìn trộm, thủy chung không dám phát ra chút tiếng vang nào.

Còn nữa cự nhiên dám đào tẩu!!

Đem khổ chủ gây sức ép xong rồi, gia hỏa kia lại dám trưng ra biểu tình như đau đớn đến tận xương, bộ dạng muốn chết muốn sống, cuối cùng ngay cả câu giải thích cũng không có, trực tiếp đăng vân!!

Thế nhưng điều khiến người ta nổi giận nhất, điều khiến Khai Dương cực độ buồn bực chính là.....Mình cự nhiên chỉ vì hai giọt nước mắt rơi xuống kia, cùng với đôi mắt chứa đầy tuyệt vọng của hắn mà cảm thấy đau lòng, thậm chí, còn muốn dùng hết thấy pháp lực bản thân xóa đi đau thương tối tuyệt vọng trên khuôn mặt ấy.

“Thối! Đồ nhát gan!”

Khai Dương một cước đạp lên vò rượu, dùng sức nghiền xuống, dường như muốn đạp cho vò rượu chìm

ngập xuống đất. Giương mắt nhìn về phía Hắc Long Vương ngồi đối diện đang ôm vò rượu cuối cùng uống đến thật vui, nhin không được liền mắng: “Ta là vì trong lòng không thoải mái mới đi uống rượu, ngươi thì sao, đến xem nào nhiệt vui không?”

Rõ ràng là hần sáng sớm đã nhiều loạn thanh tĩnh của Hắc Long Vương, hủy đi bình khí của người ta, thậm chí còn đem cả một hằm toàn rượu trên quý người ta vắt vả tích trữ uống bằng hết, giờ lại còn giở giọng trách mắng tiếp đãi không tốt. Trên dưới gầm trời này, sợ cũng chỉ có mình vị Vũ Khúc Tinh Quân này có khả năng đem cong nắn thành thẳng, rồi lại đem thẳng bẻ thành cong đến đương nhiên như vậy thôi.

Hắc Long Vương uống đến thống khoái, cũng không so đo với hần, ngửa đầu một cái, thả cửa uống nốt nửa vò thanh nhưỡng, cuối cùng “A.....” thật dài thở một hơi, đem vò rượu cao bằng một đứa trẻ “Đông!!” một tiếng thả xuống mặt đất. Dùng tay áo lau đi vết rượu rơi trên khóe miệng, khuôn mặt vốn đã xấu xí lại bày ra nụ cười hoàn toàn không khiến cảnh đẹp ý vui.

“Chỉ biết uống!.....” Khai Dương như đắm phải đỉnh mềm, vô lực ngã về phía sau, nửa ngồi nửa nằm dựa vào vách đá hơi bám bùn đất sau lưng, thở dài nói, “Bản Tinh Quân đụng phải chút chuyện phiền toái.....”

“Cần giúp đỡ sao?”

Khai Dương liếc mắt nhìn hần, hừ nói: “Ngươi làm gì mà vội vàng vậy?” Hanh hanh tức tức nửa ngày, cuối cùng mới nói, “Ta hình như được một người thích!”

“Hình như? Đây, có thích hay không mà cũng có hình như sao?” Hắc Long Vương không hiểu nghiêng nghiêng đầu.

Khai Dương tức nói: “Người kia cũng chưa từng nói rõ ràng, lại làm ra chuyện ngu xuẩn, bỏ chạy mất bóng rồi.”

“Nga.”

Hắc Long Vương nghe xong cũng không cảm thấy kì quái.

Khai Dương vẫn đang không vui, kêu lên: “Ta nói ngươi một chút cũng không cảm thấy kì quái sao?”

“Sao phải kì?” Khuôn mặt chân chất lộ ra biểu tình mạc danh kỳ diệu, “Việc này trước đây trên thiên đình cũng không phải chưa thấy, chẳng qua sau này Đế Quân kỷ luật nghiêm minh, chúng tiên gia liền thu liễm rất nhiều. Bấy vị Tinh Quân các ngươi vốn đã bắt phạm, có người mang tâm si ái mộ, vậy có gì kì quái!” Hần khom người đá đá mấy vò rượu dưới chân, có chút thất vọng phát hiện tất cả đều đã rỗng không, một giọt rượu cũng chẳng còn, “Đã sớm nghe nói Tạo Y tiên nữ cùng Quỳnh Tiêu tiên cô đối Vũ Khúc Tinh Quân người thật mê mẩn đâu.”

Nghe hần nói đến đương nhiên, Khai Dương cũng không biết là nên tức hay nên giận: “Ta quản các nàng

làm gì!! Người thích ta là Ly Lâu!!”

“Ly Lâu?” Hắc Long Vương mở to hai mắt trợn nhìn.

Khai Dương thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắn, đột nhiên lại có một tia hối hận, nếu ngay cả Hắc Long Vương bản tính sáng khoái như vậy cũng khinh bỉ phân cảm tình không thể nói rõ của mình với Thiên Lý Nhân này, vậy từ nay về sau, ở trong đám tiên nhân phần đông đều hà khắc vô cùng kia, hắn cùng với y, làm sao mà ở chung được.....

Không ngờ Hắc Long Vương lấp bắp nửa ngày, lại dám phun ra một câu: “Ly Lâu là ai?”

Khai Dương không cần suy nghĩ, một cước đá ngay vào rượu dưới chân về phía mặt Hắc Long Vương: “Cút đi!!”

Hắc Long Vương cũng không xoay đầu, nhấc tay tiếp được cái vò, kề sát vào bên tai lắc lắc, vẫn như cũ không một tiếng động, thất vọng thả xuống đất.

Lúc này hắn mới nhớ ra người biết tên thật Thiên Lý Nhân, cả thiên giới to lớn như vậy, cũng không có đến người thứ ba. Đại khái ngay cả Việt Phi Lăng, chắc cũng không biết chuyện này đi? Khó trách chưa từng nghe thấy đạo nhân kia gọi hắn là Ly Lâu.

Khóe miệng kéo ra một vòng cung thật rộng, Khai Dương tươi cười đầy mặt, tâm tình đột nhiên trở nên cực tốt.

“Chính là Thiên Lý Nhân!”

“Thiên Nhân thần tướng?” Hắc Long Vương cuối cùng có điểm giật mình, đương nhiên đối với Long Vương hắn cho dù khinh ngạc đến đâu cũng không lộ ra xúc động quá lớn, ước chừng cũng chỉ thể hiện thành “Không ngờ lại là hắn”.

Khai Dương nhìn hắn liếc mắt một cái: “Người có cảm thấy ổn không? Chúng ta đều không phải là uyên ương.....” Hắn với Thiên Lý Nhân đều là nam lại cùng là thần tiên, tuy nói cũng chịu ảnh hưởng của Thiên Tuyên cùng Lang Yêu kia khiến hắn đã sớm không còn bất cứ thành kiến nào nữa, thế nhưng người bên ngoài sẽ phản ứng thế nào, hắn không phải không hề quan tâm.

Hắc Long Vương cuối cùng buông tha việc kiểm tra đồng vò rượu dưới đất, nâng thân ngồi thẳng dậy, đáp: “Không gì không ổn cả. Người và ta đều là thần tiên, từ lúc bắt đầu chẳng cần biết là nam hay nữ, bất quá cũng chỉ do ngồi bút Diêm Quân vạch vào sổ vài nét mà thôi. Tiến nhập luân hồi cũng từ bỏ thân thể, nếu đã thích, đừng nói nam hay nữ, cho dù có đầu thai thành một đầu trư cũng vẫn thích.”

Hắn nói thật hào sảng, lại không hề biết trước kia Thiên Đế từng nói đùa muốn Khai Dương xuống phạm đầu thai làm trư, Khai Dương xấu hổ cười, đầu ngón tay quẹt quẹt ngang mũi, nhỏ giọng lầm bầm: “Sớm

muộn ta cũng giúp con rồng nha người biến thành heo quay, xem người còn thích hay không.....”

Hắc Long Vương đứng lên vỗ vỗ bùn đất trên y bào: “Nếu Thiên Nhân thần tướng thật sự thích Tinh Quân, vậy tâm tư của Tinh Quân với hắc là như thế nào?”

Hắc một câu nói ra thật thản nhiên, lại giống như ở trong bóng đêm đen đặc đến mức không nhìn thấy năm đầu ngón tay giáng xuống một tia sét chói lòa, khiến Khai Dương nhất thời cứng họng, không biết trả lời thế nào.

Mình, có ôm tâm tư như thế với Ly Lâu không?

Mình, có nghĩ muốn làm chuyện tình đó với Ly Lâu?

“Ta.....”

“Nếu Tinh Quân trong lòng còn hoang mang, tiểu thần có một bảo vật, có thể giải vây hộ ngài.”

“Bảo vật thế nào?”

Hắc Long Vương chỉ lên đỉnh núi: “Trên đỉnh núi này, có thần thạch chôn trong lòng đất từ thời thượng cổ, trên thông thiên, dưới thấu địa, biết hết thiên địa huyền vụ, còn có tên là Thệ Tâm Thạch (đá thử lòng). Không cần biết là tiên – yêu – nhân – thần, chỉ cần đứng trước Thệ Tâm Thạch, hồn phách liền được chiếu ra, tìm được chân tình. Không biết Tinh Quân có nguyện ý thử một lần?”

Khai Dương lúc này liền gật đầu: “Thử một lần thì có ngại gì?”

Hắc Long Vương liền dẫn Khai Dương lên đỉnh núi.

Không thể ngờ Bạch Nhân Nham nho nhỏ này đằng sau lại có sơn đạo khúc khuỷu thâm u, đường mòn lát lẻo từ hậu điện Long Vương nối thẳng lên đỉnh núi, bất quá chỉ nửa canh giờ, đã dần dần nhìn thấy điểm đến.

Đỉnh núi rộng rãi mà sáng sủa, vách đá hai bên nguy nga vững chãi, sơn cốc chìm trong bóng đêm sâu thẳm như đầm mực, nhìn không thấy nông sâu, bầu trời như một tấm màn thâm lam (xanh đậm) bao phủ, ánh sao mờ tỏ, ẩn ẩn có một cỗ thần bí trang nghiêm vạn năm.

Đến khi tới được đỉnh núi rồi, quả nhiên có một khối đá cô độc đứng vững, bề mặt không hề nhẵn nhụi, hoàn toàn thô ráp, đá này trước sau trái phải không hề dựa vào bất cứ vật gì lại có thể thẳng tắp sừng sững, trải qua gió táp mưa sa ngàn vạn năm, bất quá chỉ lột đi vài phần vỏ đá bên ngoài, lại không thể khiến nó dao động nửa phần.

Khai Dương từng bước dọc theo sơn đạo, kỳ thật trong lòng rất không yên ổn.

Hắn muốn ở trước Thí Tâm Thạch, nhìn ra suy nghĩ chân thật của bản thân...

Không hiểu vì sao, hắn cự nhiên bắt đầu cảm thấy khẩn trương. Trước đây cho dù có gặp được kẻ thù hay yêu quái lợi hại đến đâu, hay ở trên thiên điện tham kiến Đế Quân vô thượng đáng sợ thế nào, hắn đều chưa từng có nửa điểm nóng vội, thế mà bây giờ, loại cảm giác chờ mong không rõ nguyên nhân cùng xúc cảm hồi hộp muốn biết đáp án này lại không khỏi khiến hắn tim đập như sấm.

Hòn cự thạch trước mặt đón gió mà đứng, tuy rằng không hề mở lời nói chuyện, lại giống như một vị thượng cổ tiên nhân đã nhìn hết tình đời, thấu triệt thật giả, chỉ chờ đợi câu hỏi của Khai Dương.

Khai Dương vẫn đứng cách xa hơn mười trượng, yên lặng chăm chú nhìn tảng đá.

Nếu Thí Tâm Thạch đáp “phải”, hắn liền đem Ly Lâu bắt trở về, hảo hảo giáo huấn kẻ kia. Ai cho khép hắn khi dễ mình, lại còn nhanh chân bỏ chạy như vậy!! Nhưng..... Nếu câu trả lời lại là không phải thì sao?

Nếu như vậy, cũng vẫn là nên đi tìm Ly Lâu, rồi nói cho hắn biết, bản thân mình không thích hắn để hắn buông tha sao?

Nhưng nếu làm như vậy, trên khuôn mặt của nam nhân cao gầy kia không phải sẽ lại lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng tối qua chứ?

Trong lòng không hiểu sao lại đau đớn một trận, từ tối hôm qua, hình ảnh ấy giống như một chiếc dùi đâm vào tim hắn, thỉnh thoảng lại đau đớn như đang nhắc nhở hắn rằng, Ly Lâu bây giờ đã không còn ở bên hắn nữa.

Không được, hắn rõ ràng có thể bảo hộ Ly Lâu rất tốt, tại sao bản thân lại cứ ba lần bảy lượt khiến y bị thương?!

Hắn đột nhiên tim đập lỗ nhịp.

Đã từng có ai, hắn dụng tâm như thế chưa?!

Cho dù có là việc của Thiên Tuyền, hắn cũng chỉ đơn giản tận tâm mà làm, nghe theo thiên mệnh, cũng không giống Thiên Xu dốc hết toàn lực, nỗ lực, chế ngự thiên kiếp.....

Nhưng mà Ly Lâu.....

Ly Lâu. Ly Lâu. Ly Lâu.

Hắn tâm tâm niệm niệm cái tên này.

Cùng nhau mấy ngày ở chung trên phủ đệ chốn thiên đình lại không hề phát giác, nước trà đậm nhạt, tiên quả phiêu hương, hạnh phúc nhẹ nhàng lan tỏa trong đôi mắt nam nhân, nếu không phải hắn nhất thời phá vỡ, hòa thuận như vậy, đại khái có thể kéo dài vài trăm ngàn năm đi.....

Cùng hạ phàm truy bắt bằng yêu, chuyện đã lâu trong khu chợ náo nhiệt ấy, đồ ăn ra sao lại chẳng nhớ, chỉ tâm niệm rõ ràng một khắc kia nghe được tin Ly Lâu bị bằng yêu bắt đi, huyết nhiễm đầy phẫn nộ từng sâu uất, đáy lòng đột nhiên tràn đầy ảo não cùng kinh sợ, giống như thứ cảm giác khủng hoảng như sau đó sẽ mất đi thứ gì đó cực kì quan trọng, khiến hắn mặc kệ tất cả thiên quy triệu gọi yêu vật sai khiến.....

Trong tình diện nghiêm trang, lần đầu tiên nhìn thấy nam nhân luôn che giấu cảm xúc trong ánh mắt đã còn kìm nén được nữa, bóng dáng rớt cục tiêu thất ở cửa điện, khiến người ta có một loại lỗi giác đau đớn như trái tim bị nứt ra vô pháp vãn hồi, bởi vậy, mới không tiếc đùa giỡn quỷ kế, nhiễu loạn thế gian chúng tiên an bình, đối được ba trăm năm cùng Ly Lâu ở bên giám sát, thậm chí vẫn còn chưa yên tâm, trên người hắn hạ xuống hồn tinh.....

Mà đêm qua, lại để hắn làm đủ loại chuyện kia.....

Đường đường là Vũ Khúc Tinh Quân, nếu thật có ý phản kháng, cho dù có dùng đến yêu pháp đào hươu, làm sao có hoàn toàn trấn trụ được hắn? Cho dù cả người có không thể cử động, hắn cũng có thể hồn thần ly thể, không còn bất kì trói buộc, đem đối phương đốt thành tro tẫn hay bất cứ loại trừng phạt nào khác. Thế nhưng, hắn lại thủy chung chưa từng làm bất cứ hành động nào, thậm chí đến tận sau khi hồi phục rồi, cũng hoàn toàn không hề có chút hứng khởi muốn trả thù trong đầu, tràn ngập trong mắt trong não, chỉ có hai giọt nước mắt rơi xuống trong khoảnh khắc người kia xoay người đi, cùng với nỗi ảo não không biết sinh ra từ đâu.....

Đủ chuyện như thế, hắn lại là ôm tâm tư thế nào với Ly Lâu đây?!

Không nói mà hiểu!

Hắn quả nhiên là tên ngu ngốc! Sự tình đơn giản như thế, cứ nhiên lại nhìn không thấu!

Cái gọi là gần chu người xích, gần mặc người hắc (ôm na là gần son thì người đỏ, gần mực thì người đen), hắn đại khái chắc đã dính bên cạnh Ly Lâu lâu lắm, đến cả bản thân cũng bị cá tính kì quặc của người kia khiến cho hồ đồ

Trong lòng đột nhiên thoải mái thông suốt, trong lúc bất tri bất giác, chân trời đã sáng lên, mặt trời dần mọc, không khí thanh sạch nơi núi cao khiến người ta tâm minh ý thanh (tâm trí sáng suốt, tất cả đều minh bạch). Bạc quang chiếu xuống y bào tung bay của hắn, phong tư anh trác.

Hắn đột nhiên xoay người, chỉ để lại một câu: “Hắc Long, cảm ơn rượu của ngươi! Cáo từ!” Liền phi thân, ngay cả mây cũng không dùng, trực tiếp đạp gió mà đi.

Hắc Long Vương cũng không ngăn lại, chỉ nhìn bóng dáng xa dần của Tinh Quân, khuôn mặt ngăm đen xấu xí khó có được một lần lộ ra nụ cười vui vẻ.

Mắt hắc rất tốt, tuy rằng nắng sớm không quá sáng rõ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy, trên khuôn mặt trẻ trung của Vũ Khúc Tinh Quân lại hiện ra vẻ thẳng thắn thấu triệt, lo lắng luôn cất giấu giữa mi gian cũng đã bị xua tan.

Lấy trí tuệ của Tinh Quân, buồn phiền đêm qua, bất quá chỉ là mộng lung nhất thời, bây giờ tất cả chắc đã thông suốt.

Hắc Long Vương chậm rãi quay đầu, nhìn về phía tảng đá cứng rắn im lặng không tiếng động kia.

Thượng cổ thần thạch? Gương sáng chiếu rõ tâm ý? Thần vật nhìn thấu tâm hồn? Chẳng lẽ trong thiên địa thực sự có một quả cân có thể ước lượng được thể đạo lòng người như thế? A, ha ha ha..... Đây bất quá chỉ là khi hắc kiến tạo phủ đệ, ngại vương bận, nên mới tùy tay vớt lại nơi này mà thôi.

Nếu Khai Dương thực sự bước đến hỏi, tảng đá này e là ngay cả nửa cái rầm đều phóng không được.

Đáp án đã sớm định, chỉ tại bản thân không chịu tỉnh.

Mặt trời lên cao, Hắc Long Vương một thân long bào huyền sắc tơ vàng, khôi ngô cao lớn, thần uy lẫm lẫm. Chỉ thấy hắc thân hình vừa động, dưới ánh mặt trời rực rỡ hóa thành chân thân, nhảy khỏi đỉnh núi nhảy mất chỉ còn lại phần đuôi dài vẩy gió, chui vào trong động.

Theo làn gió nhẹ thổi, lưu lại một câu than nhẹ.

“Để tay lên ngực lòng tự hỏi, thẳng bước thản nhiên lên vân giai.”

30. Quyển 2 - Chương 11

Thượng cổ Huyền Châu thiên hán tàng

Túng mục vạn lí nạp tinh huy

(Thượng cổ Huyền Châu Thiên Hán giấu

Phóng mắt ngàn dặm thu ánh sao)

Lại nói bên kia, Thiên Lý Nhân cùng Việt Phi Lăng đang trên mây bay về phía Giáng Châu Hà, hạ xuống bên bờ sông lúc trước.

Khi đến nơi, lửa trại trên bờ đã sớm cháy hết, tro tàn theo gió bay lên tán đi, người bên đám lửa đêm qua đã sớm không còn tung tích.

Thiên Lý Nhân bước đến, cúi đầu nhìn hai con cá nướng một nửa cháy đen một nửa sống nguyên lẫn lộn trên mặt đất, lại cúi người nhặt lên. Việt Phi Lăng từ phía sau hắn bước tới, chỉ kịp thấy hắn yên lặng nhìn hai con cá nướng chưa chín trên tay, cuối cùng, đột nhiên cắn xuống một miếng.

Không cần ăn cũng biết miếng thịt cá cháy đen sì kia vừa đắng vừa chất, hơn nữa lại còn từ dưới đất nhặt lên, sớm dính đầy cát sông, có vứt cho miêu cầu ăn chúng nó còn ngại bẩn.

Việt Phi Lăng hoảng sợ, nghĩ rằng hắn đói bụng, vội vàng bước qua muốn ngăn cản: “Nếu người đói bụng, ăn trước chút bánh ngọt đi!” Nhìn hắn ổng tay áo vừa động, đã biến ra một ổ bánh ngọt nóng hôi hổi.

Này đương nhiên hơn nhiều con cá vừa bắn cứng vừa nguội lạnh kia, lời nói vừa dứt, hương thơm bánh ngọt xông tới ngào ngạt không biết ngon hơn bao nhiêu lần, thế nhưng Thiên Lý Nhân lại không hề để ý, hai ba miếng cắn xuống, ngay cả xương cũng không bỏ ra, toàn bộ đem nuốt hết xuống bụng.

Cay đắng do khói lửa nhân gian thiêu cháy, tanh hôi của cá sống dưới sông, tất cả chỉ vì từng qua tay Khai Dương mà trở nên ảm áp. Nếu như không phải bản thân nhất thời xúc động, đêm qua hắn đại khái đã có thể cùng Khai Dương ngồi bên lửa trại, nhìn hắn từ dòng sông tiếp tục bắt cá lên nướng, nhìn hắn lại vì nướng cháy mà vẻ mặt bất mãn không thôi.....

Tuy rằng không có nhiệt độ da thịt thân cận, nhưng ít ra còn có thể làm bạn, càng không giống hiện giờ, cô đơn lẻ bóng. Từ nay về sau..... Chỉ sợ ngay cả cơ hội gặp gỡ, cũng không có.

Việt Phi Lăng nhìn thần sắc hắn mà thầm giật mình, mặc dù không biết nguyên nhân vì sao, nhưng cũng đoán được vài phần, người kia chắc lại đang nhớ tới Tinh Quân trẻ trung kia.

Cúi đầu nhìn đồ ăn trên tay, lại không khỏi cười khổ, đồ ăn dù quý lạ trăm vị đến đâu, đôi khi so ra vẫn kém vài món cơm rau dưa người mình thương nhớ lắm. Hạ mắt xuống, cẩn thận giấu đi ghen tị trong mắt. Rồi mới đem cả giỏ thức ăn thu lại, bước đến vỗ vỗ bả vai Thiên Lý Nhân, nhắc nhở nói: “Chúng ta vẫn nên mau chút tìm Huyền Châu đi!”

Một câu nói khiến hắn bừng tỉnh, Thiên Lý Nhân vội vàng hồi lại tâm thần, mở ra nhãn thần, tìm kiếm suốt phạm vi năm trăm dưới lòng Giáng Châu Hà. Đáng tiếc, vẫn như mấy ngàn năm trước, hoàn toàn không có chút tăm hơi.

Thiên Lý Nhân thu lại pháp nhãn, nhú mày.

“Tìm không được sao?” Việt Phi Lăng nhẹ giọng hỏi, thấy hần lắc đầu, lại nói, “Mấy ngàn năm trước tìm không thấy, giờ có muốn tìm cũng thật khó. Hiên Viên Hoàng Đế vì sao lại đánh bảo châu của mình, người còn nhớ rõ không?”

Thiên Lý Nhân nghĩ nghĩ, nói: “Chỉ nhớ khi ấy Hiên Viên lên vùng Côn Lôn rồi, trở về cùng Tổ Nữ Đồng Du liền làm rơi mất Huyền Châu.”

“Hoàng Đế vì sao lại muốn mang Huyền Châu đi ngoại du? Mang đi là do muốn làm gì sao?”

Thiên Lý Nhân lại còn nghĩ một lát mới nói: “Hiên Viên chủ ý là muốn tặng châu này cho Thần Hậu Luy Tổ, cho nên mất rồi mới cực kì lo lắng đi tìm.”

“Thì ra là thế!” Việt Phi Lăng ngẩng đầu nhìn lên không trung, “Tổ Nữ chính là nữ thủy thần vùng Thiên Hán này, Huyền Châu, chỉ sợ ngàn năm trước cũng không mất trong dòng sông nơi thế gian này, mà bị giấu trên trời rồi đi.”

Thiên Lý Nhân khó hiểu: “Việc này cùng Tổ Nữ thì có quan hệ gì?”

Việt Phi Lăng lại bật cười: “Thần tướng từng ở bên Hiên Viên Hoàng Đế, tại sao lại không biết? Luy Tổ thân là Hoàng Hậu của Hiên Viên, là địa vị mỗi người đều kính ngưỡng, còn Tổ Nữ, cùng Huyền Nữ cũng chỉ là người được Hoàng Đế sủng hạnh, phong làm Quý Phi. Thấy Hoàng Đế muốn ban thưởng bảo châu cho Luy Tổ, sao có thể không để ý rồi ghen tị?” Hần vốn là từ người thường tu thành thần tiên, tình đời đủ loại đã sớm xem thấu, chỉ cần bấm ngón tay tính toán một chút là thông, Thiên Lý Nhân chỉ là một đào tiên nhỏ bé, vạn năm ngồi trên ngọn Thiên Sơn, làm sao có thể sánh bằng.

Nói trắng ra, đạo lý cũng rất đơn giản, chẳng qua là lòng dạ ghen tị của đàn bà mà thôi.

Lúc trước phái hai sứ giả đi tìm châu, Biết Cùng và Áo Cầu, cả hai đều là kẻ biết sát ngôn quan sắc (trông mặt mà nói chuyện), mặc dù cũng nhìn ra trong đó có huyền cơ, nhưng vì không muốn đắc tội Tổ Nữ, mới mượn cớ tìm không được bảo châu. Đến khi Ly Lâu cùng Tượng Vồng đi tìm, lại đều là những người không hiểu sự đời, cứ thành thật mà tìm, có điều đáng tiếc, Huyền Châu đã sớm không còn ở dưới sông, làm sao mà tìm được?

Cuối cùng vẫn là Tượng Vồng hồ đồ, tùy tiện tìm một hạt châu trở về đối phó với Hiên Viên.

Hiện giờ Huyền Châu này, đại khái chắc vẫn đang được cất giấu đâu đó giữa trời sao Thiên Hà đi.

Hai người ở bờ sông chờ đến khi trời tối đen, liền thấy Ngân Hà lấp lánh hiện ra, trong hàng tỉ ngôi sao, muốn từ trong đó tìm ra Huyền Châu, thật sự so với mò kim đáy bể còn khó.

Ngay cả Việt Phi Lăng trí tuệ nhanh nhẹn cũng nhất thời không có đối cách, nếu thật sự muốn tìm, đại khái phải đưa tới ba nghìn thiên binh thiên tướng, huy động toàn bộ nhào vào ngàn sao Thiên Hà mỗi viên

đều lật lên nhìn, ít nhất cũng phải mất vài trăm năm, hướng chi hiện tại lại chỉ có hai người bọn hắn, có điều xem ý tứ của Thiên Lý Nhân, hắn lại muốn trước khi Khai Dương trở về đem châu kia tìm thấy.

Thiên Lý Nhân vẫn ngẩng đầu, không nói một lời.

Gió đêm thổi bay y bào của hắn, thân hình cao gầy thẳng như tùng, từng lộn từng lộn tóc mai chưa kịp búi hỗn độn bị gió thổi tán trên vai, tuy có chút chật vật nhưng vẻ cương nghị ẩn trong đôi mắt hắn lại khiến người ta chú mục nan ly (chăm chú nhìn mà khó rời đi). Việt Phi Lăng đứng ở nơi đó, nhìn không chuyển mắt vào nam nhân.

Người không có tư sắc gì đáng nói, nếu chỉ vội vàng lướt qua, tuyệt đối sẽ xem nhẹ khuôn mặt không có gì đặc sắc này. So với phần đông tiên gia thần nhân pháp lực cao thâm phong thái phi dương trên thiên giới, hắn lại chỉ có một dị năng duy nhất nhỏ nhoi lại càng có vẻ nhỏ bé. Thế nhưng chẳng ai biết, trong thân thể này, lại đang chất chứa một khóa hồn phách ngoan cường. Chỉ cần thân cận với nó, liền bị nó hấp dẫn, rốt cuộc không thể dừng lại.

Đáng tiếc, tầm mắt của người kia, thủy chung chỉ nhìn về nơi nào đó rất xa xôi, một mực dõi theo vị tinh quân cao cao tại thượng ấy.

Hiện giờ hắn đứng nơi đó, giống như muốn bay đi đuổi theo ngôi sao không bao giờ ... sẽ quay về nữa vậy, Việt Phi Lăng đột nhiên không kiềm chế được, bước nhanh tiến lên giữ chặt lấy cánh tay Thiên Lý Nhân.

Thiên Lý Nhân quay đầu, có chút kinh ngạc: “Việt đạo trưởng?”

Việt Phi Lăng tự biết bản thân thất thố, bối rối đành dùng nụ cười khổ để che dấu, buông lỏng bàn tay, nhỏ giọng nói: “Thần tướng nếu không chê, cứ gọi thẳng tên Phi Lăng là được. Người ta tuy rằng tương giao không sâu, nhưng được quen biết cũng coi như có duyên, kỳ thật không cần xa lạ như thế.”

Thiên Lý Nhân tuy vẫn khó hiểu, nhưng trong mắt trong đầu giờ đây chỉ mong làm sao nhanh chóng tìm được Huyền Châu, nên liền đáp ứng.

Việt Phi Lăng lại hỏi: “Không biết thần tướng có tính toán gì không?”

Nhìn vạn tượng Ngân Hà, Thiên Lý Nhân tựa hồ đã có suy tính, hắn cúi đầu, nhìn về phía Việt Phi Lăng nói: “Ta tự tìm, nếu như tìm được rồi, vậy đành phải làm phiền Phi Lăng đạo trưởng đi một chuyến, đem Huyền Châu kia hái về.”

Việt Phi Lăng lập tức hiểu ý: “Người định hao hết nhân lực đi tìm Huyền Châu sao?” Đến cả khí lực tự mình lên trời một chuyến cũng không có, chỉ sợ Thiên Lý Nhân thi triển nhân lực như vậy rất mạo hiểm.

“Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?”

Thiên Lý Nhân chỉ lắc đầu, hắn không có năng lực điều động thiên binh thiên tướng, lại càng không có pháp lực ngắt trời, có, cũng chỉ là một đôi mắt có thể nhìn ngàn dặm thấu hết thiên địa này mà thôi. Có điều thị lực thì triển rồi, cực hạn là thế nào, hắn cũng chưa từng thử qua, đương nhiên cũng sẽ không biết.

Hôm nay, hắn muốn thử một lần, dùng đôi nhãn thần này, dò xem Thiên Hà sâu cạn ra sao!

Chỉ thấy hắn bay lên đứng giữa không trung, tiếng gió phàn phật quét qua khuôn mặt hắn. Đến khi nhãn thần mở ra, liền thấy Thiên Lý Nhân cả người ngân quang thần nhiên bao phủ, mà trong đôi mắt, lại ảm ảm lóe ra ánh kim di động.

Hắn lẳng lặng đứng thẳng giữa không trung, liếc mắt một lần, nhập hết vạn sao vào mắt, di chuyển tìm kiếm.

Thế nhưng tìm kiếm như vậy, thật sự quá hao phí tâm lực.

Hai canh giờ trôi qua, ánh sáng trên người hắn bắt đầu như ảm như hiện, dần dần ảm đạm. Việt Phi Lăng bên dưới thấy mà trong lòng tràn đầy lo lắng, đáng, giờ phút này cho dù pháp lực có cao thâm đến đâu, hắn cũng vô cách giúp đỡ người kia.

Thiên Lý Nhân cảm thấy đôi mắt có chút mờ đi, những ngôi sao kia liền không ngừng chớp động, giống như bình thường, hắn biết hai mắt đã bắt đầu mỏi mệt, thế nhưng hiện giờ không thể nghỉ ngơi được, chỉ cần hơi trì hoãn, sẽ bỏ qua cơ hội này, đến khi mặt trời lên rồi, Ngân Hà sẽ biến mất, tất cả sẽ trở thành kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Hắn thúc dục pháp lực trong thân thể cao gầy, tập trung hết lên hai mắt, chỉ thấy toàn thân hắn đột nhiên sáng đến rực rỡ, so với trước đó lại càng chói mắt hơn. Việt Phi Lăng biết hắn đã động đến chân lực hồn tinh, quyết tâm phá phủ trầm chu (thành ngữ để chỉ lòng quyết tâm, lấy từ tích Hạng Vũ qua sông để cứu đất Cự Lộc, đập nổi (lương thực) + phá thuyền (phương tiện) để binh sĩ không còn đường lùi, phải quyết đấu và chỉ được thắng, không được thua), không khỏi tiến lên trước một bước, tâm niệm đại động, tức giận bản thân không thể trợ giúp, lại lo sợ hắn bị thương đến nguyên thần.

Thiên Lý Nhân trong mắt kim quang tỏa sáng, ánh sao thu vào trong mắt cũng càng nhiều, này vạn tượng Thiên Hà, chỉ trong khoảnh khắc, đã hoàn toàn thu vào trong mắt hắn, ánh sáng đang bao phủ quanh thân, cũng chuyển thành kim quang chói lọi.

Việt Phi Lăng thấy thế, trong lòng biết hắn đã đột phá cực hạn bản thân, tiến vào một cảnh giới khác, đang muốn vì hắn mà cao hứng, đột nhiên lại nhìn thấy một giọt lệ đỏ tươi từ khóe mắt hắn lăn xuống.

Không! Kia không phải nước mắt!

Chỉ kịp thấy Thiên Lý Nhân hai mắt vỡ òa, dòng máu đỏ tươi như lệ trắng lác trên hai má. Đôi mắt yếu ớt căn bản không thể thừa nhận sức mạnh tập trung quá lớn, chẳng lẽ Thiên Lý Nhân tuy đã đột phá cực hạn, nhưng thân thể vẫn chưa thể làm quen, vì thế mới khiến hai mắt bị thương?

Thế nhưng nam nhân cao gầy kia vẫn không hề để tâm, mặc kệ huyết tuyến rơi xuống hai má, tích tích lạc trên mặt đất, thậm chí còn không buồn nâng tay lau.

Đôi mắt càng ngày càng đau nhức, loại đau đớn khác thường như bị ngàn cây kim đâm vào khiến hắn nhớ tới nỗi thống khổ kịch liệt lần đó khi uống phải Mặc Hoắc độc thảo, có điều đau đớn này còn lợi hại hơn gấp trăm lần, như muốn báo trước điều gì đó. Thiên Lý Nhân cũng rất rõ ràng, hắn kỳ thật đã không thể chịu đựng thêm được nữa, nên lập tức thu lại pháp nhãn thì bản thân có thể bảo trụ bình an. Có điều, hiện giờ, trong lòng hắn, thứ quan trọng nhất, là tìm được Huyền Châu, cầu được Khai Dương tha thứ, chỉ cần có thể trở lại nhưng ngày ở chung bình thân lúc trước, hắn cho dù có bị mù lần nữa, cũng là đáng giá.

Vì vậy hắn kiên quyết không muốn bỏ cuộc, máu trào ra từ đôi mắt rơi xuống càng lúc càng nhiều, thậm chí ướt hai vạt áo, màu sắc đỏ tươi len vào vải áo trắng chuyển thành đen sẫm, nhìn thấy mà ghê người, làn da hai bên mắt thậm chí cũng bắt đầu giống như vỏ cây già cỗi dần dần héo rũ, lan tràn từ thái dương xuống dưới.

Việt Phi Lăng rút cuộc nhìn không được nữa. Chỉ thấy hắn tay áo tung bay, giống như một bức màn bao trùm lấy bầu trời, che trước mặt Thiên Lý Nhân, muốn chắn đi tầm mắt của hắn. Lại lập tức không tiếng động mà bay lên, đứng bên cạnh Thiên Lý Nhân, thấp giọng khuyên nhủ: “Đừng tìm nữa.”

Thế nhưng giờ phút này, Thiên Lý Nhân hai mắt đã tẩm đầy máu tươi, con ngươi đã biến trắng bệch xám xịt, như đã không còn ánh sáng. Hắn cuối cùng nhắm hai mắt lại, nâng cánh tay, chỉ về phương nam xa tít: “Ở nơi đó..... Làm phiền đạo trưởng.....” Còn chưa kịp nói xong, thân thể đã mềm nhũn ngã xuống, rốt cuộc không chống đỡ được nữa mà hôn mê.

Việt Phi Lăng đem hắn chặt chẽ ôm vào lòng, giữ chặt rồi, mới nhìn về phía hắn chỉ, quả nhiên thấy ở nơi đó, có một ngôi sao vừa to vừa sáng, mà phía sau ngôi sao ấy, lại ẩn ẩn có một bóng đen, có điều vì ngôi sao phía trước quá mức rực rỡ, cái bóng đen kia vì thế cũng trở nên càng mờ ảo, rất khó nhìn ra.

Tổ Nữ là thần nữ Thiên Hán, muốn ở giữa Ngân Hà giấu đi một hạt châu cũng là điều cực kỳ đơn giản, cho dù Hiên Viên Hoàng Đế ngày đó có biết rõ điều này, chỉ sợ cũng không thể từ trong Thiên Hà mệnh mông mờ mịt tìm về Huyền Châu kia. Huống chi là Thiên Lý Nhân.....

Việt Phi Lăng cúi đầu, tinh tế ngưng mắt nhìn nam nhân đang nghiêng đầu tựa vào vai mình, trên khuôn mặt trắng bệch toàn bộ là huyết tuyến đã khô cạn, làn da nơi khóe mắt lại giống như lão nhân da dẻ khô nẻ, hắn khiến bản thân trở nên chật vật thể này lại chỉ là vì một câu tha thứ của Vũ Khúc. Nam nhân này, quả nhiên là gốc hết thuốc chữa.

Nhưng tấm lòng như vậy, mới đáng trân quý làm sao!

Việt Phi Lăng nhẹ nhàng mang Thiên Lý Nhân trở lại mặt đất, đưa hắn an ổn nằm xuống một khối đá ven bờ, tùy tay cởi ra ngoại bào đắp lên người hắn. Lại xoay người, gọi mây, bay về phía chân trời, chốc lát sau, đã thấy cầm một viên Huyền Châu ô màu đen như mực trở mặt đất.

Huyền Châu này lớn gần bằng nắm tay, châu thân đen như mực, lại sáng rực trong suốt, bên trong mơ hồ

có tia sáng phát ra, như đang ẩn chứa một sức mạnh thần kì, nằm yên lặng trong tay Việt Phi Lăng ẩn ẩn tỏa ra tiên khí. Châu này vốn là của Hiên Viên Hoàng Đế, lại tắm mình trong Ngân Hà nhiều năm, hấp thụ tinh hoa trời đất, quả nhiên không phải vật tầm thường.

Việt Phi Lăng mặc dù cũng đã nhìn quen đủ loại bảo vật, thế nhưng viên thượng cổ Huyền Châu này quả thật là trân bảo vạn năm khó gặp. Nếu dùng châu này tu luyện, tu vi tuyệt đối một ngày bằng một năm, luyện ít đạt nhiều.

Thế nhưng Việt Phi Lăng chỉ xé xuống một miếng vải trắng từ tay áo, đem Huyền Châu kia bọc lại kỹ càng, rồi đặt xuống bên người Thiên Lý Nhân. Xoay người đi về bên bờ sông, lấy ra một chiếc khăn tay thấm ướt, lại quay trở về bên cạnh Thiên Lý Nhân, thay hẩn tinh tế lau đi vết máu trên mặt. Lau đến khi toàn bộ khăn đều là máu đen, lại trở về bên dòng sông giặt sạch, như thế vài lần qua lại, cuối cùng cũng làm khuôn mặt Thiên Lý Nhân sạch sẽ trở lại.

Hẩn cất khăn tay, lại nhìn nhìn sắc trời, trời vẫn chưa sáng, ít nhất vẫn còn nửa canh giờ nữa.

Việt Phi Lăng ngồi xuống bên người Thiên Lý Nhân, đôi mắt lợi hại kia giờ đã nhắm lại, vô pháp biết được hẩn đang làm điều gì. Người kia có thể an tâm nhắm mắt trước mặt hẩn, có phải đã bắt đầu tín nhiệm hẩn rồi không?

Trên khuôn mặt nho nhã lộ ra biểu tình ôn nhu khi cười, Việt Phi Lăng nâng tay gạt đi vài sợi tóc rối bên má nam nhân, chậm rãi vuốt ve.

“Người còn không biết tâm tư của ta với người đi?..... Nếu là biết được, đại khái cho dù con mắt có rơi ra ngoài, người chắc chắn cũng sẽ không nhắm lại trước mặt ta.” Hẩn cười khẽ, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời đã không còn đen đặc, “Người đã có lời giao phó, Phi Lăng tự nhiên không thể cô phụ..... Vậy, chúng ta liền đợi tới lúc mặt trời mọc đi, nếu trước lúc đó Vũ Khúc Tinh Quân xuất hiện, ta liền đem người trả lại cho hẩn. Còn nếu, mặt trời đã mọc rồi mà vẫn không thấy hẩn, như vậy.....”

Trong đôi mắt phượng hiện lên một tia dự niệm không hề che dấu. “Người sẽ là của ta.”

31. Quyển 2 - Chương 12

Duy kiến Huyền Châu thất tung tích

Bà Dương Hồ để phóng Tứ Độc Long Thần

(Chỉ gặp Huyền Châu, người không thấy)

Đáy hồ Bà Dương, tìm Tứ Độc Long Thần)

Mặt trời lên cao ba sào, Khai Dương rời khỏi Bạch Nhân Nham liền ngay lập tức hướng Giáng Châu Hà bay về.

Trước khi mặt trời mọc hẳn vẫn còn cảm giác được hồn tinh trên người Ly Lâu đáp lại hẳn ở nơi đó, trong lòng thầm nói người kia không phải đã rời đi sao? Sao lại trở về? Trở về rồi lại có phải đang tìm mình không?

Trong lòng không khỏi nảy lên chút ngọt ngào, nam nhân mộc mạc kia, rốt cuộc vẫn không nỡ bỏ lại mình.

Thế nhưng đến khi mặt trời mọc lên rồi, lại đột nhiên không thể cảm nhận vị trí hồn tinh nữa!

Khai Dương mặc dù không biết đã phát sinh chuyện gì, lại ẩn ẩn cảm giác không ổn, càng thêm tăng tốc hướng phía Yểm Hỏa quốc bay đi.

Vừa tới bên bờ Giáng Châu Hà liền nhảy xuống khỏi mây, ngoại trừ đám lửa trại đã sớm tắt, hoàn toàn nhìn không thấy thân ảnh của Thiên Lý Nhân đâu.

Khai Dương nhíu mày, ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỉ thấy trên một khối đá cách đó không xa, có thứ gì đó dùng vải bao lại. Hẳn vội vàng bước qua nhặt lên, chưa mở ra, đã phát hiện bên trong tản ra từng trận tiên khí.

Đây là vật gì?

Liền vội vàng nhấc tấm vải lên, chỉ thấy bên trong gói một bảo châu toàn thân tối đen, bên trong còn lấp lánh ánh sáng.

Chẳng lẽ là Hiên Viên Huyền Châu?!

Khai Dương trong lòng mừng rỡ, thế nhưng lại nghĩ, bảo châu này tại sao lại vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây? Nhất định là Thiên Lý Nhân đã tìm được vật ấy, trong lòng liền không khỏi có chút tức giận, hảo nham Thiên Lý Nhân người, khiến ta mà tức bỏ đi cũng không thèm đuổi theo, hóa ra là vội đi tìm cái gì mà bảo châu này..... Quay về ... sẽ tính toán với người sau!

Hắn đem bảo châu cất vào trong túi Càn khôn, xoay người nhìn khắp xung quanh, thật muốn nhìn xem cái tên gia hỏa khô như gỗ kia có phải đang trêu chọc hắn mà trốn ở đâu đó không. Thế nhưng đợi một hồi lâu, lại vẫn không thấy người xuất hiện, thật kì quái.

Nếu đã tìm được Huyền Châu, tại sao không tận tay đưa cho mình, chỉ vớt trơ tro ở đây.....

Hay là?

Gặp chuyện gì bất trắc gì rồi?!

Khai Dương nhất thời sợ hãi, vì hấn tức giận bỏ đi khiến Thiên Lý Nhân bị thương cũng không phải chuyện lần một lần hai, bây giờ ngay cả hồn tinh trên cánh tay người kia cũng đã mất liên hệ, chỉ sợ kẻ bắt Thiên Lý Nhân đi cũng không phải nhân vật tầm thường!

Rốt cuộc là ai?!

Có năng lực che giấu hồn tinh của hấn, đem Ly Lâu vô thanh vô tức rời khỏi nơi này?

Tâm loạn như ma, vừa nghĩ đến Thiên Lý Nhân không biết ở đâu, cũng không biết người có bị thương hay không, trong lòng liền không thể tĩnh lại. Nhưng cũng biết, vội vàng xao động cũng không giúp được gì, Khai Dương đột nhiên nâng chưởng hóa ra một quả cầu lửa, lại đột nhiên nắm tay thu lại, dứt khoát chưởng thẳng bàn tay trần trụi vào tảng đá kia, đau đến mức hai mày nhắm chặt.

Nhưng dù nhiều dù ít, cũng khiến hấn bình tĩnh trở lại.

Đem Thiên Lý Nhân đi, lại để lại Huyền Châu, vậy hiển nhiên là biết hấn đang tìm châu này mới lưu cho hấn, giống như đang muốn cùng hấn giao dịch, [ta dùng bảo châu đổi lấy Ly Lâu].

Mà biết việc lần này, ngoại trừ Hắc Long Vương, thì.....

“Việt Phi Lăng!”

Khai Dương nghiêng răng nghiêng lợi hét lớn một tiếng, thẳng hướng trúc trạch Việt Phi Lăng trên núi xông tới, nhưng mà nơi đó sớm đã vườn không nhà trống, chỉ còn lại thủy trúc lúc lúc lắc lắc cùng hoa hoặc hương phiêu tán, mặc cho Khai Dương có tìm bao lâu, vẫn không thu được kết quả.

Việt Phi Lăng kia rốt cuộc đem Ly Lâu mang đi đâu rồi?!

Khai Dương đứng dưới lầu trúc, trừng mắt nhìn rừng trúc tía lay động sinh tư trước mặt.

Vũ Khúc Tinh Quân đang trong cơn giận dữ đột nhiên nhảy lên, nháy mắt, liệt hỏa từ đằng sau hấn bốc lên cuộn cuộn, toàn bộ rừng trúc nhất thời rơi vào biển lửa, chỉ trong thời gian có nửa nén hương đã hoàn toàn hóa thành tro bụi.

Khai Dương ở trên không trung xoay quanh nửa ngày, chung quy vẫn không tìm được bóng dáng Việt Phi Lăng cùng Thiên Lý Nhân.

Bầu trời mây xanh thưa thớt, nào có thấy người.

Khai Dương đạp lên đám mây đỏ rực lửa cháy, trừng mắt nhìn núi cao dưới trần gian, nhin không được rít gào rống to: “Thiên Lý Nhân!! Người trở về cho ta!!”

Tiếng hô chấn động tới tận chân trời, như bạo lời rền rĩ..... Đáng tiếc, lại thủy chung không có người trả lời.....

tự từ tự ở

Cứ thế, quang âm vội vàng, trong lúc vật đổi sao dời, thoáng cái một năm đã qua.

Khi đó Khai Dương cũng chẳng được mấy chuyện khác, đem Hiên Viên Huyền Châu giao cho Thiên Xu rồi, liền đi khắp ngũ hồ tứ hải tìm Thiên Lý Nhân, nhưng dù có đi bao nhiêu lần vẫn thủy chung tìm không thấy.

Đối với Hắc Long Vương, giao hảo với Việt Phi Lăng chính là gặp họa.

Hắn với Việt Phi Lăng tuy nói tương giao đã ngàn năm, nhưng trong đám tiên gia, do thiên thọ không có giới hạn, thế nên so sánh ra cũng cực kì ít qua lại với nhau, mà Việt Phi Lăng kia, Hắc Long Vương cũng chỉ biết hắn đắc đạo từ Thanh Khâu, thường xuyên dạo chơi tứ hải, ngẫu nhiên cũng đến Bạch Nhân Nham bái phỏng mà thôi. Còn việc Việt Phi Lăng có những nơi ẩn thân nào khác, hắn quả thật cũng không biết rõ.

Điều này lại khiến Khai Dương thêm một lần tức giận suýt nữa một trận đại hỏa thiêu trụi phủ trách Hắc Long Vương, nhưng hắn cũng biết, Hắc Long Vương chẳng qua cũng là một mảnh hảo tâm, mới tiến cử Việt Phi Lăng dẫn đường cho bọn hắn mà thôi. Hắc Long Vương tính tình ngay thẳng, sao có thể biết trước sẽ phát sinh tình huống thế này. Mà lần này nếu có trách, cũng chỉ có thể trách bản thân lỗ mãng, bỏ mặc người kia mà đi, lại không nhớ được nam nhân kia pháp lực mỏng manh, có biết cũng chỉ là mấy pháp thuật nhỏ bé.

Tuy rằng Khai Dương không trách cứ nhiều, Hắc Long Vương lại cảm thấy không thể chối bỏ trách nhiệm, một năm này hắn cũng buồn ba khắp nơi tìm kiếm.

Ngày đó, hắn rời khỏi Bạch Nhân Nham, đến Bà Dương Hồ cầu kiến Tứ Độc Long Thần. Tứ Độc Long Thần nay nguyên là thái tử Đông Hải, vì trần yêu có công, được Thiên Đế gia phong làm vương, chưởng quản Trường Giang, Hoàng Hà, sông Hoài, cai quản tứ đại thủy mạch, nếu nói biến cả mệnh mạng là do Tứ Hải Long Vương chưởng quản thì thủy hệ vùng đại địa Trung Nguyên đều nắm trong tay vị Tứ Độc Long Thần này.

Hắc Long Vương ở bên ngoài long cung dưới đáy Bà Dương Hồ đợi ước chừng đã nửa canh giờ, quy thừa truyền lệnh mới chậm rãi từ từ đi ra, ngược lên đôi mắt mông lung, trả lời: “Thứ lỗi Hắc Long Vương, Long Vương nhà ta đang ngủ trưa, đành phiền ngài đứng chờ một lát.....”

Hắc Long Vương nhíu mày, nhưng vẫn nhẫn xuống tính tình, nói: “Làm phiền quy thừa lại đi thông báo

lần nữa, nói bốn vương có chuyện quan trọng muốn cầu kiến.”

Quy thừa có điểm không kiên nhẫn rụt rụt cần cổ, hừ nói: “Hắc Long Vương, tiểu thần cũng đành nói thật với ngài, Long Vương nhà ta đang bận cùng Long Phi chơi cờ! Ngài vẫn là nên trở về đi!” Dứt lời, xoay người liền đóng cửa.

Hắc Long Vương trừng mắt nhìn long cung tường mái chạm ngọc ngụy nga, khuôn mặt ngăm đen toát ra một trận thâm ý, đôi mắt to hơi nhú lại, đột nhiên thân hình bạo dài, hiện ra Hắc Long chân thân!!

Chỉ thấy một con rồng long lân tối đen ở ngay trên long cung cuộn quanh, đột nhiên phát ra một tiếng gầm vang, trong khoảnh khắc đáy nước liền rung động mãnh liệt, đất rung cung lắc, giống như sắp sụp đổ tới nơi, sợ tới mức lính tôm tướng cua dưới lòng hồ khắp nơi bỏ chạy, vừa mở cửa trốn lại thấy Long Vương thần uy, tất cả đều sợ tới mức hồn phi phách tán, không thể động đậy.

Hắc Long mạnh mẽ thon dài trở mình quẫy đảo, long lân đen thui ẩn ẩn lộ ra hồng quang, dòng nước bốn phía xung quanh long thân bạo thẳng (sôi, bốc hơi) ùng ục thoát ra bọt khí, giống như sắp sôi lên vậy.

Trong hồ nào có thủy tộc dám tới gần, chỉ sợ vừa tới gần liền bị nấu thành canh hải sản.

Đang không biết làm sao, bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm lạnh lạnh từ sâu trong long cung truyền ra.

“Sao vậy? Nhị thúc coi Bà Dương Hồ này của ta là nồi nấu canh sao?”

Chỉ thấy một gã thanh niên khôi ngô tuấn tú một thân kim tuyến long bào đạp nước bước ra. Nhìn thân thể to lớn của Hắc Long, trong mắt liền hiện lên một tia sáng thâm sâu khó hiểu.

Hắc Long Vương thu lại chân thân, hiện ra hình người như thiết tháp, vị thanh niên mặc bạch tuyến long bào này mặc dù cũng thon dài cao lớn, nhưng nếu so với Hắc Long Vương kia, vẫn là thấp hơn nửa cái đầu.

Nhìn khuôn mặt xấu xí hoàn toàn không tương xứng với long thân tu mỹ, tuấn mi như phi kiếm của thanh niên nhú lại.

Hắn phe phẩy tay áo, tựa tiểu phi tiểu nói: “Khó được Nhị thúc đến thăm tiểu chất (đứa cháu) một lần, có điều không biết tiểu chất đã đắc tội với Nhị thúc chỗ nào, lại khiến người muốn phiên giang đào hải trong hồ của tiểu chất thế này.”

Hắc Long Vương tự biết bản thân nhất thời xúc động, lại đang ở trong địa phận của Tứ Độc Long Thần, dám hiện long thân khuấy đảo hồ nước, này chính là làm nhục Long thần trong hồ, huống chi lần này đến đây là có việc muốn nhờ hắn. Hắc Long Vương đành phải cười sưng mà nói: “Ta tính tình táo bạo vốn không đổi được, mới vừa rồi là vì nóng lòng muốn được gặp người....”

“Thế sao?” Trên khuôn mặt tuấn dật hiện lên nụ cười, lính tôm tướng của bốn phía đều nhìn đến ngay người, bọn họ cũng coi như đã hầu hạ vị Tứ Độc Long Thần này nhiều năm, trừ bỏ khuôn mặt tuấn tú lãnh khốc đậm mạc ngày thường kia, lại một lần cũng chưa từng nhìn thấy hần cười.

Mà giờ người thanh niên kia lại cười như gió xuân, khóe mắt liếc về phía quy thừa vừa bị thần uy Long Vương dọa sợ tới rúc vào trong mai: “Chẳng lẽ là hạ nhân bên dưới có chỗ nào chậm trễ?”

Hắc Long Vương trợn mắt nhìn người kia vô tình trách tội kẻ dưới, nhưng cũng không trả lời. Có điều quy thừa kia vì sợ Tứ Độc Long Thần trách tội, cuống quýt thò cái đầu ra, muốn biện giải: “Oan quá.....” Còn chưa kịp nói xong, chỉ thấy thanh niên kia ngón tay vừa chỉ, một đạo bạch quang chói mắt bắn thẳng đến chỗ quy thừa, nháy mắt đã đánh hần về nguyên hình, trở thành một con rùa lớn lưng xanh.

Rõ ràng biết người kia sai quy thừa giữ chân hần bên ngoài, hiện giờ lại đem toàn bộ tội lỗi đổ hết lên đầu nó, lại còn đánh nó quay về nguyên hình, Hắc Long Vương nhịn không được nói: “Ngao Ân, người ”

“Nhị thúc!” Thanh niên thân thiết kéo Hắc Long Vương đi vào trong điện, “Mặc kệ bọn chúng đi, chúng ta đã đến vài ngàn năm không gặp a, phải hảo hảo nói chuyện mới đúng! Mau, mau vào trong ngồi, tiểu chất đãi người Cốc Vũ Tiêm* trà tốt nhất Bà Dương Hồ!”

Hắc Long Vương chỉ đành cười khổ, không phải mới vừa ngủ trưa cùng chơi cờ trong long cung sao? Sao phải tự tay đi pha Cốc Vũ Tiêm trà, lại tốn công lấy nước suối trong núi, ẩm sứ, than đun đi nấu nước sôi, không phải chỉ cần chút công phu là tất cả xong rồi sao?

“Quy thừa kia.....”

Thanh niên hiển nhiên đối với việc hần quá quan tâm đến quy thừa kia mà bất mãn, khuôn mặt tươi cười nhất thời tiêu thất, liếc mắt nhìn con rùa lớn lưng xanh tội nghiệp bên ngoài, hừ nói: “Được rồi, ta khôi phục lại cho nó là được chứ gì. »

Với người thanh niên đặc chí, là tiểu chất của mình, lại cũng là Long thần tôn quý một phương này, Hắc Long Vương thật sự chỉ đành bỏ cuộc, tùy ý hần đem mình lôi vào nội điện. Bàn trà trong điện quả nhiên đã chuẩn bị tốt một ấm trà Cốc Vũ Tiêm, thanh niên kéo Hắc Long Vương ngồi xuống, tự mình rót trà cho hần, bản thân lại không hề uống, chống tay vào cằm ngồi một bên.

Hắc Long Vương sớm đã quen với ánh mắt nhìn mình trắng trợn của tiểu chất này, cũng không tiếp tục so đo, chỉ nhấp một ngụm trà, liền buông chén xuống.

Thanh niên thấy hần uống không yên, liền hỏi: “Uống không ngon sao?”

Hắc Long Vương lắc đầu, nói: “Ngao Ân, bốn vương lần này đến đây, thật ra là có việc muốn nhờ.....”

Hần nói thẳng ý đồ đến đây, cũng không để ý sắc mặt thanh niên kia theo từng chữ phát ra dần dần

chuyển lãnh, cuối cùng đợi đến khi hắn nói xong, người kia đã thu lại nụ cười, lạnh lùng nói: “Nguyên lai là thay Võ Khúc tìm người, tiểu chất này lại còn tự mình đa tình, cứ ngỡ Nhị thúc là chợt nhớ ra mình còn có một tiểu chất là ta mà đến thăm, hừ.....” Hắn nhắc chén trà lên, uống một ngụm, lại nói, “Nếu như là cầu cho người khác thì cũng không có gì đáng nói, bất quá cách đây mấy hôm Vũ Khúc Tinh Quân đã đến Bà Dương Hồ của ta làm loạn một trận, chấn sập nửa tòa long cung. Náo loạn chán chê, lại dám đốt miếu Long Vương của ta. Nhị thúc, tiểu chất cũng không phải hạng người hẹp hòi, thế nhưng chuyện lần này, dù sao cũng phải có trước có sau chứ?”

Hắc Long Vương nghe vậy đầu liền nặng thêm một trận, trầm nghĩ, Vũ Khúc Tinh Quân này đắc tội với ai không đắc, lại đi đắc tội với tên tiểu thái tử Đông Hải có thù tất báo này, ngày trước ở Đông Hải long cung, vị tiểu thái tử này cũng không ít lần rước phiền toái đến cho Tứ Hải Long Vương, nếu không phải thế, làm sao anh hắn phải mất công đá y khỏi biển giới đến này Bà Dương Hồ này làm vương?

Thấy Hắc Long Vương vẻ mặt muốn nói lại thôi, thanh niên mi phong vừa chuyển, lại nở nụ cười: “Bất quá nếu Nhị thúc đã đến cầu, tiểu chất cũng không thể không để ý mặt mũi. Như vậy đi, người – ta có thể tìm, bất quá phải có điều kiện!”

“Điều kiện gì?”

Thanh niên nhẹ hạ nửa mắt, che đầy giảo ý lướt qua con người: “Tiểu chất cùng Nhị thúc đã nhiều năm không gặp, thật sự nhớ thương, muốn mời Nhị thúc ở lại long cung mấy ngày rồi mới đi, thế nào?”

Hắc Long Vương còn tưởng hắn sẽ đòi mấy cái yêu cầu khó dễ mình, vừa nghe, liền liên tục gật đầu đáp ứng: “Đương nhiên có thể.”

“Hảo!” Thanh niên lại tràn nụ cười tươi sáng như ngọc, từ trên ghế nhảy dựng lên, “Nhị thúc người ngồi đây đợi một chút, chất nhân đi một chốc sẽ trở lại!” Nói xong, liền đứng lên đi ngay, mới được hai bước lại cảm thấy quá chậm, cả người sáng lên, trong phút chốc chỉ còn thấy một con cự long ngân bạch uốn lượn qua hành lang nội điện, bơi khỏi long cung. Ngân long này thật sự rất xinh đẹp, ở trong đáy hồ tối tăm xanh thẫm, bạc lấp như bảo thạch lóe ra vô số lam quang.

Hắc Long Vương ha hả cười rộ lên, nhìn thân ảnh ngân long đi xa, không khỏi than nhẹ, tiểu chất này cũng đã làm Tứ Độc Long Thần lâu như vậy, tính nết vẫn cứ hay xúc động như cũ. Có điều, quả thật trên thế gian tựa hồ cũng chưa xuất hiện việc gì khiến chất nhân này làm không được, y nếu đã đáp ứng, chắc chắn sẽ làm cho thỏa đáng.

Hắn đánh giá một chút cây san hô làm giá đặt ngọc lưu ly nơi góc tường long cung hoa lệ, thật sự là phủ đệ đơn sơ nơi Bạch Vân Nham kia của mình không thể so sánh được.

Không phải chỉ ở vài ngày thôi sao? Đây có đáng là gì?

Nhưng Hắc Long Vương đại khái vẫn còn chưa nắm rõ hết mọi chuyện, tuy nói là mấy ngày, nhưng rốt cuộc là muốn bao nhiêu ngày đây.....

=====

Qua ba ngày, Khai Dương đột nhiên bắt gặp một ngư tinh trên trán có chu sa đỏ tươi, nhần rằng Hắc Long Vương có lời cho hần, nói đã tìm thấy Việt Phi Lăng, hần cùng với Thiên Lý Nhân đang ẩn thân tại Vu Lạc Hà, trong Phục Ngưu Sơn. Lại tặng thêm một bảo châu, nói là lễ vật tạ ơn của Tứ Độc Long Thần, việc trước đây đến náo loạn Bà Dương Hồ cùng việc hủy Long cung coi như xóa bỏ.

Khai Dương tuy có chút mặc danh kỳ diệu, nhưng biết được nơi Thiên Lý Nhân đang ở rồi, cũng không cần bận tâm chuyện khác, nhận lấy bảo châu, liền vội vàng hướng Phục Ngưu Sơn bay tới.

32. Quyển 2 - Chương 13

Tích thủy bảo châu phân phi bộc

Huyền cảnh tự tại Phục Ngưu Sơn

(Bảo Châu trừ nước tách thác đổ

Ảo ảnh tự tại núi Phục Ngưu)

Lại nói khi Khai Dương đuổi tới Vu Lạc Hà. Phục Ngưu Sơn phía tây giáp Hùng Nhĩ, nam thông với Nam Dương, đông đến Đồng Bách, tại nơi Hoài Hà cùng Hán Giang phân thủy, nơi này tám trăm dặm đều là núi, trùng điệp hùng vĩ, chỉ thấy tường vân (mây mang điềm lạnh) bông bênh, suối hợp thành thác, sương mù lăng đăng, quần quít nơi rừng cây, thật giống như nhân gian tiên cảnh.

Khai Dương chỉ cảm thấy kì quái, một năm này hần đã mấy lần đi qua tam sơn ngũ nhạc, Phục Ngưu Sơn cũng tới không ít, nhưng lại hoàn toàn tìm không thấy tung tích của Việt Phi Lăng. Giờ được Tứ Độc Long Thần chỉ điểm, hần lại đến nơi này, ở trong không trung bay tới bay lui xem xét vài lần, thủy chung vẫn nhìn không ra một chút dấu vết.

Chẳng lẽ Tứ Độc Long Thần cố ý lừa gạt hần?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, có Hắc Long Vương đến cầu tình, Tứ Độc hần sẽ không cố ý nói bừa, liền hạ mây, hướng một bên sườn núi bay tới.

Phục Ngưu Sơn thế núi trập trùng, tự nhiên không ít thác nước như rách trời đổ xuống. Đúng lúc Khai Dương đang bay qua một thác nước như thế, đột nhiên bảo châu tị thủy trong lòng lại trở nên kích động. Châu gặp nước liền linh, không cần vận pháp lực đã đem dòng nước trước mặt tách sang hai bên.

Khai Dương không khỏi bật cười, Tứ Độc Long Thần tặng thứ này cho hắn có tác dụng gì chứ, hắn cũng không phải ra hồ xuống biển, hơn nữa bản thân hắn biết thuật tị thủy (lặn dưới nước mà không ướt), cho dù không có bảo châu tị thủy này, hắn vẫn có sế cách của mình.

Hắn cũng không hề để ý nữa, một đường bay đi, bảo châu tị thủy trong lòng cứ gặp nước liền tách ra, ngay cả suối nước chảy trên núi cũng không hề bỏ qua.

Hắn bay đã nửa canh giờ, trước mặt lại xuất hiện một con thác trắng xóa, lúc đi qua cũng không thấy có gì khác thường, Khai Dương đang muốn bỏ qua, lại bỗng nhiên cảm thấy có chút không kì lạ, quay đầu nhìn lại, vẫn thấy thác nước trắng xóa ồ ồ lao xuống, khí thế bất phàm, thế nhưng..... bảo châu tị thủy trong lòng lại không hề động tĩnh, hoàn toàn không giống bình thường đem thác nước xé mở. Khai Dương tâm sinh nghi ngờ, quay lại, chậm rãi bay tới.

Đến khi tiến vào gần sát, bên tai vẫn là tiếng thác rơi xuống ầm ầm, nhưng ngay đến cả nửa giọt nước cũng không hề rơi trúng người hắn.

Ảo thuật!!

Ngay lập tức Khai Dương tay trái giơ lên, liệt diễm bốc thẳng, lao tới, chỉ thấy quang lửa xẹt qua, một mùi khét đã bốc lên, thác nước trước mặt bất ngờ biến mất vô tung. Giữa không trung chỉ còn lại một bức họa bị đốt mất phân nửa cuộn lại từ từ rơi xuống, trên khung vải bị thiêu mất một nửa chính là hình vẽ một thác nước trên núi phi thường sống động!

Khó trách hắn mấy lần đến tìm không thấy, hóa ra đã được thi hạ ảo thuật che mắt, chặn lại mắt hắn.

Bây giờ ảo thuật đã bị phá, liền lộ ra cảnh tượng chân thật phía sau. Trước mắt đâu còn là vách núi cao ngất trời, bất quá chỉ là một triền núi thoải thoải, trên sườn núi là một mảnh rừng trúc, trong rừng bay ra từng đợt hương thơm của hoắc hương, thấp thoáng còn thấy trúc lâu mơ hồ như đang ẩn hiện trong rừng, cự nhiên cùng với khu rừng trúc đáng ghét bị lửa giận của hắn thiêu đốt một năm trước giống nhau như đúc.

Khai Dương âm thầm giật mình.

Cất bước đi lên núi, xuyên qua rừng trúc, trúc lâu đứng giữa rừng yên tĩnh, bóng trúc lay động, xung quanh lại không hề thấy một bóng người. Khai Dương còn đang nghi hoặc, bỗng nhiên lại nghe được tiếng cửa trúc chi nha một tiếng mở ra, một thân ảnh vô cùng quen thuộc đẩy cửa ra ngoài.

Ly Lâu!

Thanh âm cứ nhiên ngưng lại trong cổ họng, phát không ra.

Khai Dương tròn to đôi mắt gắt gao trừng trừng nhìn thân ảnh nam nhân kia, chỉ sợ chớp mắt một cái,

người kia liền giống thác nước ảo thuật vừa rồi, biến mất vô tung.

Một năm xa nhau này, nam nhân vốn đã bạc gầy lại càng thêm hao nhược.

Động tác của người kia có điểm chậm, hắn từng bước đi xuống khỏi trúc lâu, từ tốn đến trước vườn hoắc hương, trên tay còn xách theo một thùng nước, từ trong thùng thò ra một cái cán gáo dài dài, tựa hồ hình như đang định tưới nước đám hoa hoắc hương. Hắn từ tốn bước đi trong khu vườn, cẩn thận đem nước từng gáo tưới vào lòng đất.

Những bông hoắc hương màu tím theo gió lay động, giống như đang vì người kia mà khiêu vũ, vì muốn hắn được vui.

Khai Dương đột nhiên cảm thấy, hóa ra nam nhân luôn ngồi cô độc một mình trên thiên giai kia, nếu không có mình hắn cũng có thể sống tương đương tự tại. Trong lòng không khỏi dâng lên một trận chua xót, một năm này Thiên Lý Nhân mất tích, hắn thường xuyên trong lúc bất tri bất giác nhớ đến rất nhiều chuyện.

Tầng sa mỏng manh trước nay luôn chắn giữa hai người đột nhiên bị đẩy ra, hắn mới phát hiện, Ly Lâu thật ra luôn bao dung với hắn. Mà hóa ra bản thân tình tình tùy hứng lại không lúc nào không tổn thương nam nhân luôn ẩn nhẫn ít nói này.

Nếu không phải bị bức tới cực hạn, chỉ sợ cho dù có phải trải qua thời gian vĩnh viễn sánh cùng thiên địa, Thiên Lý Nhân chắc chắn cũng sẽ không để hắn biết, mà bản thân hắn, lại vẫn như cũ hoàn toàn không hay.

Hắn nhiều ít cũng có điểm tức giận nam nhân lúc nào cũng tự cho là đúng này, thế nhưng, nhiều hơn chính là đau lòng vì người kia lúc nào cũng phải kìm nén đau khổ mà kiềm chế bản thân.

Từng nghĩ tới rất nhiều tình huống, cũng đã dự đoán tình huống xấu nhất có thể xảy ra, hắn thậm chí còn chạy xuống tận địa phủ, tìm Diêm Quân hỏi Thiên Lý Nhân có còn ở nhân thế hay không, lại được câu trả lời rằng, nam nhân này bản thân vốn là thượng cổ dị nhân, thậm chí so với Diêm Vương gia còn nhiều tuổi hơn, trong sổ sinh tử căn bản không hề có ghi chép về hắn. Thấy Khai Dương biểu tình lo lắng, Diêm Quân lại thật khó có khi thông cảm một lần, nói cho hắn biết Địa Phủ tạm thời không thu giữ được một thượng cổ hồn phách mới nào.

Biết Thiên Lý Nhân còn sống, hắn liền chưa từng từ bỏ tìm kiếm, túi Càn Khôn bên hông tràn đầy tiên thảo tiên dược cướp đoạt từ trong điện Thiên Tuyền, lo lắng khi tìm được Thiên Lý Nhân rồi, nếu là sinh mệnh hắn bị đe dọa, liền đem đồng tiên dược có khả năng tăng vạn năm công lực này nhét vào miệng hắn, rồi mới mang về thiên giới cầu Đế Quân cứu trị, chắc cũng có thể hoãn được chút thời gian đi?

Thế nhưng những thứ này, hiển nhiên là chẳng cần dùng tới.

Thiên Lý Nhân vẫn sống thật tốt.

Một tấm thanh hương ti bào cắt sát người càng tôn rõ thân hình thon dài cao ngất của hắn, trên búi tóc chỉnh tề xuyên qua một cây mộc trâm, tuy không phải quá mức sang quý, nhưng lại được chạm khắc cẩn thận, tỏ rõ một phen tâm tư của người làm.

Khai Dương trong lòng khô khốc nghĩ, người nợ tựa hồ đối đãi với Thiên Lý Nhân cũng không tồi, bản thân tuy cùng Thiên Lý Nhân ở một chỗ, lại chưa từng nghĩ vì hắn mà làm chút chuyện gì đó, chỉ cắm đầu chạy về phía trước, ngay cả quay lại liếc mắt nhìn hắn một lần cũng chưa từng làm.

Có lẽ, bọn họ ở chung với nhau, so với mình lại càng tâm đầu ý hợp.

Lúc này, trải qua thiên sơn vạn thủy cuối cùng cũng đã tìm thấy nam nhân kia gần ngay trong gang tấc, hắn thế nhưng lại không có một dũng khí gọi người kia, chỉ sợ sẽ nhìn thấy đôi mắt kia, không bao giờ ... chỉ chuyên chú nhìn về phía mình nữa, mà đã trở nên lạnh lùng đậm đặc, cái gì cũng đã bị đốt đến vô tồn.

Thiên Lý Nhân hình như vẫn chưa phát hiện Khai Dương đang đứng cách hắn không xa, đến khi gáo nước cuối cùng tưới xong rồi, mới ngừng lại động tác, ngẩng đầu lên. Mà ánh mắt hắn, trung hợp lại hướng đúng về phía Khai Dương.

Khai Dương cảm thấy trái tim như lạc mất một nhịp! Giật mình, hắn nhìn thấy mình rồi!

Lòng bàn tay rất nhanh đã bắt giắc xuất đầy mồ hôi, có phải... nên nói điều gì hay không ? Rõ ràng đã sớm nghĩ ra rất nhiều điều muốn nói, thế mà đến giờ phút này chỉ nửa câu cũng nói không ra.

Còn đang do dự, đã thấy nam nhân rõ ràng tỏ ra như không thấy hắn, xoay người trở về phòng.

Cho dù là nhìn thấy hắn cũng không muốn để ý tới nữa sao?!

Vị trí trái tim vừa khổ lại lạnh, siết chặt đau đớn.

Chắc vậy đi? Kẻ tùy hứng ngạo mạn như hắn, đừng nói là thích, cho dù là chỉ làm bạn cũng có thể khiến cho người ta chán ghét, Ly Lâu hắn, cuối cùng cũng cảm thấy phiền chán rồi sao?

Ngay cả nói cũng không muốn nói với mình nữa câu.....

Nhìn hình bóng nam nhân dần dần đi xa, Khai Dương lại không biết nên làm thế nào để giữ hắn lại.

Giờ đây Ly Lâu cùng Việt Phi Lăng đang trải qua cuộc sống ẩn cư nơi thế ngoại, so với theo mình vừa gặp tai họa lại thêm vất vả, cuộc sống không biết tốt hơn bao nhiêu lần. Khó trách ngay cả gặp mặt cũng không muốn.

Thế nhưng..... Hấn không cam lòng.

Hấn còn chưa nói với Ly Lâu tâm ý của mình, chẳng lẽ mọi chuyện ... đã kết thúc rồi sao ?!

Vũ Khúc Tinh Quân nhịn không được tiến tới một bước, lại không cẩn thận đạp phải một cành khô trên đất, một âm thanh gãy gọn đột nhiên vang lên.

Thiên Lý Nhân đang chuẩn bị vào nhà đột nhiên dừng lại, xoay người, nhìn về phía Khai Dương, lại chút nghi hoặc kêu lên: “Là Phi Lăng đạo trưởng sao?”

Khai Dương cực kì kinh ngạc, hai người cách nhau bất quá chỉ có một mảnh vườn hoắc hương mà thôi, lúc này sắc trời trong sáng, mắt cho dù không tinh đi chăng nữa cũng làm sao có thể không phân biệt được hấn với Việt Phi Lăng?

Đây là làm sao vậy?

Đã thấy Thiên Lý Nhân vì chưa được trả lời liền do dự sờ soạn bước lên hai bước: “Đạo trưởng mới đi nửa ngày đã trở về, lại quên đồ vật gì đó sao?”

Giờ phút này Khai Dương đã có thể thấy rõ ràng, cặp con người từng sắc bén bức người kia, giờ giống như bị bịt kín một tầng bạc bụi, thủy trúc lay động, cây cối xanh tươi, cũng vô pháp ở trong mắt hấn lưu lại nửa phần hình ảnh.

Ly Lâu hấn..... hai mắt đã mù!!

Khai Dương không thể tin chuyện này là sự thật, khi hấn rời đi, rõ ràng còn nhìn thấy cặp mắt sáng ngời kia chiếu ra quang mang như muốn thiêu cháy tất cả, giờ bất quá mới chỉ một khoảng thời gian mà thôi, cự nhiên đã không nhìn thấy bất cứ thứ gì sao?!

Sao lại như thế?!

Làm thế nào lại như thế?!

Lúc này hấn cũng không để tâm tới đau khổ trong lòng mới rồi, vội vàng nhảy lên, rơi xuống bên cạnh Thiên Lý Nhân, một phen giữ chặt lấy bả vai hấn, lắc hỏi: “Ly Lâu, mắt ngươi xảy ra chuyện gì?!”

Thiên Lý Nhân đột nhiên nghe thấy thanh âm của người kia, toàn thân như bị yểm chú, không thể nhúc nhích, thật lâu sau, đến khi độ ẩm bỗng cháy quen thuộc từ trên vai truyền vào trong tâm mới như bừng tỉnh khỏi giấc mộng. Nhưng vẫn không dám xác định, lại hỏi: “Là Khai Dương sao?” Giọng nói luôn cứng nhắc lại dần theo một tia run rẩy, giống như người lạc đường trên sa mạc, đến khi nhìn đến ốc đảo xanh tươi mở ra trước mắt, mừng đến mức không dám tin vừa sợ hãi tội đồ, sợ tất cả trước mặt này bất quá chỉ

là một hồi ảo giác.

Khai Dương cũng khó nhịn xuống xúc động nơi đáy lòng, hắn có chút chật vật cắn cắn môi, vươn tay, thật cẩn thận để sát vào hai mắt Thiên Lý Nhân.

Đôi mắt đã sớm nhìn không thấy, đến cả ngón tay hắn gần sát như vậy mà vẫn không có nửa điểm phản ứng, chỉ phí công mở thật to, đến khi ngón tay Khai Dương chạm tới mi mắt yếu ớt, người kia mới cảm nhận được mà chớp chớp đôi mi.

Đôi mắt này có thể nói là pháp khí cực khiến người ta chú ý của Thiên Lý Nhân, cho dù có là chúng tiên trên trời, pháp lực có cao cường tới đâu, cũng vô pháp có được năng lực nhìn xa ngàn dặm.

Thế mà giờ đây, ngay cả bàn tay chỉ cách bất quá có nửa tấc trước mặt, đều đã nhìn không tới.....

Khuôn mặt cứng như gỗ của người kia hoàn toàn không có đau thương, thế nhưng Khai Dương lại cảm thấy mắt mũi mình vừa chua vừa xót.

Thiên Lý Nhân chỉ nghe thấy duy nhất một câu hỏi của Khai Dương, sau đó không còn nghe thấy âm thanh của người kia nữa, trừ bỏ bàn tay vẫn nắm chặt lấy cánh tay hắn, hắn cái gì cũng không cảm nhận được. Một năm nay này quanh hắn lúc nào cũng là tối đen đen đặc, cứ nghĩ rằng đã quen, thế nhưng hiện giờ, chỉ vì không thể nhìn thấy Tinh Quân gần ngay trước mắt, Thiên Lý Nhân lần đầu tiên cảm thấy ảo não.

“Khai Dương..... Người có tha thứ cho ta không?”

Người kia đã chịu tới gặp mình, vậy là nói người kia đã chịu tha thứ cho mình đi? Thế nhưng hắn vẫn không dám xác định mà lại Khai Dương.

Khai Dương trợn tròn hai mắt, từ khi phát hiện ra người kia đã không còn nhìn thấy, hắn vẫn chỉ trừng mắt nhìn khuôn mặt y, hung tợn nghiêng rằng. Việc hắn có tha thứ hay không chẳng lẽ so với hai mắt đã mù của y lại quan trọng hơn sao? Cái tên nam nhân lẫn lộn đầu đuôi này, thật sự khiến người ta giận đến phát nổ!

“Khai Dương?”

Tuy rằng buồn bực, nhưng nghe được bất an ần ần thanh âm của người kia, Khai Dương vẫn là mềm lòng, hừ nói: “Bản Tinh Quân mà keo kiệt thế sao! Hừ!”

Đang muốn nói thêm mấy câu trêu chọc hắn mà lời nói đến miệng lại nghẹn trở về.

Trên khuôn mặt nam nhân cho tới bây giờ đều là cứng ngắc như gỗ kia, giống như tuyết tan, xuất hiện ý cười thực nhu hòa. Hai khóe mắt luôn buồn rầu đột nhiên trở nên sinh động, hai vết hằn hiện lên trên

má khi cười, miệng tuy vẫn khép chặt nhưng lại độ cung nhếch lên đủ chứng minh ý đang thực sự rất vui, không có nửa phần giả bộ, cũng không có nửa điểm miễn cưỡng, tươi cười ôn nhu đến mức..... khiến người ta có thể chết chìm trong đó.

Rõ ràng biết cặp mắt kia nhìn không thấy mình, nhưng trong đôi mắt rõ ràng hư vô mà vẫn cố gắng gắt gao hướng về mình kia, Khai Dương chỉ cảm thấy miệng nóng lưỡi khô, hai tròng mắt sinh nhiệt. Nếu có tấm gương bên cạnh, hẳn đại khái có thể tự nhìn thấy khuôn mặt mình đã hồng như táo đỏ tới tận lỗ tai. Trong lòng có chút bối rối, nghĩ muốn dời tầm mắt đi, rồi lại luyến tiếc nụ cười khó gặp này.

Khai Dương thu lại bàn tay vẫn đặt trên vai người kia, có điểm ý loạn mẩn mê ngón tay, thấp giọng nói: “Ngu ngốc..... Mắt đã nhìn không thấy rồi, còn so đo này đó làm gì.....” Mạnh phục hồi tinh thần, Khai Dương nâng thanh hỏi, “Đôi mắt của người làm sao vậy?! Có phải Việt Phi Lăng giữ trò quỷ gì không?!”

Thiên Lý Nhân lại lắc đầu, nói: “Là ta tự mình không cẩn thận, dùng mắt quá độ, tiêu hết thần lực, liền khiến mắt mù.”

“Vậy tại sao người không đến tìm ta?”

Thiên Lý Nhân đột nhiên ngừng cười, chỉ lắc đầu: “Đã nhìn không thấy, làm sao còn tìm được người nữa. Cũng không biết cơn tức của người đã hết chưa, đành phải ở lại đây chờ người.....”

“Người ở chỗ này trông trọt làm sao ta tìm thấy được?!”

Nhớ tới lo lắng trong suốt một năm tìm kiếm này, Khai Dương lại rít gào rống to, Thiên Lý Nhân chỉ cảm thấy khó hiểu: “Không phải rất dễ tìm sao? Rừng trúc lưng chừng núi bên Giáng Châu Hà, người cũng đã tới một lần rồi mà.”

Khai Dương nghe được nhú mày, chỉ cảm thấy trong lời nói của Thiên Lý Nhân ẩn ẩn có chỗ không ổn, lại nghi vấn nói: “Ly Lâu, người có biết đây là đâu không?”

“Nơi này không phải Yểm Hỏa Quốc sao?”

Khai Dương liền tức đến nghiêng rằng nghiêng lợi, hảo người cái tên Việt Phi Lăng này, cư nhiên dám khi dễ Ly Lâu hai mắt đã mù, không phân biệt được thật giả, đem hắn vây trong hư cảnh, không biết còn đang ấp ủ cái tâm địa gì đây?! Nếu không nhờ Tứ Độc Long Vương tương trợ, chỉ sợ tiếp qua trăm năm nữa, hắn cũng chưa chắc đã tìm được Ly Lâu.

Trước mắt hắn cũng không muốn giải thích nhiều, cứ rời khỏi đây rồi nói sau, liền kéo lấy Thiên Lý Nhân, hướng chân núi đi tới.

Nhưng vừa mới ra khỏi rừng trúc, đột nhiên một giọng nói ôn nhu từ trên không truyền đến.

“Tinh Quân xin dừng bước.”

Đã thấy một đạo nhân thanh sam phiêu nhiên từ trên mây rơi xuống, chặn lại trước mặt hắn.

33. Quyển 2 - Chương 14

Lâm tiên cự trợ huê thủ trứ

Vân thượng tổ thánh thiên niên tình

(Cự tuyệt trợ giúp nắm tay đi

Trên mây nghe trọn ngàn năm tình)

Thanh sam đạo nhân từ trên mây bước xuống đúng là Việt Phi Lăng, nhìn thấy hai bàn tay của Khai Dương cùng Thiên Lý Nhân nắm lấy nhau, trong đôi mắt phượng mơ hồ lộ ra một tia giận dữ, nhưng trong chớp mắt đã biến mất.

“Không biết Tinh Quân là muốn thế nào?”

“Hừ! Người đến đúng lúc lắm!”

Tưởng niệm một năm, cùng nỗi khiếp sợ khi phát hiện Thiên Lý Nhân đã mù, Khai Dương trong lòng tất cả đều là phiền muộn căm tức, hắn cực hận Việt Phi Lăng đã lừa gạt Ly Lâu, đem y giấu vào trong ảo ảnh.

Thế nhưng Việt Phi Lăng lại chỉ mỉm cười, không hề thấy nửa phần chột dạ, hướng Khai Dương chấp tay nói: “Một năm không gặp, tính tình Tinh Quân dường như có hơi lớn!”

Khai Dương khịt mũi không thèm để ý tới từ ngữ châm chọc của hắn, hừ nói: “Đồ lão đạo mũi trâu! Người cường thế đem Thiên Lý Nhân vây ở đây là muốn rắp tâm làm gì?!”

“Vây?” Việt Phi Lăng nghe vậy lại cười, “Tinh Quân lời ấy không đúng rồi. Thần tướng trên người không bị xiềng xích trói buộc, bốn phía lại không có tường bao ngăn trở, sao lại nói là tù vây?”

“Nói đến cùng, người ở Phục Ngưu Sơn này bày ra ảo thuật, lừa hắn vẫn cho rằng vẫn đang nơi cũ chờ ta, lại thi pháp che giấu hồn tinh trên tay Thiên Lý Nhân khiến ta tìm không thấy hắn! Bụng dạ khó lường!! Bây giờ ta thật muốn nghe xem, người sẽ giải thích thế nào?” Khai Dương trên người đã ẩn ẩn dâng lên hồng quang, chỉ cần Việt Phi Lăng này nói không được nguyên nhân thỏa đáng, liền động thủ giáo huấn.

Việt Phi Lăng không hề kinh sợ, cũng không lập tức đáp lại, dường như hoàn toàn không để ý đến Khai Dương đang hùng hổ trước mặt, đôi mắt phượng lướt qua Vũ Khúc Tinh Quân, dừng lại trên người nam nhân đứng sau lưng hắn.

Tầm ty bào màu xanh trên người Thiên Lý Nhân nhìn như mộc mạc, nhưng lại được dệt bằng tuyết tằm thiên ti (tơ của tằm tuyết), được chính tay Kinh Vân Tiên Tử cắt may mà thành, thật sự là thiên y vô phùng. Mà mộc trâm giữ tóc kia, tuy không phải vàng bạc, nhìn qua cũng thật tầm thường, nhưng kỳ thật là dùng kim ti nam mộc* đã chôn dưới nền đất bốn ngàn năm chạp khắc mà thành, trân quý vô cùng, có thể nói đoạn mộc đoạn vàng (miếng gỗ miếng vàng). Mà những thứ đồ ăn mặc của người ấy trong một năm này, toàn bộ không gì không ngon, không gì không khéo.

Thế nhưng thủy chung vẫn không thể khiến nam nhân an tâm tâm ở lại. Hắn không lúc nào không chờ đợi, chỉ cần mỗi lần nghe tiếng gió thổi cỏ lay, cho dù có đang dùng cơm, hắn cũng sẽ ngay lập tức buông bát nghiêng đầu lắng nghe, xem có phải hay không vị Tinh Quân trẻ tuổi kia cuối cùng đã trở lại.

Hôm nay, người ấy đã được như nguyện rồi.

U buồn thần nhiên dần dần tích tụ nơi đầu mày suốt một năm, vô luận hắn có khuyên bảo như thế nào, cho dù có dùng việc gì hòng dời đi sự chú ý của y, vẫn thủy chung không thể khiến khuôn mặt y giãn ra nửa phần. Thế mà hiện giờ, chỉ là được nắm lấy bàn tay Khai Dương, giữa mi gian người kia lại chỉ còn vui mừng hạnh phúc.

Lúc này Thiên Lý Nhân đang bối vì câu hỏi của Khai Dương với Việt Phi Lăng mà nhú mày, con người không còn phản chiếu bất kì tia sáng nào hướng về phía hắn đang đứng thẳng, cho dù gần như vậy, hắn vẫn thủy chung nhìn không thấu nửa phần cảm xúc của người kia.

Không buồn trả lời Khai Dương, Việt Phi Lăng bình tĩnh nhìn Thiên Lý Nhân, hỏi: “Thần tướng có tin bản đạo không?”

Đồng tử vô thần của Thiên Lý Nhân như có duệ quang lướt qua, thanh âm lại vẫn cơ trí bình tĩnh: “Đạo trưởng vẫn nên giải thích rõ ràng thì tốt hơn.”

Việt Phi Lăng trong lòng thở dài, chỉ cần một câu của Vũ Khúc Tinh Quân, lòng tin thật vất vả xây dựng được liền giống như cung điện bằng cát ở trên bờ biển bị sóng triều dễ dàng đánh tan.

“Tinh Quân hiểu lầm rồi.” Việt Phi Lăng nói: “Bản đạo thật sự có nỗi khổ tâm. Toàn bộ, đều là vì muốn chữa khỏi hai mắt cho hắn.”

Khai Dương vừa nghe, vội vàng hỏi: “Mắt hắn có cách trị khỏi sao?”

“Bản đạo không dám nói bừa, tuy rằng không chắc chắn, nhưng nhiều ít vẫn còn hy vọng.”

“Phải trị liệu thể nào?”

Việt Phi Lăng không nhanh không chậm, nói: “Ngày đó thần tướng vì tìm Hiên Viên Huyền Châu mà hao hết pháp lực, hai mắt cũng vì dụng công quá độ mới dẫn đến mù lòa, nguyên nhân căn bản chính là do nguyên thần bị tổn thương, dùng thuốc hay châm cứu đều vô vọng, chỉ có thể nghỉ ngơi lấy sức, đợi đến khi nguyên thần phục hồi như cũ mới tiếp tục bồi bổ.”

Khai Dương nghe hắn nói xong trong lòng lại càng căng thẳng, lúc trước chưa kịp hỏi kỹ, giờ mới biết viên châu đen như mực kia đúng là dùng đôi mắt của Thiên Lý Nhân đổi lấy. Sớm biết như thế, đừng nói là Hiên Viên Huyền Châu, cho dù là ngọc tỷ của Thiên Đế hắn cũng không để Thiên Lý Nhân dùng mất tìm..... Nhưng mà việc đã đến nước này, có nghĩ nhiều vô ích. Cách duy nhất hiện nay, là mau một chút tìm cách lấy lại ánh sáng cho người kia.

Lại nghe thấy Việt Phi Lăng nói: “Thần tướng vốn là mộc chúc tiên nhân (tiên nhân bản thể là cây), hỏa có thể thiêu mộc, muốn nghỉ ngơi lại sức, đương nhiên không thể thân cận với nguồn lửa. Vùng Yếm Hỏa quốc hỏa địa cực thịnh, thần tướng tối không nên lưu lại, bản đạo lúc đó lại nhớ đến Phục Ngưu Sơn này, đây là nơi gần nguồn nước lại nhiều cây cối, có nhật nguyệt tinh hoa, càng dễ dàng bồi bổ nguyên thần của y.” Hắn dừng lại một chút, nhìn về phía Khai Dương, “Hơn nữa, Tinh Quân cũng am hiểu dùng hỏa, để tránh vạn nhất, bản đạo đành phải thiết lập mê chương, ngăn cách với bên ngoài.”

Khai Dương có chút lo lắng, cuống quýt muốn buông ra bàn tay đang nắm lấy tay Thiên Lý Nhân.

Lại nghe Việt Phi Lăng nói: “Trải qua một năm tĩnh dưỡng này, thân thể hắn gần như đã phục hồi như cũ, gần hỏa cũng không việc gì, Tinh Quân không cần lo lắng.” Lại nhìn về hướng Thiên Lý Nhân, “Bản đạo cũng biết thần tướng quan tâm đến Tinh Quân, lại sợ thần tướng bồn ba một nhọc động đến nguyên thần tăng thêm thương thế, vì vậy mới cố ý không đem tình hình thật sự nói cho người biết, xin thứ lỗi.”

Hắn nói cực hợp tình hợp lý, sắc mặt Khai Dương cũng dần dần dịu đi, nghĩ nghĩ lại hỏi: “Vậy còn phải làm thế nào nữa mới có thể khôi phục thị lực trước đây cho hắn?”

“Bản đạo xác thực có một biện pháp.....”

Hắn còn chưa kịp nói xong, Thiên Lý Nhân đã chợt chen ngang một câu: “Phiền Việt đạo trưởng lo lắng. Một năm qua đa tạ đạo trưởng chiếu cố, mặt tướng khắc sâu trong lòng.”

Khai Dương nghe hắn nói, dường như đang định cự tuyệt trợ giúp của Việt Phi Lăng, ngược lại thêm nóng nảy: “Chính là.....”

Nhưng bàn tay Thiên Lý Nhân ngậm siết lại, ý bảo hắn chớ nhiều lời, lại bước lên nửa bước, hướng Việt Phi Lăng đơn giản làm một cái lễ: “Như vậy đã được rồi, đạo trưởng ngày sau nếu có thể tu tiên phi thiên, xin đến quảng phòng phía tây thiên đình, mặt tướng sẽ lại chiêu đãi tạ ơn.”

Việt Phi Lăng bình tĩnh nhìn hắn, cũng không nói gì.

Thiên Lý Nhân cũng không đợi hắn trả lời, ngược lại kéo tay Khai Dương, vượt qua bên cạnh Việt Phi Lăng đi xuống triền núi.

Khai Dương cảm thấy nghi hoặc cực kỳ, vốn còn định hỏi, lúc này Thiên Lý Nhân lại thoáng cúi đầu, kề sát tai hắn nhỏ giọng nói: “Khai Dương, ta pháp lực đã mất hết, không giá được vãn, ngươi có thể gọi mây mang ta đi không?”

“Hảo.” Khai Dương cũng không nghĩ nhiều nữa, tùy tay đưa tới một đóa tường vân, cùng Thiên Lý Nhân đáp mây rời khỏi Phục Ngưu Sơn.

Trên núi lại khôi phục yên tĩnh ban đầu, thanh bào đạo nhân đứng nơi đó vẫn không hề nhúc nhích.

Thật lâu sau, hắn mới nâng tay che đi khuôn mặt, chỉ khoảng nửa khắc, lại bật cười, bàn tay che không được khoe môi đang nhếch lên độ cung quý dị, từng câu từng câu thầm thì vang vọng bốn phía.

“Thiên Lý Nhân a, Thiên Lý Nhân..... Bần đạo sao lại quên mất, ngươi là thần tiên nhìn hết thiên hạ, mắt phóng ngàn năm.....Chẳng qua là nhất thời mông lung, chỉ cần vạch ra một góc, sẽ không thể gạt được ngươi nữa, phải không?.....”

Từ khe hở, một đôi mắt phượng tấm đầy tà mị lộ ra.

“Ha ha, đáng tiếc, bây giờ, bần đạo đã khó mà buông tay được nữa.....”

tự từ tự ở

“Ly Lâu, vì sao không nghe thử biện pháp của Việt Phi Lăng?”

Phục Ngưu Sơn đằng sau đã biến mất, Khai Dương tuy là hỏi thế, nhưng trong lòng đối với việc Ly Lâu rời xa Việt Phi Lăng mà cực kì thả lỏng.

“Có điều cái tên gia hỏa kia cũng thật quá phận, đem ngươi giấu trong núi không nói, còn che lại hồn tinh của ta trên cánh tay ngươi, khiến ta thật vất vả tìm kiếm, nếu không có Hắc Long Vương một tay trợ giúp, còn không biết đến lúc nào mới có thể tìm được ngươi.....”

Hắn trong giọng nói vẫn mang theo đôi chút oán giận, nhưng người bên cạnh nghe thấy lại cảm giác giống như chú chó nhỏ đang làm nũng chủ nhân.

Thiên Lý Nhân nhẹ hạ mi mắt, đôi mày cau lại, đột nhiên hỏi: “Khai Dương, ngươi đến tìm ta, chỉ là đã tha thứ chuyện ngày hôm đó?”

Khai Dương vừa nghe, mặt oanh một cái chớp mắt liền đỏ thắm, ký ức da thịt thân cận thân thể giao triền đêm đó tức khắc sống lại, lập tức tay chân cảm thấy quẫn bách, nếu là bình thường, hẳn đã sớm một cước đem nam nhân này đá xuống mây rồi, nhưng lại nhớ ra người kia bây giờ hai mắt đều mù, pháp lực không còn, chân liền đá không được, trừng phạt cũng không nổi.

Không làm gì được hắn, chỉ đành quay lưng lại, đỏ mặt rống to: “Nếu không vì người hai mắt đã mù, tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha người!! Cái tên hỗn trướng này! Ta, ta nơi ấy đau mắt hai ngày đấy!! Hơn nữa ta bây giờ là phàm thân thịt nhai, cũng sẽ biết đau! Người còn gây sức ép với ta!! Đáng giận!!.....”

Hai cánh tay từ đằng sau đột nhiên xuất hiện, vòng lại, đưa hắn hoàn toàn tiến vào một lồng ngực ấm áp, oán khí cùng rống giận lập tức đều bị thu hết. Khai Dương chỉ còn cảm thấy được lồng ngực rắn chắc khỏe mạnh đằng sau, bên tai truyền đến âm thanh tinh tế.

Là câu nói, giờ khắc này, ở nơi này, chỉ một mình hắn nghe thấy.

“Ngày đó..... Có chút vội vàng. Ta quên nói với người..... Khai Dương, ta thích người.....”

“Phanh đông!!”

Trái tim đột nhiên nhảy dựng, giống như đang nổ to, lại trong nháy mắt liền siết chặt.

“Bắt đầu từ bao giờ thì ta đã quên rồi. Chỉ còn nhớ rõ hình ảnh người ở trước xe Hiên Viên chỉ hướng..... Sau đó, lại nhịn không được dỗi mắt nhìn theo, đại khái, chắc cũng được mấy ngàn năm đi?”

Đôi môi đang nói mấp máy đưa tới từng hơi gió nhẹ, thổi vào lỗ tai hắn ngựa ngửa, khiến cả thất lưng cũng nên tê dại. Lại nhớ ra cho dù có là thần tiên, cũng sẽ cảm nhận được mấy ngàn năm là dài đằng đẵng thế nào, Khai Dương nhịn không được buồn thanh nói: “Người..... Người sao chỉ thích nhìn lên, sao không tìm ta trò chuyện.....”

Cánh tay đang vòng quanh đột nhiên siết lại thật chặt, thanh âm thấp trầm bên tai có chút đè nén: “Khi đó người thật giống như cực chán ghét ta.”

Vậy người có biết hiện tại ta rất thích người không? Lời trêu chọc đến miệng lại không thể nói ra. Không biết là do cánh tay đang siết lại đè xuống, hay là vì nguyên nhân nào khác, Khai Dương chỉ cảm thấy trước ngực một trận trầm buồn đau đớn.

“Nga.....”

Quả thật đã có thời gian hắn rất bài xích cái tên nam nhân luôn hướng Đế Quân cáo trạng này, nghĩ đến tình cảnh người ấy khi đó, chỉ có thể một mực che dấu tâm tư bản thân tùy ý hắn nhieć móc cùng khi dễ, Khai Dương liền nhịn không được nghĩ muốn tự đánh mình một chưởng.

Phía sau lại truyền đến một tiếng thở dài: “Khai Dương, ta hiện giờ hai mắt đã mù, rốt cuộc nhìn không thấy người nữa, cũng tìm không được người nữa...”

Khai Dương mạnh bật lên xoay người, trừng mắt nhìn Thiên Lý Nhân: “Xuy! Ai nói muốn người phải tìm? Ta luôn ở bên cạnh người, làm sao còn phải tìm đâu? Hơn nữa, mắt người cũng không phải mù mãi mãi!” Bàn tay hắn sờ lên hai má bị gió thổi đến có chút lạnh lẽo kia, cặp mắt xám trắng liền vô ý thức chớp chớp, “Lần trước người đã có thể lấy lại được thị lực, lần này nhất định cũng có thể khôi phục! Chúng ta lại tìm biện pháp, không thể nào không là Việt Phi Lăng thì không được!”

“Khai Dương.....”

Thiên Lý Nhân chậm rãi cúi đầu, dùng trán mình dựa lên vầng trán của thanh niên Tinh Quân kia, hắn nhìn không thấy, chỉ có thể phi thường chậm dần dần cúi đầu xuống, cũng thực thành công đụng phải chóp mũi Khai Dương.

Môi ở trên chóp mũi điểm nhẹ như có ngón tay gãi ngứa trong lòng, Khai Dương nhin không được cười ra tiếng.

Nghe được tiếng Khai Dương bật cười, Thiên Lý Nhân cuối cùng cũng tìm được mục tiêu, dùng môi in xuống, che đi tiếng cười ngày càng có xu hướng tăng lên kia.

=====

Xin vô nghĩa một câu: các vị đại nhân, đừng nghĩ Tiểu Thiên chỉ là kẻ ngồi không, tốt xấu cũng là một phúc hắc công nha.....

=====

Chú thích

*Cây Nam : thân cao hơn mười trượng, lá dài hình bầu dục, hoa xanh lục nhạt, quả đen, gỗ chắc và thơm, dùng làm cột nhà rất tốt.

34. Quyển 2 - Chương 15

Xà yêu dẫn lộ phóng Yêu Đế

Yêu Vực tái ngộ tiền Tinh Quân

(Xà Yêu dẫn đường tìm Yêu Đế

Yêu Vực gặp lại tiền Tinh Quân)

Rời khỏi Phục Ngưu Sơn, hai người tự nhiên phải tìm một chỗ nghỉ chân. Khai Dương đề xuất đến Hắc Long Vương phủ quấy rầy một thời gian, Thiên Lý Nhân tới hạ giới cũng không lâu, không nghĩ ra chỗ nào khác cũng đành tán thành. Không ngờ hai người đáp mây bay đi đến Bạch Nhân Nham rồi lại không gặp Hắc Long Vương, chỉ còn phủ đệ đơn sơ rỗng tuếch.

Khai Dương lại cảm thấy kì quái, Hắc Long Vương bị phạt thủ hộ nơi biên giới này, đã hai ngàn năm chưa từng rời đi, từng nghe nói hắn có đến Bà Dương Hồ, chẳng lẽ vẫn còn chưa trở lại?

Tuy thấy kỳ quái, nhưng nếu trong phủ không có người, bọn họ cũng không tiện lưu lại.

Lúc này mới cảm thấy phiền não, tuy bảo Việt Phi Lăng kia lời nói thật giả khó phân, nhưng nếu Thiên Lý Nhân quả thật bị tổn thương đến nguyên thần, thật sự nghỉ ngơi nhiều một chút.

Tuy nói Khai Dương hẳn thường xuyên hạ phạm, nhưng chủ yếu là chạy chơi khắp nơi, ngay cả cái thân thể cũng lấy của một cô nhi, không nhà để về, càng đừng nói đến việc tìm một nơi yên tĩnh cho Thiên Lý Nhân dưỡng thương rồi tìm cách chữa trị hai mắt cho hắn.

Khai Dương cơ hồ nghĩ muốn phá đầu, đột nhiên linh quang chợt lóe, võ đùi phá ra cười: “Ta sao lại không sớm nghĩ tới bọn họ nhỉ!”

Liền thấy hắn miệng động pháp quyết,片片 mây màu trắng trong tay liền cháy lên, chưa tới thời gian một nén hương, một dải bạch quang hiện lên trên khu đất phía hiện, di chuyển đến gần hai người thì biến mất, để lại một gã công tử áo trắng trong không trung, nguyên lai là con Bạch Xà ở Bạch Đế thành năm xưa.

Bạch Xà Yêu vừa thấy Khai Dương liền vội vàng chấp tay hành lễ: “Tiểu yêu bái kiến Tinh Quân. Lần này triệu tiểu Yêu Đến chắc là có việc phân phó?”

Khai Dương cũng không vòng vo, thẳng tắp nói: “Bản quân muốn đến Yêu Vực, người dẫn đường đi.”

“A? Tinh Quân muốn tới Yêu Vực?” Bạch Xà Yêu có chút không dám tin, vị Tinh Quân này làm việc luôn khiến người ta bất ngờ, lại càng không giống phần đông tiên gia trên trời gặp yêu liền diệt, nhưng chung quy vẫn là tiên gia cao cao tại thượng, tự dưng muốn đi vào lãnh địa của yêu quái để làm gì?

Bạch Xà cũng là yêu, Yêu Vực có thể nói là địa bàn bốn gia của hắn, đương nhiên biết rõ lợi hại nơi ấy, liền không khỏi có chút lo lắng: “Tinh Quân thật muốn đi sao? Tỏa Yêu Tháp trên nhân gian đã bị phá, quần yêu loạn chạy, Yêu Vực hiện giờ rất hỗn loạn. Tuy rằng mấy năm gần đây có Yêu Đế tân nhậm lên trị vì, Yêu Vực cũng coi như có chút thái bình, nhưng dù sao vẫn là nơi nguy cơ tứ phía, xin Tinh Quân minh xét!”

Nhìn hần thần thái kính cẩn, Khai Dương không khỏi nở nụ cười: “Người đừng lo, người bản quân tìm, chính là Yêu Đế.”

“A?!”

=====

Bầu trời một màu huyết hồng, khắp nơi hoang vu, núi đá sừng sững, từng trận gió mạnh mẽ cuồng thổi.

Yêu Vực, ở tại thế gian mà cũng không tại thế gian.

Bạch Xà tuy khó hiểu, nhưng nếu Tinh Quân đã có lệnh, hần đương nhiên không dám vi phạm. Vừa vào Yêu Vực, Khai Dương liền triệt tiêu tiên khí trên người, miễn rước phải phiền toái không cần thiết, hần thì không sao, chính là bên người còn dẫn theo Thiên Lý Nhân đã mù, phải cố gắng thu liễm cẩn thận một chút.

May mắn Bạch Xà kia cũng có tu vi ngàn năm, dọc đường đi tuy có không ít yêu quái tò mò nhòm ngó, nhưng ở Yêu Vực trước nay đều dùng thực lực để nói chuyện, tiểu yêu biết suy nghĩ thiệt hơn cũng không dám quấy rầy.

Bạch Xà Yêu ở phía trước dẫn đường, đưa hai người bọn hần đến ngoại vi Yêu Thành.

Yêu Thành tuy nói là thành, nhưng lại không giống thành lũy trên nhân giới có tường bao cao ngất hào sâu vây quanh. Nơi đây vốn là do dung nham nóng chảy nguội đi mà thành, trên mặt đất còn từng ngọn đồi nhỏ di động được, trên mỗi đảo đều có chút kiến trúc ốc xá riêng, một tòa cung điện nguy nga sừng sững tọa lạc chính giữa.

Có điều những ốc xá xung quanh tòa cung điện kia lại có chút tiêu điều, Bạch Xà Yêu thấy hai người có vẻ thắc mắc liền giải thích: “Năm trước Yêu Thành từng trải qua đại kiếp nạn, yêu quái trong thành đều bị tàn sát hết. Sau đó cũng có không ít yêu quái nhân cũng trở lại trong thành, thế nhưng từ sau khi Tân Yêu Đế lên ngôi lại thường xuyên có đại yêu không phục, kéo bè đến phá, nhóm yêu quái kia sợ hãi trở thành cá nằm trong chậu liền dọn đi. Bây giờ Yêu Thành đông đúc mười phần ngày xưa đã mất chín, chỉ còn một đám yêu quái có năng lực thực sự là dám ở lại trong Yêu Thành.”

Khai Dương đưa mắt nhìn qua, thấy bên ngoài Yêu Cung là một đoàn mây mù hồng sắc xoay quanh, yêu khí đại thịnh, không khỏi cảm thấy kì quái.

Bạch Xà Yêu nhìn thấy cũng không thể làm gì, chỉ đành thở dài: “Lại tới nữa. Sao luôn có mấy tên ngu ngốc không biết sống chết vậy? Đi tu luyện êm đẹp không muốn, chỉ tối ngày nghĩ cách soán vị đoạt quyền.....” Hần quay đầu nói với Khai Dương, “Tinh Quân có muốn đợi một lát không? Cảnh tượng máu chảy thành sông trước cửa Đế Cung chỉ sợ khiến Tinh Quân mất ngủ.”

Khai Dương làm sao có thể bỏ qua náo nhiệt như thế, lập tức hưng trí bừng bừng lôi tuột Thiên Lý Nhân, nói: “Chúng ta lại gần chút nhìn xem!”

Bạch Xà Yêu bắt đặc dĩ, đành phải dẫn hai vị thượng tiên hướng về Đế Cung bay tới.

Cung điện cách mặt đất những mười trượng, được nối với cửa cung bằng một cầu thang bằng ngọc thạch, có điều bậc thang vốn tuyết trắng giờ đã nhuốm đầy máu tươi đặc sệt như tương.

Dưới chân thang là một bầy yêu quái đông nghịt, mỗi tên như hổ rình mồi, yêu lực cũng không tồi. Mà phía trên, lại chỉ có một gã nam nhân cao lớn thân mặc huyền y đang đứng, hắc trong tay nắm chặt trường đao to bản, thân đao ngăm đen tỏa sáng, ầm ầm phát ra quang u thanh lam khiến kẻ khác chỉ đứng nhìn đã tim đập chân run.

Vốn nắm giữ ưu thế về số lượng, lũ yêu quái đông đảo nhìn qua có vẻ sẽ dễ dàng đắc thủ, nhưng thủy chung lại không dám bước lên trước một bậc. Bởi vì bọn chúng đã tận mắt chứng kiến, vừa rồi hơn mười đại yêu mới chỉ bước được lên bậc thang đầu tiên, lòng bàn chân còn chưa chạm mặt đá đã bị đại đao trảm thành hai đoạn, phục thi dưới bậc.

Yên lặng quá phận thối tới một trận gió lạnh tràn ngập hương vị huyết tinh.

Huyền y nam tử chậm rãi ngẩng đầu, lộ ra chân diện. Chỉ thấy dưới mái tóc đen tuyền là một khuôn mặt cương nghị anh vĩ, đáng tiếc một vết sẹo dài dữ tợn từ bên trái khuôn mặt kéo dài xuống dưới, vắt ngang qua con mắt trái quả thực đã mù. Mắt phải còn lại lấp lánh duệ quang xanh đậm, như ác lang trong đêm tối chậm rãi đợi mồi, lạnh lẽo mà đáng sợ.

Thanh âm trầm thấp, chất chứa uy vũ không thể ngỗ nghịch: “Nếu còn muốn sống thì cút ngay!!!”

Bất quá chỉ một câu lại khiến đám yêu còn lại bị nhiếp uy lùi lại vài bước.

Nhưng một khi đã nuôi ý niệm làm phản trong đầu, làm sao có thể dễ dàng bỏ cuộc? Chỉ ngấn ngùi dùng giằng một chỗ, lũ yêu đã bắt đầu ổn định lại.

Chợt nghe có một con yêu hét lớn: “Đừng sợ hấn! Mọi người cùng lên!!”

Như được tăng thêm can đảm, lũ yêu dốc toàn bộ lực lượng từ bốn phương tám hướng đánh về phía huyền y nam tử kia.

Khí thế cuồng sát trên thân nam nhân vốn chỉ phảng phất như có như không lúc này đã lên đến cực thịnh, yêu khí bạo khởi, đại đao trong tay biến càng lớn, một đạo ánh sáng từ đầu quét ra, những con yêu quái dẫn đầu còn chưa kịp tới gần đã bị trảm trúng, hoặc đứt tay đứt chân, hoặc chém đứt ngang người, đồng loạt ngã nhào dưới bậc.

Nhưng đám yêu giờ này đã lộ cuồng thái, làm sao còn quần đồng bạn chết sống thế nào, chỉ liều mạng muốn vượt qua nam tử kia, xông vào Đế Cung!

“Hừ. Không biết tự lượng sức mình!”

Huyền y nam nhân cũng không đuổi theo, đột nhiên hồi đao, vung lên lại cắm xuống mặt đá dưới chân, hét lớn một tiếng: “Lôi phá!!”

Chợt nghe chín tầng trời sấm dậy ù ù, chỉ trong khoảnh khắc sét từ thiên không liên tiếp giáng xuống, trước Đế Cung lôi đình bạo chấn, điện quang bắn ra bốn phía. Đáng thương đám yêu quái mới tu luyện được mấy trăm năm, làm sao trốn được thiên lôi cuồng nộ?

Trong nháy mắt chỉ thấy đầy trời huyết nhục tung bay, có con trực tiếp bị đánh trúng thiên linh, hồn phi phách tán, thẳng nhập luân hồi.

Đợi đến khi tiếng sấm ngừng, trên cầu thang, chỉ còn mỗi huyền y nam tử kia sừng sững tại chỗ bất động.

Hắn nhìn thi thể đám yêu quái dưới chân, chậm rãi nhổ lên đại đao cắm trên mặt đá, nhẹ nhàng quay người lại, nâng chân bước lên.

Bên cạnh ngọc trụ trước cửa Đế Cung, một nam tử tóc bạc như sương dung mạo tuấn tú đã đứng tự bao giờ, thân thể thon dài khoác trường bào màu tím, y bào trong gió lay động, khí chất kia, vừa trong trẻo lại lạnh lùng đến xuất trần. Làm thế nào tại nơi vạn yêu chi vực này lại xuất hiện một nhân vật tiên linh như thế?!

Nam tử đến gần người tóc bạc kia, khi cúi đầu xuống, trong mắt làm gì còn hung ý sát phạt lúc nãy, đọng lại chỉ có ôn hòa như nước.

“Thiên Tuyên, người sao lại ra đây?”

Nam tử tóc bạc kia vẫn chưa trả lời, chỉ lướt qua hắn, nhìn tàn cục dưới cầu thang.

Mặt thang tràn ngập thi hài, lại không thể khiến gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng này động dung nửa phần.

Hắn vươn tay lên trước, ở trên vai nam nhân phải đi một sợi lông thú, nói: “Người còn nhớ đánh cuộc chúng ta đã lập trước đây không?”

Nam nhân hoàn toàn kinh ngạc, lập tức giật mình như nhận ra điều gì: “Người là nói.....”

“Ân.” Nam tử gật gật đầu, “Trong một tháng, lấy hai mươi bạc thang làm giới hạn, chỉ cần có một yêu quái có thể vượt qua, người liền thua, nếu không có, như vậy ta thua. Người thắng có thể tùy nghi sử dụng người thua một ngày một đêm, không được phản kháng.”

Nhìn ánh mắt có chút kích động của nam nhân, nam tử lại vẫn thản nhiên nói tiếp: “Kì hạn một tháng đã đến.”

“Như vậy là nói..... Ta thắng?! Ha ha.....” Nam nhân tiến nhanh lại gần, một ôm lấy nam tử, vui mừng trong mắt như phá ra bốn phía “Thiên Tuyền! Tối nay người phải nghe lời ta rồi!!!”

Nam tử tóc bạc kia chỉ để mặc hắn ôm, trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên: “Thật sao? Chỉ sợ chưa chắc.”

Nam nhân kinh ngạc, người trong lòng hấn ngón tay vừa động, trên mặt đất hàng loạt cột hàn băng bắt ngờ đâm lên, giống như ngàn đao lại sắc bén vô cùng, chỉ thấy trên một cây băng trong số đó, một con Lăng Lí to lớn vô cùng bị xiên qua. Lăng Lí am hiểu thổ thuật, chắc muốn động thổ tránh thoát tầm mắt của nam nhân mà lặng lẽ qua cửa, không ngờ lại bị hàn băng đâm thủng.

Nam tử tóc bạc ý cười không đổi, vỗ vỗ bờ vai đã cứng đờ của người kia: “Người nhìn thử xem, con quái Lăng Lí kia đại khái là ngay tại bạc thang thứ hai mươi một đi.”

Thật vất vả nam nhân mới hồi phục lại tinh thần, con mắt phải đơn độc lộ ra lục quang nguy hiểm, gần như là nghiêng răng nghiêng lợi, hai khóa răng nanh dần dần dài ra, khoe miệng rách thành hai cái khe, từ từ hiện ra hình thú: “Thiên Tuyền, người cố ý.....”

Nhưng dung mạo tràn ngập đe dọa của hắn lại không thể dọa được đối phương, nam tử tóc bạc chỉ đơn giản nâng tay ôm lấy hai má hắn, thoáng kề sát vào, thấp giọng nói: “Đã dám cược thì phải biết nhận thua. Tối nay người đến phòng ta, nhớ rõ, mang đến thứ đồ Xích Hạp kia cho người.”

Lúc này ngược lại đến lượt huyền y nam nhân bị dọa sợ, hấn trừng lớn hai mắt, khó tin nhìn người trong lòng, giọng nói cũng bắt đầu lắp bắp: “Người, người làm sao lại biết.....”

Nam tử cũng không cho là đúng: “Lần trước Xích Hạp dùng thứ đồ cổ quái cướp được từ nhân gian lên hồ nường tử của hắn, được hưởng một lần hoan hỉ. Ta đã nghĩ, hấn với người từ trước đến nay là huynh đệ giao hảo, có thứ tốt, đương nhiên không thể thiếu phần người.” Đôi mắt xinh đẹp bán liễm, hiện lên tà quang đỏ đậm, “Người lại dám đem đồ vật này nọ giấu đi, có phải định dùng trên người ta không?”

“Nói lung tung!” Nam nhân có chút chột dạ cắn môi, “Ta nào có tâm tư này!”

Hắn tuy động tâm với người kia, nhưng đối với con người vừa cao cao tại thượng lại trong trẻo lạnh lùng này, hấn làm sao có thể dùng thứ khí cụ bỉ ổi như thế?! Ách, đương nhiên, cũng chỉ dám ảo tưởng chút xíu mà thôi.....

“Nếu không có, vậy đem thứ đồ kia lại đây, chứng minh trong sạch của người. »

Nam tử tóc bạc dù bạn nói chuyện vẫn ung dung vỗ vỗ bờ vai của người kia, lại từ trong lòng nam nhân đã hoàn toàn hóa đá bước ra, đi lên thềm thang, nói với ra sau lưng: “Náo nhiệt xem xong rồi, còn không mau đi ra.”

“Ha hã, Thiên Tuyền, Ly Khế, đã lâu không gặp!”

Thò đầu ra từ trên mái cung điện, Khai Dương nhếch miệng cười, đỡ Thiên Lý Nhân nhảy xuống, theo sát phía sau hai người là Bạch Xà Yêu. Xà Yêu vốn không dám tới gần Đế Cung, lại bị Tinh Quân một tay tóm lấy nơi bầy tác yếu hại, mặc kệ hấn giầy dựa trực tiếp bay thẳng lên mái cung.

Lúc này hành tung đã bại lộ, đứng trước nam tử tóc trắng tố y trong trẻo mà lạnh lùng này, không ngờ lại chính là tân nhậm Yêu Đế trong miệng đám yêu quái kia! Rồi còn vị huyền y nam tử giờ vẫn đang đứng gần người chưa tỉnh phía sau, chỉ cần nâng tay đã diệt gọn cả trăm tên yêu quái chắc chắn chính là hắc lang yêu Ly Khế luôn theo sát bên người Yêu Đế không sai!

35. Quyển 2 - Chương 16

Yêu Đế tá ngôn ám điểm phá

Thanh quả trụ chi lạc quân hoài

(Yêu Đế mượn lời ngâm dẫn cách

Thanh quả rời cảnh rơi quân hoài*)

*quân : từ vợ gọi chồng, hoài : ôm. Quân hoài là vòng ôm của chồng =)))

Yêu Đế Thiên Tuyền cùng Ly Khế khi chịu lịch kiếp được Khai Dương nhiều lần giúp đỡ, mà Thiên Lý Nhân cũng từng thay Thiên Tuyền trước mặt Đế Quân nói tốt vài câu, vì vậy khi thấy hai người đến, đương nhiên là mở tiệc chiêu đãi, sắp xếp cho hai người an ổn ở lại Thiên Điện, dù sao nơi này cũng chẳng thiếu chỗ ở.

Chỉ có điều đôi mắt của Thiên Lý Nhân, Thiên Tuyền đã thay hấn xem qua, chuẩn đoán cũng không khác của Việt Phi Lăng là bao, đều nói hấn bị thương nguyên thần, được lãn châm cứu đều vô hiệu, cần phải bảo dưỡng thân thể trước, sau đó mới có thể bồi bổ tiếp.

Khai Dương vạn bất đắc dĩ, lại động tâm tư muốn tìm Việt Phi Lăng hỏi cho rõ ràng. Thiên Lý Nhân vừa

nghe liền cản lại, Khai Dương mặc dù cũng không hiểu lắm, nhưng nếu người kia đã không muốn, hẳn cho dù có lo lắng cũng không thể miễn cưỡng y.

Bọn họ cứ thế lưu lại trong cung Yêu Đế, loáng cái một tháng trôi qua.

tự từ tự ở

Chạng vạng ngày đó, Khai Dương đang ngồi trong trù phòng hậu điện, nhìn không chuyển mắt nồi thuốc đang sôi trên lò. Tuy nói được lần châm cứu đều vô vọng, thế nhưng ăn nhiều tiên được có tác dụng bồi bổ nguyên thân vẫn sẽ tốt hơn một chút, vì vậy hắn đem toàn bộ tiên được trong túi Càn Khôn đưa cho Thiên Tuyền xem qua, lại hỏi cách sử dụng nấu được, mỗi ngày kiên trì ngao chế cho Thiên Lý Nhân uống.

Được ăn vào cũng không ít, đáng tiếc hai mắt Thiên Lý Nhân thủy chung vẫn không thấy khởi sắc, hoàn toàn nhìn không thấy nửa phần ánh sáng, Khai Dương trong lòng tự nhiên càng lo lắng vạn phần. Nhìn ngọn lửa hồng trong bếp nhảy múa, lại không khỏi thở dài, nếu luận về đánh nhau dụng hỏa, hắn còn có thể tự tin mười phần, thế nhưng muốn hỏi thuật tu bổ nguyên thân, hắn thật sự là một phần cũng không hiểu.

Được hương bốc lên, vội vàng phục hồi tinh thần, bàn tay vung một cái liền triệt đi ngọn lửa, lại mang tới chén thuốc, thật cẩn thận rót đầy, nhẹ nhàng bưng bước về phía hậu điện.

Thiên Điện hai người tạm cư phía sườn trong cung của cung điện, phải đi qua hành lang hậu viện mới tới, hắn đang cẩn thận bước đi, đột nhiên lại nghe thấy trong phòng cạnh hậu điện dường như có tiếng tranh chấp.

Khai Dương càng thấy kì quái, Thiên Tuyền cùng Ly Khế trải qua nhiều lần đau khổ mới có thể đến được với nhau, ngày thường Hắc Lang Yêu với Thiên Tuyền dính nhau đến mức ngay cả hình bóng cũng như nhập lại làm một. Thế mà cự nhiên cũng có lúc cãi nhau sao ?

Nhất thời tâm huyết dâng trào, hiếm có khó được một lần nhìn thấy bộ dạng tức giận nóng nảy của vị tiền Tinh Quân thanh sạch lạnh lùng kia, Khai Dương vội vàng một tay bưng chén thuốc cẩn thận, lại tăng thêm hỏa pháp giữ ấm tiên được, nhẹ nhàng lên đến hậu tường nghe trộm.

Chỉ nghe giọng Hắc Lang Yêu vang lên: “Người vì sao lại giấu diếm cách này không nói cho Vũ Khúc Tinh Quân biết?”

Khai Dương nghe vậy tâm tư liền động, hai tai lại càng vênh lên cao hơn.

Lại nghe Thiên Tuyền nói: “Cũng không phải ta không muốn nói, phương pháp này rất hung hiểm, nếu hai người không tâm ý tương thông tình ý triền miên thì vô pháp thi triển. Chớ quên ngày đó khi ta thay người tu bổ nguyên thân, suýt chút nữa đã rơi vào yêu đạo.”

Hắc Lang Yêu tựa hồ có chút xúc động, cũng không nói chuyện nữa.

“Ta biết người rất muốn giúp hắc, nhưng dù sao nguyên thần thoát thể nhập vào thân thể người khác cũng là chuyện cực kỳ hung hiểm. Hơn nữa phương pháp kia lại dùng giao hợp làm đường dẫn, trong lúc giao hòa mà tu bỏ những nơi thiếu hại, ta lo lắng Khai Dương tâm cao khí ngạo, chịu không nổi nỗi nhục kia.”

Hắc Lang Yêu biết hắc cũng là lo lắng, cũng không tiếp tục kiên trì: “Đừng nghĩ nữa, mấy ngày gần đây người vì việc của Thiên Lý Nhân đã suy nghĩ rất nhiều, ta thật sự không nên cùng người tranh chấp.....”

Lời nói phía sau có chút mơ hồ thấp trầm không còn nghe rõ, cũng không biết câu chữ đã chạy đi đâu, chỉ nghe âm thanh lời lẽ giao triền đầy ám muội.

Khai Dương lúc này sớm đã kinh ngạc tại trận, đầu óc phập phồng không yên, phương pháp theo lời Thiên Tuyền kia, nhớ rõ trước đây khi còn ở nhân gian đã thấy hắc thi triển một lần, ngày đó Hắc Lang Yêu vì không muốn liên lụy đến Thiên Tuyền mới định bình giải, tổn thương đến nguyên thần, Thiên Tuyền cũng không bận tâm bản thân có thể hóa yêu, xuất ra nguyên thần giúp người kia trùng tu lại nguyên đan. Khai Dương đầu óc thông minh, vừa nghĩ lại, liền hoàn toàn sáng tỏ, lập tức không nói một tiếng, xoay người hướng phòng Thiên Lý Nhân chạy đi.

Hắc vừa rời khỏi, cửa phòng đã lại mở ra, Yêu Đế tóc bạc bán mị hai mắt, nhìn bóng dáng vội vàng chạy đi của hắc, khoe miệng nhẹ nhàng như ẩn như hiện đậm cười: “Thật sự là đứa nhỏ mãi không lớn.....” Hắc cùng Khai Dương ở chung đã vạn năm, biết rõ Vũ Khúc Tinh Quân này da mặt thật sự rất mỏng, phương pháp như thế nếu trực tiếp giáp mặt nói cho hắc biết, chỉ sợ hắc không những không đồng ý mà chắc còn nổi giận đến thiêu rụi cả ngôi phòng đi?

Có điều, làm như vậy, thật sự được sao?

Trên khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng khó có được một lần lộ ra thần sắc không nắm chắc.

Từ phía sau, một đôi cánh tay cường kiện vươn ra, đưa hắc ôm vào trong ngực, chiếc cằm nhàn nhạt màu xanh của đám râu mới mọc hạ xuống cọ xát mớ tóc mai như tuyết của hắc. Trên thân nam nhân khôi ngô anh vĩ, vật áo trước ngực phóng túng rộng mở, lộ ra tảng lớn vân da ngăm đen rắn chắc. Trên khuôn mặt tuy có vết sẹo đao dử tợn, nhưng giọng nói lại lộ rõ ôn nhu cùng thấu hiểu: “Người sợ bọn họ giống chúng ta sao, nghịch thiên mà đi, trở thành thân ma trăm kiếp?”

Yêu Đế tóc bạc cúi đầu xuống, không biết là đang suy nghĩ điều gì, cũng có thể là đang hồi tưởng lại hoặc tán thán tạo hóa trên người.

Ôm ngược lấy cánh tay đang giữ chặt mình không buông, thật lâu sau, Yêu Đế mới ngẩng đầu, trong đôi mắt ẩn ẩn hồng quang kia chỉ còn cổ chấp dứt khoát: “Là duyên cũng là kiếp, chỉ đành để bọn họ tự tranh đấu, mới có cơ hội nghịch chuyển thiên mệnh.” Hắc vuốt ve đám tóc dài bên tai người kia, vén lên lộ ra một mảnh giáp phiến thâm mặc trên vành tai, nhìn như bình thường, lại ở trong bóng tối phát ra ánh tà quang di động, cánh tay tiêm dài câu lấy cổ nam nhân khiến người kia thuận theo cúi xuống, đôi môi hôn lên, lưỡi răng trần trọc, hô hấp cũng trở nên trầm trọng hơn nhiều.

Thật lâu sau, Yêu Đế mới dứt khỏi làn môi đã ẩm ướt của người kia, vùi đầu trên vai hắn, trở tay đóng lại cửa phòng, mà thoát ra khỏi cánh cửa ấy, lại chỉ có một câu than nhẹ: “Tiên yêu hữu biệt, việc chúng ta có thể làm, thật sự cũng không nhiều lắm.....”

=====

Thiên Lý Nhân tuy rằng hai mắt không thể nhìn thấy, nhưng dù sao cũng đã qua một năm, cơ thể cũng đã quen dần với bóng tối, hướng hồ hắn có khả năng thích nghi với mọi loại hoàn cảnh, thế nên cũng chưa gặp bất tiện gì quá lớn. Giờ sắp tới chạng vạng, lại nhớ ra Khai Dương chắc chắn sẽ đến đây đưa thuốc, liền vội sờ soạng lấy ra cây nến đặt lên bàn, lại mò tìm đá lửa, tính toán trước tiên điểm chút ánh sáng, chờ Khai Dương ghé qua.

Mới vừa đánh đánh vài cái, đột nhiên nghe cửa phòng “Phanh!!” một tiếng bị đá văng, thanh âm của Khai Dương gần như ngay lập tức vang lên: “Ly Lâu! Mắt của ngươi có thể trị rồi!!”

Thiên Lý Nhân còn chưa kịp sững sốt đã bị Khai Dương kéo đến bên giường, nghe hắn vài câu bùm bùm liên thoảng đem sự tình nói xong.

Khai Dương vốn tưởng rằng người kia nghe xong tin này sẽ thật cao hứng, lại không ngờ Thiên Lý Nhân chỉ có nhứ mày.

“Cách này không được.”

Khai Dương mở to hai mắt nhìn, một hồi lâu sau mới kêu lên: “Vì sao không được?! Chẳng lẽ ngươi định không muốn nhìn thấy bất cứ vật gì sao?!”

Thiên Lý Nhân lắc đầu nói: “Ta mặc dù không biết biện pháp này có hiệu nghiệm hay không, nhưng nếu nguyên thần thoát thể liền cực kỳ hung hiểm, chỉ cần một chút không cẩn thận, sẽ tổn hại đến nguyên thần của ngươi.”

“Sợ cái gì?!” Khai Dương ngược lại tự tin tràn đầy, “Nếu Thiên Tuyên có thể làm được, ta tự nhiên cũng có thể a!”

Thiên Lý Nhân vẫn là lắc đầu: “Ta nghĩ, nếu ngày đó Hắc Lang Yêu thần trí thanh tỉnh, nhất định sẽ không đồng ý Thiên Tuyên Tinh Quân sử dụng cách này.” Khai Dương nhất thời nghẹn lời, làm sao cũng không ngờ việc ngày đó cũng không thoát được đôi mắt hắn, thế nhưng hiện tại chỉ có mỗi cách này mà thôi, nói không chừng ngày đó biện pháp Việt Phi Lăng nhắc tới cũng chính là thế này!

Vừa nghĩ đến việc Việt Phi Lăng định nhập vào trong cơ thể Thiên Lý Nhân, dùng cách giao hợp này tu bổ nguyên thần, Khai Dương nhất thời trong ngực nổi lửa! Đôi mắt như đá mắt mèo trừng trừng liếc Thiên Lý Nhân nhìn không nhìn, tâm đã hạ quyết ý, cho dù người kia không muốn, có phải ép buộc hắn cũng sẽ làm !

Thiên Lý Nhân không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, lại không nghe thấy hắn nói câu nào, nghĩ rằng người kia đã thỏa hiệp, liền khuyên thêm một câu: “Khai Dương, việc này cần bàn bạc kỹ hơn.....”

“Bàn cái quý!”

Khai Dương một tiếng mắng xong liền xoay người trên giường, cánh tay duỗi ra tóm lấy lưng áo Thiên Lý Nhân, lắc cổ tay ném người kia lên giường. Tuy nói trên giường đã có đệm chăn mềm mịn, nhưng một ném như vậy vẫn mạnh đến mức sau lưng Thiên Lý Nhân phát đau, đang muốn kháng nghị lại cảm giác trên người nặng xuống, không ngờ Khai Dương cả người đã ngồi lên trên.

“Khai Dương?!”

“Câm miệng!!”

Thiên Lý Nhân nhìn không thấy tình trạng hiện tại, bên tai chỉ nghe thấy mấy tiếng “tê tê” giòn vang tựa như có thứ gì đó bị xé ra, lại càng không biết đang xảy ra chuyện gì, hai tay đột nhiên đã bị đối phương tóm lấy, mạnh mẽ giữ lại trên đỉnh đầu, tức khắc đã bị dây vải chặt chẽ trói buộc, cố định vào giường.

“Khai Dương? Người đang làm cái gì?!” Thiên Lý Nhân không khỏi bắt đầu giãy dụa, nhưng nếu luận võ lực, hắn có thúc ngựa cũng đuổi không kịp vị Vũ Khúc Tinh Quân này, không đến một lát, liền ngay cả hai chân cũng bị trói lại, cố định bên dưới giường.

Bây giờ hắn đã như cá nằm thớt gỗ.

Khai Dương đắc ý ngồi trên người Thiên Lý Nhân, cúi đầu nhìn xuống khuôn mặt luôn chất phác đậm mạc của nam nhân cuối cùng cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc bối rối.

“Làm cái gì sao? Nói vớ vẩn.....” Hắn pháp quyết vừa niệm, lập tức hóa ra một đạo hỏa quang đem Thiên Điện chặt chẽ bao phủ, có thứ này hộ chương, cho dù có là Thiên Tuyền, cũng không thể dễ dàng tới gần.

Rồi mới lại nâng tay lên, đè lên mắt Thiên Lý Nhân: “Ngoan ngoãn nhắm mắt lại đi.”

“Không được, Khai Dương người.....”

“Sách ” Khai Dương không đủ kiên nhẫn lẫn nhẫn cùng hắn, ngón tay chỉ xuống mi tâm người kia, Thiên Lý Nhân lúc này sao địch lại pháp lực cao cường của hắn, đột nhiên như bị một hỏa cầu đập vào giữa trán, lập tức liền ngất đi.

Khai Dương thấy hắn đã hôn mê, cũng không trì hoãn nữa, kéo lên đệm chăn đắp hảo cho Thiên Lý Nhân, lập tức bò sâu vào trong giường, khoanh chân ngồi xuống, chỉ khoảng nửa khắc đã ngưng thần nhập minh tinh mang tụ đỉnh, đúng là trạng thái khi nguyên thần thoát thể.

Hắn hai người đều là tiên thể cho nên lúc tiến vào trong thân thể Thiên Lý Nhân cũng không gặp phải bài xích gì.

Đợi đến khi Khai Dương phục hồi được tinh thần, đã phát hiện bản thân đang rơi vào một cảnh giới hư ảo.

Dưới chân gió lạnh gào thét, hoàn toàn khiến người ta nhìn vào không hề có cảm giác chân thật, trong gió tuyết cách đó không xa, trên đỉnh núi sừng sững mơ hồ nhìn thấy bóng một gốc cây cô độc.

Bóng cây này hắn đã từng gặp qua, đó là trên đỉnh Thiên Phong, trong trời tuyết trắng cuồng vũ.

Ở nơi đó, nam nhân cao gầy ngồi tựa dưới bóng cây, nhìn về phía chân trời tối xa xôi, giống như đang nhìn vào thứ gì đó, rồi lại càng giống như cái gì cũng không lọt được vào đôi mắt hắn.

Khai Dương nhảy qua, dừng lại trước mặt nam nhân.

Người kia ngẩng đầu lên, không giống như ở bên ngoài nhìn không thấy bất cứ thứ gì, ở trong này, đôi mắt hắn hoàn toàn không bị bụi xám phủ kín, con ngươi tối đen như mực lợi hại đến mức có thể xuyên thấu lòng người.

Hắn đứng dậy, không có khụyen răn lải nhải, chỉ là đơn giản chậm rãi vươn tay, chạm vào hai má Khai Dương.

Ngược lại Khai Dương – kẻ nhất quyết ngay từ đầu phải làm chuyện này, giờ đây lại cảm thấy ngỡ ngàng không chịu nổi, nhớ tới thân mật đêm đó ở Giáng Châu Hà, hắn vừa có chút chờ mong lại có chút bối rối, thậm chí, còn có ý định xoay người chạy trốn. Thế nhưng nam nhân trước mặt này, trong đôi mắt tràn đầy bao dung cùng ôn nhu, như thế nếu như hắn có xoay người chạy đi, người kia, chắc cũng sẽ không đuổi theo đi ?

Bàn tay nam nhân mơn trớn khuôn mặt hắn: “Thật sự có thể chứ? Khai Dương.....”

“Người nghĩ rằng ta với người tiến vào đây làm gì? Nguyên thần thoát thể để chơi sao?” Buồn bực trong giọng hắn có thêm chút do dự cùng không xác định, Khai Dương tức giận đẩy tay hắn ra, không chút hàm hồ tiến lên từng bước, vươn tay đưa hắn đẩy ngã trên mặt đất, đáng ra tuyết hắn phải lạnh như băng mới đúng, thế mà ở nơi đây, lại mềm mại giống như cánh hoa.

Khai Dương vươn người, ngồi lên bụng nam nhân, vùi đầu cố gắng thoát đi quần áo trên người đối phương.

Nam nhân khó có khi lộ ra một nụ cười khổ: “Khai Dương, người..... biết cách không?”

“Biết.” Khai Dương cũng không ngẩng đầu lên, vẫn tiếp tục cởi, đến khi bàn tay di chuyển tới đai quần, thấy nam vật bởi vì hành động của hắn mà kích động hơi thoáng ngẩng đầu liền không khỏi nhú nhú mày,

nghĩ nghĩ, nhớ tới hành vi đêm đó Thiên Lý Nhân làm với hắn, liền cúi đầu, chuẩn bị mở miệng.

“Đừng! Khai Dương!” Nam nhân giống như bỗng, mạnh ngồi lên, một phen kéo dậy Khai Dương.

“Đừng như vậy.....” Thanh âm của hắn như bị đè nén quá độ mà cực kì trầm ách, cho dù cảm giác kế tiếp chỉ cần tưởng tượng thôi đã biết sẽ mạn diêu đến thế nào, hắn lại làm sao có thể để Tinh Quân của hắn làm ra thứ chuyện tục tĩu như vậy?!

Khai Dương lẳng lẳng chăm chú nhìn khuôn mặt ẩn ẩn thống khổ kia, hắn cũng không phải gỗ đá, tâm tư lại thông tuệ hiếm có trên thiên đình, làm sao lại không rõ nam nhân kia lại đang suy nghĩ cái gì ?

Hắn hơi ngả người xuống, vươn tay nâng khuôn mặt ấy lại gần, tinh tế nhìn ngắm, như muốn khắc ghi dung mạo này vào tận đáy lòng.

“Có thể, ngươi có thể làm chuyện này với ta.” Thanh quả trên cây do sinh trưởng ở nơi cao nhất, khiến người dưới tán cây không dám vọng động hái xuống, cứ như vậy để mặc nó ở trên cao tĩnh mịch một mình, nếu như hắn là thanh quả ấy, hắn chỉ mong dùng hết sức lực uốn cong cành cây, toàn tâm toàn ý rơi vào lòng người kia.

Thanh niên ngồi im, không hề vội vàng mà chậm rãi nâng tay cởi bỏ y kết trên quần áo, thông thả hạ xuống từng lớp từng lớp vải vóc đang che giấu bản thân, lộ ra một cơ thể ngầy ngô tươi trẻ, thiếu niên đang độ tuổi thanh xuân, làn da không có lấy một vết sẹo lồi, cũng không có cơ bắp bành trướng quá phận, khung xương khỏe mạnh mà rắn chắc, ẩn ẩn toát ra sức mạnh.

Hắn vừa lòng nhìn người kia hầu kết trượt lên trượt xuống cùng đôi mắt trong phút chốc đã trở nên thâm thúy tối đen, không ngờ chỉ vài động tác đơn giản như vậy đã dễ dàng làm nảy lên dục vọng của Thiên Lý Nhân.

Hắn vẫn không hề dừng lại. Thân áo rời khỏi bả vai trong khi y bào vẫn mắc lại trên cánh tay, bàn tay lại từ tốn nới lỏng đai lưng, lộ ra một phần khó hạ cùng tiểu rốn tròn tròn, lại đi xuống thêm một chút, mơ hồ có thể nhìn thấy một chút đám mao hơi thâm màu, lại tiếp tục hướng xuống dưới, cái gì cũng bị che kín, không thể nhìn thấy.

Người mình yêu thương, lại ở ngay trước mặt mình cởi áo thoát đai, dù hoặc không nói bằng lời đó, cho dù có là đại la thần tiên, cũng khó mà không động tâm.

Nam nhân tâm đã động.

Hắn có một đôi mắt thanh minh như thế, làm sao lại nhìn không tới, Khai Dương là đang nhẫn nại ngưng ngừng, khuôn mặt đã đỏ lên, hơi hơi cắn môi, làm hết thấy mọi việc bất quá chỉ vì muốn người kia hiểu được, hắn có thể, hắn cho phép, chỉ cần người kia nâng tay lên hái, ngôi sao trên bầu trời cao vời vợi kia sẽ rơi vào lòng người ấy.

“Khai Dương,” Nam nhân vuốt ve hai má hần, lại tiếp tục sờ lên vành tai đã đỏ ửng, “Nhắm mắt lại đi, để cho ta tới.....”

36. Quyển 2 - Chương 17

Đào hoa thụ hạ túng tình dục

Biện lạc như tuyết điểm hồng lệ

(Dưới tán đào thuận theo tình dục

Hoa rơi như tuyết, điểm lệ hồng)

Nghe được câu nói ấy, Khai Dương không khỏi nhẹ thở ra.

Hần tuy nhiều lần lén trộm xuống trần, thế nhưng tiên gia bản tính vốn trong trẻo lạnh lùng, cho dù hần tình tình như liệt hỏa đi chăng nữa, bản chất vẫn là tiên nhân cao ngạo, làm sao lại đi nhìn trộm loại chuyện tình này của đám phàm nhân. Nhiều nhất, cũng chỉ là hơi biết chút xíu mà thôi, nếu thật sự bắt buộc mà làm, hần cũng không biết phải xuống tay thế nào.

Hần ngoan ngoãn nhắm lại hai mắt, bàn tay rộng lớn của nam nhân cũng rời khỏi hai má hần, ngay khắc sau đó, nơi tối mềm mại dưới hạ thân đã được một bàn tay ấm áp nhẹ nhàng bao lấy.

Như đang nâng niu trân bảo mà nhẹ nhàng tình tế ma sát, không hề mang đến cảm giác bất hảo, chỉ để lại từng đợt nhiệt khí thoải mái đến mức khiến người ta thần hồn mê muội.

“Ách A.....” Khai Dương nhịn không được rên dài một tiếng. Vốn đang khóa ngồi trên thân nam nhân lại bởi vì an ủi quá ôn nhu mà cột sống như muốn nhuyển ra, cả người co lại, cảm giác chống đỡ không được khiến hần phải vươn tay bám lấy bả vai người kia.

Giữa hai người lúc đó chỉ còn cách nhau một tấc, nhiệt độ từ hô hấp phả ra như bị giam lại trong không gian nhỏ nhỏ, trở nên càng thêm nóng cháy khó nhịn. Khai Dương nghe được tiếng hô hấp của bản thân dần dần biến gấp, thế mà thanh âm của người kia ngược lại không những không được phóng thích mà còn bị y nén chặt nơi yết hầu.

Hần hoang mang mở ra hai mắt.

Trên trán nam nhân che kín một tầng mồ hôi, đôi mắt cũng đã hiện lên vài tia sáng đỏ, nam nhân này, hiển nhiên lại đang áp trứ dục vọng của chính mình.

Y chuyên chú hơi cúi đầu, hai bàn tay linh hoạt cử động, trong lòng không còn suy nghĩ nào ngoài việc mang đến cho hắn càng nhiều cảm giác thoải mái. Dương cụ nơi hạ phúc của chính mình thì lại bị bỏ quên một quên, cho dù đã bành trướng cứng rắn như cột chống trời, rõ ràng đang cao ngất dựng thẳng, dịch tuyến trong suốt đã nhin không được tràn khỏi đỉnh đầu, nơi linh khẩu sớm đã dính ướt mịn màng, thế mà nam nhân lại vẫn hoàn toàn không để ý đến nó, ngay cả một chút động tác chạm đến cũng không có.

Khai Dương có cảm giác muốn khóc thật to, hắn cực kì chân thật cảm thấy, hắn đang được nam nhân trước mặt này yêu thương trân trọng. Cho dù thân thể y đang kêu gào muốn phát tiết dục vọng, nam nhân vẫn xem nhẹ nhu cầu của chính mình, chỉ muốn trước tiên khiến mình cảm thấy càng nhiều thoải mái.

Y chỉ luôn biết quý trọng Tinh Quân của y, lại chẳng hề biết cũng nên yêu quý chính bản thân mình.

Nếu đã như thế, kia, liền đổi thành hắn đến yêu thương nam nhân này đi.....

Khai Dương hơi xê dịch về phía trước, khiến cho thân thể mình càng sát lại người kia, dục vọng như lửa của hai người đột nhiên dán lại gần nhau, như hai lưỡi đao sắc bén đang giao chiến, lần lượt thử sức đối phương. Khai Dương chạm đến hai quả cầu bên dưới, nhìn đến thần sắc kinh ngạc của người kia, nhin không được càng tiến đến gần hơn, dùng hàm răng nhỏ nhỏ cắn cắn môi trên người kia, ha ha nở nụ cười: “Cùng nhau được không? Ly Lâu, ta muốn với ngươi cùng một chỗ.”

Đôi mắt mặc màu của nam nhân lại càng sâu một tầng, thuận theo yêu cầu Tinh Quân của hắn, bàn tay cuối cùng cũng nắm lấy dục vọng của mình, thế nhưng lại chỉ ma sát đơn giản đến mức khiến người giận sôi, thậm chí còn có chút tùy ý thô sấp, hoàn toàn khác hẳn với bàn tay đang vỗ về chơi đùa Khai Dương, khi chậm khi nhanh kia, cảm giác thỏa mãn mang đến hoàn toàn khác xa, quả thực không thể so sánh.

Khai Dương trong lòng thầm thở dài, nam nhân này thật sự là hết hy vọng.. ..

Bàn tay đang đặt trên vai khẽ tụt xuống, co lại nắm lấy dương cụ lửa nóng của cả hai khiến chúng thiếp hợp càng thêm kín kẽ, thậm chí ngay cả bốn khớp tiểu cầu bên dưới dường như cũng dính vào một chỗ.

Còn hơn cả ma sát từ bàn tay, cảm giác hai vật thể đồng dạng dán lại với nhau lẽ ra không nên thoải mái đến như vậy, thế mà thực tế lại nảy sinh một loại cảm giác ma hợp bất ngờ, kích thích toàn bộ giác quan bọn họ đến tận cùng, mang đến khoái cảm khác thường chưa từng có.

“A..... A..... A.....” Khai Dương há mồm thở dốc, đem trán mình áp lên vai nam nhân. Bên tai nghe được thanh âm người kia hỗn loạn ồ ồ thở gấp, thậm chí còn bật ra tiếng rên không thể không chế. Có thể khiến nam nhân luôn tự chủ này không khống chế được, cảm giác ngược lại phi thường thành công, bởi vì chỉ có mình, mới có thể khiến hắn mất đi biểu tình vô tri vô cảm kia.

Khoái ý do ma sát lẫn nhau không ngừng kéo đến, Khai Dương thậm chí còn chịu không được khoảng cách một gang tay giữa hai người, nóng vội cao thấp lay động phần eo. Nam nhân cũng nhận ra hắn đã không còn kiên nhẫn, một bàn tay liền tăng tốc vuốt ve bên dưới, bên tay kia lại rời đi, vuốt ve phía sau lưng Khai Dương.

Lòng bàn tay có chút thô ráp vuốt ve phần lưng bóng loáng lại dẫn tới một tầng nhiệt ý kích thích không nói nên lời, thăm dò dạo chơi một hồi, lại từ bên hông trượt xuống, đến khi chạm tới bờ mông co dãn mới dừng lại.

Đầu óc Khai Dương đặt trên vai nam nhân đã bắt đầu mơ hồ, khoái cảm không thể khống chế khiến hắn không thể tự ức, thấp giọng cầu cứu gọi tên người kia: “Ly Lâu..... Mau chút..... Ly Lâu..... Ta thật khó chịu..... A.....”

Nam nhân nghiêng đầu: “Khai Dương.”

“Ân?.....” Khai Dương có chút mông lung thoáng ngắc đầu, còn chưa kịp định thần đã bị nam nhân hôn lên. Lúc đầu chỉ là nhẹ nhàng nhắm nháp, rồi biến thành đầu lưỡi dễ dàng khiêu mở đôi môi không hề phòng bị chui vào, nhẹ nhàng mời gọi đối phương cùng giao lộng. Đó không phải nụ hôn sâu bá đạo, càng không có thô bạo tàn sát bừa bãi, cũng không có mạnh mẽ bắt buộc, nam nhân kiên nhẫn đảo lộng đầu môi, chậm rãi dẫn dắt người kia ngây ngốc đáp trả.

Trong miệng đột nhiên bị dẫn dắt một trận dục hỏa, Khai Dương phản ứng lập tức liền rối loạn, đầu lưỡi hoàn toàn tuân theo bản năng thuận theo vũ động cùng nam nhân mà giao triền. Đúng lúc này, bàn tay đang luật động bên dưới lại đột nhiên biến nhanh, cảm giác giống như ở trong đám lửa bốc cháy rừng rực tưới thêm dầu hỏa, khoái cảm thoải mái bỗng chốc bốc lên rừng rực.

Hạ thân đột nhiên căng thẳng, dục vọng phá quan xuất ra, phun lên bụng nam nhân.

Người kia thể mà vẫn chưa buông tha bờ môi hắn, bàn tay khiến hắn phóng thích dục vọng vẫn không hề có ý định rời đi, tiếp tục nhẹ nhàng vuốt ve dương cụ bởi vì vừa xuất tinh mà có chút mềm nhũn, tay kia lại vẫn ôn nhu vuốt ve mông hắn.

Khoái cảm tuân trào khiến người ta hồn phi trí loạn, Khai Dương cảm thấy bản thân sắp không đem được nguyên thể trở về nữa rồi.

Nam nhân cuối cùng cũng buông tha đôi môi hắn, nâng tay lau đi mồ hôi tích lại trên trán Khai Dương, lại hồn nhiên không nhận ra, bản thân cùng đắm chìm trong đồng dạng dục vọng sớm đã đầy người ướt dính.

“Thoải mái không, Khai Dương?”

Nam nhân nhẹ giọng hỏi.

Khai Dương đã bình ổn lại hô hấp, thành thật gật gật: “Ân.....” Hắn cúi đầu, nhìn xuống trên bụng nam nhân bị bạch trọc của chính mình phun lên tung tóe khắp nơi đang chậm chạp thuận theo cơ bụng vãn da rõ ràng của người kia trôi xuống, chảy qua cái rốn gọn gàng, dính lại trên đám mao màu đen. Mà nơi đó, dương cụ còn chưa phát tiết, như đầu rắn vẫn đứng thẳng dâng trào, trên thân gân xanh đã sớm nổi lên, đỉnh quy đầu thậm chí còn trở thành màu tía đỏ, vốn tuyến dịch trên đỉnh lúc trước chỉ nhẹ trào ra từng hạt châu trong suốt, giờ đã sớm rơi xuống, đem nơi đó thấm ướt không còn một mảnh.

Tình cảnh như thế, nam nhân tựa hồ lại không hề có bất cứ động tác tiếp tục nào, thậm chí còn xoay người nhặt lên quần áo, muốn giúp Khai Dương mặc vào.

Khai Dương một tay giữ lại đám quần áo y nhặt tới, trừng mắt nhìn nam nhân: “Làm xong rồi sao?”

Nam nhân có chút chột dạ chuyển ánh mắt sang bên, ý đồ bình ổn lại dục vọng dưới hạ thân, gật đầu nói: “Làm xong rồi.”

“Gạt người!” Khai Dương thân thủ chọc chọc dương cụ của người kia, không cần tinh tế quan sát cũng thấy thân thể cứng đờ của y kịch liệt run rẩy một chút, “Người còn chưa ra, không phải sao?”

“Nga.....” Nam nhân cúi đầu nhìn nhìn, nắm lên lưng quần bao lấy nơi ấy, ở dưới lớp vải liền kịch liệt dao động. Thế nhưng bàn tay của hắn cực kì thô lỗ, trên khuôn mặt hoàn toàn không có nửa điểm khoái cảm hưởng thụ, nếu nói phát tiết dục học, còn không bằng nói là dùng tay tra tấn bản thân còn có điểm đúng hơn. Động tác kia, tốc độ kia, Khai Dương nhìn thấy mà đau.

Ai, nam nhân này, quả nhiên là đồ siêu ngoan cố.....

Khai Dương đè lại bàn tay dưới lớp quần áo của người kia, chăm chú nhìn vào đôi mắt đang đè nén tình dục của hắn: “Thế nhưng lúc ở bờ sông, người còn làm một chuyện khác mà.”

Nam nhân lắc đầu: “Người sẽ chảy máu.” Hình ảnh giữa hai chân trắng nõn của người kia chảy ra chất lỏng đỏ sẫm như một cơn ác mộng cứ ám ảnh hắn, hắn làm sao có thể lại khiến người kia chịu thương tổn như vậy lần nữa?

Khai Dương sửng sốt, lại lập tức nói: “Vậy người làm chậm một chút, hắn là có thể đi?”

“Không.”

Nam nhân quật cường lắc đầu, vết thương kia mất thật lâu mới lành, hắn cũng không muốn gây thêm vào bất kì thương tổn nào trên người Khai Dương nữa, bàn tay đang giữ chặt dục vọng lại càng mãnh liệt đi động, ý đồ mau một chút đem giải quyết sạch sẽ dục vọng mê hoặc thần trí này.

“Ngu ngốc!” Khai Dương mạnh kéo xuống y bào đang trùm lên nơi ấy, dùng sức gỡ ra bàn tay người kia, ngăn cản hành vi gần như là tự ngược của hắn.

Nam nhân vẫn chỉ im lặng.

Khai Dương đành bất đắc dĩ thở dài, hơi nâng người lên, nằm úp sấp xuống người nam nhân, cánh hông vừa chẹt vừa cong tràn đầy dụ hoặc hơi nhếch lên, thanh âm nhẹ nhàng như đang cấn cấn vành tai người kia, “Người không thử một lần làm sao biết?”

“Chính là.....”

“Ta thấy Thiên Tuyền cùng Ly Khế bộ dáng đều thật thoải mái, hẳn là không sao đi? Ta thật nghĩ muốn thử một chút. Ly Lâu à, được không?”

Không có cách nào cự tuyệt Tinh Quân của mình, nam nhân đành phải chậm rãi vươn tay về hướng cánh móng nhỏ hẹp phía sau, sờ soạng lối vào nơi mật khẩu. Nơi đó chật chẽ đến mức căn bản dung không được nửa đầu ngón tay, sợ làm đau hần, càng sợ khiến hần bị thương, nam nhân thật vất vả cẩn thận mát xa bên ngoài, đợi đến khi nơi đó thích ứng với đầu ngón tay mình, mới chậm rãi tham nhập sâu thêm một chút.

Bị vật thể xa lạ xâm nhập vào cơ thể, Khai Dương nhin không được nhẹ nhàng rên rỉ, lại đổi lấy câu hỏi của nam nhân: “Không thoải mái sao?”

“Ân, hoàn hảo.....” Khai Dương tự động tách ra hai chân, giúp cho động tác của nam nhân càng thêm dễ dàng.

Thế nhưng nam nhân vẫn ngoan cố dùng thời gian rất dài cho hần thích nghi, sau đó lại nhẹ nhàng len vào ngón tay thứ hai, lại tiếp qua thật lâu, đến ngón thứ ba.....

Dùng hết kiên nhẫn của bản thân, hần nhẫn nại khai phá khối thân thể ngây ngô này, dùng ngón tay cảm giác bên trong chật chẽ cùng ấm áp, càng khiến hạ thể hần kêu gào dục niệm đòi tiến vào.

Dùng đạo bởi vì ma sát tinh tế mà khơi dậy cảm giác khác thường, lại truyền đến dục vọng phía trước, ngọc trụ vừa mới phát tiết lại hơi hơi ngắc đầu. Khai Dương đầu vẫn gác trên vai nam nhân, thân cận da thịt gần gũi, nơi thắt lưng lại truyền tới từng đợt ma nhuyển, khiến thân thể hần càng lúc càng khó nhịn.

“Ly Lâu..... Ân..... Có thể được đi?.....”

“Hần là.....” Nam nhân thu hồi ngón tay, hai tay đỡ lấy thắt lưng Khai Dương, điều chỉnh cửa vào mật huyết nằm ngay trên dương cụ đang dâng trào thẳng đứng của hần, “Người cứ từ từ, chậm rãi ngồi xuống, như vậy chắc sẽ bớt đau một chút.....” Hần vẫn thật lo lắng cho tự chủ bản thân, chỉ sợ trong lúc bất cẩn liền làm đau Khai Dương, nghĩ để người kia tự mình đến, chắc sẽ tốt hơn một chút.

“Ân.” Khai Dương dựa theo chỉ dẫn của hần, dần dần hạ xuống. Huyệt khẩu vừa rồi có thể nhận ba ngón tay cự nhiên lại không thể hoàn toàn thừa nhận dương cụ đang hưng phấn bùng bùng bên dưới, đỉnh đầu mới vừa vào một chút đã phải dừng lại. Khai Dương khó chịu nhăn mi, cử động này không thoát khỏi đôi mắt của người kia, lại khiến hần muốn đánh trống thu binh.

“Khai Dương, vẫn là quên đi.....”

Khai Dương biết nam nhân luyện tiếu mình bị thương, nghiêng rằng một cái, kiên quyết đặt móng ngồi xuống, nhiệt côn dương cụ như lưỡi dao sắc bén phá vỡ hết thấy cản trở, đỉnh một cái liền xuyên vào tâm

huyết.

“A! ”

“Ách ”

Hai người đồng thời kêu ra tiếng, có đau đớn, cũng có khoái cảm.

Cho dù cảm giác được nơi ấy của người mình thương gắt gao bao lấy có tiêu hồn đến thế nào, nam nhân vẫn vội vàng giữ chặt lấy phần eo Khai Dương, muốn ngay lập tức rút ra. Khai Dương lại chết sống không chịu, nghiêng chặt răng nói: “Người dám rút ra, sau này cũng đừng nghĩ muốn gặp ta nữa!!”

Nhìn thấy hần vẫn còn do dự, Khai Dương lại vươn tay sờ lên khuôn mặt đang cực lực đè nén dục vọng kia, cười nói, “Yên tâm, lần này không có chảy máu.”

Nam nhân cúi đầu, nhìn xuống huyết khẩu đang nuốt sống bản thân kia, quả thật không có chảy máu, lúc này mới hơi hơi an tâm.

Khai Dương lại sáp đến, ôm lấy đầu người kia, nhỏ giọng nói: “Kế tiếp phải làm thế nào?”

“Khai Dương.....” Nam nhân chỉ đành thở dài, “Người không cần làm gì cả, để ta đến đi.....” Hần thoáng cúi xuống đầu, khẽ cắn trụ một viên hồng anh trước ngực Khai Dương, vừa mút vào vừa dùng đầu lưỡi liếm lộng, lập tức liền nghe thấy tiếng kinh hô cùng âm thanh thở dốc từ trên đầu truyền đến.

Hần bắt đầu cử động, phần hông hướng về phía trước di chuyển tới, mỗi một lần, đều như muốn tiến vào càng sâu.

Bị thứ còn lớn hơn ba ngón tay xuyên vào, dững đạo bị dương cụ thô đại trườn sát, khoái ý này quả thực không thể so sánh, mỗi một lần tâm nhập hữu lực đều như khiến Khai Dương cả người tan vỡ. Lúc ban đầu chỉ từ tốn không hề vội vã đã dần dần lại trở nên kịch liệt, dục vọng nguyên thủy đã hoàn toàn đánh tan thần trí ngàn năm ngoan luyện của hắn, Khai Dương chỉ còn cảm thấy mình như con thuyền nhỏ lênh đênh trên mặt biển rộng lớn, bị từng cơn sóng xô cuốn, càng khó tự chủ mà rơi vào cơn cuồng xoáy dữ dội.

Gương mặt bình tĩnh của nam nhân giờ phút này đã tẩm đầy vội vàng, không hề ẩn nhẫn, hoàn toàn đánh mất ức chế, Khai Dương không hiểu sao đột nhiên trong lòng lại cảm thấy ấm áp. Không phải vì bản thân thỏa mãn được hắn mới khiến hắn lộ ra biểu tình ngày thường không có khả năng nhìn thấy này sao ?

Dần dần, Khai Dương cũng bị khơi dậy dục vọng, dương cụ cứng rắn đứng thẳng đặt trên bụng nam nhân cũng dần dần ma sát theo.

Động tác kịch liệt khiến hai người thiếp hợp cùng một chỗ, giống như ngay cả trái tim cũng muốn nhảy

cùng một nhịp, cảm giác có được lẫn nhau đồng điệu hòa thành nhất thể, hơi thở tán loạn trong tình triêu hợp lại, bất tri bất giác mà giao hòa mà hồ tu. Cây anh đào phía sau bọn họ, cự nhiên không biết từ khi nào đã trở hoa khắp cành, cánh hoa hồng thắm, phi thường loá mắt.

“A, a..... Khai Dương..... A! A.....” Thừa nhận tình triêu từng đợt tập kích, nam nhân mạnh ngẩng đầu, từ đôi môi hé mở phá ra từng trận thở dốc, liên tục niệm tên người kia.

Khai Dương cũng cúi đầu đáp lại, bắt lấy làn môi của đối phương, trong cơn lốc xoáy của khoái cảm, nam nhân luật động càng lúc càng mạnh mẽ, thậm chí gần như điên cuồng.

Trong nháy mắt ấy, bọn họ đồng thời đạt đến đỉnh tình dục, nam nhân trong nháy mắt siết chặt lấy thân thể trong lòng, nhiệt dịch bắn thẳng vào trong cơ thể Khai Dương khiến hắn giật mình như bị bồng, cũng trong nháy mắt ấy liền phóng ra dục vọng của mình khiến vùng bụng của nam nhân càng thêm ảm thấp.

Đôi môi bọn họ thủy chung vẫn chưa từng rời khỏi nhau, hôn sâu ban đầu dần dần biến thành nhẹ nhàng chạm tới. Tình triêu lui bước để lại trong trí nhớ từng nét khắc sâu đậm.

Khai Dương thoáng ngẩng đầu, sờ lên đôi mắt vừa bị tình dục sơ thốn kia: “Ta ra ngoài trước, chờ hồi phục nhân thân rồi, ách, chúng ta lại....”

Nam nhân nở nụ cười. Gật đầu.

Thế rồi Khai Dương vừa lòng nhắm mắt lại, thân thể ở trong lòng nam nhân cũng dần dần biến mất

Nam nhân thân thể trần trụi ngồi trên đỉnh tuyết phong, một đóa hoa đào hồng thắm nhẹ bay qua, hắn vươn tay tiếp được đóa hoa, nhưng ngay sau đó, lại có càng nhiều cánh hoa theo gió tuyết từ sau lưng hắn bay tới.

Thân cây vừa mới rơi xuống từng trận hoa đào kia chỉ trong nháy mắt đã khô héo, hóa thành gỗ mục, còn cánh đào tiên hồng diễm trong gió ban này giờ đều nằm yên dưới gốc cây, trên mặt đất phủ đầy tuyết trắng, lại càng giống như từng trận vết máu loang lổ.....

37. Quyển 2 - Chương 18

Thiên Phong đãi hữu thủ chu giả

Băng đào sương hoa ứng tình kiếp

(Đỉnh Thiên Phong, người đợi bên cây

Băng đào sương hoa chịu tình kiếp)

Khai Dương mở đôi to mắt, phát hiện trời đã sáng choang.

Hắn vận vận thất lưng, thuận tay thu lại hỏa chương bên ngoài, nguyên thần nhiều ít cũng có chút mệt mỏi, nhưng hắn càng vội vàng muốn biết đôi mắt Thiên Lý Nhân rốt cuộc đã khôi phục được chưa. Vội vàng lặn qua, nâng Thiên Lý Nhân dậy, kêu: “Ly Lâu, người tỉnh, tỉnh!”

Không biết vì sao, con người ngày thường luôn mẫn tuệ sâu sắc hôm nay lại không lập tức đáp lại, đợi hắn hô vài lần, mới thấy người kia mở ra đôi mắt.

Đôi mắt hắn quả nhiên đã khôi phục lại thanh minh, Khai Dương nhin không được hoan hô: “Thật tốt quá! Ly Lâu, người nhìn thấy ta rồi đúng không?”

Nam nhân ngồi dậy, lộ ra ý cười, gật đầu nói: “Thấy được. Khai Dương, đã vất vả người rồi.”

Tưởng tượng đến sự tình đủ loại hôm trước, Khai Dương không khỏi đỏ mặt, tuy nói chỉ là nguyên thần giao hợp, thế nhưng tình cảnh kịch liệt đến mức ấy cũng không khỏi khiến hắn ngượng ngùng. Hắn ồn ào vội nhảy xuống giường: “Người biết vậy là tốt rồi!”

Thiên Lý Nhân nhìn bộ dáng hoạt bát của hắn, biết lần này nguyên thần ly thể đối với hắn cũng không gì thương tổn đáng kể, lập tức liền yên lòng.

Khai Dương xuống giường đi giày, bỗng nhiên nghe thấy tiếng ho khan vang lên từ phía sau, vội vàng quay đầu lại nhìn, thấy Thiên Lý Nhân đang lấy tay che miệng ho khan liên tục.

“Xảy ra chuyện gì? Lại không thấy thoải mái sao?” Khai Dương lo lắng hỏi.

Thiên Lý Nhân nói: “Yết hầu có hơi ngứa, chắc là đã nhiễm lạnh.”

Khai Dương lập tức nghĩ đến trước khi mình xuất nguyên thần đã có đắp cho hắn cái chăn, chắc hắn vội vàng quá cũng không đem góc chăn cẩn thận ghém kỹ xuống, Thiên Lý Nhân vốn đã có thương tích trong người, đương nhiên không chịu nổi giá rét. Lập tức trong lòng liền áy náy không thôi, lại thấy sắc mặt người kia trắng bệch, vội vàng ấn hắn quay về trên giường, cẩn thận đắp hảo chăn, mới nói: “Ta đi làm cho người chút được trà, người cứ nằm đây, đừng nhúc nhích!”

Nói xong xoay người vội vàng lao ra khỏi phòng, đang muốn đóng cửa, lại nghe Thiên Lý Nhân bên trong kêu to một tiếng: “Khai Dương!” Trong giọng nói dường như có chút gì đó không đành lòng.

Khai Dương chỉ nghĩ hắn luyến tiếc mình không ở bên cạnh, trong lòng lại càng cao hứng, cũng không nghĩ ngợi gì liền hỏi: “Có chuyện gì?”

Người bên trong bị cái bóng đen của đỉnh giường che kín, nhìn không thấy rõ biểu tình trên mặt, tựa hồ như đang do dự một lát mới nói: “Có thể ở trong được trà cho thêm chút mút táo không? Nó có tác dụng nhuận hầu.....”

Khai Dương cười đáp ứng: “Hảo!”

“Mút táo tởm vàng ở Thuận An nghe nói không tồi.”

“Nga! Được! Không thành vấn đề!” Nam nhân luôn chỉ thừa nhận mọi loại tình cảnh này đột nhiên lại đưa ra yêu cầu, này thật sự đáng quý, muốn nhờ hắn làm hộ một việc, Khai Dương làm sao lại không đáp ứng, “Người chờ ta trở lại!”

Đóng lại cửa phòng, Khai Dương vội vàng đáp mây bay nhắm thẳng nhân gian bay tới.

Hắn lúc này chân trước vừa rời đi, bên trong phòng đột nhiên bạo khởi một trận ho khan kịch liệt, liên miên không dừng.....

tự từ tự ở

Lúc này không phải mùa táo chín, Khai Dương đành vân giá vũ rời khỏi Yêu Vực, vội vàng đi tới Thần An tại Hàng Châu, mút táo tởm vàng hổ phách tốt nhất chợ đã sớm bị đám khách thương tình mắt tranh cướp mua hết, Khai Dương đành phải đi tìm nông hộ mua lại, đáng tiếc, hỏi thăm đã thật nhiều nhà mà vẫn không có thu hoạch. Cuối cùng may mắn một nhà nông hộ thấy hắn y phục đẹp đẽ chỉnh tề, chắc là công tử của một gia đình phú hộ nào đó vì thích mút táo mà tự mình chạy đến mua, mới hảo tâm đem mút táo vốn dự trữ để nhà dùng bán lại cho hắn.

Khai Dương trong lòng mừng rỡ, cũng không hỏi giá tiền, vội vã vút xuống một nén bạc lớn, xoay người liền đi.

Hắn vội vàng muốn chạy về ngao dục cho Thiên Lý Nhân, lúc tỉnh dậy trời cũng không còn sớm, hơn nữa tìm mút táo lại tốn nhiều thời gian như vậy cho dù hắn có ra roi thúc ngựa chạy đi, vẫn là lãng phí mất nửa ngày, tuy rằng bồn ba mệt nhọc, nhưng nhìn đến mút táo trong lòng, mỗi quả đều mượt mà đầy đặn, ánh lên màu như hổ phách tởm vàng triển khóa, nghĩ đến nếu Thiên Lý Nhân nhìn thấy, chắc chắn sẽ rất thích.

Ngây ngốc mà cười đáp xuống đụn mây nhảy vào Yêu Cung, vừa vắn gặp Thiên Tuyên cùng Ly Khế.

Yêu Đế Thiên Tuyên thấy hắn vội vàng từ đâu trở về liền hỏi: “Khai Dương, ngươi đi đâu về vậy?”

“Ta tới nhân gian mua ít mút táo cho Thiên Lý Nhân.” Lại nhớ ra Thiên Lý Nhân bị phong hàn, liền nói với Thiên Tuyên, “Thiên Tuyên, Thiên Lý Nhân không cẩn thận bị nhiễm lạnh, ngươi đi nhìn rồi khai thang thuốc, ta còn đi ngao!”

“Nhiễm lạnh?” Thiên Tuyền nhú mày, “Thiên Lý Nhân là thần tướng trên trời, làm sao có thể bị lạnh?”

“A?” Khai Dương kinh ngạc tại trận, hắn chỉ lo làm sao chiếu cố người cho tốt, lại quên mất Thiên Lý Nhân cũng không phải thân thể thường nhân giống hắn, người kia là lấy chân thân hạ phạm, vậy làm sao có thể nói bệnh liền bệnh?!

Thế nhưng hắn, rõ ràng nói.....

Khai Dương trong lòng rung mình một cái, nhất thời xoay người chạy về Thiên Điện.

Thiên Tuyền cùng Ly Khế cũng liếc mắt nhìn nhau, vội vàng đuổi theo.

Khai Dương mạnh đẩy ra cửa phòng, trên giường không có một bóng người, người từng an phận nằm bên trong hiển nhiên đã rời đi thật lâu.

“Ly Lâu? Người ở đâu rồi?!”

Khai Dương đi vào trong phòng, cực kỳ hoang mang, rõ ràng đã bảo người kia chờ hắn trở về, làm sao giờ bóng dáng cũng không thấy rồi?!

Lúc này Ly Khế mới từ đằng sau bước vào trong phòng, mùi vị huyết tinh trong không khí tuy rằng mỏng manh vẫn kích thích khứu giác mẫn tuệ của hắn, hắn lướt qua người Khai Dương, đi đến trên giường, lật lên tấm chăn phủ bên trên, lộ ra một mảng máu lớn trên nền vải, nhìn thấy mà ghê người. Hắc Lang Yêu nhú mày, khom người lấy tay chạm vào bề mặt huyết tinh, lại nâng lên mũi ngửi ngửi một chút, quay đầu nói với Thiên Tuyền: “Là máu của hắn. Bất quá đã lạnh rồi, đại khái chắc đã khoảng năm sáu canh giờ.”

“Lạch cạch.....” một tiếng, nứt táo tơ vàng như hổ phách trên châu rơi đầy mặt đất, lăn đi tứ phương.

Khai Dương cũng bất chấp tất cả, trong lúc bối rối lại nhớ ra hồn tinh hắn lưu lại trên người Thiên Lý Nhân, vội vàng sử dụng pháp thuật xác định vị trí. Chỉ cảm nhận được một tia phản ứng mỏng manh như sắp biến mất ở một nơi rất xa về phía nam, Khai Dương ngay cả một câu cũng không kịp dặn đã cuốn thân bay lên trời, vội vàng phóng về phía tây nam.

Thiên Tuyền cũng chưa đuổi theo, ngón tay vẽ niệm bí quyết, khoảng trống bên người đột nhiên xuất hiện một con đại điều màu đỏ, giương cánh đuổi theo Khai Dương.

Rồi lại quay đầu nhìn về phía Ly Khế: “Chuẩn bị một chút, chúng ta sẽ ra khỏi Yêu Vực.”

Lại nói đến Thiên Lý Nhân, sau khi Khai Dương đi rồi, vẫn cường ngạnh tự nhấn từng trận ho khan như muốn xé tan yết hầu, mỗi một lần ho như liên lụy đến thần kinh toàn thân, cảm giác đau đớn như thân thể bị xé toạc ra. Trước mắt một trận màu đen, cổ họng đột nhiên ngọt lịm, ngay cả phản ứng nhin xuống

cũng không kịp làm đã phun ra một giường máu tươi.

Không chỉ có thế, từ trong yết hầu, giống như dòng sông đã không còn đập chảy, một ngụm lại tiếp một ngụm nôn ra toàn máu đỏ lẫn đen.

Vất vả thật lâu mới dừng lại được, Thiên Lý Nhân cố sức nâng người, xả chần che dấu đám huyết tương nồng nặc vị tanh kia. Rồi mới bước xuống giường, thở dài một tiếng, cơ hồ mỗi một động tác đều như hao hết tất cả sức lực của hắn, hắn thậm chí còn không biết bản thân từ lúc nào đã mất đi tri giác.

Hắn chỉ biết rõ một điều, việc này không thể để Khai Dương biết, nếu không, hậu quả chỉ sợ không thể tưởng tượng nổi.

Hắn nâng nhìn bàn tay, ngón tay thon dài đã trở nên khô vàng nhăn lại, như lão thụ khô da, thế mà hắn cũng không có nửa phần kinh ngạc, kỳ thật bắt đầu từ ngày rời khỏi rừng trúc kia, thân thể cũng đã bắt đầu khô mục từ tận sâu bên trong, tuy rằng bên ngoài không thể nhìn ra, nhưng từng thời từng khắc vẫn mang đến cho hắn từng cơn thống khổ.

Đến hôm nay, có lẽ là do lực lượng Khai Dương rót vào quá mức cường đại, cũng có thể là đã đến lúc, ngay cả hình dáng bên ngoài cũng đã không còn duy trì được nữa.

Hắn biết, rốt cuộc hắn đã không còn chống đỡ nổi nữa. Hắn phải trở về, kể kia, kỳ thực vẫn đang một mực ôm cây đợi thỏ.

Thiên Lý Nhân cuối cùng mệt mỏi nhắm mắt lại, trong miệng niệm niệm vài từ, thân thể liền hiện lên kim quang mỏng manh, lại dần dần sáng lên mạnh mẽ, thân thể lại từ từ trong suốt, cuối cùng hoàn toàn biến mất vào khoảng không, bỏ lại chiếc giường vẫn còn vương lại độ ẩm.

=====

Đêm qua hình như đã có một trận đại tuyết, trên đỉnh Thiên Phong một tầng tuyết sương thật dày, đến ngay cả cây đào cô độc kia trên thân cũng treo đầy bông tuyết, từng đóa từng đóa hồng đào đang nở phải chịu băng cực sở phong, lại vẫn kiên cường bám trụ trên cành, hoàn toàn tương phản với thân cây đã khô héo mục rữa, cảnh tượng cực kì khác thường.

Đột nhiên trên thân cây sáng lên một trận kim quang, gần như ngay sau đó, một người từ trong gốc cây dần dần hiện hình, gục xuống trên mặt đất, tuyết sương bay bay, bám lại trên mái tóc mà hắn cứ nhiên ngay cả khí lực giữ tay giữ xuống cũng không có, chỉ có thể dần chìm xuống mặt đất phủ tuyết, lâm vào hôn mê.

Trên một tảng đá cách cây đào không xa, một người đang ngồi.

Một thân đạo bào sắc đỏ, kinh phong trên đỉnh núi thể nhưng lại không thể làm lay động một góc ống y

bào của hắn.

Tiếng động dưới gốc cây đằng sau cũng không thể khiến hắn quay đầu lại, người này chỉ không nhanh không chậm, như cũ nhìn dãy núi bên cạnh Thiên Phong, lại bỗng nhiên ngâm nga : “Một Đại Tông nho nhỏ, làm sao lại dám kiêu ngạo tự xưng « Đương lăng tuyết đỉnh, nhất lãm chúng sơn ». Đồ Thiểu Lăng chẳng qua là tên ếch ngồi đáy giếng, nếu có duyên đi lên núi này, chắc chắn sẽ bị giết tại trận.” Nói xong, lại xoay người, nhìn nam nhân té ngã trên mặt đất vẫn không hề nhúc nhích kia mà nở nụ cười, “Thần tướng đã ở đây đợi vạn năm, không biết ở trên Thiên Phong này lại có cái gì đang nhìn vậy, Phi Lăng bất quá chỉ mới ngồi đây hơn một tháng, đã cảm thấy thực sự nhàm chán.”

Người này tướng mạo nho nhã, thần thái phi dương, thật sự là tên tiên gia đạo nhân, Việt Phi Lăng kia!

Hắn nhảy xuống khỏi nham thạch, thông thả bước đến bên cạnh nam nhân cao gầy nằm trên mặt đất, lại không hề động thủ giúp đỡ, chỉ tùy ý lướt nhìn qua, lại vượt qua nam nhân đi đến dưới cây đào, vươn tay sờ lên thụ thân thô ráp.

Thân cây khô mục, lớp vỏ bên ngoài gần như đã sập tróc ra, xù xì đâm vào da tay mềm mại, lòng bàn tay Việt Phi Lăng hình như bị vỏ cây cào xước vài đường, ánh mắt liền nhíu lại, “Tê lạp ” một tiếng, giạt xuống một mảng lớn vỏ cây đã khô héo.

“Ách! Khụ khụ.....” Nam nhân đang nằm úp sấp trên mặt tuyết lập tức rên lên một tiếng, tựa như chính hắn mới là người bị lột da, đau đến cả thân run rẩy, chỉ nghe hai tiếng ho khan vang lên, lại một trận máu tươi từ trong miệng hắn ào ra.

Đau đớn khiến người kia dần dần khôi phục thần trí, hắn giãy dụa chống người dậy, cố sức ngồi thẳng thất lưng nhìn về phía Việt Phi Lăng.

Con người đen như mực lúc này như phản chiếu cả thiên địa, hiển nhiên là đã khôi phục lại thị lực vốn có.

Việt Phi Lăng mặc dù vẫn là tươi cười, nhưng sắc mặt đã rõ ràng trầm xuống một bậc: “Xem ra, Vũ Khúc Tinh Quân đã vì thần tướng mà thực hiện phương pháp song tu kia. Phi Lăng thật phải chúc mừng thần tướng đã lấy lại được quang minh!”

Thiên Lý Nhân kiệt quệ ngồi trên mặt đất lạnh lẽo, sử dụng pháp thuật trở về bản thể lại biến ra nhân hình đã hoàn toàn hao hết sức lực vốn đã ít ỏi của hắn, thế nhưng vẫn không kiêu ngạo không siểm nịnh hỏi lại: “Việt đạo trưởng, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?”

“Chẳng lẽ thần tướng thật sự không biết sao? Khoảng thời gian một năm trong rừng trúc kia, Phi Lăng luôn hữu lễ đối đãi. Lại từng ám chỉ không ít lần, nhưng thần tướng đều như vô tình mà lãng tránh, ta vốn nghĩ thời gian có thể cảm động thiên nhân, lại không ngờ Vũ Khúc Tinh Quân vừa đến, thần tướng liền không hề lưu tình bỏ lại Phi Lăng mà đi. Rơi vào đường cùng, Phi Lăng đành phải dùng cách khác, tìm được chân thân thần tướng, ở bên cạnh sớm chiều làm bạn, kiếm chút an ủi.....” Ngón tay mơn trớn một nụ hoa đào đã kết một tầng sương lạnh, vẻ mặt mát mát, ẩn ẩn như có tình ý đậm sâu.

Nhưng Thiên Lý Nhân vẫn chỉ dùng đôi mắt lạnh lùng nhìn hấn, không có lấy nửa phần động dung.

Việt Phi Lăng dưới ánh mắt thanh duệ chăm chú của hấn bỗng nhiên cười ha ha lên, trên khuôn mặt tuần nhả lộ ra cuồng ý, hấn bước đến trước mặt Thiên Lý Nhân, khom người kẻ sát lại: “Quả thật như Phi Lăng đã nghĩ, chỉ cần người thấy lại được ánh sáng, trên đời này sẽ không có thứ gì có thể qua được đôi mắt cao cao tại thượng khuyh tẫn thiên địa này nữa.”

Thiên Lý Nhân vẫn không đáp lời: “Đạo trưởng đơn giản muốn đoạt tính mạng này của ta thôi sao, vậy sao còn không mau một chút động thủ đi ? »

Việt Phi Lăng lại càng cười cổ quái, nắm lấy bàn tay vô lực của Thiên Lý Nhân, tinh tế vuốt ve nếp nhăn thô ráp bên trên: “Lấy tính mệnh của người? Kìa thì có gì khó..... Đáng tiếc, Phi Lăng không thể tự mình động thủ, nếu phạm vào sát kiếp, thiên lý khó dung, huống chi người lại là một tiên nhân, nếu làm như vậy, thiên giới chí tôn Đế Quân làm sao có thể dung tha ta?” Hấn quay đầu liếc nhìn về phía cây đào tiêu tụy phía sau, “Kỳ thật chỉ cần đào hết rễ cây, thiêu hủy thụ thân, người cũng sẽ hồi phi yên diệt, nguyên thần diệt tẫn. Nhưng nếu muốn làm sao cho giống bất tri bất giác, lại thật sự khó khăn. Cho dù ta đã thả cổ độc vào thân thụ, người cư nhiên vẫn có thể xanh tươi hơn một tháng trời, thật là hiếm có.”

Mây mù trên đỉnh Thiên Phong dần dần tụ lại chồng chất, trong đám mây lóe lên từng luồng sét sáng chói, dị tượng dạn sinh.

Việt Phi Lăng thần sắc đột nhiên ngưng trọng, khuôn mặt lại lập tức giãn ra, cười nói: “Cũng không còn sớm nữa, đành nhờ thần tướng tự binh giải, kết thúc mọi chuyện, miễn cho bản thân phải chịu nhiều tra tấn.”

Thiên Lý Nhân liếc mắt nhìn hấn, ho ra một ngụm đàm huyết, lạnh nhạt nói: “Việt đạo trưởng đại nạn đã đến, nhân lực có phải cũng kém đi nhiều chăng? Mặt tướng chỉ muốn nhắc nhở đạo trưởng một câu, quan sai đầu trâu mặt ngựa của địa phủ đã sớm cảm chắc gông xiềng đằng sau đứng chờ đạo trưởng đó.”

Việt Phi Lăng trong lòng giật thót, vội vàng quay đầu lại nhìn, hấn thiên nhân đã sớm mở, yêu ma quỷ quái cũng trốn không được một đôi pháp nhãn của hấn, thế nhưng phía sau làm gì có thứ gọi là đầu trâu mặt ngựa chứ, bất quá chỉ là gió cuốn tuyết bay, không hề có một bóng người.

Lại nghe Thiên Lý Nhân nói: “Đạo trưởng không phải thường nói, vạn vật đều thuận theo tự nhiên sao? Sinh tử nhất kiếp, nhân thế luân hồi, đạo trưởng tự xưng đã tu luyện ngàn năm, hóa ra vẫn chưa thể nhìn thấu.”

Việt Phi Lăng bị đâm trúng chỗ hiểm, nhất thời thẹn quá hóa giận, bất ngờ phát y bào một cái, một cổ kinh phong phá không lao tới, đem Thiên Lý Nhân quật thẳng vào thân đào.

“Ba!! ”

Cây đào bị va mạnh đến lung lay lắc lắc, hoa đào kết băng sớm đã yếu ớt bị một trận này rung đến rời cây,

rơi xuống đầu vai Thiên Lý Nhân. Thiên Lý Nhân giờ phút này đã suy nhược đến đi không nổi, làm sao chịu được một đòn như vậy, chỉ kịp kêu một tiếng đau đớn, đã lại phun ra một ngụm máu đen.

Việt Phi Lăng lộ ra bộ dạng thương tiếc, chậm rãi đi qua ngồi xổm xuống bên cạnh, vươn tay vì Thiên Lý Nhân lau đi vết máu nơi khóe miệng, thở dài nói: “Người cần gì phải nói khích ta? Ta đối với người nếu đã vô tình, làm sao lại phạm phải tình kiếp..... Phi Lăng tu đạo đã ngàn năm, pháp lực sớm sánh ngang với tiên chúng trên trời, không phi thăng, là do thủy chung không tìm được người có thể khiến Phi Lăng động tâm. Không ngờ tại phủ trạch Hắc Long Vương lại gặp được người, thiên mệnh sớm định, người và ta ứng với kiếp nạn này. Thiên ý sáng tỏ, nguyên lai đã sớm định sẵn.....” Trong mắt hắn lại thấy một tia sáng xoẹt qua, “Chỉ cần người ứng với thiên kiếp chết đi, tình kiếp sẽ tự độ. Chính ngày liền phi thăng, đến lúc ấy Phi Lăng nhất định sẽ không quên người.”

Hắn ôn nhu vén lên từng lọn tóc tán loạn trên vai Thiên Lý Nhân, “..... Vì sao lại không thành toàn cho ta?”

“Khụ khụ!.....” Thiên Lý Nhân ngẩng lên, cũng không nhìn Việt Phi Lăng, chỉ ngửa đầu nhìn vào khoảng không mông lung vạn trượng, “Người có từng nghĩ tới, nếu có thể dễ dàng bỏ cuộc, thứ tình cảm này, cũng chỉ là giả dối mà thôi.....”

Việt Phi Lăng sắc mặt ngưng trọng, bàn tay đang nhẹ nhàng vuốt ve tóc mai đột nhiên biến thành siết lấy cổ họng Thiên Lý Nhân.

“Còn kéo dài thời gian nữa, chớ trách Phi Lăng không niệm tình xưa!”

Thiên Lý Nhân chỉ chăm chú nhìn lên bầu trời đầy mây đen ngưng tụ trên đỉnh núi, đang dần dần trầm trọng thêm, như đang muốn áp chế thứ gì đó.

“Mặt tướng với đạo trường, hình như chưa từng nửa thứ gì gọi là tình cảm.”

Việt Phi Lăng mắt phượng đột nhiên sắc lạnh, hừ một tiếng: “Vậy ta thật muốn nhìn xem, thần tướng có thể chịu đựng tới khi nào!!”

Chỉ thấy hắn vươn tay ở trên cây đào nhẹ phất một cái, giòn tan bề xuống một cành đào, Thiên Lý Nhân cả người đau đớn như bị chặt mất cánh tay, toàn thân chấn động, ngay cả kêu cũng không kịp hừ ra tiếng. Việt Phi Lăng đã một tay tóm lấy cánh tay trái của hắn ấn chặt xuống thân cây, lại “Phập!” một tiếng đem chính đoạn cành gãy kia cắm ngập qua bàn tay, đóng đinh cánh tay lên thân đào mục rữa.

“!! ”

Thê minh (tiếng kêu thê lương) không thuộc nhân gian, chấn động chói tai chỉ có Yêu Mộc mới có thể phát ra âm chấn trên Thiên Phong tiên đăng, đáng tiếc ngọn núi tuy ở trong nhân gian, nhưng lại cách phạm trần quá xa, không một ai có thể nghe thấy thanh âm khiến cả nhân thần đều tẩn kinh này.

38. Quyển 2 - Chương 19

Xích lôi phá đỉnh nhục chưởng sanh

Cận y hữu tiên kị sư lai

(Sét đổ phá đỉnh, tay không đỡ

Lúc nguy ngập có tiên nhân cười sư)

Gió cuốn như chớp, chỉ thấy từ phía chân trời một đám mây đỏ rực phá không lao đến, mà người đứng trên mây, lại đúng là Khai Dương Vũ Khúc Tinh Quân.

Hắn trong lòng tràn đầy lo lắng, trên đường đi càng lúc càng thấy hồn tỉnh nơi xa kia dần dần suy yếu, hồn tỉnh một khi đã đặt vào cơ thể Thiên Lý Nhân, thì sẽ cùng hắn sinh tử nhất thể, hồn tỉnh suy yếu, kia thể hiện rằng Thiên Lý Nhân đang gặp phải hiểm nguy khôn cùng.

Mắt thấy Thiên Phong Sơn cao ngất xuyên mây dần dần hiện ra trước mắt, trên đỉnh núi là tầng tầng mây mù vần vũ, dội ra từng trận lôi phá sấm gầm, Khai Dương cũng biết, đây chính là di tượng khi kiếp nạn của kẻ tu đạo giáng xuống.

Khai Dương tuy trong lòng âm thầm cảm thấy kì quái, dưới chân vẫn không hề có nửa điểm đình trệ, vội vàng hướng tới đỉnh núi lao nhanh.

Còn chưa tới gần, đã ngửi được một cỗ tinh huyết khí vị cực kì nồng đậm.

Chỉ thấy trong gió tuyết xa xa, dưới thân đào xơ xác, trên nền tuyết trắng xóa, nhiễm thượng một màu đỏ sẫm chói mắt!!

Cây đào đáng thương như bị gió tuyết tàn bạo phá hủy, cành gãy hoa rơi, mà dưới thân cây, có một nam nhân đã mất đi thần trí dựa vào, bàn tay hắn, tứ chi hắn, bả vai hắn, có đến hơn mười chỗ, đều bị cành đào bẻ gãy xuyên qua, chặt chẽ ghim lại trên cây, máu tươi từ miệng vết thương không ngừng chảy ra, thấm đẫm y bào, tiếp tục lan xuống.

Trên mặt tuyết trong suốt trắng noãn là nhiều điểm giáng hồng, là màu hoa đào tàn lụi rơi xuống đất lại bị nghiền nát, cùng là màu máu tươi giao hòa cùng tuyết tinh mà thành.

Trong nháy mắt, Khai Dương lại có cảm giác hít thở không thông, người nam nhân cao gầy đằng kia hắn làm sao lại nhận không ra?! Đó rõ ràng là nam nhân pháp lực mỏng manh mà hắn đã thề phải bảo vệ bằng

được, thế nhưng lúc này, người kia ở trước mắt hẳn lại phải chịu đủ mọi khổ hình, trên mặt tuyết rành rành thứ màu sắc chói mắt khiến hẳn rít gào rống to: “Ly Lâu!!”

Lúc này mới nhận ra thẳng lưng đứng ngay trước mặt Thiên Lý Nhân là một gã xích bào đạo nhân, đến khi kẻ đó quay người lại, Khai Dương mới nhìn rõ khuôn mặt y, đôi mắt cơ hồ trừng lớn đến mức như muốn nứt ra: “Việt Phi Lăng!!”

Việt Phi Lăng kia lại vô cùng thản nhiên đứng trên tuyết địa, máu tươi sớm đã chảy dài tới tận chân hẳn, nhưng chỉ thấy hẳn vẻ mặt cực kì vừa ý, tao nhã hàm tiếu, vân đạm phong khinh đến thoát tục xuất trần, hoàn toàn không có biểu tình một kẻ sẽ đi gia hại người khác. Thế nhưng phần cuối cùng trên y bào rộng thùng thình của hẳn vẫn còn lẩy dính một dấu máu thật lớn, cho dù có là xích bào đi chăng nữa, vẫn ánh lên màu đỏ tươi dị thường chói mắt.

“Đã lâu rồi, Vũ Khúc Tinh Quân!”

Hắn cười, thoái mái như đang đứng trước cửa đạo quán đón khách, có điều dưới chân hẳn là một mảnh tinh hồng xen lẫn tàn hoa, và nam nhân bị ghim lên thân cây đằng sau kia, tất cả hoàn toàn không hề ăn khớp.

Khai Dương đầu chịu tổn nước miếng với hẳn, lòng bàn tay vừa mở ra, một đoàn hồng quang đã hiện ra trên tay hẳn, dần dần dài ra, sáng chói lóe lên, cuối cùng kết thành một cây lượng ngân trường thương, thương thân tối đen tỏa sáng, mũi thương chạm liệt hỏa đồ đằng, chỉ mới nhìn thấy, đã cảm thấy hỏa lực khôn cùng.

Việt Phi Lăng thấy thế liền thu hồi nụ cười, Vũ Khúc Tinh Quân là Võ Tướng Thần Quân trên trời, chắc chắn không phải hư danh, hẳn mặc dù ở thế gian tu tiên học thuật, nhưng khi cùng Hắc Long Vương tương giao cũng đã nghe hẳn nhắc tới một hồi ác chiến hai ngàn năm trước, nếu nói Hắc Long Vương có khả năng một mình bình định năm trăm thiên binh, như vậy Vũ Khúc Tinh Quân đã từng đánh bại hẳn, bản lĩnh chắc chắn lại càng lợi hại.

Lúc này Vũ Khúc Tinh Quân một thân phát ra tiên khí mãnh liệt, khiến kẻ khác mới nhìn đã muốn nhượng bộ lui binh, nói gì đến chuyện dám tiến lên giao chiến. Việt Phi Lăng liền không khỏi nhú mày, hẳn không muốn trở thành kẻ địch của Vũ Khúc, về phần Thiên Lý Nhân, bất quá chỉ là nhất giới đào yêu từ thời thượng cổ mà thôi, may mắn có được nhân duyên thăng thiên, ở thiên đình chẳng qua cũng chỉ như muối bỏ biển, cho dù diệt đi cũng sẽ không có ai đi so đo với hẳn. Thế nhưng Vũ Khúc Tinh Quân thì khác, danh tự Thất Huyền Giải Ách thiên địa đều biết, đó là chưa kể bọn họ còn được Thiên Đế cực kì yêu mến, vì thế mấy lần va chạm trước đây, Việt Phi Lăng đều cố ý thoái nhượng hẳn vài phần, lại không ngờ lần này vẫn không tránh được chính diện giao chiến với hẳn.

“Vũ Khúc Tinh Quân, sao cứ muốn khó xử dồn ta vào đường cùng?”

“Thối lắm!!” Khai Dương nóng lòng nóng ruột, trường thương xoay qua, một luồng liệt hỏa phô thiên cái địa bất ngờ xuất hiện, xông thẳng tới Việt Phi Lăng.

Mất thấy Thiên Lý Nhân sinh tử không rõ, hẳn lại càng muốn nhanh một chút đánh bại kẻ này, xuống tay

đương nhiên không hề khoan dung nửa phần, liệt hỏa này thế tiến cuồng long, mở to hướng Việt Phi Lăng cắn tới.

Việt Phi Lăng cũng không dám khinh thường, trong miệng niệm động khẩu quyết, song chưởng mở ra, liền thấy một tấm màn thất sắc từ đầu dâng lên, dựng thẳng trước mặt hắn, liệt hỏa cùng màn chắn lập tức đối đầu nhau, tuy rằng khí lực có vẻ cân bằng, nhưng hỏa thể tấn công thật sự quá mạnh, khiến màn thất sắc chống đỡ không được lồm về phía sau, gần như sắp chạm đến khuôn mặt của Việt Phi Lăng, nhiệt khí nóng rực hun đến mày tóc hắn phát cháy, y bảo ngay cả trong tuyết phong gió lạnh cũng chỉ bất động giờ như phát cuồng mà mãnh liệt tung bay.

Việt Phi Lăng nhíu mày, nâng giọng nói: “Thêm một đoạn thời gian nữa, qua chín ngày phi thăng, Phi Lăng cùng Tinh Quân sẽ là đồng điện vi thần, ngươi cần gì phải dồn ta tới đường cùng!”

Khai Dương hừ quát: “Cho dù có như thế, bản quân cũng nhất định bắt ngươi phục thi trên Thiên Điện!!”

“Vũ Khúc Tinh Quân, ngươi đây là muốn làm gì?!” Việt Phi Lăng quay đầu nhìn về phía Thiên Lý Nhân đã tàn tạ đến mức không còn giống người, “Chỉ vì một cây đào tinh mà muốn gán tội danh Tru Tiên trên lưng?” Tru Tiên từ xưa đã là tội danh thiên cổ bất thứ, đứng trước cả Nghịch Thiên, vì vậy tự thiên cổ tới nay, cũng không có một tiên gia nào dám phạm vào.

Khai Dương không thèm trả lời, Hỏa Vân Thương trong tay quay một vòng, thu hồi liệt hỏa kia, thân hình lại lao lên, đề thương hướng Việt Phi Lăng đâm tới.

Trước mắt là Vũ Khúc Tinh Quân thái độ kiên quyết, không hề cố kỵ thiên quy pháp điều, thế phải tru sát bằng được hắn, Việt Phi Lăng trong lòng liền ảo não, mặc dù trong lòng vạn lần không muốn chọc vào sát tinh này, thế nhưng hiện giờ đại nạn đã sắp bùng xuống, hắn tu luyện ngàn năm cũng chính là vì ngày hôm nay, lập tức cũng chẳng được chuyện khác, chỉ mong mau chóng độ qua ách kiếp, trở thành vi thượng thần tiên.

Trong tay nháy mắt xuất hiện một cây phát trần, dừng nhìn phát trần này nhẹ nhàng tinh xảo, trên thân chấm phá vài điểm đỏ, thực ra nó lại ẩn chứa một sức mạnh khác thường, đuôi phát trần là dùng mao bạch ngư (lông trâu trắng) bện nên, hắn cả đời thu yêu vô số, không phải dựa vào thứ gì khác, mà tất cả chính là nhờ vào một cây phát trần này.

Chỉ thấy hắn nhẹ bước lùi lại, phát trần trong tay giống như đuôi rồng uốn lượn, phần đuôi mềm mại đột nhiên như cương châm bạo trương, phô thiên cái địa hướng Khai Dương bắn tới.

Khai Dương trên người hồng quang sáng rực, đầu thương phun ra lửa cháy ngập trời, đến cả đôi con ngươi như đá mắt mèo đang trừng lớn kia cũng như muốn bắn ra lửa.

Ngày thường cùng thần yêu giao chiến, chỉ cần gặp cường địch, Khai Dương đều sẽ cực kì hưởng thụ, vô cùng khoái ý, đối thủ nếu không có hành vi đại tà đại ác, hắn đều sẽ hạ thủ lưu tình. Mà giờ phút này, đạo nhân đứng trước mặt hắn kia, pháp thuật cao cường, cũng có thể coi là một đối thủ khó gặp.

Thế nhưng lo lắng cùng sát ý đã khiến khuôn mặt tuần tú trở nên càng đáng sợ, hần căn bản không muốn cùng kẻ kia hưởng thụ quá trình so chiêu giao chiến, hần chỉ chờ một thương đâm xuyên qua ngực y, lại tiếp tục phóng thêm một trận liệt hỏa đem kẻ kia thiêu đến thi cốt vô tồn!!

Cương châm gặp liệt hỏa, sinh ra âm thanh chói khét xèo xèo rung động, bất đắc dĩ bị liệt hỏa thiêu đốt, trên đời này, cho dù có là tường đồng vách sắt cũng căn không được ngọn lửa kia lao tới, hỏa thể cuồng bạo như đàn lang hung mãnh, cương chế rùng râm điên cuồng lần tới, mắt thấy cây phát trần trong tay Việt Phi Lăng kia đã sắp cháy đến cán rồi.

Việt Phi Lăng cũng thật sự giật mình, tuy nói hần đánh giá rất cao thực lực của Vũ Khúc Tinh Quân, lại chỉ nghĩ một thân tu vi của mình ít nhất cũng có thể miễn cưỡng đánh ngang với y, càng đừng nói đến sau khi độ kiếp thành tiên. Thế mà khi vị Tinh Quân này vừa ra tay, chiêu chiêu đều là tuyệt sát hung hãn, phóng xuất pháp lực cuồng bạo đến không thể chống đỡ, hần mới phát hiện ra, bản thân căn bản cũng vô pháp đối chọi.

Lập tức trong lòng chợt lạnh, nhận ra ngọn lửa kia đã đem cương châm đốt chảy, dần dần tiến lên. Chân khí nóng cháy cho dù chưa tới gần đã khiến lông tơ toàn thân hần thẳng run, cả người giống như bị ném vào lò luyện tiên đan vậy.

Việt Phi Lăng tự biết bản thân không phải đối thủ của hần, cổ tay bất ngờ chấn động, bạch mao ngư châm trên phát trần đột nhiên bắn ra, hóa thành màn trời ngăn cản phía trước. Khai Dương thấy thế chỉ cười lạnh, thương thân đằng khởi, lại múa ra một trận thương hoa, chỉ thấy phía sau hần hỏa thể như thủy triều ngập trời ầm ầm lao lên, mây mù bốn phía như sắp bốc cháy, lôi điện đỏ đậm, hướng mao châm đốt tới.

Thiên địa chấn động, tiếng sấm ầm vang, mao châm làm sao chịu được một kích lôi đình này, chỉ trong khoảnh khắc đã hóa thành tro tẫn.

Mắt thấy sẽ ngay lập tức đem Việt Phi Lăng tránh đằng sau mao châm giết chết ngay lập tức, lại không ngờ đạo nhân kia thế nhưng lộn người một cái liền xuất hiện ngay bên dưới cây đào, phát trần trong tay chuyển động, phần đỉnh mất đi phát vĩ đột nhiên xuất hiện một lưỡi đao sáng lóa, tay trái nắm lấy búi tóc Thiên Lý Nhân kéo lên, lộ ra phần cổ vẫn chưa có thương tích, lưỡi đao hung hiểm đặt ngay trên yết hầu, lạnh lùng nở nụ cười: “Vũ Khúc Tinh Quân, liệt hỏa cứu thiên của ngươi không sợ tổn thương đến bản thể của hần hay sao?”

Khai Dương giật mình nhìn lại, mắt thấy ngọn lửa sắp đem cây đào nuốt hết liền vội vàng hồi thương, liệt hỏa cuồng quyền đối hướng phun về phía sườn núi, nơi nơi đi qua để lại tàn phá tổn hại, nham thạch đập nát, bùn đất hóa phần mù mịt cuồng bay, hoặc lắng lại trên đỉnh Thiên Phong, hoặc rơi xuống vực sâu vạn trượng bên dưới.

Bị thạch phần bao phủ đầy mặt, Việt Phi Lăng không kịp giờ tay che kín, lúc này đành chặt vật phun ra. Búi tóc chính tề lúc trước đã sớm bị gió nóng thổi thành tán loạn, lông mi lông mày trên mặt đều bị nhiệt hỏa đối trọi, làm sao còn bộ dáng tao nhã ngày xưa? Mắt thấy thiên vân áp xuống như núi, đại nạn sắp sửa giáng xuống đến nơi, đã thế tiên còn chưa thành lại bị liên tục gây khó dễ, trong mắt hần sát niệm càng lúc càng điên cuồng

Khai Dương nhìn lưỡi đao trong tay hắn cực kì bén nhọn, đã có đến nửa tắc mũi đao đâm vào da thịt Thiên Lý Nhân, ép ra vài giọt máu tươi, lúc này càng không dám tiếp tục tiến lên nữa. Trợn trừng mắt nhìn Việt Phi Lăng, bàn tay siết chặt thân thương, thật muốn một chiêu đem kẻ cắp khơi mào mọi chuyện này đâm bay đi thật xa. Thế nhưng hiện giờ đối phương lại nắm giữ tính mạng Thiên Lý Nhân trong tay, Khai Dương làm sao dám vọng động?

“Người mau buông hắn ra!!”

Việt Phi Lăng nghe vậy liền ngẩng đầu, nhìn về phía Khai Dương, thấy hắn mắt trợn trừng trừng, cực giống giống mèo con bị người ta đoạt mất bảo bối hung dữ dựng thẳng bộ lông rồi lại sợ ném chuột vỡ bình không dám xông lên, liền cười ha ha không dứt.

Nhưng trận cười này của hắn lại liên lụy đến cây đao trong tay, mũi đao rung động, lại đâm sâu vào da thịt người kia thêm nửa tắc.

Khai Dương cả kinh hoảng lên, không khỏi chạy vội tới hai bước, quát to: “Không được cười!! Người cười làm bị thương Ly Lâu!!”

Việt Phi Lăng đột nhiên ngừng cười, ngoan lệ quả liếc hắn: “Vũ Khúc Tinh Quân, người dám bước lên phía trước nửa bước, thứ này liền xuyên thấu yết hầu mà vào, trực tiếp đánh tan nguyên thần của hắn.”

“Người ” Khai Dương giận mà không dám nói, đành lùi về phía sau hai bước.

Việt Phi Lăng thấy thế lại càng đắc ý, cúi đầu nhìn về xuống Thiên Lý Nhân, thấy hắn hai mắt nhắm nghiền, sớm đã lâm vào hôn mê, trên mặt không ngờ lại lộ ra thần sắc ôn nhu: “Ly Lâu? Tên của người là Ly Lâu sao?..... Ở chung một năm, người cứ nhiên lại không hề cho ta biết..... Hay là ở lòng người, bản đạo vốn dĩ không hề quan trọng, ngay cả cái tên cũng không cần nói cho ta biết sao?” Hắn sắc mặt một màu ảm đạm, vươn tay đem nam nhân đã hôn mê bất tỉnh kia ôm vào trong lòng, “Vô phương..... Bản đạo cùng người vẫn phải trải qua kiếp nạn này, cùng dắt tay nhau đi, đến lúc đó, người cũng sẽ phải nói cho bản đạo biết – tên của người.”

Trên đỉnh đầu, lôi điện ám minh dần dần trở nên trầm trọng, có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh đang cuồng loạn tìm đường phá vỡ.

Khai Dương thấy hắn thủy chung vẫn không chịu buông ra, không khỏi càng thêm lo lắng: “Việt Phi Lăng!! Người mau buông hắn ra!!”

Vừa dứt lời, liền thấy tầng mây trên đầu đột nhiên cuộn động, hiện thành hình ốc xoáy, mà đáy xoáy này lại là một màu đỏ tươi, nháy mắt một đạo sét đã đánh thẳng xuống, hiem hiem trúng vào ngay vào đỉnh núi, sức mạnh cỡ này có thể so với một kích toàn lực của Khai Dương lúc trước, lập tức một trận nham phấn văng khắp nơi, trên mặt đất tạo thành một cái hố sâu hoắm.

Từng đạo điện thiểm không ngừng đánh xuống, thỉnh thoảng dừng ngay trên đỉnh Thiên Phong, hoặc xa

hơn một chút rơi xuống bên sườn núi, dấy lên sơn hỏa, đạo đạo đánh xuống như không có hồi kết. Trên đỉnh xoắn ốc huyết sắc càng lúc càng đậm đặc, cuối cùng chuyển thành đen như mực, tối tăm như minh (minh đây hình như nói về địa phủ), sâu không lường được, bên trong như chất chứa thiên lực vô cùng, ngay cả Khai Dương là Tinh Quân nhìn thấy cũng không khỏi động dung.

Lập tức lại càng nóng lòng sốt ruột, điện thiểm này hiển nhiên vì Việt Phi Lăng mà đến, nhưng giờ Thiên Lý Nhân lại đang bị hấn khống chế, sợ rằng cần bị một cự lôi đánh trúng thôi, không chỉ có Việt Phi Lăng hình thần câu diệt, mà ngay cả Thiên Lý Nhân cũng sẽ hồn phi phách tán.

Đột nhiên trên đỉnh đầu lại một trận yên tĩnh, cái gì chớp sấm cũng đều không còn, Khai Dương ngẩng đầu nhìn lên, thấy lốc xoáy càng lúc di chuyển càng nhanh, trong khoảnh khắc, một đạo xích lôi từ trên trời giáng xuống, thẳng hướng Việt Phi Lăng lao tới!!

Khai Dương cũng không quản hấn đang bảo vệ ai, hấn chỉ biết nơi đạo điện lôi kia đánh tới là chỗ Thiên Lý Nhân đang ngồi, Hỏa Vân Thương trong tay dựng thẳng, ngay lập tức nghênh diện đón lấy thiên lôi. Toàn thân hấn hóa thành một đoàn hồng quang rực rỡ nghịch thiên chống lại xích lôi, hai đạo cường lực ở giữa không trung gặp nhau, âm thanh va chạm đến đỉnh tai nhức óc, phản lực xung động lan ra tứ phía, đánh trúng mây – mây tan, đánh trúng đất thì cát bay đá chạy.

Nhưng đại nạn tuyệt kiếp cỡ này làm sao một mình hấn có thể ngăn cản?

Chỉ nghe “Lộng sát!!” một tiếng, Hỏa Vân Thương kinh qua thiên chuy bách luyện bị đánh gãy làm hai đoạn! Binh khí đã mất, Khai Dương lại càng khó bề ngăn cản xích lôi, thế nhưng hấn nhất định không chịu tránh đi, chỉ thấy hấn vút Hỏa Vân Thương đã gãy sang một bên, dùng hai bàn tay không tiếp tục chặn lại xích lôi. Tuy nói hấn có tiên khí hộ thể, nhưng thân thể này bất quá cũng chỉ là nhục thai phàm cốt, làm sao chịu được lôi đình vạn quân?! Ngay chỗ lòng bàn tay tiếp xúc với xích lôi liền bốc lên từng trận khói xám khét lẹt. Dù vậy, Khai Dương vẫn nhất quyết không chịu để xích lôi thoát ra, đánh xuống người bên dưới.

Mất thấy hấn sắp cùng Thiên Lý Nhân bị xích lôi đánh trúng, cho dù có là Tinh Quân, chỉ sợ một khi trúng phải phá hồn xích lôi này, ngay cả hấn cũng sẽ nguyên thần tẫn diệt! Nhưng đúng lúc nguy hiểm nhất này, đột nhiên xuất hiện một đạo quang ảnh hai màu tử thanh phá không lao tới, chỉ trong chớp mắt đã vọt đến bên cạnh Khai Dương, tức khắc một màn bảo vệ u màu phình to, bao lấy tất cả, vùng trung tâm tối đen như có ánh sáng phát ra, dị thường quỷ bí.

Thế nhưng không ngờ lại cản được xích lôi phá hồn kia.

Lúc trước có Vũ Khúc ngăn cản, bây giờ lại có màn bảo vệ này che chở, lôi kia chỉ sợ cũng đã như nổ mạnh hết đà, nháy mắt một cái, vân khai điện thu, như rút lại cánh tay, tất cả trở về bầu trời vân vũ.

Lốc xoáy trên đầu cũng dần dần biến mất, mây mù dần tan, hiện ra bầu trời trong xanh yên ả.

Ngăn cản xích lôi, Khai Dương gần như đã hao hết thần nguyên, lôi điện vừa thu lại, hấn dưới chân liền lao đảo một cái nghiêng người rơi xuống. Lại bất ngờ cảm thấy phần áo phía sau căng thẳng, cổ áo không

hiếu sao đã bị tóm chặt, lơ lửng giữa không trung.

Việt Phi Lăng khó tin buông Thiên Lý Nhân ra đứng dậy, nhìn lốc xoáy đang dần dần biến mất trên đầu, không thể tưởng được cứ như vậy đã vượt qua đại nạn lôi kiếp, đang mừng rỡ như điên, lại bắt gặp một tử y tiên nhân phiêu nhiên hạ xuống!

Tiên nhân này tóc mây như tuyết nhẹ bay trong gió, khuôn mặt xuất trần trong trẻo nhưng lạnh lùng, một thân trường bào màu tím tôn lên thân hình thon dài, cũng không biết là vội vàng hay cố ý, hần cứ nhiên đến giày cũng không mang, để lộ dưới y bào là một đôi chân trần trắng như tuyết. Mà đang công hần trên lưng lại chính là một đầu thanh bươm cự sư, sư này hung ác uy mãnh, linh nhãn cương trảo (mắt tinh vuốt cứng), hai chiếc đuôi phía sau dù chỉ động đưa đã phát ra điện thiểm lenh kenh.

Thanh sư trong miệng cắn chặt cổ áo Khai Dương, đến khi đáp đất xuống liền nhẹ nhàng thả hần nằm xuống.

Việt Phi Lăng cực kì kinh ngạc tại trận, sách cổ đã từng nhắc đến, thanh sư đa vĩ, vĩ mang sét đánh, là thượng cổ thần thú. Có thể đem thần thú như vậy làm tọa kỵ, chỉ sợ vị tiên nhân trước mắt này cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ.

Lại thấy tiên nhân tóc trắng hai bàn tay vừa mở, lộ ra một miếng vải ám màu, đặt lên vành tai thanh sư tùy ý gài vào, miếng vải kia vừa gặp da thịt liền biến thành hình dáng như chiếc đinh xuyên qua vành tai của thanh sư. Thanh sư cũng không biết là ăn đau hay không kiên nhẫn, rít gào một tiếng, một tiếng này chấn triệt trăm dặm, khiến trong phạm vi quanh Thiên Phong sơn vạn thú câu kinh, phi điều trốn chạy.

Lại chỉ thấy tiên nhân kia nở nụ cười: “Ly Khế, người không phải lại quên rồi chứ? Nơi này không thể so với yêu giới, thú tộc thể gian làm sao chịu nổi một gầm của người?”

Thanh sư thật có linh tính, chỉ khò khè trong yết hầu một tiếng, liền thu liễm trở lại.

Việt Phi Lăng đột nhiên nhận ra trên người đối phương toát ra căn bản không phải là tiên khí, mà nghiêm nhiên lại là yêu khí cực mạnh!

“Các hạ là ai?”

Hần đã sớm nhìn ra miếng vải ngấm đen trong tay đối phương chính là pháp khí cực kì lợi hại có khả năng kháng lại xích lôi, trơ mắt nhìn địch ta không biết, Việt Phi Lăng đương nhiên sẽ không dám xem nhẹ hai người này.

Tiên nhân tóc trắng lúc này mới ngẩng đầu nhìn về phía hần, ánh mắt đậm mạc không hề mang theo một tia cảm tình: “Được Khai Dương giúp đỡ nhiều lần, Yêu Vực Đế Quân, Thiên Tuyền.”

39. Quyển 2 - Chương 20

Tuyết phong lôi minh kinh mộng tỉnh

Phật ma chỉ tại nhất niệm gian

(Gió tuyết sấm rền giật tỉnh mộng

Phật ma chỉ trong một ý niệm)

“Người là Yêu Đế?!”

Việt Phi Lăng trong lòng rung mình, hần nghìn năm qua thu yêu vô số, trong lúc cùng yêu vật va chạm cũng từng nghe qua chúng nhắc đến Yêu Đế tân nhiệm, nghe nói Yêu Đế Thiên Tuyền một đầu tóc trắng, một thân tử y, tính tình lãnh khốc, chỉ cần nhắc tay có thể vô hình tiêu diệt trăm yêu.

Bây giờ mới thấy, ngược lại có điểm khó tin, Đế Quân Yêu Vực có thể cùng Ngọc Đế Thiên Đình, Tôn Giả Ma giới lập thành thế chân vạc vạn năm qua, thế nhưng lại chính là nam tử tuấn mỹ, gương mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng trước mắt này sao?!

Lúc này Khai Dương cũng đã dần dần tỉnh lại, ngẩng đầu thấy Việt Phi Lăng đã buông ra Thiên Lý Nhân, cũng không quản được bất cứ việc gì, lão đảo lắc lư đi qua.

Việt Phi Lăng cũng không ngăn cản hắn, chỉ là thờ ơ lạnh nhạt nhìn.

Thân thể nam nhân bị cành đào cực kỳ tàn nhẫn ghim lên cây, máu cũng đã sớm đông lại, hai mắt nhắm chặt, hô hấp mỏng manh, Khai Dương cắn chặt răng, ngẫm niệm pháp quyết, đem toàn bộ cảnh gây kia nghiền hóa thành tro.

Thân thể bạc gầy trong nháy mắt mất đi chống đỡ, ngã về phía trước, Khai Dương vội vàng vươn tay tiếp lấy, không nhớ ra bản thân hắn đã sớm cả người mệt mỏi, hơn nữa một đôi bàn tay bị thiên lôi đốt đến cơ hồ nhìn thấy cả xương, vừa chạm vào đã hần liền đau đến ứa mồ hôi, thất lực lập tức mềm nhũn, đỡ không được thân thể Thiên Lý Nhân đang ngã xuống, cả hai người liền cứ thế theo đà ngã xuống mặt đất

May mắn có Khai Dương làm đệm, Thiên Lý Nhân xem ra ngã cũng không nặng.

Khai Dương gắt gao ôm lấy thân thể Thiên Lý Nhân, sức nặng trong lòng như rơi thẳng vào tâm, rốt cuộc nhìn không được, mặc kệ đối phương có nghe thấy hay không vẫn ở bên tai hắn nhẹ nhàng nỉ non: “Sẽ không buông người ra nữa..... Không buông nữa.....”

Hai người một người máu tươi đầm đìa, một người cả thân cháy đen, tuy rằng chặt vật, nhưng cuối cùng

bọn họ vẫn là có thể ôm lấy nhau.

Hình ảnh này nhìn vào trong mắt Việt Phi Lăng, lại giống như một loại châm chọc.

Bên kia Thiên Tuyền ngồi trên người thanh sư, thản nhiên cười cười, hơi cúi đầu nói với nó: “Thực tiên thực yêu, khí tiên khí tình, bất quá chỉ là một ý niệm.” Thanh sư khò khè đáp lại từ trong hầu, quay lại cái đầu sư thật lớn, đám lông bờm màu xanh cọ cọ lên mu bàn chân trần trắng tuyết.

Thiên Tuyền một tay sờ sờ bờm sư, ánh mắt lại nhìn về phía Việt Phi Lăng: “Nếu vị đạo trưởng này đã quyết định lựa chọn, thỉnh giao ra thuốc giải cổ độc trên người Thiên Lý Nhân.”

Việt Phi Lăng vẻ mặt lạnh lùng nói: “Cũng không phải bản đạo không muốn giao ra giải dược, mà độc này..... chỉ sợ khó mà giải được.”

Thiên Tuyền đôi mày nhíu lại, thanh sư bên dưới như cũng cảm thấy hắc đang không vui, mạnh há to cái miệng đỏ như máu, hướng Việt Phi Lăng rống to một tiếng, tức giận xông lên vài bước, lông bờm dựng đứng, tứ trảo móng vuốt cong vòng thật sâu cào cào lên mặt nham thạch, hai chiếc đuôi đằng sau càng phe phẩy mạnh dữ tợn, mắt thấy mặt đất dưới chân thanh sư như đang chịu sét đánh, đá nứt từng tảng, như muốn nhắm thẳng Việt Phi Lăng phi tới.

“Ly Khế, đừng động thủ vội.”

Yêu Đế tóc trắng chỉ quát nhẹ một tiếng, thanh sư lập tức giấu đi tức giận, nhĩ vĩ sư dừng lại, lôi điện vừa hiện lập tức biến mất vô hình, chỉ còn lại trên mặt tuyết một rãnh tuyết sâu tới ba thước, cơ hồ nứt ra thành một cái hố sâu hoắm ngay dưới chân Việt Phi Lăng.

Việt Phi Lăng không khỏi đáy lòng phát lạnh, thượng cổ lôi thú, quả nhiên không giống bình thường. Liền lại nghe thấy Yêu Đế kia hỏi: “Người nói rõ ràng một chút, vì sao lại khó mà giải được?”

Yêu Đế kia mặc dù khuôn mặt trong trắng lạnh lùng, nhưng lại có một đôi mắt nghịch thiên đỏ đậm mang theo tà mị, khí thế áp bức, thật sự không hổ là kẻ duy ngã độc tôn chỉ huy trăm vạn yêu chúng.

Việt Phi Lăng cũng không giấu diếm: “Cổ độc này, tên là Yêu Cổ, là lấy ba trăm sáu mươi sáu yêu hồn luyện hóa mà thành, cổ này độc vô cùng, cho dù có là tiên nhân cũng khó chống đỡ, càng đừng nói là luyện chế giải dược.” Hắn nhìn thoáng qua cây đào khô mục bên kia, “Lấy tình trạng hiện tại mà nói, trong thân cây này giờ chắc đã bị chạm rỗng, vô dược khả trị.”

Thiên Tuyền nhìn ra hắn không hề nói dối, nhưng lời nói thật này, so với nói dối lại càng khó chấp nhận hơn.

Quả nhiên, Khai Dương bên kia vừa nghe thấy, bất ngờ ôm Thiên Lý Nhân ngồi dậy, hung hăng trừng mắt nhìn Việt Phi Lăng: “Người nói cái gì?”

Việt Phi Lăng chỉ liếc mắt nhìn bọn họ một cái: “Bần đạo nói chính là, Ly Lô hắc tử, tử kỳ (ngày chết) không còn xa.”

“Câm miệng!!” Khai Dương giận đến tím mặt, cơn thịnh nộ trên người càng lúc càng mạnh, đúng lúc này người trong lòng đột nhiên lại rên lên một tiếng, như đang rất khó chịu, Khai Dương thấy thế liền không dám lơ mãng nữa, vội vàng thu lại hỏa ý.

Việt Phi Lăng cười lạnh nói: “Vũ Khúc Tinh Quân chẳng lẽ đã quên lửa có thể đốt gỗ, hiện giờ hỏa thể của người đối với Ly Lô mà nói, còn không giống lấy lửa đốt gỗ cực khô sao?”

“Người ”

Hắn đang muốn phát tác, lại cảm thấy nam nhân trong lòng giật mình một cái, vội vàng cúi đầu nhìn, quả nhiên liền thấy Thiên Lý Nhân đang chậm rãi mở ra hai mắt.

Mặc dù có chút mê mang, nhưng ít nhất, thần sắc cũng là thanh tỉnh.

“Ly Lô!!”

So với Khai Dương mừng rỡ như điên, trên khuôn mặt Thiên Lý Nhân lại không hề có một tia dao động. Chỉ sợ ai cũng không biết, trong lòng hắn bây giờ, tình tự đang như sóng cuộn biển gầm. Khai Dương quả thật vẫn đuổi tới đây..... Tuy không từ mà biệt, kỳ thật ở tận sâu trong lòng hắn, nhiều ít vẫn hy vọng có thể gặp lại Khai Dương một lần, hoặc là, có thể giống như bây giờ, cùng hắn gần sát như một lần cuối. Nếu được như thế, cho dù có hồn phi phách tán ngay trong giây khắc tiếp theo, cũng đã không uổng.....

Nhìn đôi môi run rẩy của Khai Dương, Thiên Lý Nhân nhìn không được nghĩ muốn nâng tay vuốt lên, lại phát hiện ngay cả khí lực thoáng di động cũng không có, cả người nhẹ như mây, nếu không phải được Khai Dương ôm chặt lấy, thật sự ngay cả chút cảm giác tồn tại hắn cũng đều không cảm thấy.

Hắn nhìn bản thân chật vật, không khỏi cười khổ mình tự nhiên lại rơi vào tình thế khốn quẫn thế này, lại ngẩng đầu lên, nhìn thấy chính là đôi đá mắt mèo ngập nước của Khai Dương.

Vốn nghĩ người kia chắc sẽ nói mấy lời hỏi thăm lo lắng cho hắn, lại không ngờ, câu tiếp theo nghe thấy, cư nhiên lại là cuồng mắng như đổ ập xuống đầu: “Người cái tên tiểu nhân thiếu tâm nhân này!! Dựa vào cái gì bắt ta phải chạy theo ngươi khắp chân trời cuối đất như vậy?! Dựa vào cái gì mà khiến ta lo lắng đến sắp điên rồi?! Hảo?! Ta nói bây giờ ngươi chạy đi!! Chạy a! Ngươi không phải rất có bản lĩnh sao? Một câu cũng không lưu lại cho ta!! Thật sự muốn ta lên trời dưới đất xung quanh chạy loạn đúng không?! Quay về ta liền lên Thiên Cơ Mật xin một cái khố tiên thừng, đem ngươi chặt chẻ cột vào bên người!! Xem ngươi còn chạy nữa không !! Hồn trưởng! Ngu ngược!!”

Nhìn bộ dáng hắn táo bạo mắng như sấm, Thiên Lý Nhân hoàn toàn không hề nghi ngờ nếu bản thân bây giờ không phải suy nhược đến chịu không nổi một kích, chỉ sợ hắn sẽ nắm cổ lôi mình lên đánh cho một trận.

Bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên chân chính gặp mặt, hắn cũng là bị Khai Dương ấn lên ngọc trụ Thiên Điện uy hiếp như thế này, giang sơn dễ bản tính khó dời, tuy đã sớm nhìn tận thượng hải tang điền, giang hà tiêu thất trong mấy vạn năm qua, chỉ sợ tính nết vị Vũ Khúc Tinh Quân này, có làm sao cũng không thể mấy may thay đổi.

Thiên Lý Nhân không khỏi kinh ngạc mà bật cười, đúng rồi, hắn như thế nào lại đã quên, Tinh Quân của hắn tính tình cực kì táo bạo, nếu trót chọc giận người kia, cho dù có là Đế Quân chắc chắn cũng sẽ không cho nhiều hơn nửa phần mặt mũi. Thế nhưng nụ cười của hắn rất nhanh liền cứng đờ.

Người kia vẫn đang chửi ầm lên, có điều đôi mắt đá mèo kia rốt cuộc đã không chịu nổi quá nhiều hơi nước ngưng lại nữa, từng giọt từng giọt lớn nước mắt như vỡ đê lăn xuống.

Thiên Lý Nhân chỉ cảm thấy đau lòng khó nhịn, hắn rời đi một mình, chẳng qua là không muốn Khai Dương phải mạo hiểm, lại không ngờ, từ biệt như vậy, đã lưu lại đau đớn cỡ nào cho người kia, khiến bây giờ, nỗi đau này, lại càng gia tăng gấp trăm gấp ngàn lần đánh vào lòng hắn.

“Khai Dương.....”

Chỉ là một tiếng gọi nhẹ nhàng, đã có thể ngăn lại cơn mắng tức giận của hắn.

Thân thể nam nhân đã hoàn toàn không còn chút khí lực, mặc cho hắn ôm ấp, khuôn mặt hơi nhìn nghiêng có chút bất đắc dĩ, có chút dung túng, có chút tự trách, mà càng nhiều..... là tình cảm ấm áp như xâm nhập cốt tủy, bởi vì người kia lộ ra biểu tình phức tạp thế này, Khai Dương hắn rốt cuộc không tìm được cách nào tiếp tục so đo nữa.

“Ngu ngốc.....” Hắn gục đầu xuống, chôn lên vai Thiên Lý Nhân.

Lại nghe thấy từng tiếng nói nhỏ vụn nhẹ nhàng của người kia: “Khai Dương..... Thật có lỗi..... Ta không biết..... Nhất định sẽ không.....”

“Thật không?” Thanh âm đè nén của Khai Dương từ trên vai truyền tới, “Ta tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ lại một mình ngươi rời đi nữa, cho nên, ngươi cũng phải đáp ứng ta, không được bỏ ta lại một mình.”

“Ân. Ta đáp ứng ngươi.”

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên vai trái một trận nhiệt đau, hai hàm răng trắng bóng chính tề của Khai Dương cứ nhiên cắn xuống da thịt trên vai hắn, sau đó, lấy dấu vết ấn hạ lên hồn tinh trong người hắn như minh chứng cho lời hứa.

“Đáp ứng rồi thì có thể thế nào?” Việt Phi Lãng lạnh mắt đứng một bên, nhìn Thiên Lý Nhân sắc mặt xanh trắng, căn bản chính là hình ảnh dầu hết đèn tắt.

Khai Dương hàm răng nhả ra, trừng mắt nhìn Việt Phi Lăng, hận không thể đem hắn nghiền thành tro bụi.

Chỉ nghe Thiên Lý Nhân nói với hắn: “Đừng tức giận.”

Việt Phi Lăng tiếp tục nói: “Đại nạn đã qua, bản đạo đã đăng cực thành tiên, còn chưa tạ ơn giúp đỡ to lớn của nhị vị!”

Khai Dương cũng không thèm liếc mắt nhìn Việt Phi Lăng một cái, chỉ thật cẩn thận chỉnh lại Thiên Lý Nhân đang nằm trong lòng mình, để hắn có thể ngồi một cách thoải mái nhất.

Đôi mắt Thiên Lý Nhân lại đang nhìn Việt Phi Lăng từ trên xuống dưới cao thấp đánh giá một lần, đột nhiên lạnh lạnh nở nụ cười: “Đại nạn thì đã qua, thành tiên, chỉ sợ chưa chắc.”

Việt Phi Lăng nghe vậy cả kinh, nhưng rất nhanh liền trấn định trở lại, hừ nói: “Nói chuyện vớ vẩn! Bản tiên lịch kiếp thành công, lại kinh qua đại nạn sinh tử, vượt khỏi ngũ hành, không ở tam giới!” Hắn càng tự bào chữa, lại càng cảm thấy đôi mắt Thiên Lý Nhân ánh lên tia sáng phi thường quỷ dị, ánh mắt đó, giống như đang nhìn một con khỉ đang lăn lộn muốn giả làm người, thật sự khôi hài.

Lúc này Yêu Đế tóc trắng cười thanh sư thông thả mới bước lại, nói: “Quả nhiên không thể gạt được nhân thần ngàn dặm, cái này gọi là trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, vị đạo trưởng này chắc đã mộng tiên thành si, ngay cả bản thân vượt kiếp thành ma cũng không biết.”

Việt Phi Lăng sợ hãi đến mức lùi lại mấy bước, cuống quýt nhìn lại bản thân, lại sững sờ phát hiện một thân pháp lực tinh khiết tu luyện cả ngàn năm đã biến mất vô tung, chỉ trong khoảng khắc, đã biến thành một cỗ ma khí hắc ám hủ bại!

“Không có khả năng! Điều này là không có khả năng!!”

“Nhất niệm thành Phật, nhất niệm thành ma.” Yêu Đế thần nhiên nói, “Ba trăm sáu mươi sáu yêu hồn bị khóa hồn châu của người giam cầm, không được siêu sinh, lại bị người sử dụng đem luyện thành yêu cổ hại người, việc sai càng lúc làm càng nhiều. Mà bây giờ ba trăm sáu mươi sáu ác yêu này đã không thể trọng nhập luân hồi, nghiệp do bọn chúng lúc còn sống gây ra cũng không hồi lại được, tất cả đều giáng xuống thân người. Lần đại kiếp này, độ cũng không phải là tiên, mà là..... Ma.”

“Không có khả năng!!” Việt Phi Lăng mặt mày dữ tợn, cho dù không muốn thừa nhận, nhưng ma khí hiện giờ trong thân thể hắn đã sớm ngưng tụ thành đoàn, nuốt mất hồn phách. Hắn cả đời cầu mong thành tiên, bản thân mang pháp lực cao thâm, thu yêu vô số, hao hết tâm tư, kết quả thì sao, lại vì hơn ba trăm yêu nghiệt này mà rơi vào ma đạo, quả thật là châm chọc.

Trên người hắn ma khí cuồng trướng, đột nhiên dừng lại, phát trần chỉ còn một đoạn ngắn trong tay chợt bắn ra, đánh về hướng Khai Dương.

“Làm càn!!” Yêu Đế xích mâu sắc bén, tử bào phất một cái, băng tuyết trên mặt đất như rồng cuốn nổi lên, đem phất trần nuốt trọn vào bên trong, lại nghe thanh sư gầm giận dữ, hung khí kia bị chấn động liền gây thành từng mảnh, rơi rụng trên mặt đất.

Việt Phi Lăng biến sắc, lập tức nhìn về phía Khai Dương nói: “Vũ Khúc Tinh Quân, người đi nhờ Yêu Đế Thiên Tuyền ra mặt thay người sao?”

Yêu Đế đôi mi thanh tú khẽ nhếch lên, xem ra Việt Phi Lăng này quả thật là dạng người khó chơi, thông hiểu nghệ thuật gây xích mích trong lòng người, cố tình hướng đến Khai Dương tính tình không chịu được châm chọc mà khiêu khích.

Hắn quay đầu lại nhìn, lại bất ngờ không thấy Khai Dương ngay lập tức nổi giận đứng dựng lên, chỉ thấy hắn cúi đầu nhìn xuống Thiên Lý Nhân lòng dò hỏi: “Ly Lâu, hắn hại người như vậy, ta muốn báo thù cho người, nhưng mà, nếu người không thích, ta cũng sẽ không đi.”

Thiên Lý Nhân làm sao bỏ qua được ánh lửa bắn ra trong mắt người kia, chuyện mà Tinh Quân của hắn muốn làm, vô luận là như thế nào, hắn cũng sẽ không cản trở. Liền gạt đầu, chỉ chỉ Hỏa Vân Thương rơi cách đó không xa, nói với thanh sư: “Đem nó tới đây hộ ta.”

Thanh sư thật rất nhu thuận, đi đến ngâm lấy hai đoạn thương gãy, đưa đến trước mặt Thiên Lý Nhân.

Thiên Lý Nhân dần dần khôi phục được một chút khí lực, nhờ Khai Dương gỡ xuống đầu thương, Khai Dương tuy trong lòng khó hiểu, lại vẫn giúp hắn tháo xuống mũi thương đặt vào tay hắn.

Chỉ thấy Thiên Lý Nhân hai mắt nhắm lại, miệng niệm bí quyết phủ lên thân thương, tay trái cầm đầu thương, đạo kim quang trên tay phải đột nhiên mạnh mẽ kéo dài ra, Khai Dương nhìn thấy cả kinh thất thanh hô to: “Ly Lâu! Người làm cái gì vậy?!”

Có điều kim quang chợt lóe lên rất nhanh đã liền thu lại, thương thân cũng đã trở về nguyên trạng.

Thiên Lý Nhân đem thương đưa lại cho Khai Dương, Khai Dương thế nhưng cũng không thèm liếc mắt nhìn Hỏa Vân Thương một cái, chỉ vội vàng đỡ lấy Thiên Lý Nhân thân thiết hỏi: “Người tại sao lại tùy ý vận dụng pháp lực? Có cảm thấy chỗ nào không khỏe hay không? Ngu ngốc! Không có Hỏa Vân Thương ta vẫn có thể đốt chết thằng nhãi kia!”

Nghe ra sự khẩn trương của hắn, Thiên Lý Nhân trong lòng liền cảm thấy ấm áp, nói: “Vô phương. Thương này ta đã lấy bản thể đào một thể vào, cũng không biết có dùng vừa tay người không.”

Nhìn hắn sắc mặt như thường, dường như quả thật không có việc gì, Khai Dương lúc này mới tạm yên lòng. Hắn từ ống tay áo đang cuộn cuộn tung bay trong gió xé xuống hai mảnh vải, buộc thật chặt quanh lòng bàn tay, qua loa băng bó miệng vết thương ban nãy, lại nhoẻn miệng cười, nắm lấy Hỏa Vân Thương mới. Chỉ thấy hắn cổ tay vừa cuộn, liền ra một thương hoa, Hỏa Vân Thương cũng không hổ là thần binh thiên thượng, đầu thương nhảy mắt đã bốc lên liệt hỏa.

Đôi đá mắt mèo vừa rồi ôn hòa đã trở nên sắc bén, chiếu về phía Việt Phi Lăng.

40. Quyển 2 - Chương 21

Đào mộ thần lực trấn tà ma

Phong quyển hồn tán thân quy trần

(Thần lực đào tiên áp chế tà ma

Gió cuốn hồn tan, thân thành cát bụi)

Chỉ thấy Khai Dương cả người hóa thành một đạo hồng quang thẳng tắp hướng Việt Phi Lăng đâm tới.

Tuy rằng thân thể này vừa phải chịu lời kiếp, thế nhưng Vũ Khúc Tinh Quân dù sao cũng là Thần Quân thiên thượng, một thân Hỏa thần lực này đã sớm kinh qua thiên chuy bách luyện, không thể khinh thường. Nếu là trước kia, Việt Phi Lăng đã sớm chọn đường tránh đi nguy hiểm, tìm cửa lùi bước, thế nhưng bây giờ, hắn đã độ kiếp thành ma, ngàn năm tâm huyết sụp đổ, ma tâm đại động, sinh ra ác niệm muốn cùng Khai Dương đồng quy vu tận.

Đánh mất phát trần bạch mao ngưu, Việt Phi Lăng liền lật tay biến ra một thanh trường kiếm, trên người ma khí đại thịnh, xông lên đón đánh.

Chỉ trong nháy mắt, thương ảnh loang loáng, kiếm quang chói mắt, hồng quang cùng hắc khí ở trên không trung xoay qua đánh lại, dây dưa không ngớt, thỉnh thoảng lại thấy hồng quang chớp lên, dường như không bên nào chiếm được thượng phong, Vũ Khúc Tinh Quân cắn chặt răng, ngọn lửa trên mũi Hỏa Vân Thương rực lên sáng chói, thiêu tới Việt Phi Lăng không thể không quay kiếm bảo vệ mình.

Bọn họ càng đấu càng quyết liệt, thanh sư đứng bên cạnh nhìn không khỏi cào móng quắt đuôi, một bộ biểu tình chỉ mong được xông vào tham chiến.

Chợt thấy Việt Phi Lăng một kiếm xuất ra, Khai Dương đỉnh thương lên đỡ, lại thấy Việt Phi Lăng đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Thiên Lý Nhân, cao giọng hô to: “Ly Lâu!!” Khai Dương lập tức nghĩa rằng độc tố trên người Thiên Lý Nhân có biến, vội vàng quay đầu nhìn xuống, không ngờ chỉ thấy Thiên Lý Nhân vẫn đang hoàn hảo không tổn hao gì ngồi tại chỗ, mà ngay lúc này, một đạo khối đen sì như mình xạ phóng ra, cuốn lấy thân thể Khai Dương.

“Đê tiện!!”

Khai Dương càng giãy dựa thì càng bị cuốn chặt, Việt Phi Lăng thấy bản thân đặc thủ liền cười ha ha: “Còn tưởng Vũ Khúc Tinh Quân rất tài giỏi, chẳng qua cũng chỉ thế mà thôi! Ha ha.....”

Vật quấn trên người Khai Dương giống như dây thừng lại không phải thừng, như rắn mà lại không phải rắn, như có vảy mang bụi màu đen, phi thường quỷ dị.

“Này chính là Quỷ Hủy Thuế, khi bần đạo du ngoạn qua ngũ hồ, ngẫu nhiên gặp được một con tam xà, con này tuổi thọ đã ngàn năm lại ngu xuẩn cực kì, bần đạo thấy thế liền đem luyện nó thành quỷ vật để sai khiến, không ngờ bây giờ lại phát huy công dụng! Ha ha.....”

Đôi đá mắt mèo phần nộ trường nhìn Việt Phi Lăng, trên người nháy mắt dấy lên liệt hỏa, muốn thiêu hủy gông cùm xiềng xích đang vây khốn hần này, không ngờ cái Quỷ Hủy Thuế này quả thật lợi hại, đã không thể nấu chảy được, ngược lại còn siết lấy chặt hơn. Khai Dương bây giờ chẳng qua chỉ là một phàm nhân, cho dù có lợi hại đến đâu, cũng chỉ là một túi da thịt tầm thường, Quỷ Hủy Thuế càng dễ dàng cuộn chặt thân mình, đưa hần gắt gao vây khốn.

“Đáng giận!!”

Thanh sư đứng nhìn đằng sau có chút lo lắng, hai chiếc đuôi càng vung càng cao, lôi điện bắt đầu rục rịch lách tách.

Yêu Đế cũng nhíu mày, ánh mắt cũng không phải nhìn Khai Dương mà là Thiên Lý Nhân khuôn mặt vẫn không hề thay đổi ngồi trên mặt đất kia, đột nhiên thấy hần bước xuống khỏi người thanh sư, đi đến trước mặt Thiên Lý Nhân, bắt gặp nam nhân này hơi thở khô kiệt đứt đoạn, hần vươn tay chạm vào bả vai người kia, không ngờ lại giống như động phải một cành cây đã khô mục, rầm một cái, rớt xuống thành một mặt gỗ trên mặt tuyết.

“!!”

Yêu Đế cả kinh, không ngờ cổ độc Việt Phi Lăng chế luyện lại lợi hại đến mức này, càng không ngờ tình trạng người kia đã chạm đến cực hạn.

Thiên Tuyền đột nhiên ngẩng đầu, muốn nói với Khai Dương, đột nhiên cảm thấy ống tay áo bị kéo lấy, cúi đầu nhìn xuống, phát hiện Thiên Lý Nhân khoe miệng mỉm cười, chậm rãi lắc đầu, đôi mắt lại vẫn tiếp tục nhìn về phía Tinh Quân của hần trên trời.

Bị Quỷ Hủy Thuế cuốn lấy, Khai Dương vẫn chưa tìm được cách thoát thân, ngay cả hỏa cũng đốt không được, mắt thấy Việt Phi Lăng đã sắp rút kiếm đâm tới, đúng lúc này, phần thân Hỏa Vân Thương trên tay Khai Dương đột nhiên kim quang lóng lánh, thần quang uy vũ, xua tan hết mọi u ám, quỷ vật dường như không thể chống đỡ, Quỷ Hủy Thuế trên người Khai Dương không hiểu sao gãy thành từng đoạn, như là bị kim quang kia thiêu đốt. Lại nghe Việt Phi Lăng hét thảm một tiếng, nguyên lai hần vừa bị hào quang kia chiếu vào, hai mắt liền đau nhức điên cuồng, giống như bị nhiệt kiếm xuyên qua, không khỏi thất thanh kêu lên, ma khí tan biến, bản thân lại đang ở trên không trung không gì chống đỡ, huyệt chân liền ngã xuống Thiên Phong vạn trượng.

Liền ngay cả Thiên tuyền Yêu Đế cùng thanh sư, cho dù còn cách rất xa bị hào quang này chiếu rọi cũng cảm thấy vài phần khó chịu không được tự nhiên.

Khai Dương còn đang mặc danh kỳ diệu, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy thân Hỏa Vân Thương nháy mắt như được đúc ra từ hoàng kim, chói mắt vô cùng, thế nhưng ánh sáng này không những không làm tổn thương hắn, trái lại càng khiến hắn trở nên thoải mái hơn, đột nhiên liền tỉnh ngộ.

Một gốc đào tinh nhiều năm đã có thể áp chế tà khí, chế ngự trăm quỷ, khu ma trừ tà, huống chi Ly Lâu đã tu luyện vài vạn năm, được tình cảm chân thành của Khoa Phụ điểm hóa, pháp lực đương nhiên không thể đo lường được.

“Ly Lâu.....” Khai Dương nhin không được quay đầu lại, nam nhân khuôn mặt nhìn như bình thường này, pháp lực trông ra thì cực kì yếu ớt, không ngờ lại thần thánh như vậy, sau ngày hôm nay, pháp khí có thể trừ tà trấn ma, không thứ nào có thể vượt qua cây thương này nữa.

Không ngờ chỉ một cái liếc mắt này, lại khiến hắn hoàn toàn hải hùng.

Nam nhân ngồi dưới đất kia, trên mặt vẫn mang nụ cười đậm đậm như gió nhẹ, đôi mắt trong suốt vẫn khắc sâu tình ý thủy chung nhìn về hắn, như đang muốn nói với hắn, đôi mắt này sẽ vĩnh viễn dừng tại đây nhìn hắn, tận đến một ngày thái dương vô quang, thiên địa hợp nhất. Thế nhưng mà..... vì cái gì, cánh tay trái của hắn đã không thấy nữa?!

Trên mặt đất tuyết tan vương vài cành cây đã khô héo, Yêu Đế Thiên Tuyền đang đứng bên cạnh người kia, dưới chân hắn là một đám tàn mộc vừa rơi xuống đang tán đi theo gió, trông có chút gì đó giống như ngón tay, chỉ có Thiên Tuyền biết, đại giới để ngăn hắn nói với Khai Dương khi đó chính là một cánh tay của nam nhân này.

“Ly Lâu!” Khai Dương cũng không rảnh để tâm đến Việt Phi Lăng nữa, đạo kim quang kia đã hủy đi hai mắt của hắn, ma vật một khi đã bị thần khí trấn tà gây thương tích, chỉ sợ vô luận có dùng cách nào, hắn từ này về sau cũng sẽ không bao giờ thấy lại được ánh sáng nữa. Có điều bây giờ, kẻ kia dù có sống hay chết, có nghịch thiên hay không cũng đều không còn quan trọng nữa.

Tinh Quân trẻ tuổi bỏ nhào đến trước mặt Thiên Lý Nhân, hắn vươn tay lên, muốn gắt gao ôm lấy nam nhân sắp biến mất này, thế nhưng thân thể người kia lúc này giống như một lão thụ đã tiêu tụy đến cực hạn, chịu không nổi dù chỉ là một chút chạm nhẹ, chẳng qua là một phiến gió lướt qua đỉnh núi mà thôi, đã đem vành tai trái của người kia thổi rớt trên mặt đất, tán thành phần mạt.

Khai Dương lòng đau như dao cắt, phát cuồng rống lên: “Đừng có thổi gió lên hắn nữa!!” Chỉ trong nháy mắt một màn lửa rừng rực bốc lên, đem cả Thiên Phong bao đến nghiêm kín, ngay cả một tia gió nhỏ nhất cũng bị liệt hỏa thiêu sạch.

Run rẩy vươn tay, cách chớp mũi Thiên Lý Nhân chưa đến nửa tấc đã dừng lại, hắn mang âm thanh khóc nức nở hừ cười nói: “Không phải ta chỉ cần chạm nhẹ một cái đầu mũi của ngươi sẽ rơi xuống chứ? Ly Lâu?”

“Cây cối vốn là không có tứ chi hay ngũ quan mà.” Thiên Lý Nhân vẫn chỉ chăm chú nhìn Khai Dương, tầm mắt cố chấp thủy chung chưa từng di chuyển, ngữ khí khi nói vẫn thực đơn giản thông dong, hoàn toàn không giống một người sắp chết.

Khai Dương ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Tuyền, thấy hắc sắc mặt cũng lộ vẻ bất lực, đối với một tình mà nói, bản thể chính là tính mạng, Thiên Lý Nhân cho dù có đứng trong hàng tiên ban, nhưng nếu bản thể bị tổn hại nghiêm trọng, nguyên thần cũng sẽ hủy diệt, một thân tu vi tan hết, làm sao còn có thể duy trì hình người. Khai Dương nhìn thần sắc của hắn cũng minh bạch hắn đã vô kế khả thi.

Thế nhưng cho dù hắn cản hết gió thổi vào người kia, thân thể Thiên Lý Nhân vẫn giống như than củi đã cháy đến tận cùng, dù có không động tới, tiếp qua không lâu, cũng sẽ tự tan thành tro bụi.

Đào một thành tinh, tu luyện được hình người đã là không tồi, huống chi nếu tan hết tu vi trở về nguyên hình, bản thể lại bị chạm rỗng, không biết hắn còn có thể duy trì được bao lâu.

Thiên Lý Nhân chậm rãi nâng lên cánh tay phải còn lại, để sát vào gương mặt Khai Dương, thật cẩn thận chạm tới khuôn mặt trẻ trun quen thuộc, thật sự không dám tin, người hắn nghĩ chỉ có thể dùng ánh mắt đi vuốt ve giờ đã gần trong gang tấc, ngay cả tâm, cũng đã gần kề sát lại với nhau.

Ngón giữa cùng ngón áp út vừa chạm đến má Khai Dương một chút đã rơi mất, ngón trở chỉ kịp để lại trên đôi môi như cánh hoa của người kia một chút vụn gỗ, hốc mắt tràn đầy nước mắt chịu không được sức nặng của thủy khí, lần thứ hai chảy xuống dòng nước mắt không một tiếng động, ngón tay nhịn không được muốn nhích lên lau đi, thế nhưng lại bị hòa tan đi mất. Đến cả ngón út cuối cùng rốt cuộc cũng vô lực ổn định, bàn tay dần dần sụp đổ, từ từ lan đến tận khuỷu.

“Người vừa mới đáp ứng ta..... Không ly khai.”

Trong đôi mắt đá mèo là đau đớn không thể chịu đựng nổi.

Thiên Lý Nhân đã không còn ngón tay nào để lau đi đau đớn trên gương mặt người kia nữa, hắn nhẹ nhàng thở dài: “Ta không có rời đi, chỉ là, có thể bộ dáng sẽ không giống nữa..... Khai Dương, người Tinh Quân trên trời, chỉ cần ngươi vẫn một mực đó..... Cho dù có bị chặt đứt cành, bị khoét mất thân, chỉ cần vẫn còn gốc cây ở đây, ngàn năm vạn năm, ta chắc chắn sẽ một lần nữa đứng lên. Ở trên đỉnh Thiên Phong, nơi gần với bầu trời nhất, làm bạn ngươi.”

“Ta không cần như vậy.....” Khai Dương thống khổ lắc đầu, “Ta muốn nghe ngươi nói chuyện, ta muốn ngươi vươn tay ôm lấy ta, ta muốn đôi mắt này, cho dù có xa đến ngàn dặm, cũng phải luôn nhìn ta.....”

Nhưng mà hắn đã không còn nghe được câu trả lời nữa, cặp mắt từng lưu chuyển muôn ngàn thần thái, giờ đã giống như vật chết đọng lại, không còn chút tia sáng, giây tiếp theo, cả thân thể Thiên Lý Nhân yếu ớt như được làm bằng cát sụp đổ, bụi gỗ rơi xuống phủ đầy trên mặt đất.

Chỉ còn lại một viên hồn tinh đỏ thẫm như lửa, nằm lẫn trong đám bụi gỗ, nhấp nháy tỏa sáng.

Khai Dương đôi môi hơi há ra, sức sống rùng rục từng thiêu đốt trên người hoàn toàn biến mất không còn một mảnh, cả người quỳ gối nền mặt tuyết, ngay cả trái tim cũng như đã đông cứng lại.

“Không phải như thế..... Không nên thế này..... Vì cái gì?..... Vì cái gì?!..... Người rõ ràng đã đáp ứng rồi..... Đã đáp ứng không ly khai.....”

Nghe thấy Khai Dương lẩm bẩm như mê mụ, Thiên Tuyền cũng chỉ đành thở dài, có nếm qua ái tình, mới biết ái tình rất thích trên người, cho dù có là tiên ma thần quái tràn đầy bản lĩnh đến đâu, một khi đã bị vây khốn trong tình ái, đến cuối cùng vẫn không cách nào thoát khỏi lao tù do chính bản thân mình tạo ra.

Màn hỏa tiêu thất, từng cơn gió lạnh thấu xương cuốn lấy toàn thân, cây đào trên đỉnh núi theo gió lắc lư. Khai Dương nhìn cây đào, này, sẽ không bao giờ ... nói chuyện nữa, sẽ không bao giờ ... mỉm cười với hắn nữa, lại càng không bao giờ có một đôi mắt luôn luôn ở đó không hề kiêng kị chăm chú nhìn hắn nữa. Đào tình muốn tu luyện thành hình, so với yêu thú lại càng khó hơn ngàn vạn lần, mà tại đây trên đỉnh Thiên Phong này, quanh năm chỉ có tuyết rơi, đến cả đám chồi nảy lộc mỗi trăm năm cũng chỉ có một lần, huống chi là trùng tu thiên nguyên....

Những năm tháng dài lâu vô tận như thế, bảo hắn phải chờ đợi như thế nào, mỗi ngày chịu đựng nỗi tương tư dày vò, đến cùng vẫn không còn đôi tay ấy ôm lấy hắn nữa, không còn cái ôm ấm áp ấy nữa, làm sao hắn có thể chịu đựng.

Mà, cây đào đã bị đục rỗng cả thân này, liệu còn có thể sống được bao nhiêu năm đây?

Đào mộc đã tiêu tụy đến không thể chịu nổi, như thế ngay sau đó sẽ ngã xuống như Thiên Lý Nhãn, tan thành tro bụi..... Nếu bản thể của hắn cũng chết đi, như vậy, cho dù có sống lại, hắn chắc chắn cũng sẽ không còn nhớ chút gì về mình nữa.

Chỉ mới nghĩ như thế, Khai Dương đã cảm thấy bản thân hắn hình như cũng sắp muốn điên rồi.

41. Quyển 2 - Chương 22

Hóa kim hoán xuân nghịch Thiên Hành

Tam thiên niên độ trùng tu duyên

(Hóa kim hoàn xuân nghịch thiên làm

Qua ba ngàn năm, hữu duyên gặp lại)

Trên đỉnh Thiên Phong lại đổ xuống một trận mưa tuyết.

Nam tử tóc dài ngân bạch cùng màu với tuyết hai mắt nhắm nghiền, cực kì thản nhiên ngồi giữa băng thiên tuyết địa.

Hắn dựa vào bụng con thanh mao cự sư đang cuộn bên cạnh mà ngồi, sư tử thân hình khổng lồ, chân trước thu lại, cái đầu thật lớn nhu thuận đặt lên hai chân, nhắm mắt như đang buồn ngủ. Gió tuyết chỉ có thể thoáng thổi qua bên ngoài bộ lông màu xanh của nó, cuộn mình lại nơi này, thay người trong lòng chắn đi tuyết rơi gió lạnh.

Trước mặt bọn họ là một gốc cây đào có vẻ rách tiều tụy khô lão, cành cây chỉ còn thưa vài nhánh trong gió liên tục lung lay, tuyết sương khoác lên cành nặng đến mức cơ hồ khiến nó cong cả thân xuống. Thế nhưng nó vẫn kiên cường đứng vững trên đỉnh Thiên Phong, cành cây cao nhất như đang hướng về không trung, giống như có thể xuyên qua đám mây tuyết dày đặc này, nhìn đến được bầu trời ban đêm trong treo đầy sao.

Thanh sư bỗng nhiên phì phì thở ra hai tiếng, đôi mắt lớn như chuông mở ra, quay đầu nhìn về phía người trong lòng vẫn còn chưa mở mắt. Tuyết rơi cả một đêm phủ lên nó một tầng trắng xóa, nhưng lại lập tức rũ đi, chỉ sợ sẽ đánh thức con người đang an tường chớp mắt trong lòng.

Đáng tiếc cũng không như mong muốn của nó, nam tử tóc trắng mi mắt run rẩy vài cái đã chậm rãi mở ra.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía không trung hỏi: “Mấy ngày rồi?”

Thanh sư cư nhiên mở miệng nói ra lại là tiếng người, đáp: “Mười lăm ngày.” Đó là thanh âm nam nhân cực kì thấp trầm, đôi chỗ còn xen vào tiếng muông thú hơi khàn khàn, “Nếu hắn trở về, ta sẽ gọi người dậy. Ngủ thêm chút đi, được không?”

Thiên Tuyền đứng lên, gió thổi qua mái tóc dài của hắn, tuyết dừng trên mái tóc đồng màu vô thanh biến mất. Thanh sư cũng trở mình đứng dậy, di chuyển thân hình cực đại, đem sương tuyết rơi trên bộ lông cả đêm rũ xuống toàn bộ.

Thiên Tuyền thở dài: “Đã mười lăm ngày rồi a.....”

Ngày đó Ly Lâu biến mất quay về nguyên hình, Khai Dương ở dưới tàng cây yên lặng ngồi ba ngày ba đêm, không nói một lời, đến buổi sáng ngày thứ tư, lại đột nhiên nhảy dựng lên, giữ chặt lấy Thiên Tuyền cầu hắn thay mình trông coi cây đào, lập tức nhảy lên không vút đi.

Thiên Tuyền còn nhớ rõ, khi đó trong đôi mắt Khai Dương tràn ngập thần sắc điên cuồng, trực giác của hắn mách bảo không nên để Vũ Khúc rời đi, thế nhưng giờ phút này, trên dưới gầm trời này, chỉ sợ có là Thiên Đế giá lâm, cũng vô pháp ngăn cản bước chân của Vũ Khúc Tinh Quân.

Mà từ khi hấn rời đi rồi, cây đào cũng càng ngày càng héo rũ, xem ra độc tố thâm nhập bên trong thân cây đang hoành hành đến cực hạn.....

Mười lăm ngày rồi, Khai Dương, người rút cuộc đã đi nơi nào?

Thanh sư bỗng nhiên hướng lên trời rống to, chỉ thấy trên bầu trời mây tuyết dày đặc đột nhiên lóe ra một đạo hồng ảnh, bóng dáng kia gấp rút nhảy xuống, như sao băng rơi xuống đất, dừng ngay trên đỉnh Thiên Phong.

“Khai Dương!” Thiên Tuyền vội vàng bước qua nâng hấn dậy, nhìn hấn sắc mặt trắng bệch, tiều tụy đến không chịu nổi, nội kinh nhiệt hỏa trong người cũng biến mất vô tung, chỉ thấy trong tay hấn ôm một thứ gì đó dùng vải đen bao lấy, bên trong lộ ra vài tia sáng vàng kim rực rỡ.

Khai Dương cũng không buồn để ý mệt mỏi, lão đảo chống người dậy, thật cẩn thận ôm bọc vải gói kỹ lưỡng kia, đi đến bên dưới cây đào.

Chỉ thấy hấn tìm tòi vạch ra tấm vải, lộ ra một lô đỉnh xanh biếc tinh xảo, trên thân lô ẩn hiện Huyền Vũ tuyên văn lưu chuyển.

Thiên Tuyền nhận ra vật ấy, không khỏi thất thanh nói: “Lô luyện thạch của Nữ Oa?!” Hấn trước đây từng dặn dò Khai Dương đi tìm vật ấy, không ngờ lại thật sự tìm được.

Tấm vải vừa gỡ xuống, từ trên đỉnh lô liền phát ra ánh sáng như mặt trời mọc, hào quang vạn trượng, Thiên Tuyền lại càng chấn động, định thần nhìn lại hào quang lưu động xung quanh đỉnh lô, nguyên lai bên trong có một tầng chất lỏng màu vàng đang nhẹ nhàng sóng sánh.

Chất lỏng này không những kim quang chói mắt, mà còn linh khí tràn đầy, đúng là thần dược tối cao trong luyện đan chi thuật Kim Dịch! Dưới phạm trảo từng lưu truyền rất nhiều chuyện kể về vật này, mà trong thuật luyện đan, hoàn đan, Kim Dịch được nhắc đến như là tiên gia chí bảo. Cái gọi là Kim Dịch, thể nhân đều cho là lấy vàng đốt luyện mà thành, lấy băng thạch, huyền thủy làm vật định phương, lại không hề biết, muốn luyện ra thứ tiên dược có khả năng đem người chết chỉ còn bạch cốt cũng cứu sống lại được này, không những phải lấy nguyên đan vạn năm làm cơ sở, mà còn phải luyện mất nghìn năm mới thành.

Thiên Tuyền mày nhăn lại thật sâu, hấn tuy rằng hiểu rõ, lại không thể ngờ Khai Dương chỉ trong vòng có mười lăm ngày ngắn ngủi làm sao, từ nơi nào luyện thành Kim Dịch?

Thế nhưng hấn vẫn chưa bước lên hỏi, để mặc Khai Dương đem Kim Dịch mà thể nhân ngưỡng cầu trong lô luyện thạch toàn bộ không hề tiếc rẻ tưới thẳng xuống mảnh đất dưới gốc đào khô mục kia.

Kim Dịch này quả thật thần kì, chỉ thấy trong nháy mắt thủy dịch kim quang tiến nhập vào rễ cây, đào thụ như bị kịch liệt chấn động, một cỗ áp khí mãnh liệt đột nhiên bùng lên, quét đi toàn bộ tuyết sương trên mặt đất quanh gốc, Khai Dương đứng gần nhất là người đầu tiên bị thổi trúng, thân thể hư nhuyễn khó đứng vững bị thổi đến lung lay ngã ra, may mắn Thiên Tuyền đứng bên cạnh kịp vươn tay đỡ lấy, Yêu

Đế trong kinh phong, tuyết bay toán loạn, một thân bào tím như núi bất động.

Chấn động trôi qua, liền thấy từ trên đào mộc thoát ra nhiều điểm phấn vàng, bay lượn xung quanh như tuyết rơi, dần dần, gốc khô mộc bắt đầu sống lại, cành cây bị bẻ gãy cũng chậm rãi vươn dài mọc ra nhánh mới, càng lúc càng xanh tươi, dần dần nhảy chỗi đâm lộc.

“May mắn..... May mắn tới kịp.....”

Khai Dương nụ cười vừa lộ ra, hai chân đã lại mềm nhũn, ngã về sau.

Thiên Tuyền liền đem hắc đở lấy, Vũ Khúc Tinh Quân luôn luôn hăng hái, giờ giống như ngọn đèn dầu với bắc hết, hắc đột nhiên nghĩ tới, vội vàng hỏi: “Khai Dương, thứ này phải luyện ngàn năm, người lại chỉ dùng có mười lăm ngày đã thành, không phải là dùng tới hỏa nguyên chân lực chứ?”

Cặp đá mắt mèo kia mặc dù một mỗi đến xuất hiện vết thâm xanh bên dưới vẫn chăm chú nhìn về phía cây đào đang tỏa sáng sinh cơ kia, không muốn dời tầm mắt đi nửa điểm.

“Không có hỏa nguyên chân lực làm sao có thể dùng được lò luyện thạch của Nữ Oa? Thiên Tuyền, thật bất đắc dĩ..... Ta đem ngũ sắc huyền thạch người lấy được dùng mất rồi.”

“Vô phương.” Thiên Tuyền thật cũng không ngại, chỉ hỏi, “Khai Dương, ta hỏi người, người lại dùng vạn năm nguyên đan của ai luyện?”

Khai Dương thần sắc buồn bã, hé miệng không đáp.

Thiên Tuyền đang định hỏi lại, đột nhiên thanh sư bên người ngửa mặt lên trời rít gào, quay đầu liền thấy nó râu lông cuồng trương, cương thảo cào cào trên mặt đất, nhị vĩ quất sấm, giường cung bạt kiếm như đang nghênh diện cường địch.

Trong khoảnh khắc, trên bầu trời vang lên một tiếng thanh minh, thanh triệt hoàn vũ, từ trong mây tuyết lộ ra hà quang ngũ sắc, chỉ thấy một con chim khổng lồ lông vũ xanh thẫm từ trên trời lượn xuống, đúng thật là một con chim loan xanh.

Một người từ trên lưng chim bước xuống, thanh sư vừa thấy, lại càng cảnh giác hơn vài phần.

Người nọ thương bào ô tẩn, cao lớn uy nghiêm, ánh mắt sáng ngời ẩn ẩn mang theo sát khí, chỉ tùy ý liếc mắt nhìn thanh sư dưới chân một cái, dường như bất quá chỉ là bắt gặp một con mèo nuôi trong nhà, hoàn toàn không đem thượng cổ lôi thú đặt vào trong mắt. Ngược lại khi nhìn đến Thiên Tuyền, liền chuyển thành có thêm một chút ôn hòa lơ đãng, cuối cùng khi ánh mắt chuyển qua dừng lại trên người Khai Dương, lập tức biến thành sắc bén.

Thiên Tuyền thở dài, biết rõ Khai Dương chắc chắn là gây ra đại họa rồi.

“Thiên Xu, đã lâu không gặp.”

Người tới đúng là Thiên Xu Tham Lang Tinh Quân, nghe thấy Thiên Tuyền chào hỏi, hắn cũng chỉ hơi gật đầu, ánh mắt dừng lại trên lò luyện thạch đã sớm trong rỗng trên mặt đất, rồi mới nâng mắt nhìn về phía cây đào đã lấy lại sinh cơ.

Khai Dương cũng không sợ tội, ngồi xuống thẳng tắp nhìn về phía Thiên Xu: “Kim Dịch ta đã dùng rồi, muốn xử trí thế nào, tùy người.”

Nghe được ngữ khí không biết hối cải của hắn, Thiên Xu tức đến gằm lên: “Ăn nói hàm hồ!!” Hắn y bào vung một cái, một trận gió sắc bén ầm ầm xông đến như muốn cắt lên người Khai Dương.

“Thiên Xu!!” Thiên Tuyền không ngờ hắn lại xuống tay không khoan nhượng như vậy, muốn ngăn cản cũng đã không kịp, chỉ nghe “Liệt ” một tiếng, bên cạnh Khai Dương đã nứt ra một rãnh sâu vô cùng nguy hiểm, rãnh đó chỉ hơi lệch trái một chút thôi là có thể đem Khai Dương bổ làm hai nửa.

Lệ khí trong mắt Thiên Xu vẫn không hề giảm đi: “Giết hại Kim Ô, lấy nguyên đan luyện dịch! Người có biết tội này nặng thế nào không?! Ta thấy người đứng là càng ngày càng làm càn!!”

Tam kim thập ô là thần diệu tượng trưng cho mặt trời, không phải vật tầm thường. Thiên Tuyền cũng không ngờ Khai Dương vì luyện chế Kim Dịch lại không tiếc nghịch thiên mà làm, phải biết tiên gia tối kỵ vọng khai sát giới, Đế Quân cũng từng ban nghiêm lệnh, nếu không có ý chỉ của Người, tiên chúng nhất định không được làm hại đến sinh linh, nếu không tội ngang với nghịch thiên, huống chi hiện giờ Khai Dương giết..... lại là thần diệu Kim Ô!

Khai Dương thần sắc ảm đạm hạ mắt: “Là nó tự nguyện..... Ta vốn muốn cự tuyệt, thế nhưng nó lại tự mình nhảy vào trong hỏa lô.....” Nhớ tới ngày ấy, hắn dù có trong tay lò luyện thạch lại vô kế khả thi, vừa vặn gặp được con Kim Ô ngày thường hay tới tìm hắn chơi đùa. Kim Ô sớm thông linh tính, có lẽ nhìn hắn vẻ mặt bi thống, không đành lòng, liền hy sinh thân mình nhảy vào trong lô. Kim Ô là thần diệu sinh có từ khi thời khai thiên lập địa, mà viên nguyên đan kia, không chỉ có vạn năm tinh thuần, lại thêm từng ấy năm hấp thụ tinh hoa trời đất, Kim Dịch luyện ra đương nhiên lại càng không thể xem thường.

Có điều cho dù có nói thế nào, hắn quả thật vẫn là lấy Kim Ô luyện dịch, phạm vào tội lớn nghịch thiên, không thể dung tha.

Mất thấy Khai Dương phạm trọng tội, Thiên Xu lại càng phần nộ đến cực điểm, hắn cũng không phải không biết Khai Dương làm như vậy là vì cái gì, nhưng cho dù nguyên nhân có thể nào, hắn vẫn không thể chấp nhận hành vi lỗ mãng như thế.

“Cũng do ta trước kia không kịp ngăn cản, khiến hai người các người phạm vào đại nghịch.”

Hắn thở dài một tiếng, đi về phía cây đào.

Khai Dương hoảng hốt, vội vàng bò lên dùng thân mình che lấy gốc đào, trừng mắt nhìn Thiên Xu: “Người nghĩ muốn làm gì Ly Lô?”

“Cút ngay!” Thiên Xu mi tâm vừa nhú, một cổ chấn động trong không khí đem Khai Dương đánh bay ra ngoài, rơi trở lại bên người Thiên Tuyền. Khai Dương vẫn còn muốn tiếp tục xông lên, lại bị Thiên Tuyền chặt chẽ giữ lấy, chỉ nghe hắn nhỏ giọng ở bên tai nói: “Đừng vội, Thiên Xu sẽ không thương tổn hắn đâu.”

Thiên Xu vươn bàn tay, chạm vào thân cây nhắm mắt bất động, trong miệng niệm niệm khẩu quyết, chỉ thấy kim tinh bay ra đầy trời lúc trước dần dần tụ lại trong bàn tay hắn, tiếp tục lóe lên, càng lúc càng sáng, càng tụ càng nhiều, kim điểm tập trung lại thành đoàn khiến khuôn mặt Thiên Xu như đang tỏa sáng, lọn tóc bên mặt sáng lên như vàng. Hắn quay đầu, nói với chim loan xanh: “Thương Lộ, người đi đem Diêu Quang lại đây.”

Chim loan xanh đáp lại bằng một tiếng cao minh, mở ra đôi cánh nhảy lên không bay đi.

Khai Dương mặc dù không biết hắn đang muốn làm gì, nhưng hình như cũng không có ý định tổn thương đến đào thu nên cũng không tiếp tục lên tiếng nữa. Một lát sau, đã thấy chim loan xanh trở về, vừa mới đáp xuống đất, liền thấy một người nhảy xuống, người này khuôn mặt cực kì皎潔, một thân tuyết trắng sa y khoác lên dáng người mạo hiểm thật sự mê người, nếu như đứng giữa thế nhân, chỉ sợ lúc này đã có người chảy xuống nước miếng, đáng tiếc mấy người ở đây sớm đã cùng hắn sáng chiều đối diện mấy ngàn mấy vạn năm, càng đừng nói tới việc đối với tính tình hắn hiểu biết đã quá sâu, hoàn toàn không bị mê hoặc.

Ngược lại người này vừa thấy bóng dáng Thiên Xu, khuôn mặt tuyết sắc lập tức hiện lên nụ cười như hoa, hưng phấn chạy tới, vừa khấn trương vừa chờ mong hỏi: “Thiên Xu? Là người tìm ta sao?”

Người tới đúng là Diêu Quang – Phá Quân Tinh Quân.

“Do Thương Lộ dẫn đường, đương nhiên là ta muốn tìm người.”

Thiên Xu vẫn chưa quay đầu lại, ngay cả mi mắt cũng không buồn mở ra, thế nhưng những lời này Diêu Quang nghe vào tai lại cảm thấy cực kì hưởng thụ, ngay cả tươi cười đều như thêm vào ba cân mật nhũ. Hắn bây giờ trong mắt thậm chí còn không thấy Khai Dương cùng Thiên Tuyền đang đứng bên cạnh, hay thanh sư cực đại đang nằm một bên như hồ rình mồi kia, chỉ còn có duy nhất nam tử vĩ ngạn trước mắt này.

“Người tìm đến ta, là có chuyện gì sao?” Diêu Quang nhỏ giọng hỏi, bộ dáng cẩn cẩn dục dục khiến Khai Dương đứng bên cạnh nhìn mà nổi một thân da gà. Sát tinh Phá Quân Tinh Quân chỉ cần thượng điện đã khiến chúng tiên tránh như tránh tà cư nhiên lại nói chuyện như tiểu nữ khuê các quanh năm không ra khỏi cửa, hỏi làm sao không khiến người ta mao cốt ủng tiên?

Chỉ nghe Thiên Xu ngắn gọn trả lời: “Diêu Quang, ngươi đi một chuyến đến Hắc Thăng Hỏa Ngục, thay ta hỏi Tổng Đế Vương mượn một vật.”

“Cái gì?!” Tươi cười ngọt ngào tức khắc đông cứng trên mặt, Diêu Quang trừng lớn đôi mắt xinh đẹp hỏi lại lần nữa, “Vì sao lại muốn ta đi tìm Tổng Đế Vương?”

“Bởi vì ngươi cùng hắn quan hệ khá thân, việc này ngươi đi là thích hợp nhất.”

“Ta không đi!!” Thanh âm nhu hòa của Diêu Quang đột nhiên trở nên bén nhọn, như thể cái nơi tên Hắc Thăng Hỏa Ngục kia chỉ có đi không về.

Thiên Xu đôi mi hé ra, trong mắt tinh quang đại thịnh: “Đi nhanh về nhanh.” Ngữ khí này căn bản không phải thương lượng, mà chính là mệnh lệnh không thể bài cãi. Tham Lang là người đứng đầu trong Thất Tinh, đương nhiên có đủ bá đạo uy nghiêm, Diêu Quang nghe thấy hắn nói câu kia, biết lần này không đi không được. Vạn bất đắc dĩ, đành cắn cắn môi dưới, ủy khuất hỏi: “Muốn mượn vật gì?”

“Tụ Hồn Đẳng.”

“Ngươi muốn Tụ Hồn Đẳng làm gì?” Hắn thật sự kinh ngạc, trái phải nhìn quanh, lúc này mới chú ý tới trên đỉnh Thiên Phong không phải chỉ có hai người bọn hắn, còn có Thiên Tuyền đã trở thành Yêu Đế cùng một đầu lôi thú, đối với vị tiền Cự Môn Tinh Quân đã nghịch thiên rơi vào yêu đạo này, Diêu Quang chỉ khinh thường hừ lạnh một tiếng, quay sang nhìn thấy Khai Dương ngay lập tức liền hiểu ra: “Khai Dương! Lại là ngươi gặp rắc rối à?! Dựa vào cái gì mà bắt ta đi mượn đồ cho ngươi?! Có bản lĩnh chính ngươi tự đi Hắc Thăng Hỏa Ngục đi!!”

Khai Dương nhất thời nghẹn lời, hắn vốn dĩ không biết nơi ấy đi như thế nào, mà trở mắt nhìn tình trạng của hắn bây giờ, đừng nói đi tới tận địa ngục, dù muốn xuống khỏi Thiên Phong Sơn này chỉ sợ cũng là cả một vấn đề.

Thiên Xu nghe thấy hắn gắt gỏng càng không kiên nhẫn, quát: “Đủ rồi. Ngươi cho là bản thân gây họa ít hơn Khai Dương sao?”

“Ta.....” Diêu Quang tự biết đuối lý, dưới cặp mắt sắc bén của Thiên Xu không thể không cúi đầu, nhỏ giọng nói, “Chính là..... Tụ Hồn Đẳng là thần vật trấn điện của Tổng Đế Vương, hắn làm sao có thể dễ dàng cho mượn.....”

Thiên Xu lạnh nhạt nói: “Nếu hắn không chịu cho mượn, ngươi liền hỏi hắn, tư giảo Mặc Hoắc là tội gì?” Nói xong hai mắt một lần nữa lại khép kín, quay người tiếp tục thi triển pháp lực thu lại kim điểm đang rơi xuống.

Diêu Quang vừa nghe, sắc mặt liền một mảnh xám trắng, cả người run rẩy như lá rụng, cuối cùng, không dám nói thêm câu nào nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy ủy khuất, u oán nhìn bóng dáng lãnh ngạnh của Thiên Xu, xoay người rời đi.

Sau lưng lại truyền đến tiếng Thiên Xu thấp giọng phân phó: ” Để Thương Lộ đưa người đi đi.”

Đôi môi anh đào đỏ bừng quật cường cắn chặt, tận đến khi bước đến rìa Thiên Phong mới mở ra: “Không dám làm phiền!” Dứt lời liền thả người một cái, nhảy xuống khỏi núi.

tự từ tự ở

Ước chừng qua nửa canh giờ, đột nhiên ở giữa hư không rách ra một cái khe, một thư sinh toàn thân y bào trắng thuần từ bên trong thông dong bước ra, hắc khuôn mặt mộc mạc, sắc mặt so với một thân áo trắng kia còn muốn bạc hơn, không có đến nửa phần sinh khí, quý khí dày đặc tràn ngập toàn thân, chưa cần đến gần đã cảm nhận được một cỗ hàn ý buốt đến tận xương đập thẳng vào mặt.

Chỉ thấy trong tay hắc cầm một vật, vật ấy so với cây đèn phàm nhân sử dụng thật sự không có gì khác nhau, dùng đồng xanh làm thai (bắc đèn đáy), trên thành cao ở dưới nông, chính giữa là trụ hình sen, hình dạng và cấu tạo thật sự đơn giản.

Thư sinh kia bước đến bên cạnh Thiên Xu, hướng hắc đơn giản thi lễ: “Tiểu Vương bái kiến Tham Lang Tinh Quân.” Ngữ khí của hắc bình phôi vô triếp (không lên không xuống), nghe vào trong tai so với tiếng quỷ kêu thê thiết lại càng khiến người ta Mao cốt tưng nhiên.

Thiên Xu cũng đã thu lại một kim điểm cuối cùng, quay đầu thi lễ: “Tinh thể bắt buộc, bản quân nếu có chỗ mạo phạm, thỉnh Tổng Đế Vương thứ lỗi.”

“Thứ lỗi thì không dám. Tham Lang Tinh Quân thần uy ngút trời, Tiểu Vương bất quá chỉ làm một chức phận nho nhỏ nắm giữ một địa hạt nhỏ nhoi, nếu như được gọi đến, đương nhiên phải cúc cung tận tụy!” Thư sinh trên mặt mang cười, đáng tiếc ý cười kia vẫn dần theo quý khí lạnh lạnh.

Thiên Xu từ trước đến nay đều cực kì nghiêm khắc, khi nói chuyện cũng ít quanh co lòng vòng, trong lúc nhất thời thật không thể ứng phó được câu nói vòng vèo lại ngẫm mang ý trào phúng như vậy.

Thư sinh đưa ra Tụ Hồn Đẳng trong tay, nói: “Tinh Quân đã cầu, Tụ Hồn Đẳng liền để Tinh Quân mượn dùng một chút, bất quá đèn này cũng không phải dùng nên như thế gian, mà phải dùng hồn hỏa làm dẫn.”

Thiên Xu nói: “Chuyện này bản quân đã biết.” Nói xong, tay trái ở trên trán điểm một chút, dẫn ra một ngọn hồn hỏa thanh lam, châm xuống bắc đèn. Ánh lửa sáng lên, bốn phía tràn ra từng trận tinh hoa, như huyền như thực.

Thư sinh kia thấy thế cũng không khỏi giật mình, tiên thọ mặc dù dài, cũng không phải vô tận, hồn nguyên này đối với tiên gia cũng chính là thọ nguyên, lấy hồn nguyên làm dầu thắp, cũng giống như tự mình cắt đi thiên thọ bản thân. Hắc cho dù có là chủ nhân của Tụ Hồn Đẳng cũng chưa từng dám lấy hồn nguyên của mình làm dẫn châm đèn. Lại đã thấy Thiên Xu châm đèn xong liền nghiêng bàn tay chứa đầy kim điểm mới tụ đổ hết vào giữa đèn.

Trong nháy mắt, chỉ thấy kim điểm nhấp nháy, tinh mang lờ lờ, như đang bay múa, lại giống như huỳnh hỏa trong đêm mùa hạ, từ từ, các kim điểm tụ lại nơi ánh lửa, một trận hoa quang chói mắt xuất hiện, lửa đi tầm mắt mọi người.

Chỉ nghe thư sinh kia nói một câu: “Đại công cáo thành.” Liền vươn tay thò vào trong đèn, lấy ra một vật, cũng không biết là cố ý vô tình, tay áo phất qua hồn hỏa trong đăng, tinh hỏa đột nhiên tắt mất, Thiên Xu cả người chấn động không khỏi nhú mảy. Thân thể cùng nguyên thần tương thông, tuy nói bất quá chỉ là một chút hồn hỏa, nhưng bị bất ngờ dập đi thể này cũng khiến hồn phách của hắn như phải chịu một cú đánh trực tiếp, đầu đau như muốn nứt ra

Mắt phượng nhú lại, đang định phát tác, đã thấy thư sinh đưa lại một vật, nguyên lai là một quả trứng chim màu vàng nho nhỏ.

Thiên Xu tiếp nhận vật ấy, lại gặp thư sinh kia ha hả cười: “Việc này đã xong, Tiểu Vương cáo lui. Nhân tiện nhắc tới, Diêu Quang ở trong điện Tiểu Vương làm khách, sau này muốn hô quát sai sử, cũng không nên tìm hắn nữa. Như vậy, cáo từ!” Lúc còn đang nói chuyện, thân ảnh bạch y cũng dần dần biến mất, lần nữa vô tung.

Thiên Xu không hề nhìn sai đích ý khó hiểu trong mắt thư sinh kia, mi phong nhẹ nâng lên, nhưng lại hoàn toàn mạc danh kì diệu, trong lòng nghĩ, chắc là bởi vì mình ép hắn cho mượn Tụ Hồn Đăng nên mới ghi hận đi?

Hắn cũng không tiếp tục so đo suy nghĩ nữa, đem quả trứng chim nho nhỏ đang cầm trịnh trọng đặt vào trong ngực, lại quay đầu nói với Khai Dương: “Ngay lập tức cùng ta trở về hướng Đế Quân thỉnh tội.”

Khai Dương biết Thiên Xu đã dùng hết pháp bảo, thậm chí không tiếc lấy ra thiên thọ của bản thân, trả hết đại giới chỉ vì muốn cho Kim Ô sống lại, mà chung quy, chẳng qua là hy vọng có thể giảm bớt tội trạng cho hắn mà thôi.....

“Thiên Xu, ta.....” Hắn trong lòng tràn đầy áy náy, đối với Ly Lâu, đối với Thiên Xu, hắn lại luôn luôn tùy hứng, hại bọn họ vất vả đủ đường.....

“Được rồi. Mau chút theo ta trở về đi.”

Thiên Xu cũng không nói gì thêm, gọi tới chim loan xanh, để Khai Dương ngồi lên, rồi mới xoay người, nhìn về phía Thiên Tuyền: “Thế gian không phải nơi có thể ở lâu, ngươi cũng mau chút quay về Yêu Vực đi.” Hiện giờ Thiên Tuyền đã không còn là Cự Môn Tinh Quân nữa, một thân yêu khí cuồng vọng như vậy, chỉ sợ sẽ lại càng đưa tới càng nhiều phiền toái.

“Đã biết.”

Thiên Xu xoay người bước về phía chim loan xanh, đến khi nghe thấy một câu “Thiên Xu, nhớ tự mình bảo trọng.” cước bộ mới dừng lại một chút, nhưng ngay lập tức liền phi thân nhảy lên lưng loan, hạ lệnh

cho loan điều giường cánh, cũng không quay đầu lại, cứ thế rời đi.

Thiên Tuyền nhìn điều ảnh dần dần đi xa, bỗng nhiên cảm thấy một đôi cánh tay trắng kiệu đưa hấn chặt chẽ ôm vào một lồng ngực ấm áp, thanh sư hóa ra hình người thành nam tử cường tráng, nhẹ nhàng hôn lên hai má của hấn, thản nhiên thay hấn xoa dịu nỗi buồn ly biệt.

42. Quyển 2 - Chương 23: Kết Thúc

Thiên Phong luôn trắng như tuyết, vạn năm như một ngâm mình trong tuyết lạnh, hôm nay lại là hiếm có một ngày trời trong nắng đẹp.

Trên đỉnh núi cao cao vạn trượng thế nhưng lại có một người thanh niên đang đứng, hấn cẩn thận vì một gốc đào duy nhất nơi này gỡ đi từng đám tuyết sương nặng trĩu, ánh mặt trời dừng lại trên khuôn mặt hấn, có chút tịch mịch, rồi lại có chút vui sướng.

“Ly Lâu, hôm nay thời tiết thực không tồi! Nghe nói Kim Ô đã một lần nữa thoát trướng ra đời, bất quá tiểu điều kia cũng thật sự nhỏ, còn phải mấy ngàn năm nữa mới có thể bay lượn trở lại!”

Trên Thiên Phong chỉ có một mình hấn cùng một gốc đào không hề nói một lời, rõ ràng không ai trả lời, nhưng hấn vẫn nói đến thực hưng phấn, giống như bên dưới cây đào, có một người đang ngồi lắng lắng nghe.

Mặt trời mọc rồi lại lặn, hấn đã sớm quen thuộc cảm giác cô độc không có lấy một tiếng động ở nơi này, nháy mắt một cái, đã là trăm năm.

“Đệ Quân phạt ta ở đây ngồi ba ngàn năm, may mắn có người bồi ta, nếu không ta chắc sẽ buồn chết ở đây mất!” Hấn đẩy ra một đám tuyết ở nơi cao nhất trên cành, đột nhiên kinh hỉ kêu lên, “Đi?! Ly Lâu! Người ra nộ rồi!!” Quả nhiên ở dưới sương tuyết là một nụ hoa nhỏ xinh đang hơi hơi nhô ra, kiên cường chống đầu khiêu chiến với gió lạnh.

“Tiểu nụ hoa cũng thật đáng yêu! Ly Lâu! Người nên trở nộ nhiều một chút mới đúng!”

Cho dù không có đáp lại, thanh niên vẫn ngả lên trên cành cây vui vẻ cười tươi, chăm chú nhìn nụ hoa đào nho nhỏ chưa hề có nửa điểm dấu hiệu sẽ nở rộ kia đến nửa ngày.

Nhìn đến khi thấy một môi, hấn lại liền cứ thế dựa vào thân đào mà ngáp một cái rồi ngủ mất.

Trong lúc bóng đêm dần dần buông xuống, gió mát nhẹ phát qua đám cành đào, nụ hoa đào kia không biết từ khi nào đã nở rộ, màu hoa đỏ sẫm, đẹp đến say lòng người, trong lúc bất tri bất giác, không ngờ cả cây đào đã nở đầy hoa.

Mùi hoa đào lưu luyến thơm phức trong mũi, tuyết bay hồng đào hoà lẫn vào nhau, thật sự là kỳ cảnh khó gặp trên đỉnh Thiên Phong tịch liêu vạn năm này, đáng tiếc người thanh niên trên cây thật sự đang ngủ rất sâu, hoàn toàn không hề biết bất cứ chuyện gì.....

“Người còn muốn ở trên người ta nằm úp sấp bao lâu nữa?”

Thanh âm trầm thấp vang lên, đánh thức Khai Dương đang ngủ.

Khai Dương xoa xoa đôi mắt, đến khi mở ra, liền nhìn thấy một khuôn mặt mộc mạc mà lại cực kì quen thuộc.

Hắn thế nhưng hoàn toàn không có phi thường kích động, chỉ là vươn tay, nhẹ nhàng mà chạm vào người kia: “Lại là giấc mộng này.....” Hắn không ngừng mơ thấy nam nhân này, mỗi lần, khi hắn kinh hỉ vui mừng mà chạm vào người kia, chỉ trong nháy mắt, nam nhân đang cười sẽ lại hóa thành khô mộc hóa bụi, sụp đổ rơi xuống.

Lần này chạm vào, người kia lại ngoài ý muốn không có vụn vỡ, Khai Dương không khỏi có điểm vui sướng: “Thật khó nha, là hảo mộng đâu!”

Nam nhân hoàn toàn không nói gì chỉ nhìn im lặng nhìn hắn, trong con ngươi đen bóng là tràn ngập thương tiếc.

Khai Dương véo véo da mặt của người kia, không ngờ lại cảm nhận được da mặt nam nhân thậm chí còn cực kì co dãn: “Di? Nằm mơ mà cũng có độ ẩm sao?”

Nam nhân đi lên từng bước, đem Khai Dương từ trên cây ôm xuống, cũng đưa hắn gất gao ôm vào trong lòng.

Cái ôm này cảm giác rất thật, chân thật đến mức hoàn toàn không giống như đang mơ.

“Ly Lâu?..... Thật là người sao?” Chính hắn vẫn không thể tin được, chờ đợi trăm năm, đau đớn giãy dụa giữa mộng ảo và hiện thực khiến hắn thực sự hoang mang, không dám tin tưởng chính đôi mắt của mình, “Nhưng làm thế nào mới biết được đây không phải ta lại nằm mơ?”

Nam nhân cười khê nói: “Chỉ có một biện pháp.....” Ngón tay vén lên sợi tóc rơi xuống trên mặt Khai Dương, nhẹ nhàng cúi đầu, thật sâu hôn vị Tinh Quân rõ ràng gần ngay trong gang tấc, rồi lại khiến hắn phải mong nhớ đêm ngày. Tinh Quân của hắn.**Toàn văn hoàn**

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-nguyen-giai-ach-he-liet-thien-muc-cung>